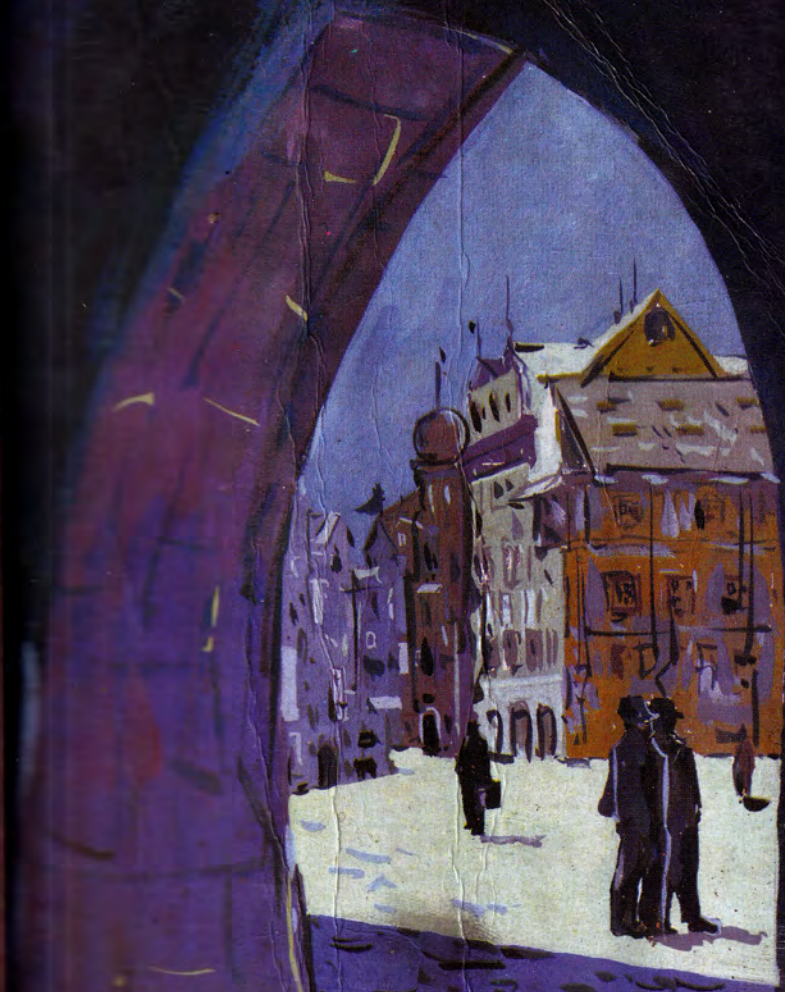

၁၉၂၉

လစ္စဘွန်းမှာ တစ်ည မောင်ထွန်းသူ

LIGHT IN LISBON by Erich Maria Remarque

တတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်
ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်
မှုနိုးကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

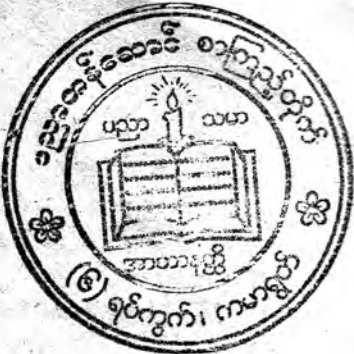
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ
စိုးမိုးရေး၊
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွား
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်
နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အ
သားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

မောင်ထွန်းသူ

လစ္စဘွန်းမှာတစ်ည

A NIGHT IN LISBON

Erich Maria Remarque

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
တတိယအကြိမ်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ် မေလအတွင်းက ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က 'အားမာန်သစ်စာပေ' မှ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ 'ည' ဟူသော အမည်ဖြင့် နှစ်တွဲခဲ့၍ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်တမ်းအားဖြင့် တွက်ပါက ဤစာအုပ် ထွက်ခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်အတွင်း ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် 'ည' စာအုပ်အတွက် 'အမှာစာ' မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ဘာသာပြန်စာအုပ်များတွင် 'အမှာစာ' ပါခြင်းသည် စာဖတ်သူများအတွက်ရော၊ စာရေးသူအတွက်ပါ များစွာအထောက်အကူပြုသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်က 'ည' တွင် အမှာစာ ပါမသွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုနှစ်ကာလများအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော ကျွန်တော် စာအုပ် အတော်များစွာတွင် အမှာစာများ မပါခဲ့ပါ။

အမှန်ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သောကပင်လယ်ဝေအချိန်ဖြစ်၏။ တွန့်တော်တွင် သားသမီးခုနစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် 'ဒုတိယသား' ဖြစ်သည့် တွန့်တော်ခြေရာ နင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိတ်ဆွေအများစုက ယူဆကြသည်။ သို့သော်လည်း ခြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်" ဟုလည်း ဝိုင်း၍ ပြောလေ့ရှိကြ၏။

တွန့်တော်သားသည် 'သင်္ချာ' ဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲရေး အနုပညာသင်ကျောင်း တက်ဖူး၍ 'ပန်းချီ' ကောင်းကောင်းဆွဲတတ်သည်။

လစွာတွဲနဲ့ မှာတစ်ည

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၁၀၇၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၆၁၀၈၀၇ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို moat thone နေအိမ်ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ယဉ်ယု ဖြင့်၊ ထီးလှိုင်ရှင်စာပေ၊ ၅၂၉၊ ရွှေစင် ၇ လမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ နှင့် ပုံနှိပ်သူ မဟာမိဒီယာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကိုယုမင်းကိုယုချင်းလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က တတိယအကြိမ် စောင်ရေး ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၂၇၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

သူ၏ 'အတူတူနေချင်ပြီကွယ်' ဟူသော ပန်းချီကားသည် သူ့သူငယ်ချင်း ပန်းချီလူငယ်များကြားတွင် အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့၏။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် စာ အလွန်ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကဗျာဝါသနာကြီးသူလည်းဖြစ်၍ သီချင်းတွေလည်း ရေးလေ့ရှိ၏။ စာတိုပေစများလည်း ရေးလေ့ရှိရာ သူ၏ 'မိုးသည်းထန်မှာကွယ်' အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုသည် 'ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း' တွင် လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ နှမမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါခဲ့သော အမည် မမှတ်မိတော့သည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် 'မိုးသားလေးဆယ်နှင့် အချစ်ကလေးကျွန်တော်' အမည်ရှိ ချစ်ကိုယ် တွေ့ဝတ္ထုတို၊ ထို့နောက် သူ သင်္ဘောမတက်မီ တစ်လခန့်အလိုတွင် အစမ်းဘာသာပြန်ခဲ့သည့် မိုးဒီးဒိုင်ဂျက်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ '83 Hours Till Dawn' အမည်ရှိ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ပုဒ်။ ယင်းကို ကျွန်တော့်သားက '၈၃ နာရီငရဲ' ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သူ ကလောင်နာမည်ကိုမူ 'ထက်နိုင်' ဟု ပေးခဲ့သည်။

ထိုဘာသာပြန်စာမူကို သူ့အလုပ်မဝင်မီ မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ကွယ်လွန်ပြီး ၁၉၉၄ ဖေဖော်ဝါရီလ၌ အထူးကဏ္ဍအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် အနုပညာ စာပေလောကတွင် ခြေချလိုက် ချနိုင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများဟု ယူသော် ရနိုင်အံ့ ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း . . .

ကျွန်တော့်သားသည် 'ကုန်သွယ်ရေးကြောင်း အရာရှိသင်တန်းသား' ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ့အနေဖြင့် 'ကြီးမြင့်လိုစိတ်' နှင့် 'ချမ်းသာလိုစိတ်' မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သားကို စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နှင့်ကိုယ် လျှောက်လှမ်းရသည့် ထိုဘဝများသည် အဆင်မသင့်လျှင် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နပန်းလုံးနေရဖို့က များသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်တော့်သားသည် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ လုပ်မည်ဆိုငြားအံ့ သူ၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် သာယာပြောင့်ဖြူးစရာမရှိ၊ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်တော်က စာပေနယ်တွင် ခြေမစေချင်။

ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သည်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း ဝါသနာအရ စာရေးခြင်းဖြင့် 'စာရေးဆရာ-ကဗျာဆရာတစ်ပိုင်း' ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို သဘောကျသည်။ ထိုအတိုင်းဖြစ်အောင် သူ ကြိုးပမ်းမည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက 'ထုတ်ဝေသူ' လုပ်ကာ အဖေ့စာအုပ်တွေ ထုတ်မည်။ ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဝေသူထံ အောက်ကျနောက်ကျခံနေရသည့် အဖေ့အဖြစ်ကို သူ မမြင်ချင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုစိတ်ကူးများသည် အကောင်အထည် ပေါ်မလာပါ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်သားသည် ဂျပန်နိုင်ငံ အီမာဘာရီဆိပ်ကမ်း၌ ဒေါက်တင်ထားသော သူ့သင်္ဘောပေါ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခိုက် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ သို့နောက် ခုနစ်လမျှ အကြာတွင် သူ့အထက်မှ အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သူမှာလည်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြန်သည်။

သားနှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရသည့် ပရိဒေဝမီးသည် ကြီးမားလှပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေလျက်ရှိကြသော်လည်း ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ 'ဘာစာအုပ်တွေကို ဘယ်တိုက်တွေက ထုတ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ထုတ်နေကြသလဲ' စသည်များကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စာအုပ်များတွင် အမှာစာ မပါသည်က များသည်။ ဝတ္ထုတွေကလည်း ညံ့လှ၏။ စာတွေကို ချဲ့၍ ချဲ့၍ စီထားသဖြင့် စာအုပ်ထူသွားသော်လည်း အပြင်အဆင်က ကြည့်ချင်စရာမရှိ၊ စာတွေကလည်း မှားလှပါဘိခြင်း။ ဘချို့နေရာတွင် စာကြောင်းတွေ ကျော်စီထားသဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ပင် မပေါက်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် စာအုပ်များ ကပေါက်တီးကပေါက်ချာ ဖြစ်ကုန်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိလောက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ အမှာစာများမပါခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ရာ အခုလို အခါနှင့်သင့်လာသည့်အခါ ယင်းချို့ယွင်းမှုအတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် စာဖတ်သူများအား မေတ္တာရပ်ခံရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

* * *

'ည' ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သူမှာ 'အားမာန်သစ်စာပေ' ဖြစ်သည်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်ကို ထုတ်ဝေသူမှာ 'နှစ်ကာလများစာပေ' ဖြစ်၏။ 'ည'ဟူသော အမည်ကိုလည်း သူပြောင်းလိုပါသည်ဟု ထုတ်ဝေသူက ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်သလို ပြောင်းပါဟု ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က 'ည' သည် ယခုဒုတိယအကြိမ်တွင် 'လစွဘွန်းမှာ တစ်ည' ဖြစ်သွားသည်။

ဤစာအုပ်၏ မူရင်းအမည်မှာ (The Night In Lisbon) ဖြစ်ရာ ယခု ထုတ်ဝေသူ ပေးလိုက်သော အမည်သည် မူရင်းစာရေးဆရာ ပေးထားသည့် အမည်နှင့် များစွာနီးစပ်သည်။ နှစ်ကာလများ၏ ထုတ်ဝေသူ 'ကိုမိုးဝေး' သည် ကဗျာဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ ပေးထားသော အမည်သည် 'မော်ဒန်ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အမည်'နှင့် တူလှပါသည်။

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'သည် ၁၉၄၀ မှ ၁၉၄၂ ကာလတစ်ဝိုက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ၏ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦး' ဖြစ်၍ စာရေးဆရာသည် ထိုလူ၏ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်နှင့် ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုများ မှတစ်ဆင့် ထိုလူ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတန်းစားအသီးသီးတို့၏ဘဝများကို ရေးဖွဲ့သွားသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်လူ့အဖွဲ့အစည်း၌မဆို 'ရေဘေးဒုက္ခသည်၊ လေဘေးဒုက္ခသည်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်' စသည်ဖြင့် ဒုက္ခသည်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ထပ်၍ခွဲမည်ဆိုပါက စားရေး မပြေလည်သည့် 'စားရေးဒုက္ခသည်' သို့မဟုတ် 'အငတ်ဘေးဒုက္ခသည်'၊ ဝတ်ရေးနှင့်နေရေးများမပြေလည်ကြသည့် 'ဝတ်ရေးဒုက္ခသည်' နှင့် 'နေရေးဒုက္ခသည်'၊ အလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်လိုပါလျက်နှင့် အလုပ်ရှာမရ၍ ဒုက္ခရောက်နေရရှာသည့် 'အလုပ်လက်မဲ့ ဘေးဒုက္ခသည်' စသည့်အမျိုးအစားများလည်း ရှိသည်။

မည်သည့်ဒုက္ခသည်မဆို သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ဒုက္ခ၏သဘာဝကို လိုက်၍ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေများသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ရှိကြသည်။ ဒုက္ခသည် အမျိုးအစားကိုလိုက်၍ သူတို့၏ Psychology ခေါ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိမှုများကို လေ့လာရသည်မှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းပါသည်။ သူတို့နိုင်ငံများမှာကတော့ ဤအကြောင်းအရာများကို သဘောသနပြုရခြင်းအပေါ် များစွာ တန်ဖိုးထားကြသည်။

မတိုးတက် မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့် နိုင်ငံများမှာကတော့ ထိုအလုပ်မျိုးကို 'အလုပ်ပို' ဟု သဘောထားကြသည်။ 'အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှု' ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းဟုလည်း မြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုက္ခသည်များအပေါ် သနားသောစိတ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာနာသောစိတ် စသည့် မွန်မြတ်သော ဦးတမ်းမျိုးကို မမွေးမြူနိုင်ဘဲ ရက်စက်ကြသည်။ နှိပ်စက်ကလူ ပြုကြသည်။ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါသည်ဆိုသော ဘာသာတရားကို လက်ကိုင်ပြုထားကြသော်လည်း ထိုဘာသာတရား၏ မွန်မြတ်သော အဆုံးအမတွင် မရပ်တည်နိုင်ကြချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒုက္ခသည်အမျိုးအစား များစွာရှိသည့်အနက် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်' သည် သနားစရာအကောင်းဆုံးဟု ယူဆကြသည်။ 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်' တွင် အမျိုးအစားအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိရာ တစ်မျိုးမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး နေထိုင်၍ဖြစ်သော စစ်ကြီးများ၏ 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ဖြစ်၍ နောက်တစ်မျိုးမှာ ပြည်တွင်းစစ်ဒဏ်ကို ခံနေရသည့် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ဖြစ်လေသည်။

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ဒဏ်ကို အလူးအလှိမ့်ခံနေရသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာများ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြသည်။ ထိုမြို့ရွာများ၏ ပြောင်းလဲမှု၊ ထိုမြို့ရွာများ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော သူတို့၏ပြောင်းလဲမှု စသည်များကို ဖော်ပြသည်။ ဤသည်မှာ 'လစွဘွန်းမှာတစ်ည' ၏ 'အနှစ်သာရ' ဖြစ်သည်။

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'ကို ရေးသူမှာ စာရေးဆရာ 'အီရစ်မာရီယာရီမတ်' (Erich Maria Remarque) ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမန်အမျိုးသားစာရေးဆရာ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့စာပေနယ်ပယ်တွင် ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟု ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှ ပညာရှင်အများက အသိအမှတ် ပြုထားသူ ဖြစ်သည်။

သူ့အား ဂျာမနီနိုင်ငံ သြစနာဘရပ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို လက်ခံကျင့်သုံးနေသော ဟစ်တလာ၏ နာဇီဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သူဖြစ်သည်။

ရီမတ်သည် 'အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ' အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ စာပေနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားလာသူ ဖြစ်သည်။ 'အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာတွင် အားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေပြီ' (All Quiet on the Western Front) အမည်ရှိ သူ့စာအုပ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ယင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် 'ကျော်သိမ်း'အမည်ရှိ စာရေးဆရာက ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ လက်ရာဖြစ်သဖြင့် ထိုစာအုပ်သည် ထူးခြားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ထပ်မံဘာသာပြန်ရန် ကျွန်တော် အားထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ရီမတ်၏ ကျော်ကြားသော နောက်တစ်အုပ်မှာ Three Comrades ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်အုပ်မှာ The Road Back ဖြစ်၍ ကျော်သိမ်းကပင် 'အပြန်လမ်း' ဟူသောအမည်ဖြင့်ဘာသာပြန်ထားခဲ့သည်။ နောက်တစ်အုပ်မှာ A Time to Love and a Time to Die အမည်ရှိ စာအုပ်။

ထိုစာအုပ်ကို စာရေးဆရာ ချစ်ညိုက ဘာသာပြန်၍ ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက် (လူထုစာအုပ်တိုက်) မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေးဆရာချစ်ညို၏ လက်ရာဖြစ်သော ထိုဝတ္ထုသည် မေ့နိုင်စရာမရှိသည့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာချစ်ညိုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်အက်တတ် Pearl S. Buck ၏ 'The Patriot' ကို 'ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့' အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ရှုမဝစာအုပ်တိုက်မှ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ 'လူကြိုက်များ' သည့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အမှတ်မမှားပါက ထိုစဉ်က 'ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့' ပထမတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ဒုတိယတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲဟု ထင်ပါသည်။

အီရစ်မာရီယာရီမတ်၏ စာအုပ်များသည် စစ်ဆန့်ကျင်သော ဝတ္ထုများ ချည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ 'Arch of Triumph' နှင့် 'Spark of Life' စသော ဝတ္ထုများမှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ရီမတ်၏ ဝတ္ထုအများစုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြသည်က များ၏။ 'အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ' (All Quiet on the Western Front) ဆိုလျှင် ဂန္ထဝင် ရုပ်ရှင် တစ်ကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ 'ချစ်တစ်နေ့ သေတစ်နေ့' (A Time to Love and a Time to Die) ကိုလည်း ယူနီဟာဆယ် အင်တာနေရှင်နယ် ကမ္ဘာ့ကီမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အောင်မြင်သော ကားတစ်ကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ဂလုပ်ရုံ (ယခု-ဂုဏ်) တွင် တင်ခဲ့ဖူးသည်။

အီရစ်မာရီယာရီမတ်၏ ဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးများကို နောက်ခံပြု၍ ရေးဖွဲ့သည်က များ၏။ သူသည် စစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် 'အနိဋ္ဌာရုံ' ကိုသာ ခြင်္သေ့ ဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင့် ပြာပုံအတိဖြစ်နေသော မြို့ရွာများ၊ ဖရိုဖရဲပြိုလဲ မှုတ်စီးနေသော အဆောက်အအုံများ၊ ပြန်လည်ပြုပြင်၍ မလွယ်တော့လောက် အောင် ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားသည့် လူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တများ၊ ပြီးတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်းသည့် အဖြစ်များနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် နှစ်ရပ်များ...။

'လစ္စဘွန်းမှာ တစ်ည' သည်လည်း စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ကြားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ပိုလန်၊ ယူဂိုစလားဗီးယား၊ ချက်ကို့စလိုဗားကီးယား စသော ဥရောပနိုင်ငံများရှိ မြို့ကြီးများ၏ စစ်အတွင်းမြင်ကွင်းများကို ခြယ်မှုန်းထားသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ဒါပါပဲလားဟု သိမြင်နေသည်လာအောင် ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။

ထိုပြင်လည်း လူ့လောက လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာများ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများနှင့် များပြားကြီးမားလွန်းလှသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ။

အမှောင်ရိပ်ကြီး လွှမ်းခြုံနေသော ထိုလောကကြီးထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ မှန်မွှားမွှားနှင့် ဝိုးတဝါးနိုင်လွန်းလှသည့် အလင်းရောင်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းလက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဝိုးစုန်းကြားကလေးများ ပျံသန်းနေသည်နှင့် တူသည်။ သာယာကြည်နူးစရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့တော့ဟု ထင်မှတ်ရသော လူ့လောကကြီးထဲတွင် စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့စရာများကို ကြုံဖန်၍ ရှာဖွေတတ်သော လူတို့၏ သဘာဝကို ဖော်ပြနေသည့် ဝတ္ထုတိုများပေတည်း။

'လစ္စဘွန်းမှာတစ်ည' သည် အမှောင်ထုကြီးလွှမ်းခြုံနေသည့် လူ့လောက

ကြီးကို မီးမောင်းထိုးပြခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဤအဖြစ်မျိုးသည် လူ့လောက
ကြီးပေါ်သို့ မကြာခဏ ကျရောက်လာလေ့ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျရောက်
လာသည့်အခါတိုင်း လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားစေနိုင်မည့် ဒုက္ခ
ပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတတ်သည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည့်
ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖက်သို့များအတွက် မရှိမဖြစ်သော အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို
ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၅၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂

[၁]

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဆီသို့ ကြည့်ကာ တွေ့ဝေဝေးမောနေမိသည်။ သင်္ဘော
တစ်စီးလုံး မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောသည်
တစ်ဖက်ဆီသို့ ကျောက်ချ၍ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လစွာစွန်း
သွားသည့် ရောက်နေသည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အကြောင့်
အကြောင်းမဲ့စွာဖြင့် ထွန်းလင်း တောက်ပနေသည့် အလင်းရောင်များ အပေါ်
တွင် နေသားမကျဖြစ်လျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် နိုင်ငံများရှိ မြို့ကြီးများသည် ညပိုင်း
အတွင်း ကျောက်မီးသွေးတွင်းကြီးများသဖွယ် မည်းနက်နေကြသည်။ အမှောင်
အယောင်တိုင် တစ်တိုင်၏ အလင်းရောင်သည် အလယ်ခေတ်က ပလိပ်
အထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ကြောက်နေရသည့် အခြေအနေမျိုး
ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် နှစ်ဆယ်ရာစု ဥရောပကို ဖြတ်သန်း
ခဲ့သုတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

သင်္ဘောမှာ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများလည်း
မရှိဘဲဖြစ်ပြီ။ နောက်တစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ထွက်လိမ့်မည်ဟူသော အချက်
ကြောင့် ကျွန်တော် သိထားသည်။

ထိန်ထိန်ညှိုးနေသော လျှပ်စစ်မီးလုံးများအောက်တွင် အသားများ၊
စည်သွပ်ဘူးများ၊ ပေါင်မုန့်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထုပ်ကြီးများကို
အများနှင့် ချီမကာ သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ချပေးနေကြသည်။ သင်္ဘောကုန်တင်
အလုပ်သမားများသည် ခရီးသည်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်နှင့် အထုပ်အပိုး

သို့လည်းကောင်း၊ ပြင်ဆင်နေကြခြင်းပေတည်း။

သမ္မာကျမ်းစာ၏ အဆိုအရ ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ရေကြီးနေချိန်က နိအာနှင့် သူမိသားစုသည် သူတို့ဘာသာသူတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် လှေကြီးတစ်စီးနှင့် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလှေကြီးသည် ယခု အရှေ့တူရကီနိုင်ငံတွင်းရှိ အာရာရက် တောင်တန်း၌ လှေဆိုက်ခဲ့ရသည်။

ယခု ကျွန်တော် မျက်စိအောက်၌ ရှိနေသော ဤသင်္ဘောသည် ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ခရီးထွက်ရသည့် နိအာ၏ လှေကြီးနှင့် တူနေပါသည်။ အမှန်တော့လည်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ ဤလ ဤရက်များ အတွင်းက ဥရောပတိုက်ဘက်မှ ထွက်ခွာသမျှ သင်္ဘောတိုင်းသည် နိအာ၏ လှေကြီးနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောများ၏ နောက်ဆုံး ဆိုက်ကပ်နိုင်မည့် အာရာရက်တောင်သည် အမေရိကသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

ရေကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မြင့်တက်လာလျက် ရှိသည်။ ရေနှင့် တူသော သူတို့သည် ဂျာမနီနှင့် ဩစတြီးယားနိုင်ငံများကို သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးထားသည်။ ပိုလန်နှင့် ပရတ်တွင်လည်း သူတို့ ရောက်နေကြသည်။

အမ်စတာဒမ်၊ ဘရပ်ဆဲလ်၊ ကိုပင်ဟေဂင်၊ အော်စလိုနှင့် ပါရီတို့မှာလည်း သူတို့ လက်အောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေကြသည်။ အီတလီနိုင်ငံ၏ မြို့ကြီးများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံမှာလည်း လုံးဝ မလုံခြုံသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ။

ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ကမ်းခြေသည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအတွက် နောက်ဆုံးအားကိုးအားထားပြုရာ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လာသည်။ ဤနေရာသည် အမေရိကသို့ ဝင်ရာ တံခါးပေါက် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤနေရာသို့ ရောက်အောင် မသွားပါက မိမိအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဆုံးရှုံးပြီဟု သတ်မှတ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ထိုနေရာသို့ မရောက်ပါမူ ကောင်စစ်ဝန်များ၊ ပုလိပ်ဌာနများနှင့် အခြား အစိုးရဌာနများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ကာ သူတို့ပြုသမျှ ခံကြရဖို့သာ ရှိ၏။ နိုင်ငံဝင်ခွင့် တောင်းပါကလည်း ငြင်းပယ်လိမ့်မည်

ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် လုပ်ခွင့်တောင်းပါကလည်း ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ နေထိုင်ခွင့် တောင်းပါကလည်း လုံးဝ ရလိမ့်မည် မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြေချုပ်စခန်းများနှင့် ဗျူရိုကရေစီ အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရား၏ ကြိုးနီစနစ်များ၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရဖို့သာရှိသည်။ ထိုအခါ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း၊ အိမ်ကို လွှမ်းဆွတ်တသခြင်းစသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် နပန်းလုံးကြရဖို့သာရှိသည်။

အမှန်တော့လည်း စစ်အတွင်းကာလ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းသည် ရှောင်လှုံ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ဤအချိန်၌တွင် လူသားတစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင် ဘဝရပ်တည်မှုသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အရေးပါ အရာရောက်ပြီး အဓိကကျသည့် အရာဆို၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ တရားဝင် နေထိုင်ခွင့် ရနိုင်သည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ်ခုပေတည်း။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် 'အက်စ်တိုရစ်ယ် ကစားပိုင်း နန်းမ' သို့ သွားကာ အပျင်းပြေ လောင်းကစားသည်။ ကျွန်တော် ဝတ်စုံက သစ်လွင် တောက်ပနေဆဲဖြစ်၍ ကစားခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ မှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ ကံကြမ္မာကို အမှီပြုပြီး အရဲစွန့်၍ ငွေညှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတွင်း နေထိုင်ခွင့် ဝီဇာသည် နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သက်တမ်း ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်၏။ ရုသ်နှင့် ဩန်တော်တွင် တခြားနိုင်ငံများ ဝင်ရောက်ခွင့်ဝီဇာလည်း မရှိကြပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့နေအစီအစဉ်ကို ပြည်သစ်နိုင်ငံ၌ နေစဉ်ကတည်းက ရေးဆွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါသွားနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အစွမ်းကုန် စဉ်းစားကြဆဲ၍ ရေးဆွဲခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု တာဝန်ဆပ်၌ ကျောက်ချထားသည့် သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော်တို့ ထပ်ထားသည့် စာရင်းတွင် နောက်ဆုံး သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဩန်တော်တို့တွင် လက်မှတ်ခပြည့်ဖို့ ဒေါ်လာသုံးရာကျော်ခန့် လိုနေသည်။ ဇာတိကွန်းတွင် ရောက်နေသည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်အဖို့ လောင်းကစားခဲ့တွင် ဝင်၍ ကစားပြီး ငွေရှာသည့်နည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်းကလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်ခ လိုငွေကလေး ရလိုရငြား

သဘောဖြင့် ကစားဝိုင်းတွင် ဝင်၍ ကြံကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဤစိတ်ကူးသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နူးမိုက်သော စိတ်ကူးလည်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ နိုင်ခဲ့ပါမူကား ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားကြဖို့ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် အလွန် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေခြင်းနှင့် အံ့ဩဖွယ်သူရဲ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အလားအလာအပေါ် မျှော်၍ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာမှုရှိသည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲတွင် ရှိနေသမျှ လက်ကျန်ငွေ ခြောက်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာအနက် ငါးဆယ့်ခြောက်ဒေါ်လာ နှုံးသွားပါသည်။

* * *

အတော်ကလေး ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောဆိပ်တွင် လူသူ အသွားအလာ တင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်တော် ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရသည်။ ပဟေမတော့ သူသည် ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ လမ်းသလားနေသည်။ နောက်တော့ တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ သင်္ဘောဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် သောင်တင်နေသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန် တူသည်ဟူသောအတွေးဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား နောက်ထက် ဂရုတစိုက် ကြည့်မနေမိတော့ပါ။

နောက် အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည်။ စောစောကလူသည် ကျွန်တော့်အား ရပ်၍ ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားသိရှိလာရသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦးသည် သူ့ရင်ထဲ၌ အမြိုက်နိုးအောင်းနေသော 'ပုလိပ်ကြောက်စိတ်' ကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက်၍ မရ။ သူ အိပ်ပျော်နေခိုက်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် သူ့အတွက် တခြား ကြောက်လန့်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့သည့် အချိန်ကာလမျိုးမှာပင်ဖြစ်စေ 'ထို ကြောက်စိတ်ကတော့ ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။

ဤစိတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ အသာလှည့်လိုက်သည်။

ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့သည့် လူတစ်ယောက် ပုံမျိုးဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဘာမှမရှိသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် တူအောင် အစွမ်းကုန် ဟန်ဆောင်ထားသည်။

ခဏမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာနေသည့် ခြေသံများ ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများကို မြန်မြန် မလျှောက်ခံအောင် သတိပြု၍ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ တကယ်လို့ ငါအဖမ်းခံရရင် ရုသ်ဆီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကြောင်းကြားရမလဲဟုလည်း တွေးတောလာသည်။

ဆိပ်ခံတံတား၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် အိမ်ငယ်များ အစီအရီ တန်းလျက် ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင် အိပ်မောကျနေကြသည့် လိပ်ပြာများနှင့် တူလှပါသည်။ အိမ်များဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်နေသည့် လမ်းကြိုသမ်းကြားများအတွင်းသို့ ဝင်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သို့သော်လည်း အိမ်များသည် ကျွန်တော် ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် များစွာ အလှမ်းဝေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်မှ လူသည် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းသည် ကျွန်တော့်ထက် အနည်းငယ်မျှ ပုသည်။ "ခင်ဗျား ဂျာမန်သား" ဟု ဂျာမန်စကားဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်း မပြု။ ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။

"ဩစတီယန်လား"

ကျွန်တော်က အဖြေမပေး။ ယခင်ကနှင့်စာလျှင် တဖြည်းဖြည်းချင်း မီးလာနေသော အိမ်များဆီသို့ မျှော်ကြည့်လာသည်။ ဂျာမန်စကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သည့် ပေါ်တူဂီပုလိပ်များ အများအပြားရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။

"ကျွန်တော် ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ" ဟု ထိုလူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် သူ့စကားကို မယုံကြည်ပါ။ သူသည် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဥရောပဘက်၌ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် သူများ အဖမ်းအဆီးကို ကျွန်တော် ခံဖူးခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ဒါဇင်ထက်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်ထံတွင် စာရွက်စာတမ်းများ အပြည့်အစုံတော့ ရှိသည်။ ပါရီ

တွင် ပရဂ်မှလာသည့် သင်္ချာဆရာတစ်ဦးက လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး မဆိုးလှသည့် စာရွက်စာတမ်း အတုများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ပိုက်စိတ်တိုက်၍ စိစစ်ခြင်းကိုတော့ ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ခင်ဗျား သင်္ဘောကို ရပ်ကြည့်နေတာ ကျွန်တော် မြင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “အဲဒါ မြင်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက... ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ချက် အကဲခတ်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ်တစ်ယောက်နှင့်တော့ မတူပါ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းခဲ့သည့် အရပ်ဝတ် ပုလိပ်သားကို သတိရလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အား ဖမ်းခဲ့သည်မှာ ဘောဒီးရော့စ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုပုလိပ်သည် ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝကင်းမဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များက နောက်တစ်နေ့တွင် ဘောဒီးရော့စ်အား သိမ်းပိုက်တော့မည်ကို အသေအချာ သိနေပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့်အား ဇွတ်အမေ့ ဆွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ပြီး နာရီ အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သနားကြင်နာတတ်ပုံရသော အချုပ်ခန်းစောင့်က လွတ်ပေးလိုက်၍သာ ကျွန်တော် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျား နယူးယောက်ကို သွားချင်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေပါ။ အိမ်များနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။ ကျွန်တော် လွတ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက သူ့အား လက်သီးနှင့် ထိုးလှဲလိုက်ပြီး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

“ဒီမယ်ဗျ” ဟု ပြောကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်ပြီး ထုတ်ပြသည်။

“ဒီမယ် တွေ့လား၊ သင်္ဘောလက်မှတ် နှစ်စောင်”

ကျွန်တော် လက်မှတ်များကို မြင်သည်။ အလင်းရောင်က အားနည်းသဖြင့် လက်မှတ်ပေါ်၌ ရေးထိုးထားသည့် စာများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း လက်မှတ်အစစ်များ ဖြစ်သည်မှာကတော့ သေချာသည်။ အခုကျတော့လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်ပြီး စကားပြောလျှင် လုံခြုံမှု ရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်လာသည်။

“ဒါတွေ ပြနေတာက ဘာသဘောလဲဗျ” ကျွန်တော်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် မေးသည်။ ကျွန်တော် ပေါ်တူဂီစကားကို အနည်းငယ်မျှ

ပြောတတ်ဆိုတတ် ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျား ယူချင်ရင် ယူနိုင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ အသုံးမလိုတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ အသုံးမလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အသုံးမလိုတော့လို့ မလိုဘူး ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် သူ့အား ပြူးတူးပြုတ် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ ပြောနေပုံကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ အကယ်၍ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းလိုပါက ဤမျှလောက်အထိ လှည့်ကွက်တွေ လုပ်နေစရာ မလိုပါ။

သို့သော်လည်း ဤလက်မှတ်များသည် အစစ်များဖြစ်ပါမူ သူ ဘာကြောင့် အသုံးမလိုတော့ဟု ပြောနေရပါသနည်း။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အား ပေးနေရသနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘုန်းအားကြောင့် တုန်လှုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်ဘူးဗျ” ကျွန်တော်က ဂျာမန်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “အခုအချိန်မှာ လက်မှတ်က သိပ်တန်ဖိုးတက်နေပြီ။ လစွဲဘွန်း မြို့ထဲမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် လူချမ်းသာတွေ အများကြီး ရောက်နေတယ်။ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျား တောင်းသလောက် ပေးမှာပဲ။ ခင်ဗျား လူမှားပြီး ရောက်လာသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်က ဒီလက်မှတ်တွေကို မရောင်းချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က လက်မှတ်များကို ထပ်မံ၍ ကြည့်သည်။

“အစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူသည် လက်မှတ်များကို ကျွန်တော့် လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ သက်မှတ်များသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံပေးနေကြသည်။ အတုတော့ မဟုတ်။ အစစ်များ ဖြစ်သည်။

ဤလက်မှတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည် ဘဝတစ်ခု ပျက်စီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်တွင် အမေရိက ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာ မရှိပါက ဤလက်မှတ်များကို ကျွန်တော် သုံးနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့တစလည်း မနက်ဖြန် မနက်တွင် ဤလက်မှတ်များကို ပြု၍ အာရအောင် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် ရနိုင်စရာ အလားအလာ အများကြီး

ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဗီဇာမရသည့်တိုင်အောင် ဤလက်မှတ်များကို ရောင်းလိုက်မည်ဆိုပါက နောက်ထပ် ခြောက်လခန့် မကြောင့်မကြ နေနိုင် ဖွယ်ရာရှိ၏။

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ရေရွတ်မိသည်။

“ခင်ဗျား ယူချင်ရင် ယူပါ”ဟု သူက ပြောသည်။ “တစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် လစွဲဘွန်းက ထွက်တော့မှာ၊ ဒီကိစ္စမှာ စည်းကမ်းချက် တစ်ချက်ပဲရှိမှာပါ”

“စည်းကမ်းချက်က ဘာလဲ”

“ဒီည ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်အဖြစ် နေပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးလင်းချိန်အထိပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ”

“တခြား ဘာမှ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တခြား ဘာမှ မလိုတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိ သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသူများသည် အချိန်မရွေး တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ဖြစ်သွားနိုင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထီးကျန်နိုင်မှုသည် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏။ ယင်း အထီးကျန်နိုင်မှုသည် အလွန်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ အဖော်ကင်းမဲ့မှုသည် အထီးကျန်နိုင်နေသော လူများအား ဘဝပျက်သည်အထိ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။

အလွန်အမင်း အထီးကျန် ဖြစ်နေချိန်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ တစ်ခဏမျှတွဲ၍ နေထိုင် ခွင့် ရလိုက်ပါက မိမိကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းမှ ရှောင်လွှဲနိုင်သည်။ ဤတစ်ချက် ကို ကောင်းစွာနားလည်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ့အဖြစ်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ ဤကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်ထားကြသည်။

“ခင်ဗျားက အခု ဘယ်မှာ နေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူသည် မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသည်။ “ကျွန်တော် ဟိုကိုတော့ သွားချင် တဲ့ မရှိတော့ဘူး၊ အခုချိန်ထိဖွင့်တဲ့ အရက်ဆိုင်များ တစ်ဆိုင်တလေ မရှိတော့ ဘူးလား မသိဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

“မရှိဘဲတော့ မနေပါဘူး။ တစ်ဆိုင်တလေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို လက်ခံတဲ့ နေရာမျိုးကော မရှိဘူးလား၊ ပါရီ ဇာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကဖီး ဒီလာရိစုံ စားသောက်ဆိုင်မျိုးလေ”

သူ ပြောသည့် ကဖီး ဒီလာရိစုံကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရှယ် သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ကော်ဖီ ဘစ်ခွက်ဖိုးလောက် မှန်မှန်ပေးနိုင်လျှင် စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ပေးသည်။ ကြမ်း ပေါ်တွင် သတင်းစာများကို ခင်း၍ လဲလျောင်းနေနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စားဖွဲ့များပေါ်၌ မအိပ်ခဲ့ပါ။ ကြမ်းပေါ်၌ အိပ်လျှင် လိမ့်ကျ လိမ့်မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေရာပဲ သိတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင် အခုအချိန်ထိ ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်မှာပါ”

သူသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ ဖြတ်လာသော အငှားကားတစ်စီးကို ဆီး၍ တားသည်။ ကျွန်တော့်အား ဇေဝေဝါ မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ယာဉ်မောင်း အား လိပ်စာ ပြောပြသည်။ ယနေ့ည ပြန်မလာနိုင်တော့ဟု ရှယ်ထံ အကြောင်း ကြားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်နေမိပြီ ဝင်သော ကျွန်တော်သည် များစွာ ခေါင်းရှုပ်လျက် ရှိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ငြင်းစားကာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ယခု ကြုံနေရသော အဖြစ်သည် အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝသည် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ဟု သူ့ဆီက ဖွယ်ရာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခု ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်တန်တူသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်မြောက်မည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်။ အဲဒီအတွေး ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ဤလူစိမ်းအား

မုက်စီအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အငှားကားသည် 'ပရာကာရူ ကော်မာစီယို' ရပ်ကွက်တို့ ကွေ့ပတ်လာခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ဆင်ခြေလျော လမ်းကြိုလမ်းကြားများ အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ လစွဘွန်းမြို့၏ ဤအပိုင်းကို ကျွန်တော် မရောက်ဘူးခဲ့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ ပြုတိုက်များနှင့်သာ ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာများတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပြပါဟု တောင်းမည့်သူ မရှိ။ ထိုနေရာများ၌ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လူသားတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြု ခံနေရသည့် အခြေအနေ ခံရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တွေ့ကောက်နေသော လမ်းများအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ငါးနံ့များ၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့များ၊ ညပန်းနံ့များကို ရှုရှိုက်နေကြရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော လရောင်အောက်တွင် စိန့်ဂျော့ရဲတိုက်သည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ အောက်ဘက်တွင် မြစ်ပြင်သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ မြစ်ပြင်သည် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ရှင်သန်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။ မြစ်ရေသည် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာဆီသို့ စီးဝင်သည်။ သမုဒ္ဒရာသည် အမေရိက။

ကျွန်တော်က ရပ်လိုက်သည်။ "ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်" ဟု ပြောမိသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ" ဟု သူက ဖြေသည်။

"လက်မှတ်တွေ ပြပြီး လိမ်တာမျိုးကို ကျွန်တော် ပြောနေတာ" သူသည် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် သူ့လက်မှတ်များကို ပြန်ယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

"မဟုတ်ပါဘူး" ဟု သူက ပြောသည်။ "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိမ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

သူသည် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ ဝိုင်းရံထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီနေရာပဲ၊ အခုအချိန်ထိဖွင့်တုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး။ ဒီဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည်တွေဟာ အားလုံး နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို

ကျွန်ုပ် သင်္ဘောနဲ့ လိုက်မယ့်သူတွေလို့ ထင်ကြမှာ၊ ပေါ်တူဂီမှာ နောက်ဆုံး ညနေတဲ့အနေနဲ့ ပျော်ပွဲ ကျင်းပနေတယ်လို့ပဲ တွက်ကြမှာ"

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဖွင့်သော စားသောက်ဆိုင်မျိုး ဖြစ်သည်။ အထဲတွင် ကပွဲခန်းမ ရှိသည်။ အပြင်ဘက်မျက်နှာစာတွင် တခမ်းတနားပြင်ဆင်ထားသည်။ ဂီတတီးသံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံကို ကြားနေရပါသည်။ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ၌ ခင်းထားသည့် စားပွဲများတွင် ခိုင်ခြားသားများက နေရာယူထားကြသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ညခင်းဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အပြုရောင် ညစာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေကြသည်။ ဆင်ခြေလျော၏ အစွန်းတစ်ဖက်တွင် စားပွဲ တစ်လုံးသာလျှင် လွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်ကြပါသည်။ လစွဘွန်းမြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့နေရ၏။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ဆိပ်ခံတံတားများ၊ ပြီးတော့ နီအာ၏ လှေကြီးနှင့်တူနေသည့် သင်္ဘော။

"သေပြီးတဲ့နောက် ရှင်သန်တဲ့ ဘဝကို ခင်ဗျား ယုံကြည်သလား" ဟု သက်မှတ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ ဤစကားမျိုး ကြားရ ငိုမည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့။ "ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဗျာ" ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ "လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းကတော့ 'မသေခင် သေရင်သန်မှု' အကြောင်းကို တွေးနေတာနဲ့ပဲ တခြား ဘာကိုမှ မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် အမေရိကရောက်မှပဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောင်းကို ကျကျနန တွေးရတော့မှာပဲ"

ကျွန်တော်က သူပေးမည်ဟု ပြောထားသော သင်္ဘောလက်မှတ်များကို သတိရစေရန် ရည်စူး၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မလိမ်ပါဘူး" ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ဘာပြောပြော နားထောင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖို့ကတော့ မစဉ်းစားနိုင်။ ကျွန်တော့် စိတ်လုံးဝတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။ အောက်ဘက်တွင် သင်္ဘောက ရှိနေသည် မဟုတ်

ပါလား။

ထိုလူကတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်လုံးများဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည် နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက်မှ ဝီဘာသမား ထွက်လာသည့်အခါ သူလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသူလိုဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ချပ်ဝပ်ဇ်”ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့် နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲက နာမည်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ရင်းလိုဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူးသလား”

“သူတို့က ခွင့်ပြုသလောက်ပဲ နေခဲ့ရတာပါ”

“အချုပ်နဲ့ နေခဲ့ရတာလား”

“စစ်ဖြစ်ချိန်မှာ လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပါပဲ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံး အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က တော့ ပျော်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြစ်ကာ သူ့အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ ပါးစပ်က ပြောနေသည့် စကားနှင့် အမူအရာမှာ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ပျော်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခြေချုပ်ခန်းမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟို အလျင်တုန်းကပါ”

“၁၉၃၉ ခုနှစ်လား၊ ပြင်သစ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ကြီးမဖြစ်ခင် တစ်နှစ်က နွေရာသီမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒါတွေကို ပြောပြနိုင်ဖို့ လူတစ်ယောက် လိုနေတာပဲ။ ဒီမှာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အသိ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်တော် အားလုံးကို ပြန်ပြီး သတိရလာမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါတွေကို မမေ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် စကားပြောစရာ အဖော်ကလေးတစ်ယောက် ရှိချင်နေတာပါ”

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ “ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ် နော်” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “နားလည်ဖို့ မခက်ပါဘူး”

“ဓမ္မဘူဆန်းမှာတစ်ည”

“နားလည်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု သူက ဒေါသတကြီး ပြန် ပြောသည်။

“သူက အခန်းထဲမှာ ပက်လက်လှဲနေတယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ဒိတ်ထားတယ်၊ သူ လှဲနေတာက သစ်သားခေါင်းတစ်လုံးထဲမှာဗျာ။ သူက သေနေပြီ။ သူ့ ဘဝဟာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကို ဘယ်သူက နားလည်နိုင်မှာလဲ၊ နားလည်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားလည်း နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် သည်း နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း နားမလည်ဘူး။ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့လူဟာ လူလိမ်ပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့စကားကိုသာ စောင့်၍ နားစွင့်နေသည်။ အခုလို အခြေအနေမျိုး၌ ရောက်နေသည့် လူစားမျိုးနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ တွဲ၍ ထိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံဟု မရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် အရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ မခံနိုင် ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့အား မည်သည့်အရာကမှ စိတ်အား ပြန်လည် ဘက်ကြွလာအောင် မလုပ်နိုင်။ စိမ်းနေသော နိုင်ငံသည် ကြောက်စရာ ကောင်း လောက်အောင်ပင် ပို၍ စိမ်းလာတတ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၌ နေခဲ့ရသည်က ယင်း အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး နာဇီ အကျဉ်း ခန်းတစ်ခု၌ အသတ်ခံရကာ စခန်းထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်း ကို ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲမှ ကျွန်တော့် အမေ၏ မျက်လုံး များသည် ကျွန်တော့်အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပို၍ တည်ငြိမ်သော လေသံ ပြင့် ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ “စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကြောက်ဟာ ဘာတွေ သဲဆိုတာကျတော့ ခင်ဗျားသိမှာပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ခွန်ကြော်များ အပြည့်ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်တစ်လုံး ယူလာသည်။ ထိုအခါ ပင် ကျွန်တော် အလွန်အမင်း ဆာနေသည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ နေ့လယ် တ စားချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် ဘာမှမစားခဲ့ရသေးသည့် အဖြစ်ကိုပါ သတိ ရလာသည်။

ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေသော ချပ်ဝပ်ရင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်မိပါသည်။

“စားပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်”

သူသည် ဝိုင်နှင့် စီးကရက်များထပ်မှာသည်။ ကျွန်တော်က ပုစွန်များကို ကသောကမျော စားနေမိသည်။ ပုစွန်များမှာ လတ်ဆတ်လှပါတီခြင်း။ “ကျွန်တော့် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။ “ကျွန်တော် သိပ်ဆာလွန်းလို့ပါ”

စားနေစဉ်အတွင်း ချပ်ဝပ်ရင်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်သည်။ သူသည် လစွဘွန်းမြို့ ရှုခင်းကို ငေးမောနေသည်။ မျက်နှာထားသည် အေးအေး တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်မင်ထွယ်တာစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ လူတို့ ပြုကျင့်အပ်သော ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ တာဝန် ဝတ္တရားများဟူသော စာအုပ်က ဘာတွေပဲ ရေးထားထား လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆာချိန်တန်လျှင် ဆာမည်သာဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို သူ သဘောပေါက် နားလည်ပုံ ပေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ထားလိုက်ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖီးညှိ၍ ဖွာသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက် မသောက်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ တမင်သက်သက် မသောက်ဘဲ ငွေကို ချွေတာသည့်အနေဖြင့် ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကစားဝိုင်းတွင် ပိုမို၍ လောင်းနိုင်ရန်အတွက် ချွေတာ စုဆောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော့် စိတ်မှာ အကြောက်ဝင်လာတာဟာ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်က တည်းကပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု ချပ်ဝပ်ရင်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည် ဖြစ်လာတာ ငါးနှစ် ကျော်သွားပြီ၊ ၃၈ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲ”

“ပါရီမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း ပါရီမှာပဲ၊ မျှော်လင့်ချက် ဟူသမျှ စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ၊ မြူးနစ်စာချုပ် မချုပ်ခင်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြောက်စိတ်တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ပဲ၊ စစ်ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာလည်း သိနေတယ်၊ ဂျာမန်တွေ ဝင်လာတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို

သမ်းတော့မယ် ဆိုတာလည်း သိနေတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲလို့ သဘောထားပြီး နေလိုက်ရတဲ့ အချိန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ အချိန်က ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်အောင် လှိုင်းလုံးတွေ ထနေတဲ့ အချိန်ပဲ၊ အတော် တော့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ နောက် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာလို့ ဂျာမန်တွေ ဘကယ် ဝင်လာတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့လူတွေ အနည်း အပါးတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဒီနောက်တော့ မြူးနစ်စာချုပ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ရင်က ပြောသည်။ “အဲဒီနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဝ အာမခံချက် အသစ်ကလေး တစ်ခု ရလာပြန်တယ်။ ဘဝက သာယာလာတယ်၊ အေးချမ်း သာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သတိဆိုတာ မရှိတော့ပြန်ဘူး။ အဲဒီနှစ်က ပါရီမြို့မှာ သစ်အယ်ပင်တွေ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပွင့်တာ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းဟာ သာယာယစ်မှုမှ နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ လူစိတ်လည်း ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးဆုံး က ဘာလဲ သိလား၊ လူလို နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ ကိစ္စပဲဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် ကို တရားမဝင် ဝင်ရောက်မှုနဲ့ ပုလိပ်က ဖမ်းပြီး ချုပ်ထားလိုက်တာ သိတင်းပတ် လေးပတ် တောင်ကြာတယ်၊ ကြုံရတဲ့အဖြစ်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပါပဲ၊ ပြင်သစ် ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘေဆဲလ်မြို့နားကနေပြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်သွား ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်ပုလိပ်က ဖမ်းဆီးပြီး ပြန်ပို့တယ်၊ ပြင်သစ် ပုလိပ်က သပ်ဖမ်းပြီး နေရာသစ်တစ်နေရာကို ပို့ပေးတယ်၊ အဲဒီနေရာကနေပြီး ဟိုတစ်ဖက် နိုင်ငံထဲ ဝင်ခိုင်းတယ်၊ ဟိုဘက် ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက် ပြန်ရော၊ ဒီဖြစ်စဉ် မျိုးတွေကို ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးနေတာပဲလေ။ သိမှာပေါ့၊ လူစစ်တုရင် ကစားပွဲကြီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ စစ်အတွင်းမှာကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ ရယ်စရာ ပြက်လုံးတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်။ ဆွစ်ဇာလန် အကျဉ်းထောင်တွေဟာ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးပဲနော်၊ တကယ့် ဟိုတယ်ကြီးတွေ ကျနေတာပဲ”

ကျွန်တော် အစားကို ထပ်စားပြန်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန် အကျဉ်းထောင် ထဲ နေခဲ့ရစဉ်က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် သတိရမိ သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဘာကြောင့်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသနည်း။ ဂျာမန်

တယ်။ အဲဒီ ခံစားမှုမျိုးဟာ အဲသလို အချိန်မှာပဲ ပေါ်တတ်တယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဝင်ခဲ့တယ်”
“အဲဒီခံစားမှုကို ခင်ဗျားဆက်ပြီး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သလား” ဟု ကျွန်တော်
က မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ဖြေသည်။ “ကျွန်တော်
သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ။ အဲဒီ ခံစားမှုကလေးကို ကျွန်တော် ပြရနိုင်မလား၊
အမြဲတစေကော ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မလား”

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် စူးစိုက်နေသည်။ အခုလို
ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ခြင်းသည် ပထမဆုံး
အကြိမ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည်။ အရူးတစ်ယောက်လေးလား။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲမှ ညဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည်
ထိုင်ရာမှ ထ၊ရပ်သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ ဝရန်တာပေါ်မှ ကျော်၍ မြို့ရှုခင်း
နှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်
လူအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သေးတာလဲ အချစ်ရယ်” ဟု လှမ်းမေးသည်။
“ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေနိုင်မလား၊ ကျွန်မတော့ အမေရိကကို ပြန်ချင်တဲ့
စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

[၂]

“ဇူးရစ် ပုလိပ်ကတော့ . . .” ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို
တစ်ရက်ပဲ ချုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ရက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့
အလွန်ကို နေရထိုင်ရ ခက်တဲ့တစ်ရက်ပဲဗျ။ သူတို့က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး
လက်မှတ်ကို စစ်လား ဆေးလားလုပ်မှာ ကြောက်နေတယ်။ ဗီယင်နာကို
ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်လိုက်ရင် ကိစ္စက လုံလောက်သွားပြီ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း
ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးကို ခေါ်ပြလိုက်ရင် ပြောင်းလဲထားတာတွေ တွေ့မှာ
သေချာနေတယ်။

“မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ နည်းနည်း တည်ငြိမ်လာ
တယ်။ နောက်ဆုံး ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်တာ
ပဲလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော့်
လက်ထဲမှာမှ မရှိဘဲကုန်ပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲယူဆပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရ
တာပေါ့။

“တကယ်လို့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပို့မယ် ဆိုရင်လည်း ဂျာမနီ
ကို ပြန်မယ်လို့ စိစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညနေ
ပိုင်း ကျတော့ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန်
နိုင်ငံထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ အခိုင်အမာ
ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဩစတီးယား နိုင်ငံဘက်က ဖြတ်သွားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။ ဩစတီးယား နယ်စပ်ကို ကျွန်တော် အတွေ့အထိ ရှိခဲ့ဖူးတော့

...ထက်မှတ်က ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးမချက်ကို လက်မှတ်ပေး။ သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ သူ့ငွေတွေကို အသုံးပြု သက်သေ အပ်ပြီး သေသွားရှာတယ်။

“သူက ကျွန်တော့် အလျင်သုံးလလောက် ရောက်တဲ့လူ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် လောင်ပရိတ်တိုက်ကို သွားပြီး စိတ်ပြေလက် ပျောက်သဘောနဲ့ စိတ္တပန်းချီကားတွေ ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီပန်းချီကား တွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်အင်မတန်အေးချမ်းတာပဲ။ ပန်းချီကားချပ်တွေထဲက ဝင်းလက်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့ ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတဲ့ ရှုခင်းတွေဟာ စိတ်ကို အင်မတန် ကြည်နူးစေတာပဲ။ ဒီလက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး အခုလို ထူးခြားပြောင် မြောက်ပြီး လူ့စိတ်ကို သာယာအေးမြစေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အခုချက်ချင်း သတ်ကြ ဖြတ်ကြဖို့ တာရှည်နေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်မျိုး တစ်နွယ်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်မိတယ်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ပန်းချီ ကားတွေ ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူဟာ ပန်းချီဆရာ မိုနေနဲ့ရဲ့ ပုံတွေကို မကြာမကြာ ရပ်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်သူနဲ့ စကား စမြည် ပြောမိတယ်။ သူက သူ့ပန်းချီကားတွေအပါအဝင် သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံး ကို နိုင်ငံပိုင် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ ထွက်ပြေးရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အမှုအရာကိုတော့ မပြဘူးဗျ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ပြတိုက်ထဲက ပန်းချီကားတွေကို သူပိုင် ပန်းချီကားတွေလို့ သဘောထားနေတဲ့ အမှုအရာကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ဒီလူဟာ လူထူးဆန်း တစ်ယောက်ပဲဗျလား၊ စကား သိပ်နည်းတယ်၊ နည်းသိမ်မွေ့တယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်။ သူ ထွက်ပြေး ယာတော့ ငွေများများယူလာနိုင်ခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆောင်းထားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကလည်း ဝှက်လို့ ပွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိန်တွေ ဝှက်ရတာထက် ပိုပြီးလွယ်တာ အမှန်ပဲဗျ။ ကကယ်လို့ စိန်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်တွေထဲမှာ ဝှက်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ ပမ်းလျှောက်ရတာ မလွယ်ဘူးလေ။ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကတော့ အဖိုးတန်မှ ဟုတ်တာ”

“တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို သူဘယ်လို ဝှက်ပြီး ယူလာသလဲ” ဟု ကျွန်တော် က စိတ်ဝင်တစား မေးမိပါသည်။

“စာအိတ်ဟောင်းတွေထဲ ထည့်ယူလာတာ၊ အကောက်ခွန် အရာရှိ တွေက စာတွေကိုတော့ စစ်တယ်၊ စာအိတ်တွေကိုတော့ မစစ်ကြဘူး”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက် ချမိပါသည်။

“ပြီးတော့ သူ့အတူတူ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ခုလည်း ပါလာတယ်။ ခဲပန်းချီတွေပါ။ ဒါတွေကိုလည်း သူဝှက်ပြီး ယူလာတယ်။ သူက ပြောတော့ သူ့အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ပုံတူပန်းချီတွေတဲ့”

“ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်၍ မှတ်ချက် ချမိပြန် သည်။

“ဧပြီလထဲကျတော့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ထလာတယ်။ သူ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို သည်းပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို ဝယ်မယ့်လူတွေရဲ့ လိပ်စာတွေကိုလည်း ပေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် သူ့ဆီ ရောက်သွားတော့ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ သေနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ သက်ကျန်ငွေကိုရော ဝတ်စုံတစ်ထည်နဲ့ အတွင်းခံတချို့ကိုရော ယူလိုက်တယ်။ သူ့သေရင် အဲဒါတွေကိုယူဖို့ အရင်နေ့ကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ကို မှာထား တယ် မဟုတ်လား၊ သူက ပြောသွားတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အခန်းပိုင်ရှင် သက်သေ မရောက်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ရောက်ချင်းရောက်ရင် သူ့ရဲ့ ဘဝအဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ ရောက်စေချင်တယ်တဲ့”

“ခင်ဗျား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်ခဲ့သေးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဓာတ်ပုံနဲ့ မွေးနေ့ပဲ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်ကြီးတယ်ဗျ၊ ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ ရှေ့ဆုံး နာမည်က တော့ ကျွန်တော့် နာမည်နဲ့ အတူတူပွဲ ပြောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဘယ်သူ လုပ်ပေးလဲ၊ ဘရမ်းနားလား”

“ဘရမ်းနားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြူးနစ်မြို့က လူတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘရမ်းနားပဲဗျ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဆရာဝန် ဆိုပါတော့၊ သူက နန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပဲ”

လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ လက်မှတ်က ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ပျံ့။ ကမီးဒီလာရိပ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံမိခဲ့တဲ့ ဩစတြေးလျန်လူမျိုး တစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ လက်မှတ်ပေါ့။ သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ သူ့ငွေတွေကို ကျွန်တော့် လက်ထဲ အပ်ပြီး သေသွားရှာတယ်။

“သူက ကျွန်တော့် အလျင်သုံးလလောက် ရောက်တဲ့လူ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် လောင်ဗရီပြတိုက်ကို သွားပြီး စိတ်ပြေလက် ပျောက်သဘောနဲ့ စိတ္တဇပန်းချီကားတွေ ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီပန်းချီကား တွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်အင်မတန်အေးချမ်းတာပဲ။ ပန်းချီကားချပ်တွေထဲက ဝင်းလက်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့ ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတဲ့ ရှုခင်းတွေဟာ စိတ်ကို အင်မတန် ကြည်နူးစေတာပဲ။ ဒီလက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး အခုလို ထူးခြားပြောင် ခြောက်ပြီး လူ့စိတ်ကို သာယာအေးမြစေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အခုချက်ချင်း သတ်ကြဲ ဖြတ်ကြဲဖို့ တာစုနေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်မျိုး တစ်နွယ်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ပန်းချီ ကားတွေ ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူဟာ ပန်းချီဆရာ မှီနေနဲ့ပဲ ပုံတွေကို မကြာမကြာ ရုပ်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်သူနဲ့ စကား စမြည် ပြောမိတယ်။ သူက သူ့ပန်းချီကားတွေအပါအဝင် သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံး ကို နိုင်ငံပိုင် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ ထွက်ပြေးရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အမူအရာကိုတော့ မပြဘူးပျံ့ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ပြတိုက်ထဲက ပန်းချီကားတွေကို သူပိုင် ပန်းချီကားတွေလို့ သဘောထားနေတဲ့ အမူအရာကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ဒီလူဟာ လူထူးဆန်း တစ်ယောက်ပဲဗျသိလား၊ စကား သိပ်နည်းတယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်။ သူ ထွက်ပြေး လာတော့ ငွေများများယူလာနိုင်ခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူစုဆောင်းထားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကလည်း ဝှက်လို့ လွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိန်တွေ ဝှက်ရတာထက် ပိုပြီးလွယ်တာ အမှန်ပဲဗျံ့၊ တကယ်လို့ စိန်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်တွေထဲမှာ ဝှက်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ လမ်းလျှောက်ရတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကတော့ အဖိုးတန်မ မဟုတ်တာ”

“တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို သူဘယ်လို ဝှက်ပြီး ယူလာသလဲ” ဟု ကျွန်တော် က စိတ်ဝင်တစား မေးမိပါသည်။

“စာအိတ်ဟောင်းတွေထဲ ထည့်ယူလာတာ၊ အကောက်ခွန် အရာရှိ တွေက စာတွေကိုတော့ စစ်တယ်၊ စာအိတ်တွေကိုတော့ မစစ်ကြဘူး”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက် ချမိပါသည်။

“ပြီးတော့ သူနဲ့အတူတူ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ခုလည်း ပါလာတယ်။ ခဲပန်းချီတွေပါ။ ဒါတွေကိုလည်း သူဝှက်ပြီး ယူလာတယ်။ သူက ပြောတော့ သူ့အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ပုံတူပန်းချီတွေတဲ့”

“ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်၍ မှတ်ချက် ချမိပြန် သည်။

“ဧပြီလထဲကျတော့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ထလာတယ်။ သူ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို သည်းပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို ဝယ်မယ့်လူတွေရဲ့ လိပ်စာတွေကိုလည်း ပေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် သူ့ဆီ ရောက်သွားတော့ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ သေနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ သက်ကျန်ငွေကိုရော ဝတ်စုံတစ်ထည်နဲ့ အတွင်းခံတချို့ကိုရော ယူလိုက်တယ်။ သူ့သေရင် အဲဒါတွေကိုယူဖို့ အရင်နေ့ကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ကို မှာထား ဘယ် မဟုတ်လား၊ သူက ပြောသွားတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အခန်းပိုင်ရှင် သက်ထဲ မရောက်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ရောက်ချင်းရောက်ရင် သူ့ရဲ့ ဘဝအဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ ရောက်စေချင်တယ်တဲ့”

“ခင်ဗျား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်ခဲ့သေးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဓာတ်ပုံနဲ့ မွေးနေ့ပဲ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်ကြီးတယ်ဗျံ့၊ ချပ်ဝပ်ငံဆိုတဲ့ ရှေ့ဆုံး နာမည်က တော့ ကျွန်တော့် နာမည်နဲ့ အတူတူမို့ ပြောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဘယ်သူ လုပ်ပေးလဲ၊ ဘရမ်းနားလား”

“ဘရမ်းနားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြူးနစ်မြို့က လူတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘရမ်းနားပဲဗျံ့၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဆရာဝန် ဆိုပါတော့၊ သူက နီးချီဆရာ တစ်ယောက်ပဲ”

ဘရမ်းနားသည် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်းကိုမဆို အတုလုပ်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။ သူ ကူညီခဲ့သည့် လူများလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည်။ သို့တစေလည်း သူ အဖမ်းခံရသည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ပြုစရာ မရှိ။

ဘရမ်းနားသည် အယူသည်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အများ အတိုင်း ဆောင်ရွက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေသူ ဖြစ်၏။ သူ တတ်မြောက် ထားသည့် ပညာကို အများအတွက် လုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့တွင် ဘာမျှ မြင်မလာနိုင်။ သူ့ပညာကို သူ့အကျိုးအတွက် သုံးမှသာလျှင် သူ့ကို ထိခိုက် လိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆသည်။ အမှန်တော့ သူသည် မြူးနစ်မြို့တွင် ပုံနှိပ်စက် အသေးစားလေးတစ်လုံး ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။

“သူ အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ”
“သူ လစွတ္တန်းမှာ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခုအချိန်ထိ အသက် ရှင်နေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ ရှိနေနိုင်တယ်”

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းသားဗျ” ဟု ဒုတိယ ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့် လက်ထဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရောက်လာပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မသုံးရဲဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့် နာမည်သစ်ကို အသားကျအောင် လုပ်ရ တာ ရက်အတော်ကြာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ သတိပေးနေရတယ်။ မြို့ထဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့လည်း ကိုယ့်နာမည်၊ ကိုယ့်မွေးရပ် ဇာတိနဲ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ တွေကို အမြဲ အလွတ်ကျက်နေရတယ်။ ပြတိုက်ထဲဝင်ပြီး ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ရင်းလည်း ကိုယ့်နာမည်သစ်ကို ကျင့်သားရအောင် လုပ်နေရတယ်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ချပ်ဝပ်ဇီလို မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် မြန်းခနဲထပြီး ‘ရှိပါတယ်’ဟု အဖြေပေးကြည့်တယ်။ ‘နာမည်’လို့အော်လိုက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ‘ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇီ၊ ဝိုင်းနာနော့စ်တစ်မှာ မွေးပါ တယ်။ မွေးရက်က ၁၈၉၈ခု၊ ဇွန် ၂၈ ရက်ပါ’ လို့ မြန်မြန် ဖြေနိုင်အောင် ကျင့်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မအိပ်ခင်တောင်မှ အလေ့အကျင့်လုပ်တယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပုလိပ်ကလာနွီးတဲ့အချိန်မှာ နာမည်ကို လွဲမပြောချင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်တော့်နာမည်ဟောင်းကို မေ့ပစ်ရမယ်။ တရားဝင် နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ် အစစ်တစ်စောင်ကို ကိုင်ထားတာနဲ့ အတုတစ်စောင်ကို ကိုင်ထားတာဟာ ခြားနားမှု ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အတုဆိုတာဟာ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။

“ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် အလျင်ရောင်းတယ်။ မျှော်လင့်ထား သလောက်တော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ရှိပါတယ်။ ငွေကလည်း မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တော့ အတော်ကလေး များတယ်လို့ ထင်ရသေး။

“တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးတစ်ခုရလာတယ်။ ဒီနိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို ပြန်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဗျ။ ဒီလက်မှတ်နဲ့သာဆိုရင် နယ်စပ်ကို ဖြတ်တဲ့အခါ ဘယ်သူက သံသယဝင်မှာ သဲ၊ သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်းကော ဘာရှိလည်း။ တကယ်လို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် မိန်းမကို တွေ့ရမယ်။ တွေ့လိုက်ရရင်လည်း သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ သောကတွေဟာ ပျောက်သွားမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့... ”

ချပ်ဝပ်ဇီက ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြတိုက်ကိုသွားပြီး ဝစ္စလေး၊ ပီကာဆိုနဲ့ ရီနော့စ်” တို့ရဲ့ လက်ရာတွေကို ကြည့် နေတာပဲ။ လုံးဝ ဝတ်မပျက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

“ပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်တော်စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင်မလုပ်နိုင်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သွားခဲ့လာခဲ့ နေခဲ့တိုင်ခဲ့တာတွေ ကို အမြဲတမ်းမြင်ယောင်လာတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ သူလိုငါလို သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ တခြားလူတွေ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ နေလာတာ လေးနှစ်တိတိကြာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ဟာ သာသာယာယာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ချစ်ကြ ဝါတယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင်လို ခေါ်နိုင်တဲ့အခြေအနေရှိခဲ့ပါတယ်။

“အခုလို နိုင်ငံကူး လက်မှတ်အစစ်တစ်ခု လက်ထဲ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အမြင်သစ်တွေ ဝင်လာတယ်။ စစ်ကလည်း ဖြစ်တော့မယ်။ စစ်မှာ ဂျာမနီက နိုင်မှာ သေချာနေတယ်။ တခြားနိုင်ငံတွေက ကြိုတင်

ပြင်ဆင်မှုဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ။ အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်။ အခုတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အားပျက်အောင် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် လမ်းတွေပေါ်မှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေတယ်။ အိပ်လို့လည်း မရဘူး။ အိပ်ပျော် ပြန်တော့လည်း အိမ်မက်တွေ မက်လို့ လန့်နိုးရတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမကို မြင်တယ်။ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဂတ်စတာပို အဖွဲ့ဝင် စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အနှိပ်စက် အညှိုးပန်းကို ခံနေရတာပဲ။”

“ကျွန်တော့် ဟိုတယ်ခြံဝင်းထဲကနေပြီး အကူအညီ တောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမအသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာဒီလာနီစ့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ တံခါးရဲ့ တစ်ဖက်က မှန်ထဲ မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ သူ့ မျက်လုံးတွေက အရောင် အဆင်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မြင်ရတာက သေချာတော့ သူ့ရှိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က တထစ်ချတွက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးခန်းထဲ အထိ အပြေးအလွှားဝင်ပြီး ကြည့်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲမှာ လူတွေ အပြည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ အဲဒီ လူစုကြားမှာ မရှိဘူး။”

“ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ပါရီကို လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာနေတယ် လို့ ထင်နေတယ်။ သူ့ကို လမ်းတစ်လမ်းက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ မြင်မိသလို လိုပဲ။ လူးဇင်းဘတ်ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားပေါ်မှာပဲ သူ ထိုင်နေသလိုလို၊ ကျွန်တော် သွားကြည့်တော့လည်း သူ မဟုတ်ဘူး။ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ ကွန့်ကော့ဖို့ လမ်းအတိုင်း ဖြတ်သွားတာ တွေ့မိသလိုလို ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် နောက် က လိုက်သွားတယ်။ သူ လူတွေ ကြားထဲမှာ ပျောက်သွားပြန်တယ်။”

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ လောက်ဆားနဲ့ ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်တယ်။ သူက အရင်တုန်းက ဘရက်စ်လောမြို့မှာ ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့ ဖူးတဲ့လူ၊ အခုတော့လည်း ခြေအိတ်တွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ်။ သူက ပြောတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မနေပါနဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက် အမြန် ဆုံး ရှာပြီးနေပါ” တဲ့။

“ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းကနေပြီး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဒီပြဿနာ

အဲဒီတွေကို ခင်ဗျားလည်း သိမှာပေါ့ဗျာ၊ ပထမ အထီးကျန်နိုင်မှုပေါ့။ နောက်ကျ တော့ ကြောက်လန့်မှုပေါ့။ ဒါတွေပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ဘစ်ခုတည်း အပေါ်မှာပဲ အာရုံ စူးစိုက်လာတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမအနေနဲ့ နောက် တစ်ဦးနဲ့ နေချင်နေမယ်၊ ဘာမှမရှိဘူး။ ကျွန်တော် တွေ့ရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် သွားတွေ့တာပဲ။ ဘာပြဿနာ ရှိနိုင်မှာလဲ”

“နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စစ်ဟာ ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားလာနေ တယ်။ ဟစ်တလာဆိုတဲ့ လူဟာ ကတိတည်မယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး။ ချက်ကို လှိပ်ကံကီးယားကိုလည်း သူ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုလန်နိုင်ငံကိုလည်း သူသိမ်းမှာပဲ။ ပိုလန်ကို သိမ်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ စစ်ဖြစ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလန်က ပိုလန်နဲ့ မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်ထား ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စဟာ လန့်ချိပြီး ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သီတင်း ဘစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ စောင့်ရမယ့် ကိစ္စ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ နားလည်လာတယ်။ ကျွန်တော် သည်း ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။”

“ကျွန်တော် ဂျာမနီကို ပြန်မယ်၊ ပြန်ရင် ဘာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် ဘဝပျက်မှာကတော့ သေချာတယ်။”

“ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်းရော ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ် လာတယ်။ အချိန်က မေလထဲ ရောက်နေပြီ။ ပန်းတွေကလည်း ပွင့်နေလိုက် ကြတာ၊ လှသလား မမေးနဲ့၊ ညနေခင်းတွေမှာ ငွေရောင်သင်းဖြူး ခင်းထား သလိုပဲ။”

“ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်ကို အရင်ဆုံး သွားတယ်။ ကျွန်တော် ရထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စိတ်ချရပါ့မလား၊ ယုံကြည်ရပါ့မလားလို့ စမ်းသပ်ကြည့် မယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်သစ် နယ်ခြားစောင့်တပ် အရာရှိတွေက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးတယ်။ ဘာမှ သံသယမရှိကြဘူး။ ကျွန်တော် နောင်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲဗျ။”

“အမှန်ကတော့ အာဏာရှင်တွေ ကြီးစိုးတဲ့ နိုင်ငံတွေကတော့ အခုလို

တရားဝင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ပြနိုင်ပေမယ့် ဝက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ဆွစ် နယ်စပ် ရောက်တော့ အစောင့် ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ကြည့်တယ်။ လူက ခုံခုံညားညား ရှိတယ်ဗျ။ သူဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးတယ်”

“ခင်ဗျား တံဆိပ်ရိုက်ဖို့ မေ့သွားပြီ” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူက ပြုံးတယ်။ “မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တံဆိပ် ရိုက်ပေးပါမယ်။ တံဆိပ် ရိုက်ပေးတဲ့အတွက် ဘာထူးခြားလာမှာလဲဗျာ” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်နေမယ့် ဟာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီတော့ အစောင့်က တံဆိပ်ရိုက်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ နှုတ်ခမ်းကိုကိုးပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ကလည်း အပြင်း အထန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ဟာ အတု မဟုတ်ဘူး၊ အစစ်ဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ”

* * *

“ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ရက်နေတယ်။ မီးရထားနဲ့ ဂျာမနီကို သွား သင့် မသွားသင့် စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂျာမနီ သွားရမှာ ကြောက်လာတယ်။ ဂျာမန်တွေက သို့မဟုတ် ဩစတြေးလျန်းတွေက ထုတ်ပေး ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ကိုင်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ သူတို့က အသေအချာ စစ်ကြမှာလား။ စစ်ချင်လည်း စစ်မယ်၊ မစစ်ချင်လည်း မစစ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ရထားနဲ့ ပြန်တာထက် နယ်စပ်ကနေပြီး တရားမဝင် ပြန်တာ ကောင်းမလား”

“ဇူးရစ်မြို့ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကို သွားတယ်။ စာတွေ ဝေနေတဲ့ ဌာနစိတ်ဘက်ကို သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာမိတ်ဆွေဖောင်း တွေနဲ့ တွေ့တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ခြေယာမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေကို ပြောတာပါ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် သတင်းမျိုးစုံ ရတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“အဲဒီကနေပြီး ကဖီရိုက်ကို ကျွန်တော် သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီးဝင်ဖို့ တာစုနေတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမနီ နိုင်ငံထဲကို ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကင်းနဲ့ ဘယ်လို ဝင်ရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။”

ဒါကတော့ နားလည်မှုရှိရမှာပဲဗျ။ ဂျာမနီကို တကယ် ပြန်သွားချင်တဲ့ လူက ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ရှိနေတာပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်တို့ ကြည့်ပုံ နဲ့ မြင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။

“အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို တကယ် ပြန်ချင်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့ နားလည်သွားတယ်။ အဲသလိုပဲ နားလည်ရော သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ကြတော့တာပဲ။ ဂျာမနီကို ပြန်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့လူဟာ နာဇီ အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံတဲ့လူလို့ ယူဆနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို လက်ခံရင် သူ့နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေ ဆက်လုပ်မလဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူတွေကို သစ္စာဖောက်မလဲ။ အဲသလို တွေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော့် တို့ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရှောင်သလို ရှောင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူတို့ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှင်းပြရ မလဲ၊ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။”

“တတိယနေ့ မနက်ခြောက်နာရီထိုးမှာ ပုလိပ်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ကို အိပ်ရာပေါ်က ဆွဲချတယ်။ ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သိနေတဲ့လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ပုလိပ်ဆီသွားပြီး ထောင်ပေး သိုက်လို့ပေါ့။ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြည့်တယ်။ ငြီးတော့ မေးစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာပဲ။”

“ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်လာတာဟာ တရားဝင် ဝင်လာတာဆိုတာ ပုလိပ်တွေ သိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဝင်လာတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုတာ သည်း သိသွားကြတယ်။”

“ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ မနက်ကို မမေ့သေးဘူး။ ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်ကလည်း ကြည်လင်နေတယ်။ မုန့်ဆိုင် ဘစ်ဆိုင်က ဖုတ်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ကလည်း တသင်းသင်းနဲ့ မွှေးကြိုင်နေတယ်။ ဘန္တာလောကကြီးတစ်ခုလုံး နှစ်သိမ့်စရာဆိုလို့ ဒီအနံ့တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ခင်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျား အချုပ်ခံရတော့ မသိဆိုရင် ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တခြားနေတွေထက် ပိုပြီး လှပနေတတ်

တယ်။ အဲဒီ ခံစားမှုမျိုးဟာ အဲသလို အချိန်မှာပဲ ပေါ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဝင်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီခံစားမှုကို ခင်ဗျားဆက်ပြီး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သလား” ဟု ကျွန်တော်

က မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ဖြေသည်။ “ကျွန်တော် သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ။ အဲဒီ ခံစားမှုကလေးကို ကျွန်တော် ပြရနိုင်မလား၊ အမြဲတစေကော ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မလား”

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် စူးစိုက်နေသည်။ အခုလို ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ခြင်းသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည်။ အရူးတစ်ယောက်လေလား။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲမှ ညဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ရပ်သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ ဝရန်တာပေါ်မှ ကော်ရှီ မြို့ရှခင်း နှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သေးတာလဲ အချစ်ရယ်” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေနိုင်မလား၊ ကျွန်မတော့ အမေရိကကို ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

[၂]

“ဇူးရစ် ပုလိပ်ကတော့ . . .” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ဘစ်ရက်ပဲ ချုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ရက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်ကို နေရထိုင်ရ ခက်တဲ့တစ်ရပ်ပဲဗျ။ သူတို့က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး သက်မှတ်ကို စစ်လား၊ ဆေးလားလုပ်မှာ ကြောက်နေတယ်။ ဝီယင်နာကို ဒုန်းတစ်ချက် ဆက်လိုက်ရင် ကိစ္စက လုံလောက်သွားပြီ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးကို ခေါ်ပြလိုက်ရင် ပြောင်းလဲထားတာတွေ တွေ့မှာ သေချာနေတယ်။

“မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ နည်းနည်း တည်ငြိမ်လာ တယ်။ နောက်ဆုံး ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်တာ ပဲလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော့် သက်ထဲမှာမှ မရှိဘဲကိုးဗျ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲယူဆပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရ ဘာပေါ့။

“တကယ်လို့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပို့မယ် ဆိုရင်လည်း ဂျာမနီ ပြန်မယ်လို့ စိစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညနေ ပိုင်း ကျတော့ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ အခိုင်အမာ ဆင်ပြောလိုက်တယ်။

“ဩစတီးယား နိုင်ငံဘက်က ဖြတ်သွားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ဆိုက်တယ်။ ဩစတီးယား နယ်စပ်ကို ကျွန်တော် အတွေ့အထိ ရှိခဲ့ဖူးတေ

အစောင့်အရှောက်တွေ များများစားစား ထူထူထပ်ထပ် ချမထားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ အမှန်တော့ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်တွေမှာ ဘာပြုလို့ အစောင့်တွေ အများကြီး ချထားကြရတာလဲ။ ဘယ်သူက ဝင်မှာမို့လို့လဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ တွေးလို့ရတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းကနေပြီး အပြင်ကို ထွက်သွား ချင်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ကျွန်တော် အော်ဘားရက်မြို့ကို မီရထားနဲ့ သွားတယ်။ အဲဒီ အနီး အနား ပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီး ဖြတ်ဝင်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ မိုးသည်းသည်း ရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့နဲ့ ကြုံရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်တိတိ ကောင်းကင်ဟာ ကြည်လင်နေတယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တတိယညကျတော့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘာပြု လို့လဲဆိုတော့ ကြာကြာနေရင် ဘေးက အာရုံစိုက်လာမှာ ကြောက်ရလို့ပဲ။

“အဲဒီညက ကြယ်ရောင်တွေနဲ့ လင်းလက်နေတယ်။ တိတ်ဆိတ်လိုက် တာလည်း အမှန်ပဲ။ သစ်ပင်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာနေတဲ့ အသံကို တောင် ကြားနေရသလိုပဲ။ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အမြင် ပုံသဏ္ဍာန်တွေဟာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါဟာ မျက်စိတွေ ရဲ့ စူးစိုက်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ သိလား။ တစ်စုံတစ်ခုက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု လုံးကို လွှမ်းခြုံထားလို့ပဲ။ အထူးသဖြင့် ညဘက်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားနဲ့ တောင် မြင်နေရသလိုပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သောတအာရုံဆိုတဲ့ ကြားမှုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားထဲ ဝင်လာသလို ဖြစ်လာတယ်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အသံသဲ့သဲ့ကလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားက ကြားလာသလိုပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကို ဟပြီး နားထောင်ကြည့်။ အေး ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကပါ မြင်သလိုဖြစ်လာတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီညကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိနေတဲ့ အကြောတွေဟာ နိုးကြားတက်ကြွနေကြတယ်။ ဘာနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကနေပြီး တစ်ဖက်စွန်း ရောက်ဖို့အတွက် အလွန်မြင့်မားတဲ့ တံတားကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ လျှောက်နေ သလို ခံစားနေရတယ်။

“စိတ်ထဲကလည်း တံတားကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ငွေရောင်သမီးနေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း

ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝ ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ပဲ ထင်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုကနေပြီး ခံစားမှုဆီကို သွားနေ တယ်။ လုံခြုံမှုကနေပြီး စွန့်စားမှုဆီကို သွားနေတယ်။ လက်တွေ့ဆင်ခြင်တဲ့ ဘုရားကနေပြီး အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီကို သွားနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ် သောက်တည်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန် နှိပ်မှုဟာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသလို ဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ် နေတယ်။

“ကျွန်တော် ရိုင်းမြစ်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့ နေရာမှာ မြစ်ပြင်က သိပ်မကျယ်ဘူး။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ ကျွန်တော် အဝတ် အလေးတွေကို ချွတ်ပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး သက်နဲ့ ကိုင်သွားနိုင်အောင် ထုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် ရေထဲဆင်းလိုက်တယ်။ ခဏ မည်းနက်နေတယ်။ အေးလိုက်တာ အမှန်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာလည်း အထူး အဆန်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မေ့လျော့ခြင်းကို ရယူလိုတဲ့အတွက် ငြိမ်ထဲ ဆင်းနေတာလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိတယ်။

“မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာသလိုလိုလဲ ထင်နေမိတယ်။

“တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ ရေတွေကို ခြောက်သွားအောင် သုတ်ပစ် ထိက်ပြီး အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်တယ်။ ကျွန်တော် ခရီးကို ဆက်တယ်။ ရွာတစ်ရွာ နားက ဖြတ်အသွားမှာ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သံကို ကြားရတယ်။ နယ်စပ် ရဲ့ အနေအထားကို ကျွန်တော် အတိအကျမသိတော့ သွားရတာ နည်းနည်း ခက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တောအုပ်တစ်ခုရဲ့ အစပ်နားကပ်သွားနေတဲ့ ကမ်းကြီး ဘေးအတိုင်း သတိထားပြီး လျှောက်လာခဲ့ရတယ်။

“ခရီး အတော်ဝေးဝေး ရောက်လာတဲ့အထိ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ တော့။ မနေ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ကျွန်တော် မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တောထဲကလည်း ကျလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ကွင်းပြင် အစပ်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ သစ်တောကောင်ကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွန်တော် လျှောက် နေခိုတာ နောက်ဆုံး ဇယ်သမားတွေရဲ့ လှည်းသံတွေကို ကြားမှပဲ ခဏ မြင်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပုန်းစရာ နေရာတစ်နေရာ ရှာရတော့

မယ်။ ပုန်းစရာနေရာကလည်း လမ်းမကြီးနဲ့ ဝေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

“အခု အချိန်မှာ ကျွန်တော် မပုန်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ နယ်စပ်ဘက်က လာတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီလောက် စောစောစီးစီး လျှောက်လာနေတဲ့ လူကို မြင်ရင် သံသယဝင်ကြမှာ သေချာတယ် မဟုတ်လား။ မကြာခင်မှာပဲ စက်ဘီး ကိုယ်စီနဲ့ သွားနေကြတဲ့ အကောက်ခွန် အရာရှိနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်တယ်။ သူတို့ ယူနီဖောင်းတွေကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဩစတီးယားနိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဩစတီးယားကို ဂျာမနီက သိမ်းထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ညခင်းဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးသည် သူ့အဖော်နှင့်အတူ ဆင်ဝင်မှဆင်း သွားသည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းများသည် နီညိုရောင်၊ သူသည် သူ့ အဖော် အမျိုးသားထက် အရပ်မြင့်သည်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တစ်စုသည် လှေခါးထစ်များကို နင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာနေကြသည်။

သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ နောက်မှလိုက်၍ အဖမ်းခံရခြင်းနှင့် မကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူများနှင့် တူလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ ပါလာတယ်” ဟု ချပ်ပိတ်က ဆက်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ အနီးအနားမှာ ရေသောက်ဖို့ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ခရီးဆက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားဖို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်က တခြား မဟုတ်ဘူး။ ဖဲလ်ကတ်မြို့ပဲ။ ဒီမြို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အားကိုးရာ နေရာတစ်ခုပဲ။ လူစိမ်း တစ်ယောက်ယောက်ကို သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်တဲ့ နေရာပေါ့။

“ကျွန်တော် အဲဒီကိုရောက်တော့ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ နယ်စပ် ဒေသအတွင်းက ပထမဆုံး ထွက်တဲ့ မီးရထားနဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရထားတွဲ တစ်တွဲပေါ် တက်သွားတော့ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ် နှစ်ယောက် ထိုင်နေတာ မြင်တယ်။

“ဥရောပ ပုလိပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်ရင်ထိုင် မထိုင်ရင် နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တွဲထဲ ဝင်သွားပြီး တွဲထောင့်တစ်ထောင့်က ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေး မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ဘေးနားမှာ သေနတ်တစ်လက် ထောင်

သားတာကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ငါးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရောက်သွားတာလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်တွေထဲတုန်းက ကျွန်တော် အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာကို မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ တခြားစီပဲ။ အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ကြုံနေရပြီ။

“ကျွန်တော့် ဘေးက မုဆိုးနဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ဟာ ဖန်းဒါးလို့ ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် မုဆိုးမရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေကြတာ။ သူတို့ဆီက ကြားနေရတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီမုဆိုးမဟာ အတော့်ကို စိတ်ဝင် စားပရာ ကောင်းပုံပေါ်တယ်။ နောက် ခဏကြာတော့ သူတို့ဟာ ဝက်ပေါင် ခြောက်ညှပ်ထားတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ စားနေကြတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ မုဆိုးက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “မိတ်ဆွေက ဘယ်သွားမှာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဘရက်ဂျင့်ကို ပြန်မှာ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေသည်။
“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ လူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်”
“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေ ခရီးထွက်လာတာ

ပါ”

“အခု ဘယ်က လာတာလဲ”
“ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဗီယင်နာက လာတာလို့ ဖြေလိုက်ရင် သူတို့ အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဗီယင်နာလူမျိုးစု စကားမပြောတတ်တာကို သတိထား မိသွားနိုင်တယ်။ အဲသလို သတိထားမိသွားမယ်ဆိုရင်။

“ဟင်ဒီဗာက လာတာ”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် အဲဒီမှာနေတာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ”

“ဟင်ဒီဗာက ဟုတ်လား၊ ဝုဇ ခရီးက အဝေးကြီးပဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ အတော်ဝေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖော် မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့မှ ကိုယ့်နယ်မြေ အနီးအနားကို မသွားချင်ကြဘူးပေ

ခါ လူ့သဘာဝပဲ”

မုဆိုးက ရယ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ရာသီဥတု ကောင်းနေတာလည်း ခင်ဗျား ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲ”

ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီက ကျွန်တော့် နောက်ကျောမှာ ကပ်နေတာ သတိ ထားလိုက်မိတယ်။ “ရာသီကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွေလယ်ရောက် နေပြီလားလို့ ထင်ရတယ်။ ပူလိုက်တာ အလွန်ပဲ”

သူတို့သုံးယောက်က မုဆိုးမ ဖန်းဒါးအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေကြ ပြန်တယ်။ ဘူတာသုံးလေး ဘူတာလောက်လွန်တော့ သူတို့ ဆင်းသွားကြ တယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ မီးရထားဟာ ဥရောပတိုက်ထဲက အလှဆုံးဆိုတဲ့ တောပိုင်းဒေသ ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုကို ကျော် ဖြတ်လာနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ်များများစားစား မကြည့်လိုက်ရပါဘူး။

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေ ဝင်နေတယ်။ ဒီခံစားမှုတွေဟာ သည်းမခံနိုင် လောက်အောင်ကို ပြင်းထန်နေတယ်။ ငါ ဘာကြောင့် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ် လာ မိပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတယ်။

“ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ထောင့်ထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကုပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ ရထားပြတင်း ပေါက် ကနေပြီး အပြင်ကို ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် နဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သော့ပိတ်ပြီး အောင်းနေရတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ ကျွန်တော် ရထားပေါ်က ပြန်ဆင်းပြီး ညပိုင်းကျတော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဘက် ပြန်ကူးရင် ကောင်းမလား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်ဟာ အိတ်ကပ်ထဲ ရောက်နေတယ်။ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချပ်ဝပ်ဇီရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာပါ။ ဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို ခွန်အား သစ်တွေ ပေးတော့မှာ ကျနေတာပဲ။ စိတ်ထဲက အခုမှ ပြန်ထွက်သွားလိုက် တော့ အခြေအနေကောင်း မလာနိုင်တော့ဘူး။ အတွင်းဘက်ကို ရောက်အောင် သွားနိုင်လေလေ၊ လုံခြုံမှု ရှိလာလေနေမှာပဲ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကျိတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီညတစ်ညလုံး မီးရထားနဲ့ပဲ ဆက်လိုက် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မီးရထားပေါ်မှာကတော့ ဟိုတယ်ထဲမှာလို စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းပြီး စစ်လား ဆေးလားလုပ်တာ

ခံလို့ အလားအလာ သိပ်မရှိဘူး မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ထိတ်လန့် ခြောက်ရွံ့မှုကို လက်မြောက် အရှုံးပေးချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အခုထက်ထိ ကြီးမား နေတုန်းပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရထားတွဲထဲမှာက ကျွန်တော့် တစ်ယောက် ဘည်း ဖြစ်နေတာကိုး။ နည်းနည်းချင်းစီ တိုးတိုးလာနေတဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ ကြာရင် ကြီးမားလာမှာကတော့ သေချာနေပြီ။

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းနောက်လိုက်လာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးကွာ သို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေရတယ်။ တကယ်တော့လည်း မင်းဟာ သဲကန္တာရထဲက သဲတစ်ကော်လောက်တောင်မှ အရေးပါတဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး စသည်ဖြင့်လည်း နိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။

“အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောနေတာ တွေဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခံနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားနေလို့လဲ၊ ဘယ်လိုများကော ထူးခြားနေလို့လဲ၊ ‘အရိယန်နွယ်ဝင်’ ဆိုတာဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဂျာမန် ရှေးဟောင်း ပြင်တစ်ပုဒ်ပါ။

“ဟစ်တလာ၊ ဂိုဘဲလ်၊ ဟက်စ်နဲ့ တခြား နာဇီခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ရုပ် ချင်းကို ကြည့်ပါလား၊ တခြားလူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားလို့လဲ၊ အမှန်ကတော့ သူတို့ အားလုံးဟာ သူတို့ကို သူတို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ဘယ်သူနဲ့ မတူဘူးလို့ သူဆနေကြတဲ့ လူတွေပါဗျာ။

“မြူးနစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် မီးရထားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံတွေရဲ့ အကာအကွယ်နောက်မှာ ပုန်းနေချင်တဲ့ စိတ်ကို စွန့်ပစ်လိုက် ဘယ်။ တစ်နာရီကြာလောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီမြို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး မသိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီမြို့ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သိတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်။

“စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူ ဘာတော့ အပြည့်ပဲ၊ ကျွန်တော့် စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ပြီး နားကို ခုခိုထားတယ်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လှ သစ်ယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေတရွဲရွဲနဲ့ ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် တယ်။ ဘီယာနဲ့ အမဲသား ဖြုတ်မှာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက သတင်းစာ

ခေါက်ကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ဂျာမန်သတင်းစာတွေကို မဖတ်တာကြာပြီ။ ဖတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော့် စိတ်က ဖတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေ မဖတ်တာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည်က ပြောနေတဲ့ စကားသံတွေဟာ နားထဲမှာ ကြားနေရတာ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေတယ်။

“အယ်ဒီတာ့ အာဘော်တွေကတော့ အလွန်အလွန် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။ သွေးဆာနေတဲ့ လေသံတွေ ငါသာ မှန်တယ်လို့ တစ်ဖက်သတ် သတ်မှတ်ပြီး ပြောနေတဲ့ မာန်မာနသံတွေနဲ့ ပြည့်နေရုံတင်မကဘူး။ လိမ်ညာမှုတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ပြင်ပမှာရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတွေ မှန်သမျှ အဘက်ဘက်မှာ ဆုတ်ယုတ်နေတယ်။ ညံ့ဖျင်းနေတယ်။ မိုက်မဲနေကြတယ်။ သစ္စာမရှိကြဘူး။ အားလုံး အသုံးမကျတဲ့ ဟာတွေချည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး ရေးထားတာတွေကလည်း အလှံပယ်ပဲ။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီနိုင်ငံတွေကို ဂျာမနီက သိမ်းပိုက်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှသာ အားလုံးတိုးတက်လာမယ်။ ဖွံ့ဖြိုးလာမယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း နေရာတိုင်းမှာ ပါတယ်။ ဒီသတင်းစာတွေဟာ ဒေသထုတ် အသေးစား သတင်းစာတွေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်က နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ သတင်းစာတွေပါ။

“ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကို ကျွန်တော် မသိမသာ အကဲခတ်တယ်။ သူကတော့ စားလိုက်သောက်လိုက် သတင်းစာဖတ်လိုက်နဲ့ ကြည်ကြည်သာသာပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် မျက်စိကစားမိတယ်။ စားသောက်နေကြတဲ့ လူမှန်သမျှ သတင်းစာ ဖတ်နေကြတယ်။ သတင်းစာရဲ့ အာဘော်နဲ့ အရေးအသားတွေအပေါ်မှာ မနှစ်သက်တဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး။

“အေးပေါ့လေ။ ဒီဟာက သူတို့အဖို့ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ။ ကြာလာတော့လည်း သူတို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မမွှေသောက်နေတဲ့ ဘီယာလို ဖြစ်လာမှာပေါ့။

“ကျွန်တော် သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်တယ်။ အတိုအထွာ သတင်းတွေ ကြားထဲမှာ ဩစနာဘရပ် အကြောင်း သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ လော့တာ

ထရပ်စီးလမ်းပေါ်က အိမ်တစ်လုံး မီးလောင်သွားတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ အဲဒီလမ်းဟာ ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာတယ်။ ဒီလမ်းဟာ ဘက်ဂိုးဂိတ်ရဲ့ အပြင်ဘက်နားကစပြီး မြို့ပြင်ဘက် ထွက်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားမှု ဝင်လာတယ်။

“ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုနဲ့ ကံကြမ္မာကို ပုံပြီး ပြောပြမှုကြားမှာ သွားချည်ပြန်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဟာ ခဏပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲပြန်ပြီး တည်ငြိမ်လာပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှု ပိုပြီး ရှိလာသလိုလိုတောင် ခံစားရ ပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်ကို သွားရင် အန္တရာယ် များလာနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလာတယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင် ဘုန်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြမယ် မဟုတ်လား။

“ဟိုတယ်တွေကို သွားရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာမှာ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုတယ်တွေ ရှောင်ခဲ့တယ်။ ခရီးတစ်ခုအသွားမှာ လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း နည်းနည်းပါးနဲ့ အပေါ့စားလက်ဆွဲသတ္တာတစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးရထား ဦးသယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ဆက်သွယ်မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။ ကံကိုယုံပြီး ပုံထားရတော့မှာပဲ။ သူ့အနေနဲ့ သူ့မိသားစုဆီ ပြန်နေမလား။ ဒါလည်း ကျွန်တော် အတိအကျ မသိသေးဘူး။ မိသားစုတွေက နာဇီပါတီရဲ့ ခေတ်နဲ့ စနစ်ကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်သောက်ခံနေကြတဲ့ လူတွေပျ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုထားသလား။ အဲဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း တိုယ် ခင်ထားတာတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အတည်ယူဖို့က မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ကြည့်စရာ ဘာမှမရှိတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ နှိုင်းနိုင်မှာက ပြည်ပ စာနယ်ဇင်းမှန်သမျှကို တင်းကြပ်ကျပ် ဆင်ဆာ နည်းတယ် မဟုတ်လား။

“မန်းစတားရောက်တော့ စရိတ်စက သိပ်မကြီးတဲ့ အလယ်အလတ် ဆိုင်လောက် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သွားတည်းတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နေ့ခင်း အိမ်ထိုင်ရင်တော့ ဟိုနားသည်နားကပ်ကပ်ပြီး အိပ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ညပိုင်းမှာ အဲဒီလိုအိပ်လို့က မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဟိုတယ်မှာဝင်

တည်းရတဲ့ စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ပြုရတော့တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ဝင်တည်းပြီးဆိုရင်တော့ ဟိုတယ်က ပုလိပ်ဆီ သတင်းပို့ကြရတာ ချည်းပဲလေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မန်းစတားကို သိမှာပါ။ ရောက်ခဲ့ဖူးသေးလား။”

“မန်းစတားအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ သိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ မဟုတ်လား၊ ဝက်စတာဖေးလီးယား စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ မြို့လေ”

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ မန်းစတားနဲ့ သြစတန် ဘတ်မှာ ၁၆၄၈ ခုနှစ်က ချုပ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်ပေါ့။ နှစ်သုံးဆယ် စစ်ပွဲ အပြီးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်လေ။ အခု စာချုပ်ကတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်တံ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဒီပုံ အတိုင်းသွားလို့ကတော့ ဘယ်မှာ ကြာကြာခံမလဲ၊ ဂျာမန်တွေ ပြင်သစ်ကို တိုက်ရင် သီတင်းပတ်လေးပတ်ကြာမယ်။ အောင်ပွဲ ရသွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ထံ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လူတွေ အားလုံးပြန်သွားကြပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ပိတ်တော့မည်ဟု လာ၍ သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။

“အခု အချိန်ထိဖွင့်တဲ့ဆိုင် တခြား ဘယ်နေရာမှာရှိသေးလဲ” ဟု ချုပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

လစွဘွန်းမြို့တွင် ညပိုင်းလှုပ်ရှားမှု များများစားစား မရှိဟု စားပွဲထိုးက ဖြေသည်။ သို့သော်လည်း ချုပ်ဝပ်ဇ်က သဒ္ဓါကြေးပေးလိုက်သည့်အခါ စားပွဲထိုး သည် အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ဖွင့်ထားသည့် နေရာ တစ်နေရာကိုတော့ သူသိသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုနေရာသည် ရုရှား ညကလပ် တစ်ခုဖြစ်သည်။ “အဆင့်အတန်းကတော့ သိပ်ကိုမြင့်တယ်” ဟုလည်း သတင်း ပေးသည်။

“ဒါဆိုရင် သူတို့က ငါတို့ကို ဝင်ခွင့်ပေးပါ့မလားကွာ” ဟု ကျွန်တော် က မေးသည်။

“ဝင်ခွင့်ပေးမှာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆို တဲ့စကားက အဲဒီကလပ်ကို သွားကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ပြောတာပါ။ ဂျာမန် လူမျိုးတွေလည်း လာကြတယ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံလာတဲ့ ကလပ်ခင်ဗျ”

“ဘယ်အချိန်ထိ ဖွင့်သလဲ”

“ဖောက်သည် ရှိနေသမျှ ဖွင့်ထားတာပဲ၊ အခုလို ညအချိန်ထိ ဖောက် သည်တွေ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ အခုလောက်ဆို ဂျာမန်တွေ အများကြီးရှိနေပြီ”

“ဘယ်လို ဂျာမန်မျိုးတွေလဲ”

“ဘယ်လို ဂျာမန်မျိုး ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဂျာမန်တွေပေါ့”

“ငွေပေါတဲ့ ဂျာမန်တွေလား”

“ဟာ ဒါပေါ့” ဟု ပြောကာ စားပွဲထိုးက ရယ်သည်။ “ကလပ်သည် ဝေးမပေါ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခံဖျော်ဖြေမှုက သိပ်ကောင်းတယ်။ သူတို့ဆီ ရောက် ခင် မင်နူရယ်လ်က လွတ်လိုက်တာလို့သာပြော။ ဒါဆိုရင် သူတို့ကို တခြား ဘာတွေမှ ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် တခြားလာတွေ ပြောရသေးလဲ”

“မပြောရပါဘူး။ တံခါးစောင့်က ကလပ်အသင်းဝင်ကတ်ပြားတို့ ဘာတို့ မေးတတ်တယ်။ ဒါလည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောပါ”

“ကြားရတာတော့ အဆင်ပြေမယ့်ပုံပဲ”

ချုပ်ဝပ်ဇ်က စားသောက်ခ ရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လှေကား မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းကာ လမ်းပေါ်ရောက်လာကြသည်။ အတွင်းဘက်မှ သည်းညှပ်သံများ၊ ဟောက်သံများနှင့် အသက်ရှူသံများ ကြားနေရသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရှိသော ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူများပေတည်း၊ လမ်းပေါ် တွင် ကျွန်တော်တို့၏ခြေသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

“မီးရောင်ကိုမြင်ရင် ခင်ဗျား မလန့်ဘူးလား” ဟု ချုပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

“လန့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာက အခုအချိန်ထိ အမှောင်ချထားတဲ့ ဥရောပနဲ့ ထိတွေ့နေကြတုန်း မဟုတ်လား။ တစ်စုံတစ်ယောက်မေ့ပြီး မပိတ်မိ ခဲ့တာလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက အမြဲထင်နေမိတယ်။ ဒီမီးရောင်တွေကြောင့် လေယာဉ်ပျံတွေ ရောက်လာပြီး ဗုံးကြဲလိမ့်မယ်လို့လည်း စိတ်က ထင်နေတုန်းပဲ”

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ရပ်လိုက်သည်။ “အလင်းရောင်ဟာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပါ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြော သည်။ “ဘုကြောင့် ပေးထားသလဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလို့ပဲလို့ထင်တယ်။ အခုကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေကြရတယ်။ ဘုကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို သတ်ပစ်နေလို့ဖြစ်မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ပုံပြင်တစ်ခု မှတ်မိနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို မီးသုံးဖို့ မပေးခဲ့ဘူးတဲ့၊ နတ်

ဘုရား ပရော်မိသီးယပ်စ်က ခိုးလာတာတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားသခင်က သူ့ကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးမှာ သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လင်းတစာ ကျွေးခဲ့တာတဲ့၊ လင်းတတစ်ကောင်က သူ့အသည်းကို စားသွားလို့ လူတွေမှာ အသည်းရောင် ရောဂါ ဖြစ်လာရတာတဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇိက ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော် ရယ်စရာ မပြောတော့ဘဲ နေလာတာကြာသွားပြီ၊ လူတွေအနေနဲ့ ရယ်စရာ ပြောပြီး ရယ်နိုင်လေလေ၊ အသက်အရွယ် နုပျိုလေပဲတဲ့”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားနေတာနဲ့ စာရင် အဲဒီလို ရယ်စရာတွေ ပြောနေရတာက မကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အင်း ခင်ဗျား အဝေးတစ်နေရာဆီကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ချပ်ဝပ်ဇိက ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်မှာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”ဟုကျွန်တော်က အံ့ကြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးမိသည်။ သူ ဂျာမနီကို ဒုတိယတစ်ခေါက်ထပ်၍ ပြန်လိမ့်မည်ဟူ၍ တော့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။

[၃]

ညကလပ်သည် ၁၉၁၇ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဥရောပတစ်လွှား၌ ရုရှားဖြူများ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့ကြသည့် ညကလပ်အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးများသည် မင်းဆွေမင်းမျိုး အနွယ်ဝင် များချည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ယခင်က ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ အရာရှိများလည်း ပါကြ သည်။ အစစ အရာရာ ဈေးကတော့ ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ညကလပ်မှ တာဝန်ရှိ သူအားလုံးလိုလိုပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိကြ။

ဤ ညကလပ်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း မီးရောင်များကို ခပ်မိုန့်မိုန့် ခပ်ဝါးဝါး ထွန်းထားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်အဆင်ကို သဘောကျသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုး ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ကလပ်ထဲတွင် ဂျာမန်တွေ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဂျာမန်သံရုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဂျာမန် အလုပ်ရုံ စက်ရုံများမှ အလုပ်သမားများလည်းပါသည်။ သူတို့သည် သူလျှိုများ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိပါသည်။

“ရုရှားတွေဟာ သူတို့ အခြေချဖို့ နေရာတစ်နေရာရလာအောင် အား ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ကြတယ်”ဟု ချပ်ဝပ်ဇိက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “သူတို့အဖို့ အခုလို လုပ်ပြီး နေထိုင်လာကြရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ကြာပြီလို့ဆိုရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ဟာ ပထမဆုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေပဲ”ဟု ကျွန်တော်က

ပြောသည်။ “လူတွေကတော့ အခုထက်ထိ သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတုန်းပဲ။ သူတို့လို အလုပ် လုပ်ခွင့်နဲ့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေလည်း ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကမ္ဘာတစ်လွှားကပေးနေတဲ့ ကရုဏာတရားဟာ အသုံးများလွန်းလို့ ကုန်ခန်းနေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အနှောင့်အယှက်အဖြစ်၊ အဟန့်အတားအဖြစ် သူတို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဝါးစားမယ့် ခြေတွေအဖြစ် မြင်လာကြတယ်။”

“ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး ပြောဖို့ တောင် ဝန်လေးလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရကြဘူး။ ဘဝရပ်တည်ဖို့လည်း အခွင့်အရေး မရတော့ဘူး။ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ရပိုင်ခွင့်လည်း မရှိကြတော့ဘူး။”

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤကလပ်ထဲ၌ ထိုင်မိသည့် အချိန်မှစ၍ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ အလုပ်ပိတ်ထား၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျာမန်တွေ အများအပြားရှိနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အရေးတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာ၍ ထွက်ပြေးမည်ဆိုပါက အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းရှိရာ ထိုအပေါက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် များစွာ အလွမ်းဝေးနေ၍လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်ရောက် ထွက်ပေါက်ဝင်ပေါက်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ ရွေး၍ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအကျင့်ကို ကျင့်သုံးလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော် ထိုအကျင့်ကို မသုံးနိုင်။ ထို့ပြင်လည်း ယခုထိုင်နေရသောနေရာသည် သင်္ဘောကို မမြင်ရ။ အခု ညကြီးမင်းကြီး သင်္ဘောထွက်သွားခဲ့သည်ရှိသော်။ ဤအတွေးကလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကို လှုပ်ရှားအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိပါသည်။

ချပ်ဝပ်င်သည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အတွေးများကိုလည်း ရိပ်စားမိဟန်တူ၏။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ သင်္ဘောလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့် ရှေ့၌ ချပေးသည်။

“လက်မှတ်တွေကို ခင်ဗျား ယူချင်ယူထားပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်ထိန်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ လက်မှတ်တွေကိုယူပြီး အခုသွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားပါ။”

ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေပြီ”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ အချိန်က အများကြီးပါ။”

ချပ်ဝပ်င်က ဘာမှပြန် မပြောပါ။ ကျွန်တော့် အရိပ်အခြည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မီးရထားတစ်စီးနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်”ဟု ချပ်ဝပ်င်က ဆက်ပြောသည်။ “ဩစနာဘရပ်ကို ညနေခင်း စောစောစီးစီး ရောက်မယ့် ရထားကို စီးမယ်လို့ စီစဉ်တာပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကလည်း ကျွန်တော့်နယ်စပ်ကို ဖြတ်နေပြီလို့ ထင်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်ထိ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေရသမျှ လူတွေနဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်နှာစိမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဒေသက လူတွေနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေတောင်မှ မျက်နှာစိမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မီးရထား ဖြတ်သန်းလာနေတဲ့ ရွာတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဒီရွာတွေကို ရောက်ဖူးတယ်။”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ပထမပတ်ထဲမှာပဲ အဲဒီရွာတွေဘက်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီဘက်က တောင်ပိုင်းဒေသကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်တွေ ပန်းဥယျာဉ်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို သိပ်ချစ်သလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။”

“အဲဒီအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရေရေရာရာ ခွဲခြားလို့မရဘူး။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ အခုလို ကြောက်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်ကတော့ မရှိပါဘူး။ အဲသလို အသေးစိတ် ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ရမှာကိုပဲ ကျွန်တော် ကြောက်နေတယ်။ ရုတ်တရက် အသေးအဖွဲ့လေးတွေကစပြီး စကားပြောစပြုလာတယ်။ အဲဒါလေးတွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ပေမယ့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေပေါ့။”

“တောပိုင်းဒေသကတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး။ အရင်အတိုင်းပဲ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်နေတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အဆောက်အဦတွေဟာ အပျက်အစီး မရှိသေးဘူး။ မြစ်ရေပြင်နဲ့ တလက်လက်ထနေတဲ့ အရောင်

ကလည်း မိုးကောင်းကင်ဆီကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက ငါးများ ထွက်ခဲ့တာတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ စွန့်စား ရှာဖွေနေတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်နဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင် နေမိသည်။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အားလုံးကို အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

“စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွေမှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ လိပ်ပြာတွေ၊ ပုစဉ်း တွေ နားချည်တစ်ခါ ပျံချည်တစ်လှည့် လုပ်နေကြတာလည်း မြင်ရတယ်။ တောင်ခါး ပန်းတွေပေါ်က သစ်ပင်တွေရဲ့ ပန်းပွင့်ရိုင်းတွေကလည်း ဟိုတုန်း ကလိုပဲ လက်ရာ ခြေရာ မပျက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။

“ရှုခင်းတွေရှေ့မှာ ဘာအတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းဟာ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ရှိ လှပါတယ်။ လူတချို့ကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ယူနီဖောင်းဝတ်တွေတော့ အစအနတောင် မတွေ့ရဘူး။ တောပိုင်း အလှဟာ မှောင်ရီပျိုးစ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်ဝင် နေတယ်။ ဘူတာရုံပိုင်တွေရဲ့ ပန်းခြံကလေးတွေထဲမှာ ပွင့်ဖူးနေကြတဲ့ နှင်းဆီ ပန်းတွေ၊ ဒေလီယာပန်းတွေနဲ့ နှင်းပန်းတွေကလည်း လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ။

“သူတို့လည်း ဟိုတုန်းက အတိုင်းပါပဲ၊ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးမယ့် အရာ ဆိုလို့ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ သူတို့ ပွင့်ဖူးနေကြပုံဟာ ပြင်သစ်က ပန်းတွေ ပွင့်နေသလိုပဲ၊ စားကျက်မြက်ခင်း ပြင်ပေါ်က မြက်ပင် တွေကြားမှာ ရပ်ပြီး အစာစားနေကြတဲ့ နွားမတွေဟာလည်း ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က နွားမတွေနဲ့ ဘာမှ မခြားနားပါဘူး။ အညှီရောင်၊ အနက်ရောင်၊ အဖြူရောင်တွေပါ။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ စကြာတံဆိပ်တွေလည်း မရှိပါဘူး။

“လယ်တဲတစ်တဲပေါ်မှ နားပြီး ချိုးချိုးချောက်ချောက် မြည်သံပေးနေတဲ့ ငှက်ကျားတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ ပျံလွှားငှက်တွေကလည်း ယာခင်းတွေ အပေါ်ဘက်မှာ ပျံလိုက်ဝဲလိုက်နဲ့ ဟိုတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ။ အမှန်တော့ လူတွေကသာ ပြောင်းလဲနေကြတာပါ။ တခြားအရာတွေကတော့ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အဖြစ်မှန်ကို အဲဒီ ညကမှ ကျွန်တော် သတိထားမိတာပါ။ သတိထားမိပြန်တော့လည်း ဘာကြောင့် အဲသလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ရထားတွဲထဲမှာ လူတွေ ပြည့်လာလိုက် လျော့သွားလိုက်နဲ့ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်အတိုင်းဖြစ်နေတယ်။ အခုလို အချိန်နာရီမျိုးမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆိုလို့ ရထားပေါ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့ရတယ်။ အများစုကတော့ အရပ်သား တွေပါ။ သူတို့ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေကလည်း ကျွန်တော် ပြင်သစ်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ သီးနှံသိမ်းကြတဲ့ အကြောင်း၊ တစ်နေ့တာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အကြောင်းနဲ့ စစ်ကြီး ဖြစ်လာမှာ ကြောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ချည်းပါပဲ။

“သူတို့လည်း စစ်ကို ကြောက်နေကြတာပဲ၊ ခြားနားမှုဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ချွတ်တယ်။ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေက ဒီစစ်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံက လိုလားနေတာလို့ သိထားကြတယ်။ ဒီမှာကတော့ တခြားနိုင်ငံတွေက ဂျာမနီ နိုင်ငံကို စစ်မတိုက် တိုက်အောင် လုပ်နေကြတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ခြားနား မှုကတော့ အဲဒါပဲ၊ လူတိုင်းလောက်နီးပါးကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ၊ ဒါကတော့ စစ်တစ်ခု မဖြစ်ပွားခင် လူတွေဟာ ဒီသဘောထားမျိုး အမြဲတစေ ရှိနေကြတာ ပါ။

“မီးရထား ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံကတော့ အချိုးမပြောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် နောက် ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ခြားနားသွား ဘယ်လို့ ထင်တယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဘူတာရုံဟာ အရင်ကထက် ငယ် သွားပြီး အရင်ကထက် ညစ်ပတ်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။

“ကျွန်တော် ဘန်ဟော့ဖ်ပလက်စ် ဘူတာရုံထဲ ဝင်လာချိန်မှာ ကျွန်တော် စောစောက တွေ့ခဲ့သမျှတွေ အားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်တယ်။ အမှောင်ရိပ်တွေ က ကျလာနေပြီ။ လေကလည်း စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။ မိုးရွာပြီးစမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင် ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ ရောက်တော့မယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ ဖြစ်မလာ နိုင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုကလည်း ဝင်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်က အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ မှန်ကြီးတစ်ချပ်

အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့လူနဲ့ တူနေပြီး အချိန်မရွေး မှန်ချပ်ကြီးကွဲပြီး တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ”

“ကျွန်တော် ဘူတာထဲ ပြန်ဝင်ပြီး မွန်းစတားအပြန် လက်မှတ် တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်မှာ နေလို့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အန္တရာယ်သိပ်များမယ်လို့ ယူဆရတယ်။ “နောက်ဆုံးရထား ဘယ် အချိန်ထွက်မလဲ” လို့ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ လူကို လှမ်းမေးတယ်။ ဝါဝင်းနေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လက်မှတ်ရောင်းသမားရဲ့ ထိပ်ပြောင်ကြီးဟာ တလက်လက် တောက်ပြောင်နေတယ်”

“ကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ တစ်စီးထွက်မယ်။ နောက်တစ်စီးက ဆယ့် တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်မိနစ်မှာ ထွက်မယ်”

“ကျွန်တော့် ပစ္စည်းအလိုအလျောက်ထွက်တဲ့ စက်တစ်လုံးဆီကို သွား တယ်။ ပိုက်ဆံထည့်ပြီး ပလက်ဖောင်း လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ရထားမလာခင် ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိလာလို့ ကျွန်တော် လစ်ပြေးရမယ့် အခြေ အနေမျိုးနဲ့ ကြိုလာရင် လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေအဖို့ကတော့ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းတွေဟာ အညံ့ဖျင်းဆုံး ပုန်းစရာ နေရာတွေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရွေးစရာလမ်းတွေကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ ထွက်စပြု နေတဲ့ ရထားပေါ်ကို ခုန်တက်၊ လက်မှတ်စစ်နဲ့ တွေ့တော့ ရထားမှားစီး မိလို့ပါလို့ ရှင်းပြ၊ ရှေ့ဘူတာကျတော့ ပြန်ဆင်း၊ ဒါလည်း နည်းကောင်း တစ် ခုပဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလူဟာ လက်ရှိခေတ်ကို မထောက်ခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်လို့ သူ့လေသံကို နားထောင်ရင် သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မယ့် အခြေအနေရှိ မရှိ ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်ရမှာတော့ ကျွန်တော် ကြောက် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ နေသေးသလား၊ အဖော်ရှိနေပြီလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။

“ကျွန်တော်ဟာ မှန်ကား တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် တာအုပ်ကို ရှေ့မှာချပြီး ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံဟာ သိပ်မြန်

နေတယ်။ ကျယ်လည်း သိပ်ကျယ်နေမယ်လို့ ထင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် နားတွေက ပြန်ကြားနေရတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဘေးကလူတွေများ ကြားသွားမှ ဖြင့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တောင်မှ ဝင်နေမိတယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာတွေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိသွားမှာ စိုးလို့ မျက်နှာကို ငုံ့ထားရတယ်။

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို လှန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမ ရဲ့ နာမည်ကို တွေ့တယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကလည်း အရင်နံပါတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာကတော့ ပြောင်းနေတယ်။ အရင်က ‘ရစ္စပူလာပလာဇာ’လို့ခေါ်တဲ့ နေရာကို အခု ‘ဟစ်စလာပလာဇာ’လို့ ပြောင်းထားတယ်။

“ကျွန်တော် လိပ်စာကို မြင်လိုက်တဲ့ တစ်ခဏမှာပဲ တယ်လီဖုန်းရုံထဲက မီးရောင်ဟာ အဆပေါင်းတစ်ရာလောက် ပိုလင်းလာတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာတော့ မှောင်မည်း နေတာပဲ။ ချက်ချင်းပဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်က အမှောင်ထူကြားမှာ အင်မတန်လင်းနေတဲ့ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ရပ်နေတာ၊ ဒိတ်မလုံတော့ဘူး တအားကို ကြောက်လာတယ်။

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ် နေတဲ့ ဘူတာရုံကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ မီးရထားတစ်စီး နှစ်စီးဆိုက်သွားခဲ့ ပုံပေါ် တယ်။ ခရီးသည်တွေ လှေကားက တက်နေကြတာ တွေ့နေရတယ်။ အက်စ် အက်စ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ လူအုပ်ကြားက ခွဲထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လျှောက်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော် မပြေးပါဘူး။ သူ တခြား လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ပြောတယ်။ ‘မီး တစ်တို့ လောက်’တဲ့။

“မီးတစ်လို့ ကျွန်တော်က သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်” ပြီးတော့မှ ကပျာကယာ ဆက်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ရှိပါတယ်။ မီးခြစ် ရှိပါတယ်” ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲနှိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ရှာတယ်။

“ဘာကြောင့် မီးခြစ် ရှာနေရတာလဲ”လို့ အက်စ်အက်စ်အဖွဲ့ဝင်က အံ့အားသင့်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။ “ခင်ဗျား စီးကရက်မှာ မီးရှိနေသားပဲ”လို့လည်း ခပြောတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဆေးလိပ်သောက်နေတာကို လုံးဝသတိမထားမိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထဲကစီးကရက် လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူက စီးကရက်တို့ကိုယူပြီး မီးတို့တယ်။ “ခင်ဗျား သောက်နေတာ ဘာစီးကရက်လဲ” လို့ မေးတယ်။ “ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ရနေတယ်” တဲ့။

“ကျွန်တော့် စီးကရက်က ပြင်သစ်စီးကရက်၊ နယ်စပ် မဖြတ်ခင်က နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်လာခဲ့တာ။ “ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ပြင်သစ်စီးကရက်ပါ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်က ဝယ်လာတာ၊ သိပ်ပြင်းတယ်”

အက်စ်အက်စ်က ရယ်တယ်။ “လူတော်တွေဟာ ဆေးလိပ်ဖြတ်သင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာလိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုလို အချိန်ကာလမှာ ပိုပြီးခက်တယ်” တဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုပြီး ထွက်သွားတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက သိပ်ပြီး အသက်မပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကိုယ်သွားလိုရာကို သွားနိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ အမြဲသွားလာနေတာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်စရာတွေ ရင်ဆိုင်ရပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေ့ရှိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ စာရေးဆရာတွေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ အရေးအသားတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သံသယ ဝင်လေ့ရှိတယ်”

“ကြောက်လာရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာ ရပ်သလိုဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ရှိရှိသမျှ အကြောတွေဟာ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဆိုင်းသွားတယ်တဲ့။ သူ့ကျောရိုး တစ်လျှောက်လုံးလည်း အေးစိမ့်နေတယ်တဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတတ်တယ်တဲ့”

“ဒီအရေးအသားတွေကို စာရေးဆရာတိုင်း၊ ရေးလေ့ရှိတယ်။ ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ မပါသလိုပဲ။ သုံးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း ဖန်တစ်ရာတေစကားလုံးတွေ ဖြစ်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်း ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မှန်တော့ မှန်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီဆိုရင် သူတို့ ရေးထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျကို ခံစားရတာ”

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဆီ သို့

ခင်းကပ်သည်။ “လူကြီးမင်းတို့ အဖော်ကလေးဘာဘေး မရချင်ကြဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး”

စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်အား ငုံ့ကြည့်သည်။ “ဟင့်အင်းဆိုတဲ့ စကား ပြောခင် ဟောဟိုကောင်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တဆိတ်အကဲခတ်ပါဦး” ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က အတော်ကလေး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပတောင့်တင်းသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဝတ်စားဆင်ယင် ထားပုံမှာ အပျံ့စားများဖြစ်၏။ မျက်နှာများကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“သန့်ပါတယ်။ အမျိုးကောင်းတွေပါ” ဟု စားပွဲထိုးက ထပ်ပြောသည်။

“ဟိုညာဘက်က အမျိုးသမီးဆိုရင် ဂျာမန်မ တစ်ယောက်ပါ”

“မင်းကို သူက လွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု စားပွဲထိုးက ပြန်ပြောပြီး ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် လာမေးတာပါ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ တို့အတွက် စားစရာတစ်ခုခုယူခဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “စားပွဲထိုးက ဘာလာပြောတာလဲ၊ သူက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မာတာဟာရီရဲ့ မြေးမနဲ့ ပူးပြီး ကြိုးချည်ပေးဖို့ လာပြောတာ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘောက်ဆူးတွေ အများကြီး ပေးထားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော် အခုထက်ထိ တစ်ပြားမှ မပေးသေးဘူး၊ သူတို့ကို သူ့လျှိုတွေလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဂျာမန်မတွေလား”

“တစ်ယောက်က ဂျာမန်မလို့ စားပွဲထိုးက ပြောသွားတာပဲ”

“ပြည်ပရောက်နေတဲ့ ဂျာမန်တွေကို ဂျာမနီပြန်အောင် ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းဖို့များ ဒီကောင်မကို လွှတ်ထားသလားဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မထင်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတာမျိုးက ရုရှားဘက်မှာ လွှတ်ထားတာများတယ်”

စားပွဲထိုးသည် ကျွန်တော် မှာလိုက်သည့် စားစရာ ပန်းကန်လေးကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ ကျွန်တော် သောက်ထားသည့် ဝိုင်သည် ငယ်ထိပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် မဖြစ်အောင် ထိန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မစားတော့ဘူးလား”ဟု ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်ငံအား မေးပါသည်။

ချပ်ဝပ်ငံက ခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝိုင်နေသည်။ ထို့နောက် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစီးကရက်တွေက အနှောင့်အယှက်ပေးလိမ့်မယ် လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ခွကျနေတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း တွေကို ပြန်စစ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် မီးခြစ်ဘူးအားလုံးဟာ ပြင်သစ်မီးခြစ် တွေချည်းပဲ။ စီးကရက်အကျန်တွေနဲ့ မီးခြစ်ဘူးအားလုံးကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်စီးကရက်နဲ့ မီးခြစ် ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်”

“နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အဝင်တံဆိပ်နဲ့ ဝင်ခွင့်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။ အကယ်၍ မေးမြန်းလာခဲ့သည်ရှိသော် ပြင်သစ်စီးကရက်အတွက် ပူစရာ ဘာရှိသလဲ၊ အခက်အခဲဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွှဲနေတယ်၊ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ကြောက်စိတ်ဝင်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံဆီ ပြန် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဒီတစ်ခါကျတော့ ကျွန်တော် စောင့်နေရပြီ၊ ရင်ဘတ်မှာ ပါတီတံဆိပ် အကြီးကြီး တပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်နေတယ်။ နံပါတ် နှစ်ခုတောင် ဆက်နေတာ၊ အမိန့်တွေ ပေးနေတာ ကြားရတယ်။ တတိယနံပါတ် ကတော့ ပြန်မထူးဘူး။ သူ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့ ဂိုက်မျိုး ဖမ်းထားတယ်။ အမယ် ဒေါသလည်း ကြီးလာတယ်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်တယ်၊ တစ်ဖက်က အဖြေပေးသံက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ၊ “ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လေသံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်”

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ” လို့ တစ်ဖက်က ပြန်မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ” လို့ ပြန်ဖြေ လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မိန်းမသံက ဒေါက်တာ မာတင်နဲ့ မိန်းမ၊ သို့မဟုတ် အိမ်စေတစ်ယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချလို့က မဖြစ်ဘူး”

“ရှင့် နာမည်ပြောပါ”တဲ့ တစ်ဖက်က မိန်းမရဲ့အသံ။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကို ပြောပြပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါတယ်လို့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရှင့် နာမည်မပြောရင် ကျွန်မ ပြောမပေးနိုင်ပါဘူး” တဲ့။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခြင်းချက်တစ်ခုတော့ ထားပါဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ “ဒေါက်တာမာတင်ဟာ ကျွန်တော့် ဖုန်းအဆက်ကို မျှော်နေ မှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှင့် နာမည်ကို ပြောနိုင်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းကုတ်မိတယ်၊ တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသံကို ကြားလိုက်ရတယ်”

“လေတူဝိုးဝိုး တိုက်နေတဲ့ ဘူတာရုံထဲမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှုကတော့ မှားသွားပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာဆက် လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ရင် ကောင်းမလား၊ သူ့မိသားစုထဲက တစ်ဦးဦးကများ ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိ သွားလေမလား။ ဒီအလုပ်ကတော့ စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ပဲ”

“ကျွန်တော် နာမည်တစ်မျိုး လွှဲပေးမယ် ဆိုရင်တော့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နာမည် ပေးမလဲ၊ ဒေါက်တာမာတင် ခိုပိမိနိုင်မယ့် တခြားနာမည်ကို လောလောဆယ် လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေ တယ်။ နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာတယ်။ ဒေါက်တာ မာတင်ကို ထပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကို ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမလဲ၊ မာတင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်တော့ စောစောက မိန်းမအသံပဲ၊ “ကျော့ဂျာဂင်းစ် စကားပြောနေတယ်၊ ဒေါက်တာမာတင်ကို ခေါ်ပေးပါ” လို့

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“အခုပြောနေတာက စောစောကဆက်တဲ့လူပဲ မဟုတ်လား”

“အခုပြောနေတာက ဂျာဂင်းစ်ပါ၊ ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ အခုချက်ချင်း စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောရပါစေမယ်” လို့ တစ်ဖက်က ပြောတယ်။ “ခဏစောင့်ပါ”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ဖက်က “ဒေါက်တာမာတင် စကားပြောနေ ပါတယ်” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင် ဘူး။ ကျွန်တော့် လည်ချောင်းဟာ နင်ဆိုဆို ဖြစ်နေတယ်။

‘ရုဒေါ့ဖ်’ လို့ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဘာပြောတယ်၊ နားမလည်ဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး”

‘ရုဒေါ့ဖ်’ လို့ ထပ်ပြောတယ်။ “အခု စကားပြောနေတာ ဟယ်လင် ဂျားဂင်းစ်ရဲ့ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောနေတာကို နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဂျာဂင်းစ် လား”

“ကျွန်တော် သူ့ ကိုယ်စား ခေါ်နေတာပါ။ ဟယ်လင်ဂျာဂင်းစ်အတွက် ခေါ်တာပါ။ အခုလောက်ပြောရင် ခင်ဗျား နားလည်ပြီ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘူး” လို့ တစ်ဖက်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် လူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတုန်း”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျား ဆေးခန်းကို လာနိုင်မလား ရုဒေါ့ဖ်၊ ခင်ဗျား သိပ် အလုပ်များနေသလား”

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိတောင်မှ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားက”

“ရုတ်ဘားဟင်း” လေလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ရက်အင်ဒီးယန်း လုပ်တမ်း ကစားကြတုန်းက သတိရလာတယ်။ ကားလ်မေရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက နာမည်တွေ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်တုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ နာမည် တွေပဲ။ တစ်ခဏတော့ တစ်ဖက်က ငြိမ်နေတယ်။ နောက်တော့ မာတင်က အသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတယ်။ “အဲဒါဘာလဲ” တဲ့။

“ဝင်နက်တူး” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။ “ခင်ဗျား နာမည်ဟောင်း တွေကို မေ့သွားပြီလား။ ဘာ့ကြောင့် မေ့သွားရတာလဲ၊ အဲဒီဟာတွေက

ဖျူးရားကြီး (အာဏာရှင်ကြီး) သိပ်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဝင်နက်တူး” လို့ မာတင် က ထပ်ပြီး ရေရွတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်နက်တူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုဘယ်ကနေပြီး စကား ပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတယ်၊ ဩစနာဘရပ်မှာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် လူနာနဲ့ စကားပြောနေတယ်” လို့ မာတင်ကပြောတယ်။

“ကျွန်တော် ဖျားနေတယ်၊ ကျွန်တော်လာပြီး ပြချင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဗျာ” လို့ မာတင်က ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဖျားနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ လာပြ ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်နေရတာလဲ”

“ဘယ်အချိန် လာရမလဲ”

“အကောင်းဆုံး အချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲပဲ၊ ခုနစ်နာရီခွဲ ဒီထက်စောလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ခုနစ်နာရီခွဲ အရောက်လာမယ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံထဲက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ လတစ်ခြမ်းပဲ့ဟာ တိမ်တွေကြားက ထွက်လာနေတယ်။ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ လ,ဟာ ပြည့်လာတော့မယ်။ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးဖို့ အချိန်ကောင်း ပဲ။ ကျွန်တော် နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ အချိန်တော့ ရှိသေး တယ်။

“လတ်တလောတော့ ဘူတာထဲက ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘူတာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ အမြဲတမ်းလိုလို သံသယ ဝင်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ အမှောင်မိုက်ဆုံးနဲ့ လူသွားလူလာ အနည်းဆုံး လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒီလမ်းက ရှေးဟောင်း ခံတပ်တွေဘက် သွားတဲ့လမ်းပဲ။

“ခံတပ်ဟောင်းနေရာဟာ တစ်ပိုင်းက မြေပြန့်၊ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ဖုံးနေတယ်။ ကျန်တစ်ပိုင်းက မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်မှာ တည်ဆောက်ထား ဘာ။ အမြင့်ပိုင်းကျတယ်။ ခံတပ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းကနေကြည့်ရင် မြစ်ပြင်ရဲ့

တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ မြို့တွင်းအဆောက်အဦ ခေါင်မိုးတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ပြာသာဒ် စုလစ်မုမ်းချွန်တွေဟာ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းလက်နေကြတယ်။

“ဒီရှုခင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ ဒီရှုခင်းပုံနဲ့ ရိုက် နှိပ်ထုတ်ဝေထားတဲ့ ပို့စကတ်ပုံတွေဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ် မဟုတ် လား။ မြစ်ပြင်ဆီက ရေခဲနဲ့ သစ်ပင်တွေဆီက အနံ့တွေဟာ ရောနှော ပေါင်း စပ် လေနဲ့အတူ လိုက်လာနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအနံ့ကိုလည်း ဘယ်မေ့မလဲ၊ ကိုယ်ရှုရှိုက်နေကျ အနံ့တွေပဲ မဟုတ်လား။

“သစ်ပင်တွေကြားမှာ ခုံတန်းလျားတွေ ချထားတယ်။ အဲဒီ ခုံတန်းလျား တွေပေါ်မှာတော့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ထိုင်နေကြတာ မြင်ရတယ်။ အဲဒီနေရာတွေ ဟာ မြစ်ပြင်နဲ့ မြို့ရှုခင်းကို မြင်နေရတဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ကျွန်တော် လူလွတ် တဲ့ ခုံတန်းတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မာတင်ဆီ မသွားခင် အချိန် နာရီ ဝက်လောက် ဖြုန်းဖို့ လိုနေသေးတယ် မဟုတ်လား။

“ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီးဆီကို ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ ဖြုန်းခနဲထွက် ပေါ်လာတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတဲ့ အထိ သန့်သွားမိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မမြင်နိုင်တဲ့ တင်းနစ်ကစားပွဲ တစ်ပွဲကို ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြီ။

“ကစားသမား ပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အထဲမှာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တဟောင်းပေါ့။ သူက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ကြောက်လန့်နေတယ်။ သူ့အခြေအနေကို မစဉ်းစားရဲတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တစ်ဦးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တသစ်ပေါ့။ သူကတော့ ရဲရင့်တယ်။ သူ့မှာ တခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့တဲ့အတွက် အသက်တောင် စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲ။

“လူတစ်ကိုယ်တည်းမှာ နှစ်စိတ် သုံးစိတ်ဖြစ်ပြီး အမြင်အကြားအမျိုး မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတဲ့ စင်္ကာပူရဲနီးယား အရှူးပြိုင်ပွဲ တစ်ပွဲနဲ့ တူနေတယ်။ ဘေးက ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်နေသူကတော့ အတ္တသစ်က နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နှလုံးသားထဲက ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ အကဲဖြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော့် ဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် လာထိုင် တယ်။ သူ ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အရိုင်းတွေ ခေတ် မှာ ဒီကိစ္စမျိုးကိုတောင်မှ စစ်အသွင်ပေါက်အောင် လုပ်ထားလေမလား။

အဲဒါလည်း ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး။

“ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မချရဲဘူး။ ထိုင်နေရာကထပြီး ထွက်လာခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ ရယ်သံ ကတစ်မျိုးပဲ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလည်း ပါတယ်။ သရော်ချင်တဲ့သဘောလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သနားကရုဏာ မကင်းကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြနေတယ်။ သြစနာဘရပ်က အမည်မသိ မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမယ် မထင်ဘူး”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နားက စင်ပေါ်မှာ ပန်းအိုး တစ်လုံး ရှိတယ်။ ပန်းအိုးထဲက အရွက်ရှည်ရှည်ဖားဖားကြီးတွေဟာ ဘေးဘက် ကို ထွက်ကျနေကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ တင်ထားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပါတီက အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ပုံတွေ၊ နာဇီစစ်သားတွေနဲ့ ဟစ်တလာ လူငယ်အဖွဲ့ ပုံတွေကို ဝေဝေဆာဆာ တခမ်းတနား ဖော်ပြထားတယ်”

“အမြန်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ တံခါးဝမှာ မာတင် ရပ်နေတာမြင်ရတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်း ထဲက မီးရောင်က မှန်ဝါးဝါးရယ်၊ ပထမတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိ ဘူး။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ပါ ရုဒ်ဒါ့ဖ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ဂျိုးဆက်လေ”

“သူက စကားတိုးတိုးပြောဖို့ အမူအရာနဲ့ ပြတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်က လာတာလဲ”လို့ တိုးတိုးမေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်တယ်။ ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲလို့ တွေးတယ်။ “ကျွန်တော် အခု ဒီကိုရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျား ကူညီမှ ဖြစ်မှာ၊ ဘတ်အားသရွေ့ ကူညီပါ”လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်၊ အလွန်မွဲနေတဲ့ မျက်စိတွေဟာ ငါးပုံး

ထဲက ငါးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်စိတွေနဲ့ တူနေတယ်။ “ခင်ဗျား ဒီကိုလာဖို့ ခွင့်ပြုချက် ရှိသလား”

- “ကိုယ့် ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကိုယ် လာခဲ့တာပဲ”
- “ခင်ဗျား နယ်စပ်ကို ဘယ်လို ဖြတ်ကူးလာခဲ့သလဲ”
- “အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ”
- “သူ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတယ်”
- “ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အခုလာတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့၊ ဟုတ်လား”
- “ဟုတ်ပါတယ်”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတုန်းကတော့ လူက အမြဲတမ်းတုန်နေတယ်။ အခုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လုံးဝပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ပြဿနာက တခြားမဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို တည်ငြိမ်သွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ”

- “ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဟုတ်လား”လို့ သူက ထပ်မေးတယ်။
- “ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့မလို့၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှ ဖြစ်မယ်”

- “ဘုရား ဘုရား”
- “သူ သေပြီလား”
- “ဟင့်အင်း၊ မသေပါဘူး”
- “ဘာလဲ မြို့ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား”
- “ရှိပါတယ်။ သူရောက်လာတာ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့

ရှိပြီ”
“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ စကားပြောလို့ဖြစ်မလား”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မာတင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ကျွန်တော့် ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ၊ တကယ်လို့ လူနာတွေထပ်လာရင်လည်း ပြန်လွှတ်လို့ ရတယ်။ ခင်ဗျားကို အိမ်တော့ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကကျတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် သူ ပြောတာကို နားလည်ပါတယ်။ ရိုက်ခဲလို့ခေါ်တဲ့ ‘မြင့်မြတ်သော ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီး’မှာ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသား

ချင်းအားလုံး အချင်းချင်း မယုံကြည်ကြပါဘူး။ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေက သူတို့ကို မထောက်ခံတဲ့ လူမှန်သမျှအပေါ် သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲပြီး ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ အလုပ်ကို အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်း တစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီလို စွပ်စွဲရှုတ်ချမှုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲရှုတ်ချခဲ့တဲ့ လူကလည်း တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ မောင်၊ ကျွန်တော့် ယောက်ဖပါ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ပါတီဝင် မဟုတ်ပါဘူး”လို့ မာတင်က ကပျာကယာ ရှင်းပြတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က . . .”

“သူ့ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ အခု ခင်ဗျားလို ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့ မတိုင်ပင်ခဲ့ဖူးဘူး။ တကယ်လို့ တိုင်ပင်လိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျမသိဘူး။ ကဲ ကဲ လာပါဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

“သူဟာ ဆေးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်တယ်။ “ဖွင့်ထားပါဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။ “တကယ်လို့ အပြင်လူဝင်လာရင် တံခါးသော့ခတ်ထားတဲ့အတွက် ပိုပြီးသံသယဝင်နိုင်တယ်”

“သူဟာ သော့ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ “ဂျိုးဆက်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ တိတ်တိတ်ဝင်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဝှက်ထားပေးဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် မြို့ပြင်ဘက်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ နေတယ်။ ကျွန်တော် အခုလာတာက ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင်ဆီ အကြောင်းကြားပေးဖို့ပါ။ အကြောင်းကြားပေးနိုင်တဲ့ လူက ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သူ့သတင်း မကြားရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုနေပြီလား မပြုသေးဘူးလားဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိဘူး၊ တကယ်လို့ သူ အိမ်ထောင်ပြုမယ် ဆိုရင် . . .”

“ခင်ဗျားလာတာ ဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”လို့ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်။ ‘တခြား ခွဲ ဘာရှိနိုင်မှာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ဝှက်ထားမှပဲဖြစ်မယ်”လို့ သူကပြော တယ်။ “ဒီညတော့ ခင်ဗျား ဟောဒီနှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခုနစ်နာရီ မထိုးခင်နှိုးမယ်။ ခုနစ်နာရီမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သမလာမယ်။ ရှစ်နာရီ ထိုးပြီးရင် ခင်ဗျား တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့။ ဆယ့် နှစ်နာရီ မထိုးခင်တော့ လူနာ မလာပါဘူး”

“သူ အိမ်ထောင်ပြုထားပြီလား”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ “ဟယ်လင်လား”လို့ ပြန်မေးပြီး ခေါင်းယမ်းတယ်။ “ခင်ဗျားနဲ့ တောင် သူ ကွာရှင်းပြီးပြီလား”

“အခု သူ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အရင် အခန်းဟောင်းမှာပဲလား”

“ထင်တာပဲ”

“သူနဲ့ အတူတူနေတဲ့ လူ ရှိသလား”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သူ့အမေ၊ သူ့အစ်မ၊ သူ့မောင် တခြားဆွေမျိုးတွေထဲက တစ်ယောက်၊ သူနဲ့ နေသလား၊ အဲဒါကို မေးတာပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး”

“သိအောင်တော့ လုပ်ပေးပါ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပေးစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဘာပြုလို့ မပြောတာလဲ”လို့ မာတင်က ပြန်မေး တယ်။ “တယ်လီဖုန်း ရှိနေတာပဲ”

“အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တကယ်လို့ သူ့မောင်ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက် လို့ စွပ်စွဲပြီး ရှုပ်ချထားတဲ့ကောင်”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီသတင်း ရထားရင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်မှာ သေချာတယ်”

“သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားရှိနေတယ်ဆိုတာ တောင်မှ ကျွန်တော် မသိရတော့တဲ့ ဘဝရောက်နေပြီ ရှုဒေါ့ဖို့၊ ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်သက်က လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။”

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်တော့ဘူး” ဟု ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝခြားနေ သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား သူ့ဆီကို ဘာကြောင့် စာမရေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် အကျယ်တဝင့် ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူး ရှုဒေါ့ဖို့၊ ခင်ဗျား ဘယ်လင်နဲ့ သွားတွေ့ပေးပါ၊ သူ့ကို ပြောပြပါ၊ သူ့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေတယ် ဆိုတာ သိအောင် ကြိုးစားပေးပါ။ တကယ်လို့ အလားအလာ ကောင်းတယ်လို့ သူ့ဆရရင်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်း ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲ ဆိုတာလဲ မေးပေးပါ”

“ဘယ်တော့လောက် သွားပေးစေချင်တာလဲ”

“အခု ချက်ချင်းပဲပေါ့၊ ဘာကြောင့် အချိန်ဖြုန်းနေတော့မှာလဲ”

သူက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေတယ်။ “ကျွန်တော် သွားနေတုန်း ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေခဲ့မလဲ ဒီအခန်းမှာကတော့ မလုံခြုံဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ဆီကို အိမ်စေမ လွှတ်တတ်တယ်။ အလုပ်ချိန် ပြည့်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး နေလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီအထဲမှာ သော့ခတ်ထားခဲ့ရင်တော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘေးက သံသယဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ မနေချင်ဘူး”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ခင်ဗျား မိန်းမကို အပြင်လူနာတစ်ယောက် သွား ကြည့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရင်ကော မရဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ အဲသလို ပြောရမှာပဲ ဒါကတော့ သွယ်ပါတယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်နေရ တယ်။ သူ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ပိုပြီး မှေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါမြင် တော့ ကလေးဘဝတုန်းက အမြင်တွေကို ကျွန်တော် သတိရနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲက စောင့်နေမယ်။ ဒီခေတ် အခြေအနေအရဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလယ်ခေတ်က ပုံစံ

အတိုင်ပဲ။ တခြားနေရာတွေထက် ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ဆီကို ဘယ်အချိန်လောက် ဖုန်းပြန်ဆက်ရမလဲ”

“နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဆက်ပါ။ ခင်ဗျားနာမည်ကို အော်တို ထထရပ်လို့ပြော၊ ကျွန်တော် ရှာမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို သွားနေရင် ပိုမကောင်း သွားလား”

“တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ နေရာတွေ အန္တရာယ်များတယ်”

“အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ရေရွတ်ပြီး၊ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေဟန်နဲ့ ရုပ်နေတယ်။ “ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်နိုင်တယ်။ အကယ်၍ ကျွန် တော် ခင်ဗျားဆီ ရောက်မလာရင် ဖုန်းထပ်ဆက်ပါ။ မတွေ့ရင် ခင်ဗျားရှိမယ့် နေရာကို ပြောခဲ့ပါ”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော် ဦးထုပ် ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဂျိုးဆက်”

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟိုဘက်တွေမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ”

“ဒီမှာရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”လို့ ကျွန်တော်က ပြန် မေးတယ်။

“သိပ် မကောင်းလှဘူး”လို့ သူက ဖြေတယ်။

“သိပ် မကောင်းဘူး ဂျိုးဆက်၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံမှာတော့ အမြဲတောက် ပြောင်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ လူအပြတ်ဆုံး လမ်းတွေကို ရွေးပြီး လျှောက်တယ်။ သိပ်တော့ မဝေးဘူး။ ခရမ်းထရပ်စီး ကမ်း ဘက်ရောက်တော့ စစ်သားတွေ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲစာလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးက ဖြတ်ပြီး ချီတက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မကြားဖူးတဲ့ သီချင်း

ဘစ်ပုဒ် ဆိုသွားကြတယ်။ ဒွန်ပလက်ဖ်ဘက်ကျတော့ စစ်သားတွေ ပိုပြီးများလာ တယ်”

“အဲဒီ ဟိုဘက် နည်းနည်းဝေးလာလို့ လမ်းဆုံကျော်မိတော့ လူနှစ်ရာ သုံးရာလောက်ရှိတဲ့ လူအုပ်တစ်အုပ် တွေ့တယ်။ အများစု ပါတီယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ စကားပြောသံကြားနေရလို့ ဟောပြောတဲ့ လူကို ကျွန်တော် ခုတ်စိ ရှာမိတယ်။ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့် ခုတ်လုံးတွေဟာ ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ တိုင်ထူပြီးထားတဲ့ အသံချဲ့စက် ဘစ်လုံးကို သွားမြင်တယ်။ အသံချဲ့စက် အပေါ်ဘက်မှာ မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်း သားတယ်။ လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်တစ်လုံးပါ”

“အဲဒီ စက်ထဲက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ အော်နေတယ်။ ဂျာမနီနယ်မြေကို ဘစ်လက်မ မကျန် ပြန်လည်ရရှိရေးတဲ့၊ မဟာဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင် ခရေးတဲ့၊ လက်စားချေရေးတဲ့၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အသံ တွေပဲ။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ကတော့ နည်းလမ်း ဘစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှကို ဘစ်ကမ္ဘာလုံးက လိုက်လျောဖို့ပဲ။ အဲဒါဆိုရင် မှန်တယ်။ တရားမျှတမှု ရှိတယ် ဝဲ့ ယူဆတယ်”

“လေက ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေတယ်။ ဘယ်ညာယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှားနေ ကြတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ အရိပ်တွေဟာ အသံချဲ့စက်ဆီ မော့ကြည့်နေကြတဲ့ ခုတ်နှာတွေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေ ကြတယ်။ လူတွေရဲ့ နောက်မှာတော့ အသက် ညီညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံ၊ အထဲမှာရှိနေတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင် ဘက်က ခရစ်တော်ဟာ လူဆိုးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရောက်နေတယ်။ နားထောင် နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကတော့ တည်ငြိမ်တက်ကြွနေတယ်”

“ဒီလူစုတွေဟာ အသံချဲ့စက်က သူတို့ကို အော်ပြောနေသမျှ အပေါ် မှာ ယုံကြည် နေကြတယ်။ သူတို့အားလုံး အညှို့ခံထားရသလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ သက်ခုပ်တွေတီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်။ နာမ်မရှိတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့အသံကို သူတစ်ယောက်အသံလို သဘောထားနေကြပုံပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အလွန် အတိတ်နိမိတ်မကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း၊ အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေတဲ့ လူအုပ်ရဲ့ စိတ်ဆိုး နှိပ်စိုင်းတွေကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကြွေးကြော်သံတွေ

ဟာ လက်ယာကလာတာလား၊ လက်ဝဲကလာတာလား သူတို့ ခွဲခြားပြီး မသိကြဘူး။ ဘယ်ကပဲလာလား၊ သူတို့အဖို့တော့ ဘာမှ မထူးဘူး။ ဒီကြွေးကြော်သံတွေကြောင့် သူတို့မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သက်သာမယ်၊ ဘာကိုမှ တာဝန်ယူစရာ မလိုဘူးဆိုရင် သူတို့အဖို့ ပြီးတာပဲ”

* * *

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ လူတွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

“နောက်တော့လည်း မေလထဲဆိုရင် ညတိုင်း ဝတ်ပြုပွဲတွေ ရှိတတ်တာကို သွားသတိရတယ်၊ ပရိတ်တက်စတင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေက ပိုပြီး ကောင်းမလားဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုဟာ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ညဘက် ဖွင့်မဖွင့်ဆိုတာ ကျတော့ မသေချာဘူး။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်တယ်။ ဝင်ပေါက်နားက လူလွတ်နေတဲ့ ခုံတန်းမှာဝင်ထိုင်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ စင်ပေါ်မှာကတော့ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ ထိန်ထိန်ညှိုးပဲ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာကတော့ မီးရောင်ဟာ မှန်ဝါးဝါး။ ကျွန်တော့် မြင်ရင် မှတ်မိဖို့ မလွယ်ဘူး”

“အမွေးတိုင် မီးခိုးတွေကို တလိပ်လိပ် တက်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးဟာ ဝတ်ရုံနီဝတ်ထားတဲ့ ကိုရင်တွေ ခြံရံပြီး မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှာ လျှောက်သွားနေတယ်။ ဓမ္မတေးသံနဲ့ စန္ဒရားသံတွေ ကြားရတယ်။ လူတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ ကျွန်တော် စောစောက အပြင်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာလိုပဲ၊ တည်ငြိမ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အေးဆေးတယ်။ နူးညံ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်”

“ဒီဘာသာ အယူဝါဒဟာ ဘုရားသခင်ကို ချစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ လူသားများ မေတ္တာထားဖို့လည်း ညွှန်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘာသာဟာ အမြဲတစေ သိမ်မွေ့နူးညံ့နေပါတယ် လို့တော့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒီ ဘာသာအယူဝါဒကို အကြောင်းပြုပြီး အမှောင်ထုဖုံးနေတဲ့ ရာစုနှစ်များစွာ သွေးမြေလွှမ်းခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒီဘာသာအယူဝါဒရဲ့ အနှစ်သာရတွေဟာ တစ်ခဏလောက် မှေးမှိန်သွားပြီး၊ မီးတွေ၊ ဓားတွေ၊ လက်ထိတ်တွေနဲ့ ထိတ်တုံးတွေ ကြီးစိုးတဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ မင်းမူခဲ့တယ်”

“ဟယ်လင်ရဲ့ မောင်နဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေကြတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်” ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒက လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ယူထားကြတာပဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမည်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကျင့်သုံးခဲ့ကြတဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်မှုအပေါ် ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ရန်သူနဲ့ ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးထားတယ်”

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်တယ်ဆိုတာ အထူးတလည် ဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ရမယ့် လူတွေနဲ့ ကျမှသာ လုပ်တာပါ” တဲ့။

ဒီစကားတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ လက်ဝါးကပ် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ အတုပ်ခံထားရတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အဲဒီနည်းကလည်း အကျဉ်းသားတွေဆီက သူတို့ လိုချင်တဲ့ သတင်းတွေရဖို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတဲ့ နည်းတွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့ အနူးညံ့ဆုံး နည်းတစ်နည်းလို့ ဆိုကြတာပဲ”

“စင်မြင့်ပေါ်က ဘုန်းတော်ကြီးဟာ တရားနာပရိသတ်ကို မင်္ဂလာစကားပြောပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုင်ခုံမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ပြီး နားစွင့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ နောက်ဆုံးအပိုဒ် ဓမ္မတေးသီချင်းကို ဆိုနေကြတယ်။ “ဤညအဖို့ သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုအောက်သို့ ခိုလှုံပါတော့” တဲ့။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်းပေါ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ညအမှောင်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချောက်ချားစေခဲ့တယ်။ ဟိုတုန်းက အလင်းရောင်ထဲ ရောက်ရမှာ နေရမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်နေတယ်”

“လူတွေဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ထွက်သွားနေကြပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာကတော့ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ လိုနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ထိုင်ရာကထပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်က တိုင်ကြီး တစ်တိုင်ရဲ့ ခဘေးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်”

“အဲဒီတုန်းမှပဲ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ပထမတော့ ဟယ်လင်မှန်း မသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားဘဲကိုး၊ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြီး လျှောက်လာနေတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော် ကွယ်ပြီး

ရပ်နေတဲ့ တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လူခပ်ကျဲကျဲဖြစ်နေတဲ့ နေရာထိ ရောက်သွားတာ မြင်နေရတယ်”

“သူနဲ့ လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ဟယ်လင်မှန်း သိလိုက်တယ်။ သူက ထိုင်ခုံတွေကြား လူသွားလမ်း အလယ်လောက်ကို ရောက်တော့ ရပ်လိုက်တယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် စင်မြင့်ရှေ့က ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ကို ကျောပေးပြီး ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေတယ်။ သူဟာ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဟာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မရှိဘူး။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လက်ပြခြေပြတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ အခုချိန်အထိ လူတွေက မကုန်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က လက်ပြလိုက်ရင် ဘေးက လူတွေက စိတ်ဝင်စားသွားမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တို့အတွက် လုံခြုံမှုရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ မသေသေးဘူး။ အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပထမဦးဆုံးဝင်လာတဲ့ အတွေး . . . ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းနေသေးတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ လူစားတွေ အဖို့တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟယ်လင်က ဝတ်ရွတ်စင်ဘက်ကို သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ခုံရည်တွေ ကြားက ဖြတ်ပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်တယ်။ ဝတ်ရွတ်စင်ရဲ့ တန်းရှေ့ရောက်တော့ ဟယ်လင်ဟာ ရပ်လိုက်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အသာကလေးရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အသိပေးလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ခုံတန်းတွေ ကြားမှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူစုလူဝေးကိုသာ ကြည့်သွားနေတယ်။ အဲဒီ လူတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်ကို သေချာပေါက် တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားဟန် တူပါရဲ့။”

“သူ ကျွန်တော့်နားက ဖြတ်သွားတာ လူချင်း ထိလုမတတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မြင်မလဲ။ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့ သူက ဖျက်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့နောက်နားမှာ ကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။ ‘ဟယ်လင်’ လို့ ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ‘နောက်ကို လှည့်

ကြည့်နဲ့။ ရှေ့ဆက်သွား။ အပြင်ကိုထွက်။ မောင်နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒီအထဲမှာတော့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ရှိတယ်။ သူဟာ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ သူ့ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို လာရတာလဲ။ ဒီနေရာမှာဆိုရင် လူတွေ အများကြီးနဲ့ ဆုံမိတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို သိတဲ့လူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ မှတ်မိသွားမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် မများပေဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ လူတွေ အများကြီး သာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့က လျှောက်သွားနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဘယ်လင်ဟာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်။ ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်က ဆပ်သေးသေး။ သူဟာ ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့၊ ခပ်စောင်းစောင်း လုပ်ထားတယ်”

“သူ့ကြည့်ရတာ၊ နောက်က လိုက်လာနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေသံကို စားငွေနေဟန် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူနဲ့ နည်းနည်းတော့ ခွာပြီး လျှောက်သယ်။ ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲက သူ မပျောက်သွားရုံလောက် ခွာပြီး လိုက်တာ”

“ဟယ်လင်ဟာ ရေစင်ထည့်တဲ့ ကျောက်ရေပန်း ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဝင်တံခါးကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို ချိုးသွားတယ်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းရဲ့ ဘေးတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်ပြားတွေ ခင်းထားတဲ့ ပလက်ဖောင်း ရှိတယ်”

“အဲဒီ ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ သံကြိုးတန်းတွေ ရှိတယ်။ သူဟာ သံကြိုးတန်းကို ခုန်ကျော်ပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲကို ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အမှောင်ရိပ်ထဲလည်း ရောက်ရော ဖျက်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့မျက်လုံးနဲ့ သူ့ပါးစပ်၊ အဲဒါတွေကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သူ့အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်နောက် အဝေးကြီးကို ရောက် သွားပြီ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ မနေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေဟာ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်တွေဟာ ပျောက်ပျက် မသွားသေးဘူး။ အခု အချိန်ထိ တည်ရှိနေတုန်းပဲ”

“မောင်၊ အခု ဘယ်က လာတာလဲ”လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ သူ့လေသံက ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို မကြိုက်သလိုဘဲ”

“ပြင်သစ်က လာတာ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဝင်ခွင့် ပေးသလား”

“မပေးဘူး။ မောင် နယ်စပ်က တရားမဝင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒီမေးခွန်းက မာတင်မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းနဲ့ အတူတူပဲ။ “ဘာပြုလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ”လို့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“မောင် ပြန်မလာသင့်ဘူး”

“မောင် သိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မသွားသင့်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကို မောင် နေ့တိုင်း သတိပေး နေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဘာပြုလို့ အခု ပြန်လာရတာလဲ”

“ဒီလိုမှန်း ကြုံပြီး သိထားရင်ကတော့ မောင် ပြန်မလာပါဘူး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို နမ်းချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနမ်းခံဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က နမ်းဖို့ အားထုတ်ရင်လည်း လက်ခံမယ့် ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“လောလောဆယ် သူ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လို စိတ်ကူးတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူ့ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။

“ရှင် မသိသေးဘူးလား” လို့ သူက မေးသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် သိမှာပါ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နောက် တစ်ပတ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေတယ်။ သိစရာ ဘာရှိနေလို့လဲ၊ အသိဆိုတာက လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးရဲ့ ထိပ်မှာ ခုန်ပျံ မြူးထူးတဲ့ ရေမြုပ်နဲ့ တူတယ်။ လေတစ်ချက် ၄၀ လိုက်တိုင်း လေထဲမှာ ပါသွားလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းလုံးကတော့ အောက်ခြေမှာ ကျန်နေခဲ့တာပဲ”

“မောင် ပြန်လာပြီနော်” လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့

မျက်နှာထားဟာ တင်းမာမှုတွေ ပြေငြိမ်း ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာတယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့လက်တွေကို ဆီးဆွဲထားတယ်။ လေက တဝှူးတဝှူး တိုက်နေတဲ့ ကွက်လပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလို ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာက မှောင်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေလှမ်းတစ်ရာ အကွာလောက်မှာတော့ မီးတွေနဲ့ လင်းထိန်နေတဲ့ စတိတ်ဇာတ်ရုံ ရှိတယ်”

“လူတစ်အုပ် ကျွန်တော်တို့နားက ဖြတ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ တချို့ကတော့ စောင်းငဲ့ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သွားကြတယ်။ “လာ ဟယ်လင်တို့ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်”

“မောင်တို့ ဘယ်ကို သွားကြမလဲ”

“မောင့် အခန်းကို ပေါ့”

“ကျွန်တော် နားကြား လွဲနေပြီလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ “ဘယ်ကို” လို့ ရေရွတ် လိုက်မိတယ်”

“မောင် အခန်းကို ပေါ့၊ တခြား ဘယ်နေရာ ရှိသေးလို့လဲ”

“လှေကား အတက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆုံမိလို့ မှတ်မိသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ အဲဒီ တိုက်မှာ နေတဲ့ လူတွေက အရင် လူတွေပဲလား”

“သူတို့ မောင့်ကို တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အိမ်စေရော”

“ဒီ တစ်ည အိမ်ပြန်ခွင့် ပေးလိုက်တယ်”

“မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ရော”

ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“မောင် အခု ပြန်လာတာဟာ ဒီမေးခွန်းတွေကို မေးဖို့လား”လို့ မေးတယ်။

“မောင် အခုပြန်လာတာဟာ အဖမ်းခံရပြီး အကျဉ်းစခန်းကို အပို့ခံရဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်”

နောက်ဆုံးကျတော့ ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်။ “ဂျိုးဆက်ရယ် မောင်ဟာ

လုံးဝကို မပြောင်းဘူး၊ မောင် ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ အဲဒါကို ထည့် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကပါ ရောပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “မောင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် မသိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အခုလို ဒေဝဇဝါဖြစ်တိုင်း ဒီလေသံမျိုးနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောဖူးခဲ့တာကို သတိရ လိုက်မိတော့လည်း စိတ်က အေးသွားသလိုပဲ။ အန္တရာယ်တွေကို သတိမရတော့ ဘူး။

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းနေတယ်။ သူ့မျက်လုံး အစုံမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာ မြင်ရတယ်။ “ကဲ ပြန်ကြစို့ ဟယ်လင်တို့ အခုဖြစ်နေတာက ဘေးက လူတွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါမှ အဖမ်းခံရမှာ”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လာခဲ့ကြတယ်။ “မောင် အခု တစ်ခါတည်း လိုက်လာလို့ မဖြစ်သေးဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မင်းက ပြန်သွားနှင့် ဟိုရောက်တော့ အိမ်စေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့။ မောင်က မွန်းစတားဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားထားတယ်။ အဲဒီမှာကတော့ မောင့်ကို သိတဲ့ လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မောင် အဲဒီမှာ နေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘယ်လောက် ကြာကြာနေမှာလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။ “မောင်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဘာကိုမှ ကြိုပြီး စဉ်းစားမထားနိုင်ဘူး။ အခုလောလောဆယ် မောင်သိတာက မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီက ပြန်ထွက်သွားဖို့ အဲဒီ နှစ်ချက်ပဲ”

“နယ်စပ်ကို ပြန်ပြီး ဖြတ်ကူးမယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ ဒီနည်းပဲ ရှိတာပဲ”

ဟယ်လင်ဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်သွားတယ်။ အခုအချိန်ဟာ ကျွန်တော် ပျော်သင့်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရ တာက မပျော်သလိုဘဲ။ အင်းပေါ့လေ။ ဒါမျိုးဆိုတာ နောက်ပိုင်း အချိန်အတော် ကြီးကြာမှ ခံစားလာရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ မှာ ပျော်နေတာကို ကျွန်တော် သိလာတယ်။

“မောင် မာတင့်ဆီ ဖုန်းဆက် ရလိမ့်မယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မောင့် အခန်းရောက်မှ ဆက်ရင် ရပါတယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြန် ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ‘မောင့် အခန်း’ လို့ ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဘစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီစကားကို သူ သုံးနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။

“မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်၊ သူ့ဆီကို တစ်နာရီအတွင်း ဖုန်းပြန်ဆက် ပါမယ်လို့ မောင်ကတိ ပေးထားခဲ့တယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “အခု ဆိုရင် တစ်နာရီ နီးပါးရှိနေပြီ၊ ဆက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ မဆက်ရင် မောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ သူ ထင်ပြီး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ စိတ်ပူလို့ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရင် ဒုက္ခဖြစ် ကုန်မှာ ကြောက်ရတယ်”

“ဟယ်လင် မောင်နဲ့ သွားတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိနေတာပဲ၊ စိတ်ပူ မယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်တယ်။ အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်လောက်ကတည်းက ဆက်သင့်တာ၊ အနီးဆုံး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် က နေပြီး ဆက်လိုက်မယ်၊ သိပ် မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး စောင့်ရရင် တစ် ဝက္ကနဲ့ နှစ်ဝက္ကနဲ့ ပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောတယ်။

“ခက်တာပဲ ဂျိုးဆက်ရယ်” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။ “ခင် စိတ်နေ စိတ်ထားက လုံးဝ မပြောင်းပါလား၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို တိတိကျကျ သိပ်ချင်တဲ့ စိတ်က အရင်က ထက်တောင်မှ ပိုများလာသေးတယ်” တဲ့။

“မင်းထင်တာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြော တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် ကိစ္စတစ်ခုခုကို စေ့စေ့ နေပေ တိတိကျကျ မလုပ်ရင် ဘေးဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သည်း အန္တရာယ် တစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုရင် စိတ်ထဲက ကြိုတင်ပြီး သိနေတတ်တယ်။ မောင်သာ စေ့စပ်တိကျမှု မရှိခဲ့ရင် အခုလို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရမှာ မဟုတ် ဘူး ဟယ်လင်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် လက်ကိုဆွဲပြီး တအား ဆုပ်ထားတယ်။ “ဟယ်လင် သိပါတယ်” လို့ တိုးတိုး ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင် တစ်ယောက်တည်း စာမိနစ်လောက် လွှတ်ထားလိုက်

တုန်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဟယ်လင်က အဲဒါကို စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာပါ”

သူ့ စကားကြားတော့ ကျွန်တော့် ရင်ဟာ သိပ်ကို နွေးထွေးသွားတယ်။ “မောင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်” လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့ စကားပြော မိတယ်။

“သူက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။ “ဒီလောက်တောင် ဆက်ချင်ရင် သွားဆက်ပေါ့။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ဆက်တာတော့ ဟယ်လင် မကြိုက်ဘူး။ ဟိုမှာ တယ်လီဖုန်း ရုံတစ်ရုံရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက စားသောက်ဆိုင် ထက်ပိုပြီး လုံခြုံမှု ရှိတယ်”

ကျွန်တော် မှန်လုံကာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်က အပြင်က ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော် မာတင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်တယ်။ လိုင်းမအားဘူး။ ခဏစောင့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ချွင်ခနဲ မြည့်ပြီး ခွက်ထဲကို ပြန်ကျလာတယ်။ လိုင်းက အခုထက်ထိ မအားသေးဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်ပူလာတယ်။ အထဲကနေပြီး ကြည့်လိုက်ရင် အပြင်ဘက်မှာ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေတဲ့ ဟယ်လင်ကို မြင်နေရတယ်။

“ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက် ယမ်းပြပေမဲ့ သူ မမြင်ဘူး။ အမှန်တော့ သူဟာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတာပဲ။ အခုမှပဲ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ သူ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုးထားတာ ရဲနေတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ကျတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင်ဟာ မည်းနက်နေတယ်။

ခေတ်သစ် ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးထားတဲ့ မိန်းမတွေ့ရင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ခံရလေ့ ရှိတယ်။ မနှစ်မြို့ကြောင်း ပြကြတာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် ဆက်တော့ တစ်ဖက်က မာတင့် အသံကြားရတယ်။ “စောစောက ကျွန်တော့် မိန်းမ ဖုန်းဆက်နေလို့ မထူးနိုင်တာ၊ သူ့စကား ပြောနေတာ နာရီ ဝက်လောက်ကြာတယ်။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး မပြောချင်တာနဲ့ စောင့်နေရတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဝင်တားရင် တစ်မျိုး

ထင်သွားမှာ စိုးလို့၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ခင်ဗျားကို သိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ရူးဒေါ့ဖ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာကို မေ့ပစ်လိုက်တော့”

“အခု ခင်ဗျား ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“လမ်းဘေး တစ်နေရာက၊ ကျေးဇူးပဲ ရူးဒေါ့ဖ်၊ အခုတော့ ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှာနေတဲ့ ဟာကို တွေ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆုံမိကြပြီ”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ချင် စိတ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မာတင့်က “ခင်ဗျား ဘယ်မှာ နေရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား” လို့မေးတယ်။

“သိပါတယ်။ စိတ် မပူပါနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ပြောပါ” လို့ သူက ပြောတယ်။ ပထမတော့ ခင်ဗျား ရောက်လာတာကို အံ့အားသင့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလို့ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် ရူးဒေါ့ဖ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားဆီက အကူအညီလိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပါမယ်”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်နိုင်ရင် လည်း အကောင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့၊ အခုတော့ . . .”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ချိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရပါတယ်” လို့ သူက ကပျာကသီ ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဂျိုးဆက်ရယ်” တဲ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရူးဒေါ့ဖ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံက ထွက်လိုက်တယ်။ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝှေ့ယမ်း ခုတ်ခတ်လာတဲ့ လေနောက်ကို ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဦးထုပ်ပါသွားတယ်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ဆီ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး လက်ကို ဆွဲတယ်။

"အိမ်ကို သွားကြစို့၊ မောင်ရဲ့ သတိကြီးမှုဟာ ဟယ်လင့်ကိုပါ ကူးစက်နေပြီ၊ ဟယ်လင့်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘေးပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုထဲက နေပြီး မျက်လုံးရာပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်နေတာ ခံနေရသလို ဖြစ်နေပြီ"ဟု ပြောတယ်။

"ဟယ်လင့် အိမ်စေက အရင် မိန်းမပဲလား"

"လီနာလား၊ သူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လီနာက ဟယ်လင့် မောင်အတွက် အခြားတမ်း ထောက်လှမ်းပေးနေတဲ့ သူလျှီပဲ။ ဟယ်လင့် မောင်က မောင့်ဆီက ဘာ လာမလာ စုံစမ်းတယ်၊ ဟယ်လင့်က မောင့်ဆီကို စာရေးသလား စုံစမ်းခိုင်း တယ်"

"အခု လက်ရှိ အိမ်စေကရော စိတ်ချရဲ့လား"

"အခု အိမ်စေမက စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အခုနေတယ်၊ ဟယ်လင့် ဘာလုပ်လုပ် ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ တစ်ပတ်နေလို့ ခွင့် တစ်ရက်ပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်နေတာပဲ။ တခြား ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားပြီး မတွေးဘူး"

"သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပြီးပြီလား"

ဟယ်လင့်က ပြုံးတယ်၊ အခုလို ပြုံးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့အလှ ဟာ ပီပြင်လာတယ်။ "မလွှတ်ခဲ့ရသေးဘူး၊ မောင် ရောက်လာမယ်ဆိုတာ တကယ် ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် အရင်လာကြည့်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ မောင် အိမ်ထဲ မဝင်ခင် သူမရှိမှ ဖြစ်မှာ"လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ "မောင်တို့ကို သူတွေ့လို့တော့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ တခြားနေရာကို သွားလို့ရော မဖြစ်ဘူးလား"

"ဘယ်နေရာ သွားမှာလဲ"

ဟယ်လင့်က ဒီစကားကိုပြောပြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ ရယ်တယ်။ "ဟယ်လင့် တို့ အဖြစ်က ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကလေးတွေနဲ့ တူမနေဘူးလား။ ဒီမှာ လာရပ်ပြီး နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ နေရာရှာနေကြတယ်။ အသက်ငယ်ငယ် လေးလို့ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမတူတဲ့အတွက် တိတ်တဆိတ် ချိန်းတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ဘယ်နေရာ သွားကြမလဲ၊ ရဲ့တိုက်ပန်းခြံကို သွားကြ မလား၊ အဲဒီပန်းခြံက ရှစ်နာရီဆိုရင် ပိတ်တယ်။ စည်ပင်သာယာ ပန်းခြံတွေ ထဲက ခုံတန်းတွေပေါ် သွားထိုင်ကြမလား။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကိတ်မုန့်ဆိုင်

တင်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြမလား၊ အဲဒီနေရာတွေကတော့ အန္တရာယ်ရှိမှာ သေချာ တယ်"

"သူ့ပြောတာလည်း မှန်တယ်။ သူတွေ့နေသလို ကျွန်တော် အသေးစိတ် တွေးခဲ့မိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အခုလိုရပ်ပြီး နေရာတစ်နေရာရဖို့ ငြင်းစားနေကြတာက ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက် စုံတွဲတစ်တွဲနဲ့ ဘူးနေတာ အမှန်ပဲ။"

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်မိတယ်။ သူ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိ နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က သိပ်ပြောင်း မသွားသေးဘူး။ လူချင်း ကွဲကွာနေရခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပြောင်းသွားတာတွေ့ရ တယ်။

"အင်း မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ"လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိ တယ်။ "မောင် အခုဒီကို ရောက်လာတာဟာ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတစ် ယောက်လာသလို လာရတာပါပဲ"

ဟယ်လင့်က ဘာမှ မပြောဘူး။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင် အောက်မှာ သူ့ဆံပင်ဟာ တလက်လက်တောက်နေတယ်။ "ဟယ်လင့် အရင် သွားနှင့်မယ်၊ အိမ်စေကို ပြန်လွှတ်မယ်"လို့ ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို သမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး။ အလာတုန်းက ဘွားခနဲ ခေါ်လာသလို ဖြုန်းခနဲ ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဟယ်လင့် အခန်းသွားနေတုန်း မောင် ဘယ်မှာ နေခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ"

"ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘွားဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာတွေပဲ ဟယ်လင့်၊ မောင့်အနေနဲ့ ပြင်သစ်၊ ဆွစ်နဲ့ အီတလီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေနဲ့ ပြတိုက်တွေထဲမှာ အမြဲတမ်း ဝင်ခိုခဲ့ဖူးတယ်"

"နောက် နာရီဝက်ကြာရင် ဟယ်လင့်ဆီ ပြန်လာခဲ့နော်လို့၊ သူက တိုး ခြားကလေးကပ် ပြောတယ်။ "ဟယ်လင့်တို့ အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို မောင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား"လို့ မေးတယ်။

"မှတ်မိပါတယ်"လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

"တကယ်လို့ ထောင့်က ပြတင်းပေါက်တံခါးပွင့်နေရင် ဘေးရန်ကင်းရှင်း တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ရဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့သာ တက်ခဲ့၊ တကယ်လို့ မိတ်ဘေးတယ်ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်ကို ဟယ်လင့် ဖွင့်ပြီး အချက်ပြတဲ့ အထိ

အောက်က စောင့်ကြည့်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မာတင်နဲ့ အမေရိကန် ရက်အင်ဒီယန်း လုပ်တမ်း ကစားခဲ့ဖူးတာကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချက်ပြတဲ့အခါ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မီးရောင် နဲ့ ပြခဲ့ကြတယ်။ ဘဝဖြစ်စဉ် ကလေးတွေဟာ ထပ်ခါတလဲလဲဖြစ်တတ်ကြလေ သလားလို့ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။

ဟယ်လင့် အစီအစဉ်ကို ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် ထွက် ခဲ့တယ်။

“စိန့်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဂေါသစ် ဒီသုကာပညာကို လေ့လာရဦးမယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ ဟယ်လင်က “ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့” လို့ လှမ်းပြောတယ်။ “မောင့် တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး” တဲ့။

“မောင် ဘေးကင်းအောင်နေတတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိနေပါပြီ ဟယ် လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

ဟယ်လင်ကတော့ ခေါင်းခါတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖိုးရိမ်သောကရိပ်တွေ ဝင်နေတယ်။ “ဘယ်လောက်ပဲ အတွေ့အကြုံတွေရှိရှိ လုံခြုံမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ မောင် မပြန်လာရင် ဟယ်လင် ဘာလုပ်ရမလဲ” တဲ့။

“ဟယ်လင် လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်က အရင် အတိုင်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်နံပါတ်ပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ အနားပြန်လျှောက်သွားပြီ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လိုက် တယ်။ “အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ ဟယ်လင်ရယ်၊ မပူပါနဲ့” လို့ အားပေး စကားပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ မောင့်ကို စိန့်မေရီဘုရားရှိခိုး ကျောင်း အထိ ဟယ်လင် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒါမှ ဟယ်လင် စိတ်အေးရမှာ” လို့ပြော တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ တယ်။ သိပ် မဝေးပါဘူး။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဈေးဟောင်းကြီးထဲက ဖြတ်သွားနေတဲ့ ဟယ်လင်

ကို ကျွန်တော် နောက်ကနေပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိတယ်။ ဟယ်လင်က တော့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေတယ်။ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့် ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဆင်ဝင်အောက် အမှောင်ထုထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက် ဘေးမှာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အဦကြီး ရှိတယ်။ မှန်ဝါးဝါး လရောင်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ ဖြာကျနေတယ်။ မြို့တော်ခန်းမရဲ့ အပြင်ဘက် ကျောက်လှေကားထိပ်မှာ ကျောက်ထွင်း ကြေညာချက်တစ်ခု ရှိ တယ်။

“၁၉၄၈ ခုနှစ်က နှစ် သုံးဆယ်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာချက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ၁၉၃၃ ခုနှစ်အတွင်းက အစပြုခဲ့တဲ့ နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံတော် နှစ်ပေါင်း ဘစ်ထောင် အခွန်ရှည်ရေးဆိုတဲ့ ကြေညာစာတမ်းကြီးတစ်ခု။

“အဲဒီ နိုင်ငံတော်ကြီး အဆုံးသတ်သွားကြောင်း ကြေညာတာကိုမှ ကျွန်တော် ကြားရပါဦး မလား။ အဲသလောက်အထိ ကျွန်တော် အသက်ရှင် ခနဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက် နည်းနည်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ဖို့ အားမဟုတ်တော့ဘူး။ ပုန်း ကွယ်နေဖို့လိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သတိတော့ထားမယ် ပုန်းအောင်းနေတာမျိုးတော့ မလုပ်တော့ဘူး။ မဆိုးအလိုက်ခံရတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်လို လုပ်မနေတော့ဘူးလို့ အခိုင် အမာဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီနေရာမှာလည်း ကြာကြာနေလို့ကတော့ မလုံခြုံဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ဝိုက်မှာ ဟိုသွား၊ ဒီလာ လုပ်နေတယ်။ စောစောက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ သူ့ဆထားမိခဲ့တဲ့ မြို့တော်ဟာ အသက်ဝင်လာသလိုပဲ၊ ဘာကြောင့် အခုမှ ဒီလိုဖြစ်လာရပါလိမ့်။ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အခုမှ အသက်ပြန်ဝင်လာသလို ဖြစ်လာလို့ပါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်းက မရေမရာတည်ရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။ ဘာဆို ဘာမှမရှိတဲ့ ဘဝ၊ ဟင်းလင်းပြင်လို ဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ ကိုယ့်ဘဝလေး ရှင်သန်နေဖို့အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်

နေရတဲ့ဘဝပဲ။ တကယ်တော့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ဘဝ၊ ညအမှောင်ထဲထဲကမှ ပွင့်ရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ ဘာများ ခြားနားလို့လည်း။ လွမ်းစရာ မက်မောစရာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတဲ့ ဘဝပါ။

“ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့လည်း ဘဝဟာ အသစ် ဖြစ်လာပြန်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ရှိလာရပြန်တယ်။ ပန်းလှလှကလေးတွေ ပွင့်ဖို့အတွက် အဖူးကလေးတွေ ထွက်လာတာနဲ့ တူသလိုလို့ပဲ”

“ကျွန်တော် မြစ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တံတားတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်ပြီး အောက်ဘက်မှာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မှာ အလယ်ခေတ်က တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ မျှော်စင်ကြီးဟာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေတယ်။ အခုတော့ဖြင့် ဒီမျှော်စင်ကြီးဟာ မိန်းမတွေ အဝတ်ဖွပ်တဲ့ စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေက မီးရောင်တွေ အပြင်ကို ထွက်နေတယ်။ မိန်းကလေးတွေ အဝတ်လျှော်ဖွပ်နေ ကြတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက်မှာတော့ ပန်းခြံတွေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှိနေတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်အေးနားအေးပဲ ရပ်နေမိတယ်။ မျှော်စင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်နောက် ရေသံတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ စကားပြောသံတွေ ထွက်လာနေတယ်။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဘယ်သိမလည်း။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားမှမထောင်တာ။

“အခုလို ရပ်နေတဲ့ တဒဂ်အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်ဟာ တံတားရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလိုဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြည်းဖြည်းသာသာ စီးဆင်းသွားနေတဲ့ ရေထဲမှာ မျောပါနေသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့် အသိဟာ အသက်ရှူသံနဲ့ ရေစီးသံကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်ဘက် သံပရာပင်ကြားက မီးရောင်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေတာမြင်ရတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ မီးရောင်နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ အသိက ပြန်ဝင်လာပြီ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေကို ပြန်ကြား လာရတယ်။ ပြီးတော့ လေနဲ့ အတူပါလာနေတဲ့ သံပရာနဲ့။

“ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ မီးရောင် ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် နောက်ဘက်က ပြတင်းပေါက်တွေဟာလည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို မှောင်မည်းသွားတယ်။ မြစ်ရေပြင်ဟာလည်း တစ်ခဏတည်း မှောင်သွားတယ်။ နောက်တော့ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်မှာ ထလက်လက်ဖြစ်နေတာကို ပြန်မြင်တယ်။

အခုတော့ဖြင့် အလင်းရောင်ဆိုလို့ လရောင်ပဲ ရှိတော့တယ်။ လရောင်ကတော့ သဘာဝအရောင် မဟုတ်လား။ လျှပ်စစ်မီးရောင် ထက်ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ အေးမြတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ အတွင်းက အလင်းရောင်မဲ့သွားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။ လရောင်လို နူးညံ့အေးမြတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော့် ဘဝထဲကို ရောက်လာပါဦးတော့မလား။

ကျွန်တော် တံတားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး မြို့ရိုးဘက်က သံပရာပင်တွေ တစ်ဖက်တစ်ချက် တန်းနေတဲ့ လမ်းသွယ် တစ်ခုကြားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ နာရီဝက်ကုန်အောင် အချိန် ဖြန်းရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ညနက်လာလေလေ သံပရာအနံ့က ပြင်းလေပဲ။ လရောင်ကတော့ ခေါင်မိုးတွေ မျှော်စင်တွေထက်ကို ငွေ့ရောင် ပက်ဖျန်းပေးနေတယ်။ ဘယ်လောက် သာယာတဲ့ ရှုခင်းလဲ။

ဒီရှုခင်းအပေါ်မှာ ကျွန်တော် သာယာယစ်မူးနေမိတယ်။ ရှုခင်းအလှတွေကို မြင်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပါရီ၊ ရောမနဲ့ တခြား မြို့ကြီးတွေမှာနေတုန်းက ပုလိပ်ရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အလှမှာ အပြည့်အဝ ခံစားလိုက်ရင် တခြားဟာတွေကို မေ့သွားရော။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖမ်းခံရတာ များတယ်။ ပုလိပ်ကတော့ ဘာတွေနဲ့ပဲ ဆွဲတွေ့ သူ့ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဟစ်တလာ ပလာဇာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်က ပန်းခြံဆီ ဦးတည်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ လမ်းကြီးရဲ့ ထောင့်မှာ လမ်းရဲ့ နာမည်ကတော့ အရင် နာမည်ဟောင်းပဲ။ အပြောင်းအလဲ မလုပ်သေးဘူး။

ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့တယ်။ ဝင်ပေါက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာ မြင်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီ။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အချိန် မရတော့ဘူး။ မထူးတော့တဲ့အတွက် လှေကားဆီဖို့ ခပ်တည်တည်ပဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။ ဆင်းလာတဲ့လူက အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ အရင်က ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်

ကို ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာခဲ့တယ်။

အခန်းတံခါးဟာ နည်းနည်းလေး ဟနေတယ်။ ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတော့ အထဲမှာ ဟယ်လင်။ “မောင့်ကို ဘယ်သူ မြင်သေးသလဲ” ဟု ခေါ်ဆိုတယ်။

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မြင်သွားတယ်”

“ဦးထုပ် မပါဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးထုပ် မပါဘူး”

“အိမ်စေမကြီးပဲ၊ သူ့အခန်းက အထပ်ခိုးပေါ်မှာ၊ ဟယ်လင် သူ့ကို တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအထိ နားခိုင်းလိုက်တယ်”

“သူ့အတွက် စိတ်ပူ မနေပါနဲ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “သူ မောင့်ကို မှတ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး မောင့်ကို တစ်ဦးဦးက မှတ်မိသွားပြီဆိုရင် မောင် ချက်ချင်း သိတယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူတယ်။ အဝင် တံခါးဘေးက ချိတ်မှာ သွားချိတ်တယ်။

“အဲဒီမှာ မချိတ်နဲ့ ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။

“တစ်ယောက်ယောက်သာ မြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဗီရိုထဲသာ ထည့်ထား လိုက်ပါ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြောပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့နောက် လိုက်မသွားခင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ် လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံတွင်းက နှင်ထုတ်ခံရလို့ ထွက်ပြေးလာစ နှစ်တွေ အတွင်းကဆိုရင် အိမ်ကို မကြာခဏ သတိရတယ်။ အိမ်ကို မေ့သွားဖို့လည်း အမြဲတစေ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာလှတယ်လို့ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် တစ်ချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ပြန်ရသလောက် ပဲ စိတ်ထဲက ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ် ကြည့်တယ်။ ပြောင်းလဲမှု သိပ်မရှိဘူး။ ဆိုဖာ ကုလားထိုင်တွေကတော့ အရောင်တွေ

သွင့်နေပြီ။

“ဒီ ကုလားထိုင်တွေဟာ အရင်တုန်းက အစိမ်းရောင် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အပြာရောင်” လို့ ဟယ်လင်က ဖြေတယ်။

ဤနေရာအရောက်တွင် ချပ်ဝပ်ငံသည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “အရာဝတ္ထုမှာ လည်း သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲ၊ သူတို့ ဘဝကို ခင်ဗျား ရဲ့ ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်း ဘာ တွေ့ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား အဲသလို နှိုင်းယှဉ် မကြည့်ဖူးဘူးလား” ဟု သူက ပြန်မေးပါသည်။

“ကြည့်တော့ ကြည့်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်ပုံက ခင်ဗျား ကြည့်ပုံနဲ့ ခြားနားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော် ဆာနေတယ် ဆိုပါ တော့၊ တခြား ကင်ဆာရောဂါရှိပြီး ဆာလောင်နေတဲ့ လူနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက် ဘယ်။ စိတ်ထဲမှာ အများကြီး သက်သာသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆာရုံဆာတာ၊ ကင်ဆာရောဂါ မရှိဘူး၊ ဟိုလူက ဆာလည်းဆာ၊ ရောဂါကြီးကလည်း ဖိစီး နေတာ၊ ကျွန်တော့်နည်းက အဲဒါပဲ”

“ကင်ဆာ၊ ဟုတ်လား” ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ရေရွတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြီးတူးပြတ် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ “ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားက ကင်ဆာရောဂါကို တွေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကာလသားရောဂါနဲ့ အဆုတ်ရောဂါတွေကို ခြောက်မယ်ဆိုလည်း ရတာပါပဲ။ ကင်ဆာကို သုံးလိုက်တာက လောလောဆယ် အဆီလျော်ဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်လို့ပါ”

“အဆီလျော်ဆုံး” ဟု ချပ်ဝပ်ငံက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်ကာ ဘုန်းတော်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကင်ဆာကတော့ မဆီလျော်ပါဘူးဗျာ၊ ကင်ဆာဟာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ ရောဂါတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဥပမာ ပေးတာပါ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ခင်ဗျား အခုရော ဆာနေသေးလား” ဟု

မေးသည်။

“မဆာပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ဪ ခင်ဗျားက ဆာတဲ့အကြောင်း ပြောနေတော့၊ ဆာနေသလားလို့ ပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆုံမိမှ ကျွန်တော် ညစာစားတာ နှစ်ခါရှိပြီလေဗျာ”

သူ ငြိမ်နေပြန်သည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် စောစောက ပြောလက်စ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည်။

“ကုလားထိုင်တွေက အဝါရောင် သမ်းနေကြတယ်။ ငါးနှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရာတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကံကြမ္မာရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနေတဲ့ အချိန်မှာ နောက်ပိုင်းက ဖြစ်သွားတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုပဲ။ တစ်ခါ တလေ အရာဝတ္ထုတွေဟာ တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော် ထောက်ခံလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် သေသွားပေမယ့် သူ့ခုတ်ကတော့ မပျက်စီးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ အိမ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ။ အရာဝတ္ထုတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ မူလပုံစံ မပျက်ဘဲ တည်ရှိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ယူပြီး ဖျက်ဆီးပစ်မှသာ ပျက်စီးကုန်ကြတာပါ”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “လူ့ဘဝလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ တန်ဖိုး မရှိပါဘူး။ အဲဒီ အရာဝတ္ထုတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“တန်ဖိုးမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်ဗျာ၊ ကဲပါ... လေ လူ့ဘဝ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ပြောတာ ဘာကြောင့်လဲ ရှင်းပြပါဦး”

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရာဝတ္ထုတွေကို တန်ဖိုး ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်တာက ကျွန်တော်တို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့က တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ရင် တန်ဖိုးရှိလာတာပဲ။ တန်ဖိုးရှိအောင် မလုပ်ရင် တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ သဘောကို ကျွန်တော် ပြောတာပါ”

ချုပ်ဝပ်ဇံက ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ပြီး တစ်ကျိုက် မော့ချလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် တန်ဖိုးရှိအောင် မလုပ်သင့်တာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရော ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မလား” ဟု မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားနေတဲ့ကောင်”

ကျွန်တော် လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နှစ်နာရီပင် ထိုးသွားပြီ

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် မြူးမြူးကြွကြွ အကတီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို တီးနေသည်။ နောက်နာရီ အနည်းငယ်ကြာလျှင် အရုဏ်တက်တော့မည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ‘မကြာခင် ငါ ဒီဒေသက ထွက်နိုင်တော့မှာ ပါလား’

ကျွန်တော့် လက်သည် အိတ်ကပ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ လက်မှတ်များ ရှိမရှိ စမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လက်မှတ်တွေတော့ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် တေးဂီတသံ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မသောက်ဖူးသည့် ဝိုင်၊ ခန်းစည်းများ ချထားသည့်အခန်း၊ အားလုံး ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲ၌ ဦးတဝါး၊ ချုပ်ဝပ်ဇံ၏ စကားပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်း အဝင်တံခါးမှာ ရပ်နေတယ်” လို့ ချုပ်ဝပ်ဇံက ပြောသည်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတယ်။ “ဘာလဲ၊ မောင့်အိမ်က မောင့်အတွက် အထူးအဆန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေသလား” တဲ့။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့တယ်။ စိတ်ရှုပ်သလိုလို ဘာလိုလို ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ ပစ္စည်းတွေတို့ ကျွန်တော် မပိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ဟယ်လင်ကို ကျွန်တော် မပိုင်တော့သလိုလို စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတယ်။

“အားလုံး အရင်ကလိုပါပဲကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်ဟာမှ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး” လို့ သူက ပြောတယ်။ “မောင် ဘာပြုလို့ ဒီကို ပြန်လာရတာလဲ၊ အားလုံး အရင်ကလိုပဲ ဆိုပြီး ပြန်လာတာလား” လို့လည်း မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်ရာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မောင်မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

- “ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲ”
- “မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာပေါ့ကွယ်”
- “အရင်တုန်းကတော့ ဘာပြုလို့ ဟယ်လင်ကို မတွေးမိတာလဲ”
- “အရင်တုန်းက” ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား
- “မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ ဟယ်လင်၊ အရင်ကတော့ ပြန်လာဖို့ အခွင့်

အလမ်းက ပိတ်နေတာကိုး”

“ဟယ်လင် မေးနေတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး။ မောင် ဒီက ထွက်မသွားခင် ဟယ်လင်ကို ဘာကြောင့် သတိမရတာလဲ၊ အဲဒါကို မေးတာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အခုထက်ထိ သူပြောနေတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး။ “အဲဒီတုန်းက မောင်က ဘာပြုလို့ သတိရ၊ ရမှာလဲ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ချက်ချင်း မဖြေဘူး။ တော်တော် ကြာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြောတယ်။ “အဲဒီတုန်းက ဟယ်လင်ကို မောင်နဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ ဘာကြောင့် မခေါ်တာလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့် နေမိတယ်။ “မောင်နဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းအိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွား ကြဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟယ်လင်၊ ပြီးတော့ မင်းမိသားစုကိုလည်း ထားရစ်ခဲ့ရမှာ၊ မင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ အရာအားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားဖို့ ဆိုတာဟာ ဖြစ်နိုင်မတဲ့လား”

“ဟယ်လင်ကတော့ ဟယ်လင် မိသားစုကို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

ကျွန်တော် အံ့ဩလွန်းလို့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အချိန် အတော်ကြီးကြာမှ “မင်း ဟိုဘက်က အခြေအနေတွေကို သိတာ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“မောင်ကတော့ သိလို့လား၊ မောင်လည်း မသိပါဘူး”

သူ့စကားက မှန်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မဖြစ်လို့သာ ထွက်ခဲ့တာ ဟိုနိုင်ငံတွေရဲ့ အခြေအနေကို မည်မည်ရရ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ “မောင် မင့်ကို ဒီနိုင်ငံနဲ့ ဝေးရာကို ခေါ်မသွားချင်လို့ပါကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်မတော့ ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသကို မုန်းတယ်၊ ဒီမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတိုင်းကို ရွံတယ်၊ မောင်က ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ မင်းမမုန်းခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ဟယ်လင်ရယ်”

သူက ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ “ရှင်ဘာပြုလို့ ဒီလို ပြန်လာတာလဲ” လို့ ထပ်မေးတယ်။ သူက အခန်းရဲ့ ဟိုဘက် အစွန်းမှာ ရပ်နေတယ်။ မျက်နှာထားက ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေနပ်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဒေါသ

ပြင်လာတယ်။ စက်ဆုတ် ရွံရှာတဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့တုန်းက အပြစ်ကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် မပိုပါဘူး။ နိုင်ငံတွင်းက ထွက်သွားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ဘာတစ်ခုမှ နေရာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲသလို ဘဝမျိုးထဲကို ဟယ်လင် ဝင်လာအောင် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာလား။ မလုပ်ချင်ဘူး။ မလုပ်ရက်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို အစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာဟာ အပြစ် မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော် ကတော့ ယုံကြည်တယ်။

“ရှင် ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလည်း ဂျိုးဆက်” တဲ့။ သူက ထပ်မေး ပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာလို့ ပြောသင့်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောမထွက်ဘူး။ ပြောဖို့ရာက သိပ်မလွယ်ဘူး။ အထီးကျန်နိုင်မှုက သိပ်ပြင်းထန်လာတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးသိမ်းကာကွယ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဝ အတိတ်တစ်ခုကိုတောင် ကျွန်တော် မတည်ဆောက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေ ဘဝသစ်ကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ကျွန်တော်က ဘဝဟောင်းကို မေ့လို့မှ မရတာ။

“ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး သွားလာနေခဲ့ရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ အခု ပြန်ခောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပါမလာဘူး။ အာရုံတွေ ရှင်သန် အက်ကြွလာတာက လွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာကတော့ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ ခါလီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကြွေးတော့ မတင်

ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးက မပိုင်တဲ့ နယ်စပ်ဒေသ မြေပေါ် ကျန်လွန်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေကို သတိရတယ်။ အစားလေး တစ်လုတ် စားရဖို့ တစ်မွှေးလောက်ကလေး အိပ်ရဖို့အတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေ သတိရတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မြေတွင်း အောင်းနေရတဲ့ အတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူး။ အခုလို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာထဲ အဆက် လာပြန်တော့လည်း အဲဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ လွှင့်စဉ် ပျောက် သွားတယ်။

ဒါတွေကို ဟယ်လင် နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြဖို့လည်း

မလိုဘူး ထင်တယ်။ အိမ်ကို ရောက်ချိန်ကတည်းက စိတ်လက် ကြည်လင် ပေါ့ပါးနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်းပြချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့လည်း ရှင်းပြခါမှ ပိုရှုပ်သွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာဆိုတဲ့စကား ကြားချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်သွားအောင် တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ မိန်းမတွေကို အများကြီး ရှင်းပြတာဟာ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်သလို ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မပြောတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်နားကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာ သတိထားမိတယ်။ ‘မောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ’ တဲ့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“ဪ မောင် မေ့သွားတယ်” လို့ ကျွန်တော်က စကား စလိုက်တယ်။ “မောင် ဗိုက်သိပ်ဆာတာပဲ ဟယ်လင်ရယ်၊ မောင်တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မစားခဲ့ရ သေးဘူး”

“သူ ရပ်နေတဲ့ နေရာဘေးက စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ ငွေမှန်ပေါင် တပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက လူကို ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို ဒီလိုပဲ ချထားဖို့ လိုသလား” လို့ ကျွန်တော် က မေးသည်။

“မလိုဘူး” လို့ သူက သံပြတ်နဲ့ ပြောတယ်။ အံ့အားသင့်သွားပုံလည်း ပေါ်တယ်။ သူက စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထိုးထည့် လိုက်တယ်”

ချပ်ဝပ်ငံက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

သူက ဓာတ်ပုံကို လွှင့်တော့မပစ်ဘူး။ ဆုတ်လည်း ဆုတ်မပစ်ဘူး။ အံ့ဆွဲထဲပဲ ထည့်လိုက်တာ၊ သူ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေး ပြန်ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားနိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိတယ်။ သူက အံ့အားသင့်သွားတဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်တယ်။ “မောင် တစ်ခု မေးပါရစေ” လို့ ကျွန်တော်က စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပြီး “မင်း မောင့်ကို ကွာရှင်း

ပြတ်ခံဖို့ စိတ်ကူးသလား” လို့ မေးတယ်။

သူက ခေါင်းခါတယ်။ “ဟင့်အင်း ဟယ်လင် မကွာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင့် အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဟယ်လင့်ရဲ့မိသားစုတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ ခင်” လို့ တဲ့။

“အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်ရေး ၀,၀ မအိပ်ခဲ့ဘူး”လို့ ချပ်ဝပ်ဇံက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို ပင်ပန်း နွမ်းနယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မအိပ်ဘူး။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေတယ်။ ဘာသံတွေမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်နေတာက အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်ပဲ ကျွန်တော် အိပ်မက်တော့ မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လူတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးနေရတယ်။

ဟယ်လင် တစ်ကြိမ် နိုးလာတယ်။ “မောင် အိပ်မပျော်ဘူးလား”လို့ မေးတယ်။

“မပျော်ဘူး၊ အိပ်ပျော်ဖို့လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး”

ဟယ်လင်က မီးဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ဆီက အရိပ်တွေဟာ အတွင်းဘက်ကို ခုန်ဝင်လာကြတယ်။ “မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာက သိပ်ပြီး များများထားလို့လည်း မကောင်းဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မောင့်အိပ်မက်တွေ အပေါ်မှာ မောင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဝိုင် ကျန်သေးသလား ဟယ်လင်”

“အများကြီးရှိတယ်။ မောင် ဘယ်တုန်းကစပြီး ဝိုင် သောက်တတ် သွားတာလဲ”

“ပြင်သစ်ကို ရောက်ကတည်းကပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ သူကပြောသည်။ “ဝိုင်အကြောင်း မောင်သိရဲ့လား”

“သိပ်တော့ မသိပါဘူး၊ မောင်သိထားတဲ့ အကောင်းစား ဝိုင်ကတော့ ဘေးပေါ့ပေါ့နဲ့ ရတဲ့ အနီရောင် ဝိုင်ပဲ”

ဟယ်လင်က မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝိုင်နှစ်ပုလင်းနဲ့ ဖောက်တံ ယူပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ရဲ့ အာဏာရှင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဝိုင်ချက်တာနဲ့ ဖတ်သက်လို့ နည်းဥပဒေတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ” လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ “သဘာဝ ဝိုင်ထဲမှာ သကြား ထည့်တာကို ခွင့်မပြုတော့ဘူး”

သူက ဝိုင်ပုလင်းတွေနဲ့ ဖောက်တံကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က မော်ဆယ် ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟယ်လင်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ယူလာတယ်။

“မင်းဘာပြုလို့ အသားတွေ သိပ်ညှိသွားရတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မတ်လတွင်းက ဟယ်လင် တောင်တန်းတွေပေါ် ရောက်နေတယ်။ လျှောစီးထွက်တာလေ”

“မင်း ဘယ်တုန်းက လျှောစီးတတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ သင်ပေးတာလည်း”

“လူတစ်ယောက် သင်ပေးတယ်” လို့ သူက ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို သဘောမကျတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေတယ်။ “အခုလို အချိန်မှာ ရေခဲ လျှောစီးတတ်တာလည်း မင်းအတွက် ကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဝိုင်တစ်ခွက် ငှဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ဝိုင်က ချဉ်တယ်။ ဘာဝန်ဒီဝိုင်ထက် ပိုပြီး မွှေးတယ်။ ဂျာမနီက ထွက်သွားကတည်းက ဒီဝိုင်မျိုး မသောက်ခဲ့ဖူးဘူး။

“ဟယ်လင်ကို ဘယ်သူ သင်ပေးတယ်ဆိုတာရော မောင် မသိချင်ဘူးလား” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မသိချင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလို သံသယဝင်စရာမျိုး သိရ

ကြားရရင် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတတ်တဲ့ လူစားပါ။ အခုတော့လည်း နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားမိဘူး။

“မောင်က အချိုး တော်တော်ပြောင်းသွားတာပဲ” လို့ သူက မှတ်ချက် ချပြန်တယ်။ သူဟာ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ ဖန်ခွက်ထဲက ဝိုင်ကိုတော့ မသောက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်က ဝိုင်ကို မော့လိုက်တယ်။ “ဝိုင်က ကောင်းသားပဲ” လို့ ပြောတယ်။ သူကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ဝိုင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံပြီး သောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဟယ်လင်ဟာ အတော်ငယ်သေးတာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အတွေ့အကြုံလည်း နည်းမှာပေါ့။ သူ့မျက်နှာမှာ မာန်မာနအရိပ်အငွေ့တွေ ထင်ဟပ်နေပေမဲ့ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ပဲ ထိုင်နေတယ်။ “အခု မောင်နေတာ နာမည်အရင်းနဲ့ပဲလား၊ နာမည် ပြောင်းထားသေးလား” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နာမည် ပြောင်းထားတယ်လို့ ပြောပြတယ်။

“အခု မောင်နာမည်က ဘာလဲ” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်စ်”

“ဒါဆိုရင် ဟယ်လင် မစွက်ချပ်ဝပ်စ် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “မလိုပါဘူး ဟယ်လင်၊ ဒါက ရှောင်သာ ဘိမ်းသာဖို့ ပြောင်းထားရတဲ့ နာမည်ပဲ၊ သေသွားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်စ်ဟာ မောင့် ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဂျူးဘစ်ယောက်လို အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ သူဟာ မောင်နဲ့ လုံးဝ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ”

“မောင် သူ့ကို လုံးဝ မသိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မသိဘူး၊ ဟယ်လင်”

“တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရတာ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

“ထူးထူးခြားခြား မခံစားရပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ နာမည်က နိုင်ငံကူးသက်မှတ်ကြောင့် ပြောင်းရတာပဲ”

တကယ်လို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အတုဖြစ်နေရင်ရော ကျွန်တော်

ရယ်မိတယ်။ အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုအစစ်ဆိုတာက စစ်ဆေးတဲ့ ပုလိပ်အပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ။ ပြီးတော့ နာမည်ဆိုတာကလည်း အရေးကြီး တဲ့ဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော် မြင်သလို မမြင် ဘူး။ တခြားနာမည်တစ်ခု ပြောင်းတာဟာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားလို့ ထင်နေတယ်။

“ဟယ်လင်ကတော့ လုံးဝ နာမည်မပြောင်းခဲ့ဘူး။ မောင့်ဇနီးအနေနဲ့ မောင့်နာမည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်။ မောင်ကတော့ တစ်ရပ် တစ်ကျေး တစ်နေရာက ကောက်တွေ့သလို ရလာတဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး ဒီကို ပြန်ရောက်လာတယ်” လို့ မလိုတမာ လေသံနဲ့ ပြောနေပြန်တယ်။

“ကောက်တွေ့တဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်အဖို့ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖိုးတန်ဆုံး လက်ဆောင် တစ်ခုပါ။ ဒီနာမည်ကို ကြားရရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာရပါတယ်”

“ဒီနာမည်ဟာ မောင့်အတွက် သနားကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်တောင် ထွက်နေတယ်။ ဒီနာမည်ကို ကြားလိုက်တိုင်း လူတွေရဲ့ကြား မှာ ကရုဏာတရားဆိုတာ လုံးဝမသေသေးဘူးလို့ သတိရတယ်။ မင်းနာမည် ကျတော့ ဘာကိုသတိရမလဲ၊ ပရပ်ရှား စစ်သားမိသားစုကို သတိရမယ်။ မြေခွေး တွေ၊ ဝံပုလွေတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးရှိတဲ့မုဆိုးတွေကို သတိရမယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ဟယ်လင် ပြောနေတဲ့ နာမည်က ဟယ်လင် ဆွေမျိုးစု နာမည်မဟုတ် ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က လေသံမာမာနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်က အခုချိန် ထိ မောင့်နာမည်ကိုပဲ ယူထားတာ”

ကျွန်တော်က ဒုတိယပိုင်းပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ “အင်ဒိုနီးရှားမှာ ဆိုရင် လူတွေဟာ မကြာခဏ နာမည်ပြောင်းကြတယ်တဲ့။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သဘောမကျတော့ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ မင်းနာမည်ကို ပြောင်းလို့ ရတယ်။ နာမည်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်နိုင်တယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးလို့ ထင်တာပဲ”

“မောင်ရော ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်ပြီးပြီလား”

“လူတွေက သူတို့စတဲ့ ဘဝသစ်ထဲကို ဘဝဟောင်းက ဟာတွေ ယူသွား သေးသလား”

“ပဲ့တင်သံတော့ ယူသွားတာပေါ့”

“သတိတရ ဖြစ်စေလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကျတော့ ပါမလာ

ဘူးလား”

“ပဲ့တင်သံဟာ အဲဒါတွေပဲပေါ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို နာကျင်အောင်၊ ရှက်စိတ် ခံစားရအောင် လုပ်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်ကတော့ ပါလာစမြဲပဲ”

“ရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်ရသလိုမျိုးပေါ့ ဟုတ်လား” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး ဒုတိယ ပုလင်း ထဲက ဝိုင်ထည့်ပေးတယ်။ “ဒီဝိုင်က ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ရိုင်းနယ်က ထွက်တဲ့ ဝိုင် အကောင်းစားပေါ့။ ချွတ်ယွင်းချက် ဆိုလို့ လုံးဝမရှိတဲ့ ဝိုင်ပဲ” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ “ကျွန်မတို့ ဘာစကားတွေ ပြောနေကြတာလဲ၊ ဘာအတွက် ပြောနေကြတာလဲ၊ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” လို့ ပြောတယ်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရော ပြန်ပြီး သတိထားမိရဲ့လား၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ အများကြီးပဲ စကားလုံးတွေကလည်း အသစ်အဆန်းတွေ ချည်းပဲ၊ ဘယ်ကများ ရလာတာ လဲ၊ ရှင်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပုံ ပေါ်တယ်” တဲ့။

“အပေါင်းအသင်းကတော့ မများဘူး ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်မှာ အချိန်ရှိသမျှ တစ်ယောက်တည်းလို နေခဲ့ရတာ၊ စကားပြောချင်ပေမဲ့ ပြောဖို့အခွင့်အလမ်းကို မရခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း မောင် မင်းနဲ့ တွေ့တော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောမိတာ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ပြန်လာတာ စကားပြောဖို့ပဲပေါ့ ဟုတ်လား” လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ သူဟာ ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ထိုင် နေရာက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဆီက အဖြေကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ဖြေရ ခက်တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကာမဆန္ဒစိတ် သိပ်ပြီး နည်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အခုလို ပထမဆုံး ပြန်ပြီးဆုံမိကြတဲ့ အချိန် မှာ ပြုသင့် ပြုအပ်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်မိတာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာကလည်း လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ဘူး ကျွန်တော့်အနေနဲ့က ဆန္ဒမရှိချိန်မှာ ရှိလာအောင် အတင်းအကျပ်လည်း

အားမထုတ်ချင်ဘူး။

“ဟယ်လင် မကျေနပ်တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွေ့လား၊ ဖက်လား၊ နမ်းလား၊ ရှုပ်လားတောင်မှ မလုပ်တော့လည်း ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောသင့်တယ်လို့တော့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီးမပြောချင်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တည်ငြိမ်အေးဆေးအောင် ထားပြီးမှ သူ့နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောပြချင်တယ်။

“မောင့် အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြိုနေတဲ့ လူတွေဟာ အယူသည်းတတ်ကြတယ်”လို့ ကျွန်တော်က စကားစတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုကို တိုက်ရိုက်ပြောရင် ဒါမှမဟုတ် တိုက်ရိုက်လုပ်ရင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အဲဒီ လူစားမျိုးတွေဟာ အစစအရာရာ သတိထားကြတယ်။ အထူးသဖြင့် စကားအပြောအဆိုမှာ သိပ်ပြီး ဆင်ခြင်ကြတယ်။

“အလွန်ကို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ အယူအဆပဲ”လို့ ဟယ်လင်က မှတ်ချက်ချတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး “ရှင်ကတော့ သိပ်ပြီး အယူသည်းမယ် မထင်ပါဘူး” လို့ ပြောတယ်။

“မောင် ဘယ်လောက်အထိ အယူသည်းတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်” လို့ ကျွန်တော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “မောင် မင်းအပေါ်မှာ အတိုင်းအဆမရှိလောက်အောင် ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို မောင်ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်မိနစ်လောက် အတွင်းမှာ ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်ရဲ့ တံခါးလာခေါက်သံကို ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မောင်ယုံကြည်နေတယ်”

ဟယ်လင် တံခါးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အသံတစ်သံသံ ကြားရနိုး မျက်နှာထားနဲ့ နားစွင့်နေတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ “မောင်က ဒါ့ကြောင့်မို့ ဟယ်လင်ကို တရင်းတနှီး မပြုတာဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”လို့ မေးတယ်။

“ဒါလည်း အကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင်းပေါ့ကွယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “ပြီးတော့လည်း ငရဲကျသလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖြုန်းခနဲ အန္တရာယ်များတဲ့ နတ်ဘုံကို ရောက်သွားတဲ့အခါ သူ့အတွေးတွေကို မှန်အောင် တွေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟယ်လင်ကတော့ မောင်ပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်လို အနေအထားမျိုး ရှိမယ်ဆိုတာကို အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်”လို့ သူက ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေတဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “အခု တကယ်တမ်း ပြန်လာတော့လည်း စိတ်ကူးနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်”

သူ ဘယ်လိုပုံမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာလဲလို့ မမေးရဲဘူး။ မေးလိုက်ရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ “စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ဟာ ဒီလိုပဲ ခြားနားတတ်ပါတယ်”လို့ သာမန်လောက်ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်။ “ဗိုင်း ရှိသေးလား” တဲ့။ ကျွန်တော်က ဗိုင်းထပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“မောင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရမလဲ”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“အိမ်စေမကြီးက မနက်ဖြန်အထိ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူပြန်ရောက်မှာ သန်ဘက်ခါမှပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဒီနေ့ စနေနေ့၊ သီတင်းပတ် ပိတ်ရက်တွေကိုပါ နားရက်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ နေ့ခင်းကျမှ ပြန်ရောက်မှာ၊ သူ့မှာကလည်း ချစ်သူ ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်သည် မလိပ်တစ်ယောက်ပေါ့”

“အပြင်ဘက်လမ်းပေါ်က သီချင်းဆိုသံနဲ့ ချီတက်သွားနေတဲ့ ဖိနပ်သံတွေ ကြားရတယ်။ “ဘာသံတွေလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“စစ်သားတွေလား၊ ဟစ်တလာ လူငယ်အဖွဲ့တွေလား မသိပါဘူး။ ဟယ်လင်တို့ရဲ့ ဂျာမနီမှာ လူတိုင်းလိုလို အမြဲတမ်း ချီတက်နေကြတာပဲ”

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး အပြင်ဘက်ကို ချောင်းကြည့်တယ်။ ဟစ်တလာလူငယ် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပေါ့။ “မင်းစိတ်က အတော်ကလေး ဆန်းတာပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မင်းမိသားစုနဲ့ သဘောထားချင်း ဘော်တော် ကွာတာပဲ”

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဟယ်လင်အဘွားက ပြင်သစ်၊ အဲဒီအဘွားနဲ့ သွေးပါလာလို့ ဖြစ်မှာပဲ၊ သူတို့က အဲဒီ အဘွားကျတော့ ဂျူးတစ်ယောက်လို သဘောထားနေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဆွေမျိုးစာရင်းထဲ မထည့်ကြဘူး”

ဟယ်လင်က အားရပါးရ တစ်ချက် သမ်းလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်

လိုက်တယ်။

“မောင် နောက်ထပ် အိပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။

“နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင့် ဘေးမှာ ဝင်လှဲလိုက်တယ်။ “မီးတွေ ဖွင့်ထားပါလား ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော် က ပြောတော့ ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တယ်။ “မောင်ဖွင့်ထားချင်ရင် လည်း ဖွင့်ထားလေ” တဲ့။

ဟိုးတစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်း ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ညပြီး တစ်ည အတူယှဉ်တွဲပြီး အိပ်ခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင် မိတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကို ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော် ဘူး။ ဟယ်လင် တစ်ကြိမ်နိုးလာတယ်။ ခဏပါပဲ၊ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့် မျက်ခွံတွေဟာ လေးလာတယ်။ မှေးမှေး မှေးမှေးနဲ့ အိပ်ပျော်သလိုပဲ၊ လင်းခါနီးတော့မှ နိုးလာပြန်တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင့်ကြားမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ အတားအဆီးတွေဟာ မရှိ တော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို ပြန်ပြီး ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ လင်းလက်နေတဲ့ တိမ်လိပ် တစ်လိပ်ကြား ရောက် သွားသလိုပဲ အမှောင်ထုဟာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။

၂၀

ခက်လင်းတော့ ကျွန်တော် မွန်းစတား ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အခန်းထဲ ခာ လက်ဆွဲအိတ် ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သြစနာဘရပ်မှာ ကိစ္စတစ်ခု နဲ့လို့ ပြန်မလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကနေ့ည ပြန်လာဖြစ်တဲ့အတွက် အခန်းကို တွန့်တော့ နာမည်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီး ထားပေးစေလိုကြောင်း ပြောထားလိုက်တယ်။ အခုလို ပြောလိုက်တာဟာ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုတဲ့ သဘောပါ။

ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဟိုတယ်အခန်းခန့်ပတ်သက်ပြီး သံသယ အဝင် ခေနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စကြောင့် ပုလိပ်က မေးလားမြန်းလားလုပ်တာကိုလည်း အဖြစ် ခေနိုင်ဘူး။ တစ်ဖက်က ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အခန်းကို ဆက်ထားပေးပါမယ်လို့ ဖြေ တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စာမလာဘူးလားမေးတော့ မလာဘူးတဲ့။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နောက်မှာ ကပ်ပြီး ဝပ်နေတဲ့ ဟယ်လင်က “ဘယ်သူဆီက စာအလားကို မျှော်နေတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဘယ်သူဆီကမှ မျှော်စရာ မရှိပါဘူး။ သံသယမဝင်အောင် ကြံဖန်ပြီး ပြောတဲ့ စကားပါ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း စာတွေဘာတွေ မျှော်နေတဲ့ လူတွေကို ဘေးလူတွေက လူလိမ်လို့ မထင်ကြဘူး”

“မောင်ကရာ လူလိမ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား”

“လူလိမ် ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိမ်ရ ညာရ ရယ်စရာတော့ အများကြီး တွေ့ရတယ်”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “မောင် ဒီည မွန်းစတားကို ပြန်မှာလား”

“မောင် ဒီမှာ နောက်ထပ် ဆက်နေလို့မှ မဖြစ်တော့တာ။ မင်းအိမ်စေမကြီးက မနက်ဖြန်နေ့ခင်း ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်လား။ ဩစနာဘရပ်မှာ က ဟိုတယ် တည်းရတာ မကောင်းဘူး။ အလွန် စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။ မွန်စတားမှာကတော့ လမ်းပေါ်မှာ မောင့်ကို မှတ်မိတဲ့လူရှိမယ် မထင်ပါဘူး။”

“မွန်းစတား ဟိုတယ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမယ်လို့ စိတ်ကူးလည်း”

“အတိအကျတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ဆဌမအာရုံက အန္တရာယ်ရှိမယ်လို့ ထင်ရင်တော့ တစ်မျိုး စီစဉ်ရမှာပဲ”

“ဒီမှာရော အန္တရာယ် မြင်နေသလား”

“မြင်တယ်။ အခု မနက်ကျမှ မြင်တာပါ။ မနေ့ကတော့ မမြင်ခဲ့ဘူး”

ဟယ်လင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ “မောင် အပြင်မထွက်ပါနဲ့”လို့ ပြောတယ်။

“မမှောင်ခင် မထွက်ပါဘူး။ မှောင်ရင်တော့ သွားစရာရှိတာ သွားရတာပဲ။ မောင့်မှာ သွားစရာ တစ်နေရာပဲ ရှိပါတယ်။ ဘူတာရုံလေ”

ဟယ်လင်က ဘာမှ မပြောဘူး။ ငြိမ်နေတယ်။ “အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မောင့်ကိစ္စကို တွေးပြီး မပူပါနဲ့။ မောင့်ဘဝကို ဘယ်လို နေသွားရမယ်ဆိုတာ နားလည်နေပါပြီ”

“နားလည်နေတော့ နေသာထိုင်သာ ရှိတာပေါ့လေ”လို့ ဟယ်လင်က မှတ်ချက်ချတယ်။

“နားလည်ဖို့ကလည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်တယ်။ ဒါမှလည်း ဖြစ်မှာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ မောင် မေ့လာတယ်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ခား ယူမလာမိဘူး။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ပါးမြိုင်းမွေးတွေက ရှည်လှပြီ။ လူလေ လူလွင့်တစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြီ။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ လက်စွဲစာအုပ်အရဆိုရင် လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်နဲ့ တူအောင် မနေရဘူး။ အဲဒီ အနေအထားမျိုးမဖြစ်အောင် ရှောင်ရမယ်”

“မှတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ ခားတစ်ချောင်း ရေချိုးခန်းထဲမှာရှိတယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က မောင်ထားခဲ့တဲ့ ခားပဲ။ ဝီရိယမှာ မောင်ထားခဲ့တဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေနဲ့ ဝတ်စုံတွေလည်း ရှိတယ်”

ဟယ်လင်ရဲ့ အမူအရာနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံလေသံက တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော်

သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်ပြေးရကာ ပစ္စည်းတွေ ပြန်လာပြီးယူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြောပြနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ဝတ်စုံကို တွေ့လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပီနဲသွားတယ်ဆိုတာ သတိထားမိတယ်။ လျှော်ဖွပ်ထားလို့ သန့်စင်နေတဲ့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတွေတော့ ကျွန်တော် ခတ်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်ရင် ဒီဘောင်းဘီကိုတော့ ယူသွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်း ဩတ်ထားလိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ကိုယ်သုံးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မြင်တွေ့နေရပေမဲ့ စိတ်က သိပ်ပြီး ထိခိုက်တာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အခုလို ထွက်ပြေးနေရတာကို ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုလို့ မတွက်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ စစ်အေးဘက်ပွဲတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့လည်း တော်ရုံ တန်ရုံ ကိစ္စတွေမှာ စိတ်ခံစားမှုဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တော့လည်း အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့် အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် ရတာတော့ အမှန်ပဲ။

တစ်နေ့တာဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ လူချင်း ခွဲခွာရမယ့် အချိန်ကလည်း နီးလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုကတော့ ခွဲတယ်။ ဒါမျိုးကျတော့ ဟယ်လင်ထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။

ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လုပ်ပေးထားတယ်။ ဟယ်လင်အဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်လို စိတ်မျိုး ဘယ်ထားနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားရမယ့်ကိစ္စဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ခတ်ကားမှု တစ်ခုပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာလို့ အလန့်တကြား ဖြစ်နေရာက သက်သာရာ ရစပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ မာန်မာနမှာ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာကိုတောင်မှ ကုသဖို့ အချိန်မရသေးဘူး။ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော် က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားဦးမယ်ဆိုတော့ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုဆိုတာ နဲ့ပေမပေါ့။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ညနေစောင်းလာလေလေ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ လျော့လာလေလေပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး သတိဝီရိယထားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် တယူတယ မပွေ့မိမဖက်မိအောင်လည်း သိပ်ပြီးသတိထားကြ
တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဲသလို လုပ်တဲ့ အလေ့အထကလည်း
ပျောက်သလောက်နီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့တာ ငါးနှစ် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ဒုနစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝက ဘဲလ်တီးသံ ကြားလိုက်ရ
တယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့
ဘဲလ်သံဟာ ပုလိပ်ပဲ။ “ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ” လို့ ကျွန်တော်
က ဟယ်လင့်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး မေးတယ်။

“စကား မပြောနဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး စောင့်ကြည့်ရအောင်” လို့
ဟယ်လင်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ ဟယ်လင် မထူးဘဲ ငြိမ်နေရင် သူထွက်သွား
မှာပါ”

ဘဲလ်သံ ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုလိုက်တဲ့ တဒုန်းဒုန်း အသံတွေ ကြားရတယ်။ “မောင် အိပ်
ခန်းထဲ ဝင်နေ” လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်သွားဖို့
ဟန်ပြင်တယ်။

“ဘယ်သူလဲ ဟင်”

“ဟယ်လင်လည်း မသိဘူး။ မောင် အိပ်ခန်းထဲသာ ဝင်နေပါ။ ဧည့်သည်
ကို နှင်လွှတ်လိုက်မယ်။ တကယ်လို့ သူတံခါးကို အခုလိုသာ ဆက်ထုနေရင်
တခြားအခန်းက လူတွေပါ ရုတ်ရုတ်သံသဲ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ခန်းထဲ တွန်းပို့တယ်။ ကျွန်တော်က
ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့မှာစိုးလို့ ကပျာကယာ ရှာရသေး
တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာတော့မှ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်က “ဘယ်သူလဲလို့” မေးလိုက်တဲ့ အသံ ကြားရတယ်။
အပြင်က ပြန်ဖြေတဲ့ အသံကတော့ ယောက်ျားသံ။ အသံကြားတော့ ဟယ်လင်
က “အို... နင်လား၊ ဘာဖြစ်ပြန်လို့လဲ ဟယ်” လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲက လစ်
ထွက်ဖို့ အပေါက်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ရမှာ၊ ကျွန်တော်
မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်အောင်သွားဖို့က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီကို သွားရင် လူမြင်
ခံရမှာ သေချာတယ်။

ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဟယ်လင်ပဲ

အဝတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဗီဂျီကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေဖို့ပဲ။ သူ့ဗီဂျီက တကယ်တော့
နီးနီး ဗီဂျီမဟုတ်ဘူး။ နံရံကို ထွင်းပြီးလုပ်ထားတဲ့ နံရံကပ် ဗီဂျီလိုဟာမျိုး။ အဲဒီ
တော့ အပြင်က လေများများဝင်တယ်။

ဟယ်လင်နဲ့ အတူတွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အသံကို ကျွန်တော် ကြားရတယ်။ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
မှတ်မိတာပေါ့။ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဟယ်လင်ရဲ့မောင် ဂျော့ဆိုတဲ့ ကောင်
ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းစခန်းပို့ခဲ့တဲ့ ယောက်ဖတော်လေ။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့ မှန်တင်ခုံကို ကြည့်မိတယ်။ လက်နက်တစ်ခုခု
ခေါ်ရငြား ရှာတာပဲ။ ကျောက်စိမ်းခန်းရိုး တပ်ထားတဲ့ စက္ကူဖြတ်တဲ့ ဓားကလေး
ဘစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်။ တခြား ဘာလက်နက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီခန်းကို
ပဲ ကပျာကယာကောက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နံရံကပ်
ဗီဂျီထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

“တကယ်လို့ ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားရင် တခြားလမ်း
မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရမှာပဲ။ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးမှာ သူ့ကို
အသေသတ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးရမှာပဲ။

“တယ်လီဖုန်း ဟုတ်လား” လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဟယ်လင် အသံကို ကြားရ
တယ်။

“ငါတော့ ဘာသံမှ မကြားဘူး။ အိပ်ပျော်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
ဥဿနာ ရှိလို့လား”

အန္တရာယ် အကြီးကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အချိန်တွေဟာ အများကြီးရှိ
တယ်။ အခုလို စိတ်ထဲက သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရင်လည်း အန္တရာယ်နဲ့
ခင်ဆိုင် တိုးတတ်တာပဲ။ မီးပွားကလေးက မီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အခြေ
အနေမျိုးပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်လွန်းတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ
တုန်နေတယ်။

ကျွန်တော် ဂျော့ရဲ့အဖြေပေးသံကို ကြားရတယ်။ သူ့ လေသံကတော့
ကျွန်တော် ရောက်နေတာကို မသိတဲ့ သဘောရှိတယ်။

“ကျွန်တော် အစ်မဆီကို ဖုန်းဆက်တာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းဘူး” လို့
တော့က ပြောတယ်။ “ဘယ်သူမှ မထူးကြဘူး။ အိမ်စေကတောင် ဖုန်းမကိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်လာတာ
နီးကို ဘာကြောင့် ဖြုတ်ထားရတာလဲ”

“ငါ အိပ်ပျော်နေတယ်” တဲ့။ ဟယ်လင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ “ဒါကြောင့် ဖုန်းဖြုတ်ထားတာ၊ ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ စောစောက အိပ်တာ၊ အခု ထက်ထိ ကိုက်တုန်းပဲ၊ နင် တံခါးထုလို့သာ ငါနိုးတာ”

“ခေါင်းကိုက်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကို ကိုက်တာ၊ ဆေးနှစ်လုံးတောင် သောက်ပစ် လို့က်တယ်။ အိပ်ပျော်ရင် သက်သာသွားအောင်လို့”

“ဘာလဲ၊ သောက်တာက အိပ်ဆေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းကိုက် ပျောက်ဆေးပါ။ ခေါင်းကိုက် မသက်သာ သေးဘူး၊ ငါ ထပ်အိပ်ဦးမှ ဖြစ်မှာ”

“သောက်တဲ့ ဆေးကလည်း ရယ်စရာပါလား”လို့ ဂျော့က ပြောတယ်။

“ကဲပါ... အဝတ်အစားလဲချေ၊ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ အပြင်မှာ သိပ်ကို သာယာနေတယ်။ အဲဒါက ဆေးထက် အများကြီးကောင်း တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆေးက သောက်ထားပြီးပြီ၊ အိပ်ချင်တဲ့ စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ လမ်း လျှောက်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိဘူး”

သူတို့ မောင်နှမ စကားဆက်ပြောနေကြတာ အချိန်တော်တော်ကြာ တယ်။ ဂျော့က သူ ဟယ်လင်ဆီ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ကြည့်ဦးမယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ဟယ်လင်က လက်မခံဘူး။ အိမ်မှာ စားစရာ သောက်စရာတွေရော အလုံအလောက် ရှိရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ ဟယ်လင်က အများကြီးရှိတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အိမ်စေမရော၊ ဘယ်သွားသလဲတဲ့။ နားရက်ပေးထားလို့ ပြန် သွားတယ်။ ညနေစာချက်ပြုတ်ဖို့အမိ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ဟယ်လင်က ဖြေ တယ်။

“ဒါဆိုရင် အစ်မအတွက် ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူးပေါ့”လို့ ဂျော့က ပြောတယ်။

“မလိုပါဘူး”

“အေးပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် တွေးပြီး ပူမိလို့ပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ ပူစရာအကြောင်း မရှိဘဲနဲ့တောင်မှ ပူတတ်ကြတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လေ တစ်ခု ရှိတာက”

“ဘာတစ်ခုလဲ”လို့ ဟယ်လင်က သံပြတ်နဲ့ မေးတယ်။

“တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ် ဆိုတာလို့”

“အဲဒီ စကားကရော ဘာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဘာပြုလို့ ပြောနေရမှာလဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်က ခင်ဗျားရဲ့ မောင် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ပူသင့် ရင် ပူရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းပေါ့”

“အင်းပေါ့ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“နင်ဟာ ငါ့မောင်ဆိုတဲ့ စကားကို ထောက်ခံတာ”

“ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ခင်ဗျား အမြင်မှန် ရစေချင်တယ်”

“အမြင်ကတော့ သိပ်မှန်တယ်။ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး” လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ အရင်ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်မဖွင့်တော့ဘူးလို့ ချွန်လင့်ထားတာပဲ”

“ဘာမှ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ငါ ခေါင်းကိုက်တယ်။ အိပ်တယ်၊ ဒါပဲ မသက်တဲ့ အနေမျိုးနဲ့ လာပြီး မေးလားမြန်းလား၊ စစ်လားဆေးလား လုပ် တာကို ငါမကြိုက်ဘူး”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ စစ်ဆေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးသား တော်စပ်ပြီး ဆက်စပ်နေလို့ပါ”

“ဆက်စပ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်တာ”

“ခင်ဗျား ဆရာဝန် သွားပြသေးလား”

“အင်း”

“ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး”

“ဟာ အဲသလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြောသင့်တာပေါ့”

“သူက ပြောတယ်။ မင်း နားနားနေနေ နေပါတဲ့၊ ဟယ်လင် အသံက ခက်တော့ကို စိတ်တိုနေတဲ့ သဘောကို သိသိသာသာ ဖော်ပြနေတယ်။ “မော ခင်၊ ခေါင်းကိုက်ရင်၊ အိပ်ရမယ်တဲ့၊ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အငြင်းအခုံ မလုပ်ရဘူးတဲ့။”

ပြီးတော့ ငါ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တာဟာ ဘုန်းကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်တည်မြဲမယ့် ရိပ်ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလား၊ မျိုးချစ်စိတ် ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား။ နိုင်ငံသားကောင်း မပီသရာ ရောက်နေမလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေလည်း မတွေးပါနဲ့လို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်”

“ဪ... ဆရာဝန်က အဲသလိုပဲ ပြောသလား”

“အဲသလိုတော့ မပြောဘူး” လို့ ဟယ်လင်က အော်ပြောတယ်။ သူ့အသံက အတော့်ကို ကျယ်တာပဲ။ ဒေါသနဲ့ ယှဉ်နေပြီကိုး “သူက အဲသလိုတော့ မပြောဘူး။ ငါက လိုအပ်တယ်ထင်လို့ ထည့်ပြောတာ။ သူပြောလိုက်တာက မလိုအပ်ရင် ဘာကိုမှ ကိုယ်တိုင် မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီဆရာဝန်ဟာ ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘူး။ သူ့ကို အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ မလိုဘူး။ သူဟာ နာဇီအစိုးရကို ရိုသေစွာ ထောက်ခံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ... နင် ကျေနပ်ပြီလား”

ဂျော့က ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ဘူး။ သူပြန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ပုံစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ ဒီတဒဂ် အချိန်ကလေးဟာ မမျှော်လင့်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ နောက် ခဏနေတော့ ဂျော့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာတာ မြင်ရတယ်။ သူ့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော် ပုန်းနေတဲ့ ဗီရိုပေါ်က ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားတာတောင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ခြေသံဟာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

သူနဲ့အတူ ဟယ်လင်လည်း လိုက်လာတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဗီရိုထဲက ဟယ်လင်ရဲ့ အဝတ်တွေကြား အမှောင်ထုထဲမှာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေတယ်။ လက်တစ်ဖက်က တော့ စက္ကူဖြတ်တဲ့ ဓားကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

ဂျော့ဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာရင် ဧည့်ခန်းထဲကို သွားမယ်။ ပြီးရင် ပြန်မှာပဲလို့ ယူဆတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေတယ်။

မျက်နှာမှာလည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ယိုစီးကျနေတယ်။ ဘာရယ်လို့ မည်မည်ရရ မသိဘဲ ကြောက်ရတဲ့ အကြောက်နဲ့ ဘာကို ကြောက်ရမယ်ဆိုတာ

ဘိဘိကျကျ သိပြီး ကြောက်ရတဲ့ အကြောက်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူဘူး။ မသိတဲ့ အရာတစ်ခုကျတော့ အန္တရာယ် ရှိချင်လည်း ရှိမယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာ အတိအကျ မသိတော့ အဲဒီအကြောက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖျောက်ပစ်လို့ ရတယ်။ အဲ... သိနေတဲ့ဟာကျတော့ ဖျောက်ရတာ မလွယ်ဘူး။ ပထမ အမျိုးအစား အကြောက်ကို ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းကို မပို့ခင်ကပဲ။

အခုကျတော့ ဒုတိယအမျိုးအစား အကြောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ပတ် နောင်ဖွဲ့ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ စခန်းထဲရောက်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ အကြောက်က ခိုင်မာတယ်။ ဖြေဖျောက် သို့ မရဘူး။

ကျွန်တော် ဗီရိုထောင့်မှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ အသက်တောင် မှန်မှန် ချေရဲဘူး။ ချိတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖိထားတယ်။ တကယ်လို့ ချွေးချောင်းဆိုးလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် နှာချေလိုက်ရင် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပဲလို့ ခံတွေးပြီး စိတ်ပူလိုက်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူရတာ မွန်းကျပ်နေ တယ်။ အကျဉ်းစခန်းထဲက ရခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့် ခဲ့တယ်။

ရေချိုးခန်းထဲက ဂျော့ရဲ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ နံရံက ခပ်ပါးပါး။ သခင်လူမျိုးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂျော့ဟာ ဘာလုပ်လုပ် အသံ ခပ်မထွက်အောင် တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်ပြီး လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု သူလုပ်နေတာကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မရှိလှဘူး။ အိမ်သာကြော့ခွက်အဖုံးကို ဝှန်းခနဲဆွဲလှန်လိုက်ပြီး သေးပေါက်နေတယ်။ ခွက်ထဲ သေးကျတဲ့ အသံကို အတိုင်းသာ ကြားနေရတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိဘူးလို့ တထစ်ချ ယူဆနေဟန်တူတယ်။ ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာ ရလာတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဂျော့မှာ သံသယဝင်ဟန် မတူဘူးလို့ ကျွန်တော် တွက်လိုက်တယ်။

အိမ်သာ ရေဆွဲသံ ကြားရတယ်။ အိမ်သာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဂျော့ရဲ့ ခြေသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက ဖြတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွား တယ်။ အပြင်ဘက်က တံခါးပိတ်သံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဒီတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်က မီးရောင်နဲ့အတူ ဟယ်လင်ရဲ့

ပြီးတော့ ငါ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တာဟာ ဘုန်းကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်တည်မြဲမယ့် ရိပ်ကျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလား၊ မျိုးချစ်စိတ် ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား။ နိုင်ငံသားကောင်း မပီသရာ ရောက်နေမလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေလည်း မတွေးပါနဲ့လို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်”

“ဪ... ဆရာဝန်က အဲသလိုပဲ ပြောသလား”
“အဲသလိုတော့ မပြောဘူး”လို့ ဟယ်လင်က အော်ပြောတယ်။ သူ့အသံက အတော့်ကို ကျယ်တာပဲ။ ဒေါသနဲ့ ယှဉ်နေပြီကိုး “သူက အဲသလိုတော့ မပြောဘူး။ ငါက လိုအပ်တယ်ထင်လို့ ထည့်ပြောတာ။ သူပြောလိုက်တာက မလိုအပ်ရင် ဘာကိုမှ ကိုယ်တိုင် မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီဆရာဝန်ဟာ ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘူး။ သူ့ကို အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ မလိုဘူး။ သူဟာ နာဇီအစိုးရကို ချီသေခွာ ထောက်ခံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ... နင် ကျေနပ်ပြီလား”

ဂျော့က ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ဘူး။ သူပြန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ပုံစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ ဒီတဒဂ် အချိန်ကလေးဟာ မမျှော်လင့်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ဝိရိတ်ခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ နောက် ခဏနေတော့ ဂျော့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာတာ မြင်ရတယ်။ သူ့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော် ပုန်းနေတဲ့ ဝိရိတ်ခါးက ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားတာတောင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ခြေသံဟာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

သူနဲ့အတူ ဟယ်လင်လည်း လိုက်လာတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မမြင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဝိရိတ်ခါးက ဟယ်လင်ရဲ့ အဝတ်တွေကြား အမှောင်ထုထဲမှာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေတယ်။ လက်တစ်ဖက်က တော့ စက္ကူဖြတ်တဲ့ ဓားကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

ဂျော့ဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာရင် ဧည့်ခန်းထဲကို သွားမယ်။ ပြီးရင် ပြန်မှာပဲလို့ ယူဆတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေတယ်။

မျက်နှာမှာလည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ယိုစီးကျနေတယ်။ ဘာရယ်လို့ မည်မည်ရရ မသိဘဲ ကြောက်ရတဲ့ အကြောက်နဲ့ ဘာကို ကြောက်ရမယ်ဆိုတာ

ဘိဘိကျကျ သိပြီး ကြောက်ရတဲ့ အကြောက်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူဘူး။ သိတဲ့ အရာတစ်ခုကျတော့ အန္တရာယ် ရှိချင်လည်း ရှိမယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာ အတိအကျ မသိတော့ အဲဒီအကြောက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖျောက်ပစ်လို့ ရတယ်။ အဲ... သိနေတဲ့ဟာကျတော့ ဖျောက်ရတာ မလွယ်ဘူး။ ပထမ အမျိုးအစား အကြောက်ကို ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းကို မပို့ခင်ကပဲ။

အခုကျတော့ ဒုတိယအမျိုးအစား အကြောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ပတ် နောင်ဖွဲ့ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ စခန်းထဲရောက်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ အကြောက်က ခိုင်မာတယ်။ ဖြေဖျောက်လို့ မရဘူး။

ကျွန်တော် ဝိရိတ်ခါးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ အသက်တောင် မှန်မှန် မရူရဲဘူး။ ချိတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖိထားတယ်။ တကယ်လို့ နား ချောင်းဆိုးလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် နှာချေလိုက်ရင် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပဲလို့ ခံတွားပြီး စိတ်ပူလိုက်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူရတာ မွန်းကျပ်နေတယ်။ အကျဉ်းစခန်းထဲက ရခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲက ဂျော့ရဲ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ နံရံက ဝှေ့ပါးပါး။ သခင်လူမျိုးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂျော့ဟာ ဘာလုပ်လုပ် အသံထွက်အောင် တိတ်တိတ်ကလေးကိုတိုပြီး လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု သူလုပ်နေတာကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မရှိလှဘူး။ အိမ်သာကြော့ခွက်အဖုံးကို ဝှန်းခနဲဆွဲလှန်လိုက်ပြီး သေးပေါက်နေတယ်။ ခွက်ထဲ သေးကျတဲ့ အသံကို အတိုင်းသာ ကြားနေရတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိဘူးလို့ တထစ်ချ ယူဆနေဟန်တူတယ်။ ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာ ရလာတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဂျော့မှာ သံသယဝင်ဟန် မတူဘူးလို့ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်တယ်။

အိမ်သာ ရေဆွဲသံ ကြားရတယ်။ အိမ်သာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဂျော့ရဲ့ ခြေသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက ဖြတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ အပြင်ဘက်က တံခါးပိတ်သံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဝိရိတ်ခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်က မီးရောင်နဲ့အတူ ဟယ်လင်ရဲ့

အရိပ်မည်းမည်းကိုပါ မြင်ရတယ်။ “သူ သွားပြီ” လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုး ပြောတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်ပုံကြားကနေပြီး ကျွန်တော် တိုးထွက်လာ ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တဲ့စိတ် ပျောက်သွားတယ်။ ရယ်ချင်စိတ် ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အပြင်ရောက်ရော ဟယ်လင်က “မောင် အခုချက်ချင်း ပြန်မှဖြစ်မယ်”လို့ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့ မျက်နှာက အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်။ “ရှင် ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ပါတော့၊ ရှင် ကျွန်မဆီလာတာ သိပ်မှား တယ်။ သက်သက်မဲ့ ဂ္ဂူတာ မိုက်တာပဲ” တဲ့။

စောစောပိုင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း သူတွေ့သလို တွေးခဲ့မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့လည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းက အဲဒီ အတွေးကို လက်မခံတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိတယ်။ “အခုချက်ချင်း သွားလို့ကတော့ မဖြစ်သေး ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ သွားမယ်၊ မင်း မောင်က ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကပ်နေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ သူ မင်းဆီ ပြန်လာဦးမယ်လို့ ပြောသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောဘူး၊ ပြန်လာမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ သူ ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ သံသယရှိပုံ မရဘူး”

ဟယ်လင်က ဧည့်ခန်းထဲ သွားပြီး၊ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ခန်း စည်းတွေကို ဖွင့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက မီးရောင်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် အုပ်ကျနေတယ်။

“ဘူတာကို ခြေကျင်သွားလို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”လို့ ဟယ်လင် က ရေရွတ်တယ်။ “လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ အသိပါလာရင် ခက်ကုန် လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်မှဖြစ်မှာ၊ ဆက်နေလို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဟယ်လင်ကိုယ်တိုင် အယ်လာရဲ့ ကားကို သွားငှားပြီး မောင့်ကို မွန်းစတားဟိုတယ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်မတို့ တော်တော် မိုက်တာပဲ၊ မောင် ဒီမှာနေလို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး”

သူက ပြတင်းပေါက်နားကရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ လူချစ် ကတော့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချင်းကတော့ ဝေးသွားပြီ။ ဒါလည်းပဲ ကွဲကွာခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ နှာကျင်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ သူ

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ခွဲခွာရဦးမယ့် အဖြစ်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ရှိတယ်။

“အခုဆိုရင် ဟယ်လင်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်နေပြီ။ ဒီ ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲခွာရဦးတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိနေပြီ ကျွန်တော်ကလည်း သူမြင်သလို မြင်တယ်။ သူ့သိသလို သိတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် သနား စိတ်ဝင် လာတယ်။ သူ့ကို ဖက်ထားချင်တယ်၊ ပွေ့ထားချင်တယ်။ တယုတယ ပြုချင် ပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီကို လျှောက်သွားပြီး ပွေ့ဖက်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ သူက အသာအယာတွန်းဖယ်ပြီး “နေပါဦး၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဟယ်လင် အယ်လာဆီသွားပြီး မော်တော်ကား ငှားရလိမ့်ဦးမယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အချိန် တစ်နာရီတော့ ရှိသေးတယ်။ တစ်နာရီ ကုန်သွားရင် တော့ ကျွန်တော့် ကမ္ဘာလေးဟာ ပြုလဲသွားဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစား တယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ ကျွန်တော် ခံစားမှုကြားမှာ မှန်နံရံတစ်ခု တည်ဆောက်ထားချင်ရတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လူချင်း မခွဲခွာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝအတွက် အမှတ်တရဖြစ်နိုင်မယ့် အရာတစ်ခုကိုတော့ ယူသွားချင်သေးတယ်။ သူ့စိတ်၊ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့အတွေး ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အာရုံအားလုံး၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာစေချင်တယ်။

သူကတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော့် အလိုကို မလိုက် ဘူး။ နောက်တစ်ခေါက် ရော့ပြန်လာရင် ခက်မယ်လို့ တိုးတိုးသာပြောပြီး ငြင်း ဘယ်။ သူတကယ် ယုံကြည်လို့ ပြောတာလား၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ခပြောတာလား၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာကတော့ ခလာလောဆယ် တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့...

ချုပ်ဝပ်၍ ပြောနေသမျှ ကျွန်တော့်ဘက်မှ ကြားဝင်၍ မဖြတ်ဘဲ စိတ်ရှည် လက်
နှည်နားထောင်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ချုပ်ဝပ်၍သည် ကျွန်တော့်
အား သူ့ထံသို့ ပဲ့တင်သံ ပြန်ရောက်လာနိုင်သည့် နံရံတစ်ခုသာသာမျှ သဘော
သား၍ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့စကားကို
နားထောင်ရာ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နံရံတစ်ခုသာသာမျှသာ သဘောထားခဲ့သည်။
သူပြောသမျှကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်
စိတ်ဝင်စားသည့် အခါတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အခါ
ငြင်းလည်း လှုပ်ရှားသည်။

သူ့အဖို့တော့ ကျွန်တော်သည် လူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သွားရင်း
တားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြရာမှ တစ်ညတာ အတူတူနေခွင့်ရခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် သူသည် သူ့ကြံ့ခဲသမျှ အကြောင်းများကို ကျွန်တော့်
အား မခြင်းမချန် ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ဘာကြောင့်နည်း။ ရှင်းပါသည်။ သူ့ရင်
ထူး၌ မျိုသိပ်ထားရသမျှကို လူစိမ်းတစ်ယောက်အား ပြောပြလိုက်ခြင်းသည်
သူ့အတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်၊ ပြီးတော့ မွန်းကျပ်သလို ဖြစ်နေရသည့် သူ့စိတ်
ထူးများစွာ ပေါ့ပါးသွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးသည် ကျွန်တော်တို့ထံ နောက်တစ်ခေါက်
ထက်လာပြန်သည်။ ဂျာမန်သံတမန်တစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း သတင်း
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက သံတမန်စားပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဟစ်တလာ

၏ သံအရာရှိနှင့် သူ့အဖော် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စားပွဲငါးလုံး အကွာရှိ စားပွဲ၌ နေရာယူထားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ပိုးသားဝတ်စုံ အပြာများနှင့် ဖြစ်သည်။

ဂျာမန်သံအရာရှိသည် ကျွန်တော်တို့ဘက် ကျောပေးပြီးထိုင်နေသည်။ သူ့အခုလို ထိုင်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ များစွာ စိတ်သက်သာရာရရုံမက နေသာထိုင်သာ ရှိလှပါသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် လာပြောတာပါ” ဟု စားပွဲထိုးက ဆိုသည်။ “စောစောက လူကြီးမင်းတို့ ဂျာမန်လို ပြောနေကြတာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့တယ်လေ”

ချပ်ဝပ်စ်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ‘ဒုက္ခသည် အကြည့်’ ဖြင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်မိကြသည်။ ‘ဒုက္ခသည်အကြည့်’ ဆိုသည်မှာ ဘေးလူများမသိအောင် မျက်ခွံများကို အသာကလေးလှန်၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ကြည့်သောအကြည့် ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသည် အကြည့်သည် ဟစ်တလာ လက်အောက် ‘ဂျာမန်အကြည့်’ နှင့် အလွန် ခြားနားသည်။

သူတို့အကြည့်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်ရပ်မျက်နှာကို သတိကြီးစွာဖြင့် ချောင်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်နေရင်းကလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တီးတိုးစကား ပြောတတ်သည်။ ထိုအကြည့် နှစ်မျိုးစလုံးသည် နှစ်ဆယ်ရာစု ယဉ်ကျေးမှု၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ချပ်ဝပ်စ်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် စားပွဲထိုးအားမော့ကြည့်သည်။ “သူဘယ်သူဆိုတာ တို့သိပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။ “ကဲ တို့အတွက် ဝိုင်ထပ်ယူခဲ့ဦး” ထို့နောက်သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။ “ကျွန်တော်ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်” ဟု စကားပြန်စသည်။ “ဪ... ဟုတ်ပြီ” ဟု ရေရွတ်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောသည်။

ဟယ်လင်က သူ့ သူငယ်ချင်းဆီ သွားပြီး မော်တော်ကား ငှားတယ်။ ကျွန်တော်က အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ ညအမှောင်ရိပ်တွေ ကျလာပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်ထားတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် မီးတွေပိတ်တဲ့ မှောင်ချထားတယ်။ အခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ထင်အောင် လုပ်ထားတာပါ။ တကယ်လို့ အပြင်က ဘဲလ်နိပ်သံကြားခဲ့ရင် ကျွန်တော် အ

မပေးဘဲ ငြိမ်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အကယ်၍ ဂျော့ပြန်လာလို့ လစ်ထွက်သွားဖို့ လိုအပ်လာရင် နောက်ဖေးဘက် ထွက်ပေါက်က လစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်နားမှာထိုင်ပြီး လမ်းမပေါ်က ထွက်လာနေတဲ့ အသံတွေကို နားစွင့်နေတယ်။ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာနေတယ်။ ဒီခံစားမှုကြောင့် နာကျင်ခြင်းတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဓါပေမဲ့ အရိပ်ကြီး တစ်ခုနဲ့တော့ တူတယ်။ ဒီအရိပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လွှမ်းခြုံနေသလိုပဲ။

မော်တော်ကားသံ ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် အတွေးရေယာဉ်ကြော နစ်မြောနေရာက ဖျတ်ခနဲ အသိပြန်ဝင်လာတယ်။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင် အလင်း ခရောင်အောက်မှာ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဟယ်လင်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ရဲ့အောက်ဘက် အခန်းတံခါးပေါက်ဘက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ သော့ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး တံခါးပွင့်သွားတယ်။ အခန်းထဲကို ဘယ်လင် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ သွားကြစို့” လို့ သူက ပြောတယ်။

“မောင်၊ မွန်းစတား ဟိုတယ်ကို ပြန်ရမယ် မဟုတ်လား”

“မောင့်လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့တယ်။ ချပ်ဝပ်စ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အခန်းငှားပြီး တည်းနေတာဆိုတော့ အဲဒီတိုပဲ ပြန်ရမှာပဲ။ တခြား သွားစရာ နေရာမရှိဘူး”

“အခန်းခကိုရှင်းပေးပြီး တခြားဟိုတယ်တစ်ခု သွားတည်းရင် မကောင်းလား”

“ဘယ်ဟိုတယ်ကို သွားမလဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ။ ဘယ်ဟိုတယ်ကို သွားမလဲ” ဟယ်လင်က ငြင်းတားနေတယ်။

“မောင်တည်းတာ မှန်တယ်။ မွန်းစတားဟာ အနီးဆုံး ဟိုတယ်ပဲ”

ကျွန်တော့် လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှာက အသုံးလိုမယ့် ပစ္စည်းလေးတွေ ညည်းထားတယ်။ သွားပြီး မယူလိုကတော့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကားကို ချိတ်ရေမှာ ရပ်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်၊ မွန်းစတားဟိုတယ်ကို သွား၊ ဆက်တော့ ဟယ်လင်က လက်ဆွဲသေတ္တာကို တက်ယူ၊ အဲသလိုလုပ်တာ ကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူး။ ပူနွေးနွေးလေဟာ ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုက်ခတ်နေတယ်။ သစ်ပင်တွေ ဆီက သစ်ရွက်တွေရဲ့ မြည်သံကို ကြားနေရတယ်။ ဟယ်လင်က ဆီးပြော တယ်။ “တက်လေ၊ မြန်မြန်တက်” တဲ့။

ကျွန်တော် ကားထဲ ရောက်သွားတယ်။ ဟယ်လင်မျက်နှာကို ကားထဲက မီးရောင်နဲ့ အသေအချာ မြင်နေရတယ်။

“ကားကို သတိထားမောင်းမှ ဖြစ်မယ်။ ကားတိုက်မှု ဖြစ်လို့ကတော့ ပုလိပ် ရောက်လာမှာ။ အဲဒါဆိုရင် အားလုံးသွားရောပဲ။ ဟယ်လင်တို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက အဲဒီတစ်ချက်ပဲ” လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခ သည်တွေဟာ စကားမပြောကြဘူး။ စကားပြောရင် ဘေးဒုက္ခကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟယ်လင်က ကားကို သတိထားပြီး မောင်းသွားနေရာက သူ့ ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ စကားပြောသွားနေတယ်။ မော်တော် ယာဉ် ပုလိပ်အနား မော်တော်ကား ရပ်နေတဲ့အခါဆိုရင် သူဟာ ဘုရားတပြီး ဆုတောင်းနေတတ်တယ်။

မီးနီနဲ့ တိုးလို့ ကားကို ရပ်ထားတဲ့ အခါမှာလည်း “စိမ်းပါတော့၊ မြန်မြန် စိမ်းပါတော့၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ” လို့ စိတ်မရှည် သံနဲ့ ရေရွတ်နေတတ်တယ်။

သူ့ ရေရွတ်သံတွေ နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ ခေါင်း နောက်ကျိလာတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ အခုအချိန်ဟာ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော် အတူတူ တွဲနေရတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ။

မြို့ပြင်လည်း ထွက်လာရော၊ သူ့စိတ်ဟာ ပြန်ပြီး တည်ငြိမ်လာတယ်။ “မောင် မွန်းစတားဟိုတယ်က ဘယ်တော့လောက် ခွာမယ်လို့ စီစဉ် ထားသလဲ” လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တခြားသွား စရာနေရာမှ မရှိတာ။ ကျွန်တော် သေချာပေါက်သိတာဆိုလို့ တစ်ခု မရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ မင် အချိန်ကုန်ပြီဆိုတဲ့ သတိပေးသံကို စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က စကားတစ်လုံး လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

“မနက်ဖြန်”

သူဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ မတော်တော်ကြတော့မှ ထပ်မေး တယ်။ “ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာရော စဉ်းစားပြီးပြီလား” (ထဲ့)

“ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတိုင်းက စိတ်စွက် စဉ်းစားခဲ့တယ်။ မီးရထား မီးသွားပြီး နယ်စပ်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ပြန်အဖို့ ဆိုတာက အလွန်ကို စွန့်စားရမယ့်အလုပ် ဖြစ်နေတယ်။

နယ်ခြားစောင့် ပုလိပ်တွေက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပြုရုံနဲ့ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မယ်။ တခြား စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းချင် တောင်းမယ်။ ဆိုပါစို့၊ ထွက်ခွင့်ဗီဇာ၊ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ ထွက်ခွာအခွန်ပေးပြီးကြောင်း အထောက်အထား စာရွက်၊ အဲဒါတွေ တောင်းလာရင် ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ပထမ သြစတေး ယားနိုင်ငံထဲကို ဝင်မယ်။ ပြီးတော့မှ ရှိန်းမြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဘက်ကူးမယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တယ်။

“ဒီအကြောင်းကို မပြောကြတာဘဲ ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ပြောရင် လဲ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ပြောကြတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ဟယ်လင်မှာ ငွေနည်းနည်း ပါလာ တယ်။ မောင် အသုံးလိုချင် လိုမှာ၊ နယ်စပ်ဖြတ်တဲ့အခါ ယူသွားလို့ ရတယ် မဟုတ်လား၊ ယူသွားပေါ့၊ ဆွစ်ဇာလန်ကိုရောက်ရင် လဲလို့ရတယ်မဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ အသုံးမလိုဘူးလား”

“ဟယ်လင်နဲ့အတူ ယူလာလို့က မဖြစ်ဘူး။ နယ်စပ်ရောက်ရင် ဟယ်လင်က အရှာခံရမှာ သေချာတယ်။ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ မတ်ငွေ အနည်း အပါးပဲ ယူခွင့်ရှိတာ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ငွေက ဘယ်လောက်များလို့လဲ”

ဟယ်လင် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တယ်။ “မောင် ထင်သလောက် မနည်း ဘူး။ စုလာတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဟိုအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။”

ဟယ်လင်က သားရေအိတ် သေးသေးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြ တယ်။ ‘မတ်တရာတန်တွေ များတယ်။ မတ်နှစ်ဆယ်တန် အထုပ်တစ်ထုပ်

လည်း ပါတယ်။ မောင့်အနေနဲ့ အရွက်ကြီးတွေ လဲနေဖို့မလိုဘူး။ အဲဒါ မောင့် ငွေပဲ၊ ယူထား”

“ပါတီက မောင့်ငွေကို မသိမ်းဘူးလား”

“ဘယ်မသိမ်းဘဲ နေမှာလည်း။ သိမ်းတာပေါ့။ သူတို့ မသိမ်းခင် ဘဏ်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ ဒီငွေကို ထုတ်ထားလိုက်တာ။ မောင့် အတွက် လိုမှာပဲဆိုပြီး လုပ်ထားတာ။ မောင့်ဆီကို ပို့ပေးမလို့ စိတ်ကူးပေမယ့် မောင်ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ မပို့နိုင်ဘူးပေါ့”

“မောင် မင်းဆီကို စာရေးဖို့ အမြဲသတိရတယ်။ မရေးဝံ့ဘူး။ မင်းကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေမှာပဲလို့ တွက်မိတယ်။ စာရေးလိုက်လို့ သူတို့ သိသွားရင် မင်းကို ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းပို့မှာ။ အဲဒါတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဒီအကြောင်း တစ်ခုတည်းတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားဟာ အိမ်ဖြူဖြူကလေးတွေ တန်းစီနေတဲ့ ရွာကလေးထဲက ဖြစ်လာတယ်။ ယူနီဖောင်းဝတ် လူငယ်တွေဟာ ရွာလယ်မှာ ဟန်ရေးတပြပြနဲ့ လမ်းသလား နေကြတယ်။ ဘီယာခန်းမထဲက သီချင်းဆိုသံ တွေကလည်း ဆူညံနေတာပဲ။

“စစ်ကတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ”လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “မောင် ပြန်လာတာ အဲဒါသိလို့လား”

“စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိတာလဲ”

“ကျော့ဆီက သတင်းရတာ။ မောင်ပြန်လာတာ အဲဒါကြောင့်လား”

ဟယ်လင်က ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေတယ်။ ဘာကြောင့် သူဒီလောက်သိချင်နေရတာလဲ” ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ် ဟယ်လင်၊ အဲဒါလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်းပဲ”

“မောင် အခု ရောက်လာတာဟာ ဟယ်လင်ကို ခေါ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူ့ကို အံ့အားသင်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရား တလိုက်မိတယ်။ “မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဟယ်လင်၊ မောင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေရတာဟာ အပျော်ခရီးထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ စစ်သား

ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဂျာမန် မှန်သမျှ အကုန် ထောင်ထဲရောက်မှာ”

ကျွန်တော်တို့ မီးရထားလမ်းကူးဂိတ်တစ်ခုအရောက်မှာ ကားကိုရပ်ထား တယ်။ ဂိတ်စောင့်တဲရှေ့က ပန်းခြံသေးသေးလေးတစ်ခုရှိတယ်။ ပွင့်နေလိုက်ကြ တဲ့ ဒေလီယာပန်းနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ လှလိုက်တာအလွန်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်မှာ တန်းစီပြီးရပ်နေတဲ့ ကားတွေ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့နောက်တည့်တည့်မှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတဲ့ကားက အိုပယ်ကား။ အဲဒီ ကားထဲမှာ လူလေးယောက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က အဘွားကြီး၊ ကျွန်တော် တို့ ဘေးတစ်ဖက်မှာတော့ မာဆီဒီးကား။

ကားမောင်းတဲ့ကောင်က အက်စ်အက်စ်လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ပုလိပ်ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတယ်။ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေ တာက အက်စ်အက်စ် အရာရှိနှစ်ယောက် အနက်ရောင်ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ မျက်နှာတွေက ဖြူရော်ရော်၊ ကျက်သရေမရှိဘူး။ ကားချင်းကသိပ်ကပ်နေတော့၊ ကားထဲကလူကို ကျွန်တော် လက်နဲ့လှမ်းပုတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ရတယ်။

မီးရထားကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ တော်တော်နဲ့ကို ပေါ်မလာဘူး။ ကျွန်တော့် ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ဟယ်လင်က စကားမပြောဘူး။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ် နေတယ်။ ဘေးက မာဆီဒီးကားဟာ ရှေ့ကိုတိုးသွားတယ်။

ဂိတ်တံခါးနဲ့ ကားခေါင်းဟာ ထိလုမတတ်ဘဲ၊ သေသေချာချာကြည့် လိုက်ရင် အသေကောင်နှစ်ကောင်ကို တင်လာတဲ့ မသာရထားနဲ့ တော်တော်ကို ဘူနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စောစောကပြောနေတဲ့ စစ်ရဲ့နိမိတ်ပြ အနိဋ္ဌာရုံ တစ်ခုလို့ပဲ။ ယူနီဖောင်းက အနက်၊ မော်တော်ကားက အနက်၊ မျက်နှာတွေက ဘမင်ဟန်လုပ်ပြီး တင်းထားပေမယ့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ သွေးဆုတ်နေတဲ့ လူသေ ခဲကောင် မျက်နှာမျိုးတွေ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ကြုံလို့လို့နဲ့ အခြောက်လို့လို့ ဘာလိုလို ခံမိနဲ့၊ သူတို့ကိုမြင်ရတာနဲ့ပဲ နှင်းဆီပန်းနဲ့တွေ ပျောက်သွားတယ်။ လူသေကောင် အနံ့မျိုးရလာတယ်။ မီးရထားဟာ ဂိတ်တံခါးကို ဝေါခနဲဖြတ်သွားတယ်။

အိပ်စင်တွေပါတဲ့အမြန်ရထားပဲ၊ မီးတွေကလည်း ထိန်လင်းနေတာပဲ။ ငေးသောက်တဲ့ထဲက စားပွဲခင်းဖြူဖြူသန့်သန့်တောင်မှ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဂိတ် တံခါးလည်းဖွင့်ရော မာဆီဒီးကားဟာ ရှေ့ဆုံးကနေပြီး ထွက်သွားတယ်။

အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားပုံက မြန်လွန်းလို့ တော်ပီဒိုတစ်ခုပစ်လွှတ်လိုက် သလိုပဲ။

ဟယ်လင်က “မောင်နဲ့ လိုက်မှာလို့” ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“ဘာ မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ ဘာပြုလို့ မလိုက်ရမှာလဲ”

“ဟယ်လင်က မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ညရဲ့ အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။ “ဟယ်လင် ဘာကြောင့် မလိုက်ရမှာလဲ” ဟယ်လင်က ဒေါသသံနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။ “ဒီတစ်ခါလည်း မောင်က ဟယ်လင်ကို ထားပစ်ခဲ့ဦးမလို့လား”

ကားထဲက မီးရောင်နဲ့ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေတာကို မြင်နေ ရတယ်။ မာဆီဒီးကားထဲက အရာရှိနှစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့တောင် တူနေ တယ်။ သေမိန့်ကျထားတဲ့ မျက်နှာမျိုး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်လာရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့မို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ စစ်ကြီးပြီးသွားတော့ရော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှာလို့ တွေ့ကြမတဲ့လား။

“ရှင် ဟယ်လင်ကို ခေါ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရှင် အခု ပြန်လာတာ သက်သက်မဲ့အပြစ်ကျူးလွန်တာပဲ” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသ တကြီးနဲ့ ပြောတယ်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ရှင် ဟယ်လင်ကို ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“မောင် မလုပ်ပါဘူး။ မောင်ဆိုလို့တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားမလည်တာ ပါ။”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ရှင်အခု ပြန်လာတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဟယ်လင်ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ ဟယ်လင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး၊ တစ် ယောက်တည်း ပြန်သွားဖို့ပဲလား၊ အမှန်အတိုင်းဖြေပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ ပြောပေါ့၊ ဒီမှာနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ပြန်လာတာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြတယ်။ သူ နားလည် လက်ခံနိုင်မယ့် အဖြေက တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ အခု လောလောဆယ်

ကတော့ ဒီအဖြေတစ်ခုကလွဲပြီး တခြားအဖြေပေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ “မောင် ပြန်လာတာဟာ မင်းကို ခေါ်ဖို့ပါ၊ မင်း အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“သူ့မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းသွားတယ်။ သူ့ဒေါသဟာ ပြေသွား တယ်။ မျက်နှာက ချက်ချင်း ကြည်လင်ဝင်းလက်ပြီး လှလာတယ်။ “မောင် နှုတ်က ပြောဖို့တော့ လိုတာပေါ့”တဲ့။

“မောင် ပြောချင်ပါတယ် ဟယ်လင်၊ အပြောချင်ဆုံးသော စကား တစ်ခုနဲ့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ ဟယ်လင်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိ တယ်”

“သူ့ စကားကြားတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး၊ သူ့ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ စကားဟာ ဖြန်းခနဲ မိုးခြိမ်းပြီး လျှပ်စီး လက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ “မင်းမှာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ရှိတယ် ဟုတ် လား၊ နိုင်ငံခြားကို သွားလို့ရသလားဟင်”လို့ ကသောကမျော မေးလိုက်မိတယ်။

ဟယ်လင်က သူ့လက်ပေ့အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ကို ထုတ်ပြတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စာအုပ်ကို ပိုင်ရုံသာမကဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ခို့နေတယ်။ အတော့ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စပါ။ လက်မှတ်က အတု မဟုတ်ဘူး။ အစစ်၊ တရားဝင် လက်မှတ်။ “ဒါကို မင်းဘယ်တုန်းက ရထားတာ လဲ”လို့ ကျွန်တော် မမေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ရထားတာ”လို့ သူက ပြော တယ်။ “ဟယ်လင် ဒီလက်မှတ်ကို သုံးခဲ့တာ သုံးခါရှိသွားပြီ။ ပထမ တစ် ကြိမ် ဩစတီးယားကို သွားတယ်။ ဆွစ်ဇာလန်ကို သွားတာ နှစ်ခေါက် ရှိသွား ပြီ။”

ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို လျှောက်လှန်ကြည့်တယ်။ ဩန်တော့လက်ထဲက စာအုပ်ဟာ တကယ့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အစစ်ပါလား။ ထယ်လင်အနေနဲ့ ဂျာမနီက ခွာလို့ရနေပြီ။ ဟယ်လင်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေတဲ့ ဩန်တော့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ “ရှင်းတယ် မဟုတ်လား” တဲ့။

ကျွန်တော် ထောင်ကန်းကန်းနဲ့ ခေါင်ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ “မီးရထားစီး ခြင်း သွက်သွားလည်း ရတာပဲ”လို့ ပြောမိတယ်။ ပြီးတော့ လက်မှတ်စာအုပ်ကို သင်ကြည့်လိုက်တယ်။ “ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာတော့ မပါဘူး”

“ဇူးရစ်ကျရင် ပေးမှာပါ။ ဆွစ်ဇာလန်ကျတော့လည်း ဝင်ခွင့်ပီဇာ မလိုဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမိဘနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ သူတို့က သွားခွင့်ပေးမတဲ့လား”

“သူတို့ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဘယ်သွားမယ် ဘယ် လာမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ဇူးရစ်ကို သွားပြီး ဆရာဝန်ပြမလို့ဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ အရင်နှစ်ခေါက် သွားတုန်းကလည်း အဲသလို ပြောပြီး သွားခဲ့တာပဲ”

“နေမကောင်းလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရချင်လို့ ပြောရတာပါ။ ဒီကထွက် ဖို့ပေါ့၊ ဒီမှာနေရတာက ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မလွတ်ယပ်ဘူး။ အမြဲတစေ မွန်းကျပ်နေရတဲ့ ဘဝ၊ ဘယ်ကိုသွားသွား အက်စ်အက်စ် ထောက်လှမ်းရေး တွေကို ရှောင်မရတဲ့ ဘဝ၊ လူနဲ့သူနဲ့ တူအောင် နေရတဲ့ ဘဝမှ မဟုတ်တာ”

စောစောပိုင်းက အခန်းထဲတွင် ဟယ်လင်အား ဂျော့က ဆရာဝန်သွား မပြဘူးလားဟု မေးခဲ့သည့် စကားကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည်။ မင်းနေ ကောင်းတယ်ဆိုတာရော တကယ် ဟုတ်ရဲ့လား”ဟု ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် မေးမိသည်။

“မကြောင်ချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင် မိသားစုကတော့ ဟယ် လင်ကို မကျန်းမာဘူးလို့ ထင်ထားတယ်၊ ထင်အောင်လည်း ဟယ်လင်ကြီးစား ထားရတယ်၊ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့ အနှောင့်အယှက်က လွတ်မှာ၊ ပြီးတော့ ဒီက ထွက်လို့ရမှာ၊ ဒီကိစ္စကိုကတော့ လွယ်ပါတယ်။ မာတင်က ကူညီလို့ အဆင်ပြေတယ်။ ဘာလင်က ဆရာဝန်တွေထက် ပိုသိ ပိုတတ် ပိုနားလည်တဲ့ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေဟာ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ပိုများတယ်ဆိုတာ ဂျာမန် အာဏာပိုင်တွေ နားလည်အောင် လုပ်ရတာကတော့ ခက်တယ်။ ဒီလူတွေ ကတော့ သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ တတ်တယ်လို့ မထင်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ခက်ခဲ့တာပေါ့”

ဟယ်လင်က သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ “သိပ်လည်း တုန်လှုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ နယ်ခြားစောင့် တပ်တွေကို ရှောင်တိမ်း နေစရာမလိုပါဘူး။ ဟယ်လင်အနေ ဇူးရစ်မြို့က ဆရာဝန်ပြဖို့ လာတာလို့

ပြောမှာပေါ့။ အရင် အခေါက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ မောင်က ဟိုကနေပြီး စောင့်ရင် ဟယ်လင်နဲ့ မဆုံမိဘဲ ဘယ်နေမလဲ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမှာပါ”

“အင်းပေါ့လေ” လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်။ “မင်း ကားကို ဆက်မောင်းရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကြုံနေရတဲ့ အခြေအနေတွေ က ကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ သစ်တောတွေထဲက အက်စ်အက်စ် စစ်ပုလိပ် တွေ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလောက် ထွက်လာနိုင်တာကို မစဉ်းစားမိတော့ဘူး။ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ကတော့ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တော့မှ တွေးလေ့တွေးထ မရှိခဲ့ဘူး ဟယ်လင်”

“အချစ်ရယ်...” လို့ ဟယ်လင်က အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ လေသံနဲ့ ခေါ်တာ “လွယ်လွယ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားမယ့် လက္ခဏာ ရှိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင်မှာက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား။ အခု ရလာတဲ့ အခွင့်အလမ်းဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အရာတစ်ခုပါ။ တကယ် လို့ အခုလိုသာ အမြဲတစေ ကြုံရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“မောင်သိပါတယ်။ ရှာလို့တောင်မှ ရဖို့ မလွယ်တဲ့ အခွင့်အလမ်းပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ကားဟာ ဖုန်အလွန်ထူတဲ့ ဘေးလမ်းကနေပြီး အဝေး ပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ဟယ်လင်အဖို့ကတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”တဲ့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ စိတ်ပျက်တဲ့ လက္ခဏာ လုံးဝမတွေ့ရ ဘူး။ “ဟယ်လင်အနေနဲ့ မောင် ကြုံနေရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေထိုင်သွားနိုင်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”တဲ့။

“ဟယ်လင်ဟာ ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်လာတယ်။ သူဟာ ဘွန်တော့်အခြေအနေနဲ့ ချက်ချင်း အဆင်ပြေအောင် နေသွားတာ အံ့ဩစရာ ပဲ” ဟိုတယ်အဝင် ခန်းမကြီးထဲအထိ ဟယ်လင် လိုက်ခဲ့မယ်၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်တည်းဆိုရင် ဘေးလူတွေက သံသယဝင်ချင် ဝင်တတ်တယ်”လို့ သူက ပြောတယ်။

“မင်းတတ်တာ သိပ်ကို မြန်တာပဲ”

သူက ခေါင်းရမ်းတယ်။ “ဟယ်လင်တတ်ထားတာ ကြာလှပြီ၊ အမျိုးသား စိတ်ဓာတ်၊ ပြန်လည် နိုးကြွလာခြင်းဆိုတဲ့ လှုပ်ရှားမှုအပြီး လူတွေ

အချင်းချင်း မယုံသင်္ကာဖြစ်ကြ၊ ဒုက္ခပေးကြတဲ့ အချိန်ကတည်းက ဟယ်လင် လေ့လာခဲ့တာ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်မှုတွေကို အကောင်းဖြစ်အောင် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ သုံးပြီး လူတွေကို ပတ်တီး ရိုက်ချိန်ကတည်းက ပိုပြီး စနစ်တကျ လေ့လာထားတော့ တတ်လာတာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

ဟိုတယ်စာရေးက ကျွန်တော့်ကို အခန်းသော့ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ယူပြီး အပေါ်ထပ် ကျွန်တော်အခန်းကို တက်လာခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်ကတော့ အဝင်ခန်းမကြီးထဲမှာ ထိုင်နေရစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့် လက်ဆွဲသေတ္တာက အခန်း အဝင်တံခါးဘေးက စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ၊ ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားတယ်။ အားလုံး ဝိုးတဝါးပဲ၊ ကျွန်တော့် အခြေအနေက မြစ်ကမ်း ခပ်မှာ ပုန်းနေပြီး မြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးဖို့ စိတ်မောနေရတဲ့ အဆင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဖောင်ပေါ် ရောက်နေပြီ၊ ရောက်လာတာကလည်း အရင်ကလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့် လက်ထဲက သေတ္တာကို ပြန်ချပြီး ဧည့်ခန်းဘက် ပြန်လာခဲ့တယ်။

“မင်းအချိန် ရသေးလား ဟယ်လင်”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မော်တော်ကားကို ဒီည အရောက်ပြန်ဖို့ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ်တယ်။ သူ့ကို အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တဲ့ စိတ်က ပြင်းထန်နေလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ကုလားထိုင်တွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်နေတယ်။ ဧည့်ကြို စားပွဲကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟယ်လင်ကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားလို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ “မောင်တို့ ညစာ အတူတူစားလို့တော့ ရတယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မောင်တို့ နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ထပ်ချိန်းထားတဲ့ပုံစံမျိုး ဝင်အောင်တော့ ဟန်ဆောင်ကြဦးမှ ဖြစ်မယ်”

“မနက်ဖြန် ဟုတ်လား၊ သန်ဘက်ခါ”

သန်ဘက်ခါတဲ့၊ အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိနေလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သန်ဘက်ခါဆိုတဲ့ စကားဟာ အလွန် မရေမရာနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ သန်ဘက်ခါပေါင်း အမြောက်အမြားနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်။ အများအားဖြင့်

သန်ဘက်ခါဆိုတဲ့ နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတာက များတယ်။

“ထားပါတော့ သန်ဘက်ခါ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “သန်ဘက်ခါ မဖြစ်တော့လည်း ဖိန်းနွဲ့ခါပေါ့၊ ရာသီဥတုပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲ၊ အခု လောလောဆယ်တော့ မစဉ်းစားသေးတာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟယ်လင်လည်း ဘာမှတော့လို့ မရသေးပါဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဒွမ်ကလား စားသောက်ဆိုင်ကို သွားတယ်။ သာမန် အစားအသောက်တွေရတဲ့ ဆိုင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကိုယ်ကြား ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့ စားပွဲတစ်လုံးရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဝိုင်တစ်လုံး မှာလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက် သား ဝိုင်သောက်ရင်း အစီအစဉ်ကို ချကြတယ်။ ဟယ်လင်က နောက်နေ့မှာ ဇူးရစ်ကိုသွားမယ်။ ဟိုကနေပြီး ကျွန်တော့်ကိုစောင့်၊ ကျွန်တော်က ဆွစ်ဇာလန် ကို ပြန်၊ ပြန်ရင်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မယ်။ ဩစတီးယားကို အရင်သွား၊ ခိုင်းမြစ်ကိုဖြတ်၊ ဇူးရစ်ရောက်တော့ ဟယ်လင်ဆီကို ဖုန်းဆက် ရမယ်။

“တကယ်လို့ မောင် ဇူးရစ်ကို ရောက်မလာရင် ဘာလုပ်ရမလဲ” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ဆွစ်ဇာလန်ထောင်တွေမှာ စာရေးခွင့်ပေးတယ်။ မင်း ဒီကနေပြီး တစ်ပတ်တိတိတော့စောင့်၊ မောင့်ဆီက ဘာသတင်းမှမရရင် ဂျာမနီကို ပြန်ပေါ့”

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်။ ဂျာမနီ ထောင်တွေမှာကတော့ လုံးဝ စာရေးခွင့်မရဘူး။ “နယ်ခြားမှာ အစောင့်တွေ သိပ်ချထားသလားလို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မချပါဘူး။ အဲဒီအတွက်ကတော့ မပူနဲ့၊ သိပ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆို မောင် ဘယ်လွတ်လာမှာလဲ”

“မောင် သတိထားပြီးလုပ်ပေါ့”လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ “ဟယ်လင် တတော့ စောင့်မှာပဲ၊ တစ်ပတ်အတွင်းအထိ စောင့်မယ်”

“သတိတော့ ထားရမှာပေါ့၊ ကဲ လေ၊ မောင်တို့ ဒီကိစ္စကို ဖြတ်လိုက်ကြ အောင်၊ သတိထားဖို့ ဆိုတာက စကားများများ ပြောနေလို့ ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်လင်က သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့် လက်ကို အုပ်ကိုင်ထားတယ်။ “မောင် ဟယ်လင်ဆီ ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ အသိက အခုမှ ဝင်လာတယ်။

ဒီအသိလည်း ဝင်ရော မောင် ပြန်ထွက်သွားရမယ့် အချိန်လည်း ကျလာရော”
“မောင်လည်း မင်းလိုပဲ ခံစားရတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြော
တယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြတယ်။ တော်တော်ကလေး ကြာ
တော့ ကျွန်တော်ကပဲ “မင်းပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ သူ့ကို သတိပေးရတယ်”
“ကားကိုလည်း သတိထားမောင်းပါ။ သိပ်မြန်မြန်ကြီး မမောင်းနဲ့”
ကျွန်တော်တို့ လေတဂျာနယ် တိုက်နေတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေကြတယ်။
“မောင် အစစအရာရာ သတိထား လုပ်ပါ” လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောတယ်။
“မောင်က ပိုပြီး သတိရှိဖို့ လိုတယ်။”

* * *

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ခဏထိုင်တယ်။ ကြာလာတော့လည်း ထိုင်လို့
မရတော့ဘူး၊ ပျင်းလာတယ်။ ကျွန်တော် ဘူတာကိုသွားပြီး မြူးနစ်ကို သွားဖို့
လက်မှတ်ဝယ်လိုက်တယ်။ ရထားအချိန်ကိုလည်း စုံစမ်းတယ်။ ဒီညတော့
ရထားက တစ်စီးပဲရှိတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီရထားနဲ့ပဲ လိုက်တော့မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရှေ့က
ဖြတ်လာပြီး တစ်နေရာမှာ ခဏရပ်နေတယ်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့
အဆောက်အဦးတွေကို မျှော်ကြည့်နေမိတယ်။

ဟယ်လင်အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ သူ့ကိုခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ
မလား။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မခက်ပေဘူးလား။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေတယ်။

ဟိုတယ်နားရောက်တော့ စကားပြောသံတွေနဲ့ ခြေသံတွေ ကြားနေရ
တယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ တံခါးပေါက်က အက်စ်အက်စ် စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်
ထွက်လာတယ်။ သူတို့ရှေ့က လူတစ်ယောက်ကို တွန်းထိုးပြီး ခေါ်လာနေကြတာ
လမ်းမီးတိုင်အောက် ရောက်တော့ အဖမ်းခံလာရတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်
တော် မြင်ရတယ်။ မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ သူ့ပါးစပ်ထောင့်က သွေးစတွေ
စီးကျနေတယ်။

“ဒီလူထိပ်က တော်တော်ပြောင်တာပဲ၊ သူ့ခေါင်းရဲ့ ဘေးတစ်ဝိုက်မှာ
သာ ဆံပင်မည်းမည်းကို မြင်ရတယ်။ သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပြူးနေတယ်။

ဒီလောက် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ရ မတွေ့ရတာ
ကြာပြီ။

သူ့ဆီက အသံတစ်ချက် ထွက်မလာဘူး။ အက်စ်အက်စ်တွေကတော့
စိတ်မရှည်တဲ့ မျက်နှာထားတွေနဲ့ ဖမ်းလာတဲ့ လူကို တွန်းလိုက် ထိုးလိုက် လုပ်
လာနေကြတယ်။ ကျွန်တော်နားက ဖြတ်အသွားမှာ အက်စ်အက်စ် နှစ်ကောင်
က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။

ဆိုးလိုက်တဲ့ မျက်နှာထားတွေ၊ အာဏာယစ်မူးပြီး ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်နေ
တဲ့ လူတွေဆိုတော့ သူတို့မျက်နှာတွေက ဘယ်သူ့ကိုပဲကြည့်ကြည့် ခြိမ်းခြောက်
မှု အပြည့်ပဲ။

သူတို့ ဖမ်းလာတဲ့လူကလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
ဘယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ သနားစရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါ
ဘုရားလို့ အသနားခံနေတဲ့ မျက်နှာထားပဲ။ လူ့လောကမှာ အာဏာရှင်စနစ်
ကြီးစိုးလာတဲ့အခါ မြင်တွေ့ရတတ်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းပေါ့။ အာဏာရဲက
သက်ပါးစေတွေ။

သူတို့ရဲ့ အညှဉ်းပန်းအနှိပ်စက်ကို ခံနေရတဲ့ သားကောင်တွေ၊ ဘေးက
မြင်နေရတဲ့ လူတွေ၊ အမှန်တော့ ရင်ထုမနာ ဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း
တွေပါ။

ဘေးကကြည့်နေရတဲ့ လူတွေအနေနဲ့က အနှိပ်စက်ခံနေရသူကို
သွတ်မြောက်အောင် မကူညီနိုင်ဘူး။ လွတ်မြောက်အောင် ဝင်ပြီး ကူညီဖို့ နေနေ
သာသာ၊ အသံတောင် မထွက်ရဲတဲ့ဘဝ၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်းပါတယ်။
သူကိုယ်တိုင် ဘဝကမှ မလုံခြုံဘဲ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အချိန်မရွေး ဒုက္ခ
အပေးခံရမှာကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ ဘဝမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့
လူတိုင်းဟာ အန္တရာယ် စက်ကွင်းထဲ ရောက်နေကြရတာ မဟုတ်လား”

ဖမ်းလာတဲ့ လူအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော် သိတယ်။ စစ်ပုလိပ် နှစ်ကောင်မှာ လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ ဆိုတော့
ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက် ပြောဖူးတဲ့ အဖြစ်
တစ်ခုကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။

အက်စ်အက်စ်တစ်ကောင်က ဂျူးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းလာပြီး အဆ
ကန် ရိုက်နေတယ်။ သူက ဂျူးဘက်က ဝင်ကူတယ်။ သူ့ လက်သီးချက်ကြောင့်
အက်စ်အက်စ်ကောင် မမှေ့လဲသွားတော့ ဂျူးက ဝင်ကူတဲ့ လူကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့

အပြင် ဆဲသတဲ့။

သူ့အဖို့ ဘဝပျက်နေတဲ့ လူဆိုတော့ လွတ်လမ်းက လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ အခုလို ဘေးလူက ဝင်ကူတဲ့ အမှုကလည်း သူ့အပေါ်မှာ သာ အပြစ်တစ်ခု ထပ်တိုးမှာလို့ ပြောသတဲ့။

သူ့အဖြစ်ကို ငိုယိုပြီး ပြောပြနေတဲ့ ဂျူးဟာ ရေပြေးခပ်ပြီး အက်စ်အက်စ် သတိရလာအောင် လောင်းပေးတယ်။ ဒါမှလည်း အက်စ်အက်စ်က သူ့ကို သေတွင်းပို့နိုင်မယ် မဟုတ်လား။

ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲဝင်လာတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ခံစား ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှက်စိတ်နဲ့ ကြောက်စိတ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးနေ တုန်းပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူလူတွေ အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက်ခံရပြီး အသတ်အဖြတ် ခံနေရချိန်မှာ ကိုယ်အတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်ပြီး လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ရှောင် နေခြင်းဟာ ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုပါပဲလား ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို ပြန်လာပြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတယ်။ ကားတစ်စီး ငှားပြီး ဘူတာဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ စောတော့ စောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဆက်ပြီး မနေချင်တော့ဘူး။

အမှန်တော့ ဟိုတယ်က အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေရတာထက် ဧည့်ခန်းလို့ နေရာမျိုးမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေရတာကပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ် များတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့က အခန်းထဲမှာ နေချင်စိတ်မှ မရှိတော့ဘဲကိုး။ တကယ့်ကို ကလေးကလား ဆန်တဲ့အလုပ်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီစွန့်စားမှုလေးကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီး လေးစားတဲ့ စိတ်ကလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ရလာတယ်။

[၀]

ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ခရီး သွားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဘာဒုက္ခ ဘာပြဿနာမှမရှိဘဲ ဩစတီးယားကို ရောက်သွားတယ် သတင်းစာတွေထဲမှာ ကတော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲချက်တွေ၊ ကန့်ကွက်ချက်တွေ နယ်စပ်က ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အရေးအခင်း သတင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အမှန်တော့ ဒါတွေဟာ အားနည်းတဲ့ ပါတီရဲ့ ပြောဆိုမှုတွေ တင်ပြမှုတွေနဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတွေပေါ့။ ဒါမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ စစ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ခြေခံပြေးတွေပါပဲ။

မီးရထားတွေပေါ်မှာလည်း တဲ့တိုင်းလိုလို စစ်သားတွေ အပြည့်အသိပ် တင်လာတာ မြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောမိတဲ့ လူတိုင်းက စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ကြဘူး။ သူတို့က မြူးနစ်အသစ်ကို မြင်တွေ့ရဖို့ လောကီ မျှော်လင့်နေကြတယ်။ ဥရောပတိုက်ရဲ့ ကျန်အစိတ်အပိုင်းတွေက နည်းနေကြတာ၊ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးနေကြတာတွေလည်း သူတို့ သိနေကြ တယ်။

“ဒါကြောင့်ပို့လည်း ဒီနိုင်ငံတွေဟာ ဂျာမနီနဲ့ စစ်ဖြစ်ဖို့ စွန့်စားရဲမှာ ဆိုတာလို့ ထင်နေကြတယ်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်မှာကတော့ အခြေအနေက အေးတယ်။ ပြင်သစ်မှာတော့ လူတိုင်းက စစ်ကြီးဟာ ဖြစ်မှာပဲ။ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူးလို့ လူတိုင်းက နားလည်နေကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခြိမ်း အခြောက်ခံနေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကတော့ သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီးသိတာ

ကျွန်တော် မဲလ်ကာချိုမြို့ကို ရောက်သွားတော့ ဟိုတယ်လေးတစ်ခုမှာ အခန်းငှားပြီး နေတယ်။ နွေရာသီဝင်ပြီ၊ ခရီးသည်ရာသီပေါ့၊ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူမရှိဘူး။ လက်ဆွဲသေတ္တာနှစ်လုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်သိက္ခာ တက်စေခဲ့တယ်။ အေးအေးသာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာချင်တဲ့အတွက် သေတ္တာတွေကို သွားလေရာ ယူမသွားတော့ဘူး။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုပဲ အဖော် လုပ်ထားလိုက်တယ်။ နေရာတိုင်းမှာ ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ အခန်းခကို ကျွန်တော်က တစ်ပတ်စာ ကြိုပေးထားလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းစတယ်။ နယ်စပ်နဲ့ သိပ်ပြီး မဝေးတဲ့ နေရာတစ်နေရာမှာ ညဆယ်နှစ်နာရီအထိ ကျွန်တော် ပုန်းနေတယ်။ ပထမတော့ ခြင်္သေ့မှက်တွေရဲ့ အကိုက်အခဲကို အလူးအလှိမ့် ခံရတယ် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ အောင့်အည်း သည်းခံရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော် အချိန်နည်းနည်းယူပြီး အိပ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ အဆင့်သင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုကတော့ အပြည့်အဝပဲ။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာ အကောက်ဌာနက ကင်းသမားတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။ မြေကြီးထဲက အခုမှ ထွက်လာသလိုပဲ။ “ဟေ့ရပ်လိုက်၊ မလှုပ်နဲ့၊ မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” လို့ အော်ပြောတယ်။

သူဟာ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခိုကပ်ပြီး ချောင်းနေတယ်။ အတော်ကြာပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှမသိ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါလို့ ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ “ဌာနချုပ်ရောက်တော့မှ ရှင်းပြ” လို့ပြောပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာကို ခေါ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်း မသိတော့တဲ့အဖြစ်ကို ဆိုက်သွားတယ်။ အခုချိန်ထိ လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုတဲ့ စိတ်တော့ မပေါ်သေးဘူး။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာကတော့ နိုးကြား ရှင်သန်နေတုန်းပဲ။ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း လွယ်တော့ မလွယ်တာအမှန်ပဲ။ ဒီအစောင့် ကင်းစွဲမားကြည့်ရတာ သူ့အလုပ်သူ တော်တော် နားလည်နေဟန် တူတယ်။ သူ ကျွန်တော့် နောက်လိုက်နေပုံဟာ အတော်စနစ်ကျတယ်။ လူချင်း သိပ်ပြီးလည်း မကပ်ဘူး။ သိပ်ပြီးတော့လည်း မခွာဘူး။ သူ့ကို ရုတ်တရက် ထတိုက်ပို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ထွက်ပြေးမယ် ဆိုရင်ရော၊ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူနဲ့ ခြေလှမ်း

ငါးလှမ်း မရောက်ခင် ကျွန်တော့်ကျောကို သေနတ်ကျည်ဆန် ဖောက်သွားမှာ သေချာတယ်။

အကောက်ဌာန ဝခန်းရောက်တော့ အခန်းလေးတစ်ခန်းကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခိုင်းတယ်။ “ကဲ... အထဲဝင် ဒီကနေစောင့်” တဲ့။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာလဲ”

“မင်းကိုမေးဖို့ မခေါ်မချင်းပေါ့”

“ခင်ဗျား အခု တစ်ခါတည်း မေးလိုက်လို့ကော မရဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူ စိတ်ပူမနေနဲ့”

“မပူပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။

“ကဲပါ၊ အခုပဲစလို့ မရဘူးလား”

“တို့အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်တဲ့အခါမှာ စမယ်လေကွာ” လို့ အစောင့်ကပြောပြီး ပြီးတယ်။

ပြီးတော့ မုဆိုးတစ်ယောက်ဟန်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ “မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီစခန်းရဲ့ တာဝန်ခံ အရာရှိလာလိမ့်မယ်၊ မင်းဒီတစ်ညတော့ အဲဒီ ကုလားထိုင်မှာပဲ အိပ်ပေတော့။ သိပ်မကြာပါဘူး” လို့ ပြောပြီး “ဟိုင်း ဟစ်တလာ” လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

ကျွန်တော် အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ ပြတင်းပေါက်မှာ သံတိုင်တွေ တပ်ထားတယ်။ တံခါးမကလည်း အတော်ကို ခိုင်မာတယ်။ ပြီးတော့ အပြင်က သေ့ခတ်ထားတယ်။ နံရံရဲ့ တစ်ဖက်က လျှောက်သွားနေကြတဲ့ ခြေသံတွေကို အခန်းထဲကနေပြီး ကြားနေရတယ်။ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်နေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကောင်းကင်ဟာ ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပြာရောင်ကိုပြောင်းလာတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး လင်းသဘာယ်။ လူသံသူသံတွေ ကြားလာရတယ်။ ကော်ဖီနဲ့ တသင်းသင်းကလည်း ခြေကြိုင်နေတာပဲ။ တံခါးပွင့်သွားတယ်။

ကျွန်တော်က အခုမှ နိုးလေဟန်ဆောင်ပြီး အားရပါးရ သမ်းပြလိုက်တယ်။ အကောက်ခွန်အရာရှိတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ လူလုံးသန်က ခပ်တုတ်တုတ်၊ မျက်နှာက နီရဲရဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်

နေတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ “အိပ်လို့ကတော့ လုံးဝကို သက်သောင့်သက်သာ မရှိတဲ့ နေရာပါပဲဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“မင်း ဒီနယ်စပ်မှာ လာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”လို့ သူက မေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ “ဘာလဲကွ၊ မင်း တိတ်တဆိတ် ခိုးထွက်လာဖို့ ကြိုးစားနေတာလား၊ မှောင်ခိုပစ္စည်း ချမလို့လား”

“ဘောင်းဘီဟောင်း၊ ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းတွေကို မှောင်ခိုတယ်လို့ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။

“အေးပါ၊ အဲဒါကို ခေါက်ထားချင် ခေါက်ထားလိုက်ပေါ့၊ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်စပ်မှာ ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”တဲ့ သူက ကျောပိုး အိတ်ကို ဘေးမှာ ထားလိုက်ပြီး မေးတယ်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် ကိုယ်မှာ ရှိနေတဲ့ငွေကို သတိရလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီငွေကိုသာ သူတွေ့သွားရင် ကျွန်တော့် ဘဝတော့ ပျက်တော့မှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်မှာတော့ မရှာပါစေနဲ့လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် ရှိမ်းမြစ်ရဲ့ ညဘက်ရှုခင်းကို အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်လို့လာ တာပါ”လို့ ကျွန်တော်က ပြီးပြီးပြောတယ်။ “ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်”

“မင်း ဘယ်က လာတာလဲ” ကျွန်တော်က မြို့နဲ့ ဟိုတယ်နာမည်ကို ပြောပြတယ်။ “ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် ဟိုတယ်ကို ပြန်မလို့ စိတ်ကူးထားတာ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေက ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့တာ၊ အခန်းကိုလည်း တစ်ပတ်စာ ကြို ပေးထားတယ်။ မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီလို လုပ်မလား၊ စဉ်း စားကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ မင်းပြောတာ မှန်မမှန်တော့ စစ်ဆေး ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ “နောက်တစ်နေ့ အတွင်းမှာ ငါ မင်းကို လာခေါ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုတယ်ကို သွားမယ်၊ ဟိုတယ်ရောက်တော့ မင်းအိတ်တွေကို စစ်ဆေး ကြည့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြတဲ့အခါမှာ လူဝကြီးတစ်ယောက်က သူ့စက် ဘီးကို တွန်းပြီး အကောက်အရာရှိ ဘေးကလိုက်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စစ်ပုလိပ်ရဲ့ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ တော်တော်တူတယ်။ သတိကြီးပုံပဲ၊ နောက်ဆုံး မှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကို ရောက်သွားကြတယ်။

“ဟောဟိုမှာ သူပြန်ရောက်လာပြီ”လို့ အော်ပြောလိုက်တဲ့ အသံဟာ ဟိုတယ် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ဆီက ထွက်လာတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီး အူယားဖားယားနဲ့ ပြေးထွက်လာတယ်။ “ငါတို့က မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလို့ တွက်ထားတာ၊ အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ တစ်ညလုံး မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ” လို့ အမောတကော မေးတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ မအိပ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တော့ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော် အသတ်ခံရပြီလို့ တွေးတယ်။ လောလောဆယ် ဒီနယ်ထဲမှာကလည်း ဘေးပြင်တွေ သောင်းကျန်းနေတော့လည်း သူထင်တော့တာပေါ့။ ဝါနဲ့ပဲ ပုလိပ်ကို သွားတိုင်တယ်၊ အခု သူ့နောက်လိုက်လာတာ ပုလိပ်ပဲ၊ ဒီပုလိပ်ကလည်း သတိ ဘော်တော်ကြီးပုံ ရတယ်။

“ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားတာ”လို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက် တယ်။ “ညကတော့ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညတစ်ညပဲ၊ သာယာလိုက် တာ အလွန်ပဲ၊ အခု အသက်ကြီးမှ အပြင်ဘက် လဟာပြင်ကွင်းထဲ အိပ်ရတာ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့လား မသိဘူး။ သိပ်ကို အရသာရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူနေအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကံက မကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်က နယ်စပ်နား ရောက်သွားတယ်။ ဟောဒီက အကောက်ခွန်အရာရှိကို ကျွန်တော် ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတာ မှန်ကန်ကြောင်း ပြောပြပေးဦး”

မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်က ထောက်ခံပြီး ပြောတယ်။ အကောက် ခွန်အရာရှိက ချက်ချင်းပဲကျေနပ်သွားပေမယ့် ပုလိပ်ကြီးရဲ့ နားရွက်ကထောင် လာတယ်။ “ခင်ဗျားက နယ်စပ်နား ရောက်သွားတာကိုး”လို့ ရေရွတ်တယ်။ “ခင်ဗျားမှာ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါရဲ့လား၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”တဲ့။

တစ်ခဏတော့ အသက်ရှူ ရပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ် တောက အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဟယ်လင့်ငွေပဲ၊ ဒီငွေတွေကိုသာ တွေးသွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲကို ငွေခိုးသွင်းတာလို့ ခံသယဝင်ပြီး ချက်ချင်းဖမ်းမှာ သေချာတယ်။ ဖမ်းပြီးရင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်တော့မှာ။

ကျွန်တော်ကနာမည် ပြောပြပေမယ့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုတော့ ထုတ် မြှောက်ဘူး။ “ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ လိုနေတဲ့ ဓားပြတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့

ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ”လို့ ပုလိပ်က မှတ်ချက်ချတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်တော့ “ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး”လို့ ပုလိပ်က အောက်သိုးသိုး မျက်နှာထားနဲ့ ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အိတ်နဲ့ သေတ္တာကို မွှေတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ခု ကြည့်နေတဲ့ အနေမျိုး ဟန်ဆောင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိတ်ကပ်ထဲက ငွေတွေကို တွေ့သွားရင် မချောင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ရင်က မအေးဘူး။ တွေ့သွားလို့ သူတို့ မေးလာခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေမလဲ၊ နယ်စပ်ဒေသမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု အထူးအဆန်းတွေ့ရင် ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ထည့်လာတာ ပါလို့ ဖြေမယ်။

ပုလိပ်ဟာ ကျွန်တော့် လက်ဆွဲသေတ္တာ ဘေးအိတ်ထဲက စာတစ်စောင် တွေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် အိတ်တွေထဲမှာ အဲဒီလိုစာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီစာ ဘယ်ကစာလဲ၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ ဒီ လက်ဆွဲသေတ္တာကတော့ ဩစနာဘရပ်က ယူလာတဲ့သေတ္တာပဲ။ ဒီအထဲကို ကျွန်တော်ပိုင် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းအဟောင်းလေးတွေ ထည့်ထား တယ်။ ဒီအိတ်ကို ကားပေါ် တင်တာကတော့ ဟယ်လင်၊ ပုလိပ်က စာကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာတဲကို အကဲခတ် တယ်။ ဒီစာ ဘာစာလဲ၊ ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီစာထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်စရာ ဘာမှမပါပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံက လွဲပြီး တခြား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

စာကို ဖတ်နေတဲ့ ပုလိပ်က ကျွန်တော့်ကို မေးကြည့်ပြီး ခင်ဗျား နာမည်က ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်စ် မဟုတ်လား”လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြတော့ “ဘာပြုလို့ စောစောက မပြောတာလဲ” လို့ ထပ်မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ” လို့ အဖြေပေးပြီး သူ့လက်ထဲက စာရဲ့ထိပ်စည်းစာတမ်းကို ဖတ်နိုင်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။

အကောက်အရာရှိက ဝင်ပြောတယ်။ “ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတယ်”တဲ့ “ဒါဆိုရင် ဒီစာက ခင်ဗျားအတွက်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”လို့ မေးပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က စာကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပုလိပ်က ချက်ချင်း မမေ သေးဘူး။ ခဏနေမှ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ် ပါတီဌာနချုပ် ဩစနာဘရပ် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစည်းနဲ့စာ ဩစနာဘရပ်မြို့ ပါတီဌာနမှ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သော ဝါတီဝင် ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်စ်အား လိုအပ်သော အကူအညီများပေးရန် မေတ္တာ ခပ်ခံသည်တဲ့၊ လက်မှတ်ထိုးထားတာကတော့ ‘ဂျော့ဂျာဂစ်’ တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သက်ရေးက ဟယ်လင် လက်ရေး။

“ကျွန်တော်က စာကို ပြန်ပေးတော့ ပုလိပ်က “ခင်ဗျားက မစ္စတာ ဂျိုးဆက် ချပ်ဝပ်စ်ပဲ မဟုတ်လား”လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။ လေသံက စောစောက လို မဟုတ်တော့ဘူး။ တလေးတစားရှိတဲ့ အသံပါလာတယ်။

ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ရေးထားတဲ့ နာမည်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြလိုက်တယ်။ “ကိစ္စက အစိုးရရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ တစ်ခုပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ” ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော်က စာကို ခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပြီ”လို့ ပုလိပ်က ပြောတယ်။ “နယ် ဝပ် အခြေအနေကို လာပြီး လေ့လာတာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က လက်မြှောက်ပြလိုက်တယ်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့ လေသံတောင် မဟလိုက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံရတော့မှာ ပဲ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် စောစောက ဖွင့်မပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပုံက မပြောရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အနေအထား ဆိုက်သွား သယ်၊ ခင်ဗျားရော ပါတီဝင် တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”လို့ ပုလိပ်က ပြောတယ်။ အခုမှပဲ ကျွန်တော်သူ့ကို ကျကျနန ကြည့်မိတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက နီရဲနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကို လက်နဲ့ တံခွန်ပုတ်လိုက်ပြီး ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ... ဟောဒီမှာ လက်ဆောင်တစ်ခု၊ ကျွန်တော်ကြောင့် ပင်မန်းသွားတဲ့အတွက် ဝိုင် ကောင်းကောင်းလေး သောက်ရ တာပေါ့”

ဤနေရာတွင် ချပ်ဝပ်စ်က ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီး ပြီးသည်။ သူ့အပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်နေတဲ့ လူစားတွေကို

ပြန်ပြီး လှည့်ရတာ ဘယ်လောက် လွယ်ကူသလဲဗျာ၊ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား၊ အဲဒီ အတွေ့အကြုံမျိုးကို ခင်ဗျား ရခဲ့ဖူးသလား” ဟု မေးသည်။

“ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ပြစ်ရာ စာရွက်စာတမ်း မရှိဘဲနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ လုပ်ပုံကလေးကို သိပ်ပြီး ချီးမွမ်းချင်တယ်။ စာကို လိုအပ်တဲ့ အခါ အလွယ်တကူ သုံးနိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပုံကလေးက တကယ် တော်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စာအကြောင်း အသိပေးလိုက်ရင်၊ ကျွန်တော် မယူဘဲနေမှာ စိုးလို့ တိတ်တဆိတ် ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ တကယ်လို့ သူက အသိပေးရင်လည်း ကျွန်တော် ယူချင်ယူမှာ၊ လူ့သိက္ခာအရ မယူဘဲ နေချင်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီစာမျိုးယူရမှာကြောက်လို့ မယူဘဲနေချင်နေမယ်”

ကျွန်တော်သည် ချပ်ဝပ်ဖ် ဇာတ်လမ်းကို အလွန် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အခုလို သူ ခဏတစ်ဖြုတ်နားချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အာရုံဝင်စားမိသည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် ဂျာမန် သံတမန်သည် ကပ္ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရောက်နေကြသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူတို့သည် ‘ဖော့စ်ထရော့’ အကကို ကနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျာမန်ထက် အင်္ဂလိပ်က သာလွန်နေသည်ကို သတိထားမိပါသည်။

ဂျာမန် ကနေပုံသည် သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် နေရာအကျယ် ကြီးရှိပါမှ ဖြစ်မည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အတွက် နေရာ ကျယ်ကျယ်ရအောင် လူအများကြား၌ အတင်း တိုးဝှေ့ပြီး ကနေသည်။

လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက် အခန်းထဲတွင် ကပ္ပဲ ကြမ်းပြင်သည် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲ၌ စစ်တုရင်ခုံနှင့် တူနေသည်။ စစ်တုရင်ခုံပေါ်၌ ဘုရင်နှစ်ပါးဖြစ်သော ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် မကြာခဏ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင် တိုးမိကြ၏။ သို့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် တိမ်းရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။

ကပ္ပဲအတွင်းမှာ ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကက္ကတ်နှင့် အရှောင်အတိမ်းများကို စိတ်ဝင်စားနေရာမှ ကျွန်တော့် အာရုံသည် ချပ်ဝပ်ဖ်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူ့အား လှည့်ကြည့်ပြီး “ကဲ... ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါဦး၊ အဲသလို ဖြစ်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်သလဲ” ဟု

မေးသည်။

ကျွန်တော် အခန်းကို သွားတယ်။ ကျွန်တော် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနေတဲ့အတွက် နားချင်တယ်။ ပြီးတော့ အခု ကြုံလာရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ရှေ့ရေးလည်း ပြန်စဉ်းစားချင်နေတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ကယ်လိုက်တာဟာ ဇာတ်သဘောနဲ့ တွက်ရင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာတဲ့ လှည့်ကွက်ကလေးနဲ့ တူနေတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းခဲ့ပြီး ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မလို ဖြစ်ပြီးခါမှ ဖြုန်းခနဲ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အဆုံးသတ်ရတဲ့ သဘောပဲ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေက ရှင်းနေတယ်။ ဟိုပုလိပ်ကို ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ စဉ်းစား တွေးတောနိုင်ဖို့ အချိန်များများ ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်မှပဲ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ကံသာသလို ဖြစ်နေတုန်း ကိုယ့်ကံအပေါ် ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လုပ်မှဖြစ်မယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရထားအချိန်စာရင်းကို စုံစမ်းကြည့်တယ်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ဆွစ်ဇာလန်ကို ထွက်မယ့် အမြန်ရထားတစ်စီး ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ဇူးရစ်ကို ဘစ်ရက်သွားဖို့ ရှိကြောင်း၊ အိတ်တစ်လုံးပဲ ယူသွားပြီး ကျန်တဲ့အိတ်တွေကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့မှာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ချိန်အထိ ထိန်းသိမ်းပေးထားစေလိုကြောင်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ဘူတာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲသလို အလုပ်မျိုးကို ခင်ဗျားရော လုပ်ခဲ့ဖူးသလား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နေပေါင်းများစွာ သတိ အကြီးအကျယ်ထားနေခဲ့ရတာ ဖြုန်းခနဲ သတိလက်သွတ်မျိုးပေါ့။

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီတွက်ကိန်းက လွဲတတ်တယ်။ ခင်ဗျားက ကံကောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့ကျတော့ သွေးနုတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဖ်က ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျရင် ငါ့တာ ကိုယ်သုံးနေကျ နည်းဟောင်းတွေ အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ နည်းသစ်ကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်စိတ် ခဏတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်၊ ဟယ်လင်က သူနဲ့ အတူတူ

ရထားစီးပြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်ချင်တယ်။ တကယ်လို့ သူလုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဟာလေးက ကျွန်တော့်ကို မကယ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့အစီအစဉ်ကို လုပ်ရဲချင်မှ လုပ်ရဲမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့နည်းအတိုင်း လိုက်လုပ်ရင် ပိုကောင်းမှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးက ဝင်လာတယ်။

“ဟုတ်လား၊ လုပ်ရော လုပ်ခဲ့သလား”

ချပ်ဝပ်ဇံက ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျွန်တော် ပထမတန်း လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ မီးရထား စထွက်ချိန်အထိ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ငွေအကြောင်းကို မတွေးမိ သေးဘူး။ ရထား စထွက်တော့မှ စဉ်းစားမိတယ်။ တွဲထဲမှာ ဝှက်ဖို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ တွဲထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ခရီးသွားဖော် တစ်ယောက် ပါလာတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်ပဲ မျက်နှာက ဖြူဖပ် ဖြူရော်နဲ့ သောကတစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော် အိမ်သာခန်းတွေဆီ သွားတယ်။ နှစ်ခန်းစလုံး မအားဘူး။ ဒီအချိန်မှာ မီးရထားက နယ်ခြားဘူတာကို ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်က ကျွန်တော့်ကို စားသောက်ခန်းတွဲထဲသွားဖို့ နှိုးဆော်နေတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဈေးအကြီးဆုံး ဝိုင်တစ်ပုလင်းကို မှာတယ်။ အစားအသောက် စားရင်း ကတ်ပြားပေးဖို့ တောင်းလိုက်တယ်။

“ပစ္စည်းတွေ ပါသေးသလား” လို့ စားပွဲထိုးက မေးတယ်။

“ပါတယ်” နောက်တွဲမှာ”

“ဒါဆိုရင် အကောက်ဌာနက စစ်ဆေးတာကို အရင်ဆုံး သွားလုပ်လိုက် ပါလား၊ ခင်ဗျားစားပွဲကို ဘယ်သူမှ မထိုင်အောင် ကျွန်တော် ပြောထားပေးပါ မယ်။

“ဟာ... အဲဒီသွားရင် အချိန် သိပ်ကြာမှာ၊ စားစရာ တစ်ခုခုသာ အရင်ဆုံး ယူခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ဆာနေပြီ။ ငွေကို ကြိုပေးထားမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်မလာဘဲ မနေဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဘက်က စိတ်ချရတာပေါ့။

“ကျွန်တော်က အမှုထမ်းအနေနဲ့ စားသောက်ခန်းအထိ လာမှာမဟုတ် ဘူးလို့ မျှော်လင့်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကတော့ ကံက မလိုက်ဘူး၊ စားပွဲထိုး က ဝိုင်တစ်ပုလင်းနဲ့ ဟင်းချိုရည်ပန်းကန် လာအချမှာ ယူနီဖောင်းဝယ် နှစ်ယောက်ဝင်လာတာ လှမ်းမြင်ရတယ်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ငွေစက္ကူတွေကို စားပွဲခင်းအောက်မှာ အသား

ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟယ်လင့်စာကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ် ထဲ ညှပ်ထားလိုက်တယ်။

“နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ပြပါ” လို့ လူတစ်ယောက်က လေသံမာမာနဲ့ ပြော တယ်။ ကျွန်တော်က လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူက ဆီးယူလိုက်ပြီး ပစ္စည်းမပါဘူး လား” တဲ့။

“လက်ဆွဲ သေတ္တာတစ်လုံး ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ပထမတန်းတွဲ ညာဘက်တံခါး”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်” လို့ နောက်တစ်ဦးက ဝင်ပြော တယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော့် စားပွဲကို ကြည့် ထားလိုက်ပါ” လို့ စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာလိုက်တယ်။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးထားပါမယ်။ လူကြီးမင်းက ငွေ ကြိုပေးထားတာ မဟုတ်လား”

အကောက်အရာရှိက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ “ခင်ဗျားက ငွေကြို ပေးထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိုပေးထားတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ တော်တော်ကြာ မပေး နိုင်ရင် ခက်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုပေးထားရတာ၊ နယ်စပ်ကျော်ရင် ဆွစ္စငွေ ပေးရ တော့မှာ ကျွန်တော့်မှာက များများစားစား ပါတာမဟုတ်ဘူး”

အကောက်အရာရှိက ရယ်တယ်။ “စိတ်ကူးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” လို့ ခေါ်ချက်ချတယ်။ “ဒီစိတ်ကူးကို လူတိုင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ခင်ဗျားက ချွေက သွားနှင့်၊ ကျွန်တော်က တခြားခရီးသည်တွေကို စစ်ရင်း နောက်ကနေ ထိက်လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရော”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာမှာ”

ကျွန်တော့်တွဲကို ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးသွား နေရာတော့ ထိုင်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ စောစောကထက် သောက ကြီးလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ဖော်ပြနေတယ်။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ချွေးတစ်စုံ စိုနေတဲ့ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်၊ လက်တွေကို သုတ်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘူတာကို လှမ်းကြည့်နေရာက ရထားပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“တကယ်လို့ ဖမ်းလား ဆီးလားလုပ်ရင် အောက်ကို ခုန်ချလို့ ဖြစ်မလား၊

လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားတော့ စိတ်ထဲက ပြေးပေါက် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သက်သာရာ ရနေတယ်။

အကောက်အရာရှိတစ်ယောက် တံခါးဝမှာ လာရပ်တယ်။ “ဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျားပစ္စည်း”

ကျွန်တော်က လက်ဆွဲသေတ္တာကို ယူပြီး ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။ သူက သေတ္တာထဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် သေတ္တာကို စစ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ခရီးသွားဖော်ရဲ့ အိတ်ကို စစ်တယ်။ ခဏနေတော့ “အားလုံးပြီးသွားပြီ” လို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရောလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက “ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဆီမှာ” လို့ ဖြေတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူ့လူ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက် မှတ်ကိုယူသွားတဲ့လူ အရာရှိမဟုတ်ဘူး။ ယူနီဖောင်းဝတ် ပါတီဝင်တစ်ယောက် ဟု။ မျက်မှန်နဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့။

ချုပ်ဝပ်ဇိက စကားကို ဖြတ်ကာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးနေသည်။ “ဂျာမန်တွေဟာ ဘွတ်ဖိနပ်ကို အသေအလဲ ကြိုက်ကြတာပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချ သည်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီပစ္စည်းက သူတို့အတွက် လိုအပ်နေတာကိုး” ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံသည်။ “သူတို့မှာက သူတို့ လုပ်ထားတဲ့ အညစ်အကြေး တွေကြားမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာနေရတာ ဆိုတော့ မရှိရင် မဖြစ်သလောက် လိုအပ်နေတာပေါ့”

ချုပ်ဝပ်ဇိသည် သူ့ပိုင်ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ မော့သည်။ စသောက်ကတည်း က သူသည် များများစားစား မသောက်၊ ကျွန်တော်က လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့် သည်။ သုံးနာရီပင် ခွဲနေပြီ။ ချုပ်ဝပ်ဇိကလည်း ကျွန်တော့် လှုပ်ရှားမှုကို သတိ ထားမိသည်။

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့မှာပါ” ဟု ပြောသည်။ “သင်္ဘောကို အချိန်မီ ရောက်မှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျန်အပိုင်းတွေက၊ ပျော်စရာတွေ များပါ

ဘယ်။ ပြောစရာလည်း များများစားစား မရှိတော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သူတို့လက်ထဲက လွတ်လာခဲ့သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟိုပါတီဝင်ကောင်က ဟယ်လင့်စာကို ဖတ်ပြီးသွားပြီ၊ သူက ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးပြီး ဆွစ်ဇာလန်မှာ အသိရှိသလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားအသိက ဘယ်သူလဲ”

“အန်းမားနဲ့ ရော့တင်းဘတ်ဂ်”

အဲဒီနှစ်ယောက်က ဆွစ်ဇာလန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နာဇီတွေပေါ့။ ငစ်ပြေးဒုက္ခသည်တိုင်းက သူတို့ကို သိကြတယ်။ မုန်းလည်း သိပ်မုန်းတယ်။

“တခြား အသိရော ရှိသေးလား”

“ကျွန်တော်တို့ လူတွေ ဘန်းမှာလည်း ရှိကြတယ်၊ နာမည် အားလုံးကို ပြောပြဖို့တော့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ အလေးပြုလိုက်ပြီး ကံကောင်းပါစေ၊ ဘိုင်းလ်ဟစ်တလာ” လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

ကျွန်တော့် ခရီးသွားဖော်ခမျာကတော့ သိပ် ကံမကောင်းရှာဘူး။ သူ့မှာ နို့သမ္မု စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပြတာတောင်မှ မပြေလည်ဘူး။ အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံနေရတယ်။ သူ့ခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နစ်နေရှာတယ်။ ကျွန်တော်က ဘေးကရပ်ပြီး ကြည့်မနေချင်ဘူး။

“ကျွန်တော် စားသောက်ခန်းတွဲကို ပြန်သွားလို့ ရပြီလား” လို့မေးတယ်။

“ပြန်သွားနိုင်ပါပြီ” လို့ ပါတီဝင်ကောင်က ပြောတယ်။ နေ့လယ်စာကို စားလို့ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။”

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားတော့ စားသောက်ခန်းတွဲထဲမှာ လူတွေ ညှဉ်နေပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲကို အမေရိကန် မိသားစုက ဝင်ထိုင်ထားကြတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်စားပွဲကို ခင်ဗျား ထိန်းထားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ” လို့ ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို ပြောမိတယ်။

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ်

ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမေရိကန်တွေနဲ့ ကျတော့ ပြောရတာ မလွယ်ပါဘူး။ သူတို့က ဂျာမန်စကားလည်း နားမလည်။ ပြီးတော့ သူတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ သူတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်တတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား။ လူကြီးမင်းတို့ဘက် စားပွဲမှာ ထိုင်ပါလား။ ခင်ဗျား စားပွဲဟာ စားပွဲပါပဲ။ ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို ရွှေ့ပေးပါမယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်နေတာ မိသားစု လေးယောက်၊ အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်၊ မိန်းမချောကလေးက ကျွန်တော် ငွေဝှက်ထားတဲ့ နေရာနဲ့ကပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့် စားပွဲ ပြန်ရအောင် ဇွတ်လုပ်လို့ကလည်း မကောင်းဘူး။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်မှာ ကြောက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဂျာမန်မြေပေါ်မှာပဲ ရှိနေ သေးတယ် ဆိုတာလည်း မေ့လို့မဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော် ဝေခွဲမရတဲ့ စိတ်နဲ့ ရပ်နေတုန်းမှာပဲ စားပွဲထိုးကပြောတယ်။ “တစ်နေရာမှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါ ခင်ဗျာ။ သူတို့ မိသားစု ထတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ဒီစားပွဲမှာ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်။ အမေရိကန်တွေဟာ စားတာ သောက်တာ အလွန် မြန်လာတယ်။ သူတို့စားမှာက အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နဲ့ အချိုရည်နှစ်မျိုးထဲ ကြာမယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို မြင်သာတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ရွေးပြီးထိုင်တယ်။ အဖြစ်က ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ စောစောကတော့ ဒီနယ်စပ်က လွတ်မြောက်မယ်ဆိုရင် ဒီငွေ အားလုံးကို ပေးပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်။ ဟော အခုကျတော့ စိတ်က တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီ။ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ နယ်စပ်ကို ဖြတ်နိုင်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ငွေအားလုံးကို ပြန်လိုချင်တယ်။ နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောရရင် အမေရိကန်မိသားစုနဲ့ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီး ယူရမယ်ဆိုရင်လည်း အသင့်ပဲ။

ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ခရီးသွားဖော်ကို အကောက်အရာရှိနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက ခေါ်သွားတာ မြင်နေမ တယ်။ ပထမဆုံး ခံစားမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့နေရာမှာ မဟုတ် လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဆိုတဲ့ ခံစားမှုပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ သနားတဲ့စိတ် ဝင်လာ တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သူ့ကို သနားပေမယ့် ဘာမှလည်း လုပ်ပေးနိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နယ်စပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်က

သွားနိုင်ဖို့နဲ့ ကိုယ့်ငွေ ပြန်ရဖို့အတွက် ရင်ပူနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ အမှန်တော့ငွေက အဓိကမဟုတ်ဘူး။ လုံခြုံမှုက အဓိက၊ ကျွန်တော် ဆိုလို တာက ဘဝလုံခြုံမှု၊ ဟယ်လင်ကလည်း လိုက်လာမှာ ဆိုတော့ အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီတော့ ငွေမရှိလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်...။

ကျွန်တော် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ “ဒီမယ် မစ္စတာ ချပ်ဝပ်စ်၊ ခင်ဗျား ငွေတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရအောင် ပြန်လုပ်ခဲ့ သလဲ”ဟု ကြားဖြတ် မေးမိသည်။

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား သိချင်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါက အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မကြာခင်မှာ ဆွစ်အကောက်အရာရှိတွေ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။ အမေရိကန် မိသားစုမှာက လက်ဆွဲအိတ်သာ ပါတာမဟုတ် ဘူး။ သူတို့ တွဲထဲမှာ သေတ္တာတွေ ပါသေးတယ်ဆိုတော့ တွဲဆီကို ပြန်ရမှာ၊ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ကလည်း အကောက်အရာရှိတွေနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်။ စားလို့ သောက်လို့ကလည်း ပြီးသွားကြပြီဆိုတော့ တစ်မိသားစုလုံးပဲ ထသွားကြတာ။

ကျွန်တော့်စားပွဲကို စားပွဲထိုးက ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွေခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်မိတာနဲ့ စားပွဲခင်းပေါ်ကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့် လိုက်တယ်။ ငွေစက္ကူက အထပ်လိုက်ပဲ၊ နေရာ မပျက်ဘူး။

စားပွဲထိုးက ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ ခွက်ကို ယူလာပြီး ချပေးတယ်။ “အကောက် ဘွဲ့နဲ့ ကိစ္စပြီးသွားပြီလား”လို့ မေးတယ်။

“ပြီးသွားပြီ၊ အသားပြုတ်ကြော်တစ်ပွဲ ယူခဲ့ပါ။ အခုရထားက ဆွစ်ဇာ လန် နိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး၊ ခင်ဗျာ။ ရထား မထွက်မချင်း ရောက်ဦးမှာ မဟုတ် ပဲ။”

စားပွဲထိုး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရထား အထွက်ကို စောင့်နေတယ်။ ရောက်ခါနီးမှ အခုလို စောင့်နေရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် စိတ်မရှည်စရာ ကောင်းသလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို သည်းခံရတဲ့ အလုပ်ပဲ။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေမိတယ်။ ပလက် နှစ်ခေါ်မှာ လူတွေ အတော်များသား၊ လူတွေကြားမှာ လက်ထွန်းလှည်းလေး တစ်စီးကလည်း ပိုင်နဲ့ ချောကလက် လိုက်ရောင်းတဲ့ လူပုလေးတစ်ယောက်၊

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တွဲတည်း ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ရထားဆီကို အပြေးအလွှား ပြန်လာနေတယ်။

“ဟာ... သောက်ပုံကလည်း မြန်လှပါကလား” ဆိုတဲ့ အသံကြား လိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲထိုး။

ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်လုနီးနေပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဆက်မပြတ် သောက်နေမိတာ လုံးဝ သတိမထားမိဘူး။

အဲဒီတုန်းမှာ ရထားတွဲဟာ ဆက်ခနဲ လှုပ်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်က ယိမ်းထိုးသွားတဲ့ ဝိုင်ပုလင်းကို ကပျာကယာ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရတယ်။ ရထား ထွက်ပြီ။ ‘နောက်တစ်လုံး’ လို့ ကျွန်တော်က ထပ်မှာတယ်။ စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်နားက ပျောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲခင်းအောက်က ငွေကိုယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ နောက် ခဏလောက်အကြာမှာ အမေရိကန်တွေ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ ကော်ဖီ မှာတယ်။ မိန်းကလေးက ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်က တောတောင်ရေမြေတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်။

ဒီမိန်းကလေးကို တော်တယ်လို့ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းမိတယ်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ရှုခင်းတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး ရှုခင်းတွေ။

စားပွဲထိုး ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်ကြပါပြီ ခင်ဗျာ”တဲ့။

“ကျွန်တော် ဝိုင်ဖိုး ချက်ချင်းပေးပြီး သူ့အတွက်လည်း အပိုကြေးကောင်းကောင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ရော့ ဒီ ဝိုင်ပုလင်းကိုလည်း ခင်ဗျာ ယူလိုက်တော့။ ကျွန်တော်က အမှတ်တရပွဲလေးတစ်ခု လုပ်မယ်စိတ်ကူးဝယ်တာ၊ အခုတော့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမတစ်လုံးနဲ့ လုံလောက်သွားပြီ”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားက အစားမစားဘဲ သောက်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။”

“ကျွန်တော်က ထရပ်လိုက်တယ်”

“အမှတ်တရပွဲ ဆိုတာက လူကြီးမင်းရဲ့ မွေးနေ့လား”လို့ စားပွဲထိုး

မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး”လို့ ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာရတု မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲနေပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တွဲတည်း လိုက်လာတဲ့ ခရီးသွားဖော်က ငြိမ်ငြိမ်ကပ်ကပ် ဓာလေးထိုင်နေတယ်။ ချွေးတွေ ထွက်တာတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ စောစောက ထွက်ခဲ့တဲ့ ချွေးတွေကြောင့် အဝတ်တွေဟာ ရွဲရွဲ စိုနေတယ်။

“အခုထိ မခြောက်သေးဘူး” ညှစ်ယူရင်တောင် ရေထွက်မယ့် အနေအထားဘဲ နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်ပြီလား”တဲ့။

“ရောက်ပြီ”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။

သူပြန်ပြီး ငြိမ်နေပြန်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရထားဟာ ဆွစ္စနာမည်နဲ့ ဘူတာရုံတစ်ရုံမှာ ရပ်တယ်။ ဆွစ္စနာရုံပိုင်က အလံငှေ့ယမ်းပြတယ်။ ဆွစ္စပုလိပ် နှစ်ယောက်က ကုန်တွဲဘေးမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

ချောက်လက်နဲ့ ဝက်အူချောင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုလည်း ခြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖော်က လက်တစ်ဖက်ကို တွဲပြင်ထုတ်ပြီး ဆွစ္စသတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ “ငါတို့ရထား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီလား” လို့ သတင်းစာရောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို မေးပြန်တယ်။

“ရောက်နေပြီလေဗျာ၊ တခြား ဘယ်နေရာသွားလို့ ဘယ်နေရာရောက်မှာလဲ က... ပေး” “ဘာ...”

“သတင်းစာဖိုး ပေးဦးမှပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော့်အဖော်က အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ပြီး ကောင်ကလေးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ အခုမှ စိတ်အေးသွားပုံရတယ်။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောတာကို လုံးဝယုံကြည်ပုံမရဘူး။ သူ့ဘာ သတင်းစာကို လှန်လှောကြည့်ပြီး ချထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဝမ်းသာလုံးဆိုးပြီး နှစ်မျောသလို ဖြစ်နေတယ်။ ရထားသံဘီးတွေကလွဲလို့ တခြားဘာသံမှ မကြားဘူး။ ကျွန်တော့်အဖော်က ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တွဲတည်း ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ရထားဆီကို အပြေးအလွှား ပြန်လာနေတယ်။

“ဟာ... သောက်ပုံကလည်း မြန်လှပါကလား” ဆိုတဲ့ အသံကြား လိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲထိုး။

ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်လုနီးနေပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဆက်မပြတ် သောက်နေမိတာ လုံးဝ သတိမထားမိဘူး။

အဲဒီတုန်းမှာ ရထားတွဲဟာ ဆက်ခနဲ လှုပ်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်က ယိမ်းထိုးသွားတဲ့ ဝိုင်ပုလင်းကို ကပျာကယာ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရတယ်။ ရထား ထွက်ပြီ။ ‘နောက်တစ်လုံး’ လို့ ကျွန်တော်က ထပ်မှတ်တယ်။ စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်နားက ပျောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲခင်းအောက်က ငွေကိုယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ နောက် ခဏလောက်အကြာမှာ အမေရိကန်တွေ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ ကော်ဖီ မှာတယ်။ မိန်းကလေးက ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်က တောတောင်ရေမြေတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်။

ဒီမိန်းကလေးကို တော်တယ်လို့ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းမိတယ်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ရှုခင်းတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး ရှုခင်းတွေ။

စားပွဲထိုး ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အခု ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်ကြပါပြီ ခင်ဗျာ” တဲ့။

“ကျွန်တော် ဝိုင်ဖိုး ချက်ချင်းပေးပြီး သူ့အတွက်လည်း အပိုကြေးကောင်းကောင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ရော ဒီ ဝိုင်ပုလင်းကိုလည်း ခင်ဗျား ယူလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က အမှတ်တရပွဲလေးတစ်ခု လုပ်မယ်စိတ်ကူးလို့ ဝယ်တာ၊ အခုတော့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမတစ်လုံးနဲ့ပဲ လုံလောက်သွားပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားက အစားမစားဘဲ သောက်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။”

“ကျွန်တော်က ထရပ်လိုက်တယ်”

“အမှတ်တရပွဲ ဆိုတာက လူကြီးမင်းရဲ့ မွေးနေ့လား” လို့ စားပွဲထိုးက

မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က အဖြေပေးခဲ့ရတယ်။ “ကျွန်တော့် ခွဲရတု မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲနေ့ပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တွဲတည်း လိုက်လာတဲ့ ခရီးသွားဖော်က ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် ကလေးထိုင်နေတယ်။ ချွေးတွေ ထွက်တာတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ စောစောက ထွက်ခဲ့တဲ့ ချွေးတွေကြောင့် အဝတ်တွေဟာ ရွဲရွဲ စိုနေတယ်။

“အခုထိ မခြောက်သေးဘူး၊ ညှစ်ယူရင်တောင် ရေထွက်မယ့် အနေအထားဘဲ နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်ပြီလား” တဲ့။

“ရောက်ပြီ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။

သူပြန်ပြီး ငြိမ်နေပြန်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရထားဟာ ဆွစ္စနာမည်နဲ့ ဘူတာရုံတစ်ရုံမှာ ရပ်တယ်။ ဆွစ္စနာပိုင်က အလံဝှေ့ယမ်းပြတယ်။ ဆွစ္စပုလိပ် နှစ်ယောက်က ကုန်တွဲဘေးမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။

ချောကလက်နဲ့ ဝက်အူချောင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုလည်း မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော့်အဖော်က လက်တစ်ဖက်ကို တွဲပြင်ထုတ်ပြီး ဆွစ္စသတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ “ငါတို့ရထား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီလား” လို့ သတင်းစာရောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို မေးပြန်တယ်။

“ရောက်နေပြီလေဗျာ၊ တခြား ဘယ်နေရာသွားလို့ ဘယ်နေရာရောက်မှာလဲ ကဲ... ပေး” “ဟာ...”

“သတင်းစာဖိုး ပေးဦးမှပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော့်အဖော်က အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ပြီး ကောင်ကလေးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ အခုမှ စိတ်အေးသွားပုံရတယ်။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောတာကို လုံးဝယုံကြည်ပုံမရဘူး။ သူဟာ သတင်းစာကို လှန်လှောကြည့်ပြီး ချထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး နစ်မောနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ရထားသံဘီးတွေကလွဲလို့ တခြားဘာသံမှ မကြားဘူး။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။

အြော်... ငါ့လူက စကားပြောနေပါလား။

“နောက်ဆုံးကျတော့ အပြင်ကို ရောက်လာပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့” လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သောက်သုံးတစ်စက်မှ မကျတဲ့ နိုင်ငံက ထွက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့လို့ ပြောနေတာ မစ္စတာ ပါတီရဲဘော်ကြီးရဲ့”

ဝက်ကောင်တွေ ကြီးစိုးနေတာဆိုတော့ ဒီဝက်တွေက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စစ်တန်းလျားနဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေပဲ ဆောက်နေကြတာပဲ။ သိပ်ကိုတော်တဲ့ ဝက်တွေပါပဲ။ ဟော... အခု ဆွစ်ဇာလန်ထဲရောက်ပြီ၊ တော်ပါသေးရဲ့ လွတ်မြောက်လာလို့ ဘယ်ကောင်ဆီကမှ အမိန့်တွေ နာခံနေစရာ မလိုတော့ဘူး။

“ဒီမှာကျတော့ လွတ်လပ်စွာပြော၊ ကြိုက်သလိုပြော၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လူတွေက သူ့ခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ၊ လူသတ်သမားတွေပဲ။ ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီးကို အဲသလို လူစားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားကြပြီ ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းတော့မှာလဲ”

သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောနေတာဆိုတော့ သူ့ပါးစပ်ထောင့်တွေက အမြှုပ်တွေတောင် ထွက်ကျလာနေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပုံက လည်း ဖားပြုတ်တစ်ကောင်ကို မြင်လို့ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ ပြူးတူးပြုတ်နဲ့ သူစောစောက ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေအရ သူ့ကျွန်တော့်ကို နာဇီပါတီဝင် တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာကိုး”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနဲ့ပဲ နားထောင်နေပါတယ်။ လုံခြုံမှုရသွားတဲ့ ကိုယ့်ဘဝအပေါ် သာယာကျေနပ်တဲ့ စိတ်က လွှမ်းမိုးနေတယ် မဟုတ်လား။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်က အနည်းဆုံးပေါင် နှစ်ဆယ်လောက် ခင်ဗျားထက် ထွားကျိုင်းတာ အမှန်ပဲ။ အရပ်ကျတော့လည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် ခြောက်လက်မ ပိုမြင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်အုပ် အကျယ်ကတော့ တိုင်းမကြည့်ရသေးဘူး။ တိုင်းကြည့်လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်း သွားမယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုပြောင်လား၊ လှောင်လားလုပ်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား” လို့ သူက အော်တယ်။ ဒေါသလည်း ပိုပြီး ကြီးလာတယ်။ “ကျုပ်

သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်၊ ကျုပ်က နာဇီပါတီရဲ့ မြေပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်မိဘတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြသလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဖေအိုကြီးက ခင်ဗျားတို့ကို ဘာတွေများလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ ကဲ... အခုရော ခင်ဗျားတို့ ကောင်တွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ အားထုတ်နေကြတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက စစ်ကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“အဲမယ် ခင်ဗျားက မသိသလို လုပ်နေပြန်ပြီလားဗျ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ နှစ်တစ်ထောင်ရိုက်ခဲ ဂျာမန်အင်ပါယာကြီး တည်မြဲရေးဆို ဘာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နာဇီတွေဟာ လူသတ်သမားတွေ ခင်ဗျားတို့ စစ်မှ တိုက်ရင် စီးပွားရေးပျက်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး ဘုန်းဘုန်းလဲမှာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပါတီ ကောင်တွေ အားလုံး အဲဒီအထဲ ပါသွားမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ သဘောထား အမြင်ချင်း အတူတူပါပဲဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီစစ်ကြီးမှာ ဂျာမနီက နိုင်သွားရင် ဧရာ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မယ် ထင်သလဲ”

အဝတ်စိုတွေ ဝတ်ထားရတဲ့ လူဟာ ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူပြုတ် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ တံတွေးတစ်ချက် ခက်ခက်ခဲခဲ မျိုချလိုက်ပြီး “ခင်ဗျားတို့ နိုင်ရင် ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ဘုရားသခင် မရှိတော့ဘူး” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား အမြင်အတူတူပဲ” ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မထိနဲ့” လို့ သူက အသံသေးသေးကြောင်ကြောင်နဲ့ အော်တယ်။ “ခင်ဗျား ချက်ချင်း အဖမ်းခံရမယ် ဘာမှတ်လို့လည်း၊ ကျုပ်အရေးပေါ် ဘရိတ်ကြီးကို ဆွဲလိုက်မှာနော်၊ ကျုပ် သတ်ဆိုင်ရာကို တိုင်မှာ သိလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ပုလိပ်လက် ရောက်သင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ခင်ဗျား ဘာ သူလျှိုတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားတို့ ပြောနေ ဆဲနေတာတွေ အကုန် ကြားထားတယ် သိလား”

ကျွန်တော် လိုချင်နေတာ အဲဒါပဲလို့ စိတ်ထဲက တွေးနေမိတယ်။ “ဆွစ်ဇာလန်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဗျ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“လူတစ်ယောက်ကို မတော်မတဲ့ စွပ်စွဲပြီး ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး အင်းသလို ဖမ်းလို့ မရဘူး၊ အဲဒီလို မကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးကို ခင်ဗျား

ဣဒါနီက ရခဲဟန် တူပါတယ်”

ကျွန်တော် လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူပြီး တခြားတွဲတစ်တွဲကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီအရူးကို ကျွန်တော့်အကြောင်း ရှင်းပြနေလို့ အလကားပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လို လူစားနဲ့ တွဲထိုင်နေလို့ရော ဘာများ အကျိုးရှိမှာလဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အမုန်းစိတ်ဆိုတာ လူ့စိတ်ကို ပျက်ပြားစေနိုင်တယ်။ အက်ဆစ်နဲ့ အလွန်တူတဲ့ ဟာမျိုး၊ မုန်းပြီဟေ့ ဆိုရင် တခြားလူတွေမှာလည်း မုန်းနိုင်စိတ် ခိုတယ်ဆိုတာ မတွေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီသဘောကို ကျွန်တော် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လုပ်ပြီး တလည်လည် သွားနေတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း သိလာခဲ့ရပြီးပြီ။

[၉]

တေးဂီတသံသည် တစ်ဧကမျှ ရပ်သွားသည်။ ကပွဲကြမ်းပြင်ဆီမှ ဒေါသတကြီး ချေရွတ်သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တီးဝိုင်းဆီမှ တေးဂီတသံ ပြန်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စောစောကထက် အသံကျယ်သည်။ အဝါရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ဦးခေါင်းတွင် စိန်တုများ စီခြယ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မရှောင်သာသည့် အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဘာမန်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် လူချင်းဝင်တိုက်မိကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲကြသည်။ သူ့အပြစ် ငါ့အပြစ် စသည်ဖြင့် ငြင်းကြ ခုံကြသည်။

မန်နေဂျာနှင့် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီး သဖွယ် ကြားမှ ဝင်ဖြေကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ သူတို့စကားကို အေးမထောင်ကြ။ တီးဝိုင်းသည် ချက်ချင်းပင် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် တီးကွက်ကို ပြောင်းသည်။

ဖော့စ်တရော့ တေးသံမှနေ၍ တင်ရိုတေးသံကို ပြောင်းလိုက်သည်။ ဘာမန်သံတမန်များသည် ကြောင်နေကြသည်။ ဆက်၍ ရန်ဖြစ်မလား၊ ဝင်၍ ဘာရမလား၊ ရုတ်တရက် ဝေခွဲ၍ ရဟန် မတူကြ။ နှစ်ဦးစလုံးကို ဘေးမှ အဖော် ချားက ဝိုင်း၍ ဆွဲကြသည်။ ရန်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ သံတမန်များလည်း သူတို့ စားပွဲသို့ ပြန်သွားကြသည်။

“သူ့ရဲကောင်းကြီးတွေက တစ်ယောက်ချင်း ဆော်ဖို့ကျတော့ ဘာကြောင့် စိန်မခေါ်ကြတာလဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုနဲ့ပဲ ဇူးရစ်ကို ရောက်သွားတယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ စကားကို ပြန်၍ အစ ဖော်ပေးသည်။ သူ အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူက ပြုံးသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“သွားစရာ နေရာက ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ”
“ညလုံးပေါက် ဖွင့်တဲ့ ရိုးရိုးဘားတော့ တစ်နေရာရာမှာ မရှိဘဲ မနေဘူး။ ရှိကို ရှိမှာပါ။ ဒီမှာက ကလိုက် ခုန်လိုက် ရန်ဖြစ်လိုက် လုပ်ချင်တဲ့ အကောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ ကြာတော့ စိတ်ပျက်လာတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇံသည် စားပွဲထိုးအားခေါ်၍ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သွား၍ ထိုင်နေနိုင်မည့် အရက်ဆိုင် ရှိမရှိ စုံစမ်းသည်။ စားပွဲထိုးက သူ့ စာရေးစက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် လိပ်စာရေးပေးပြီး ဘယ်လို သွားရမည်ကို နည်းလမ်းညွှန်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်အမှောင်ထုထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြယ်များသည် လင်းလက်တောက်ပနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ အဝေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် နံနက်ခင်းအလင်းရောင်သည် တွေ့ဆုံနေကြဟန် ရှိ၏။

ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် ဆားနံ့နှင့် ပန်းနံ့များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ မကြာမီ နေ့ဘက်သို့ ကူးပြောင်းတော့မည့် အရိပ်အငွေ့များသည် ယှက်သန်းနေကြပြီ ဖြစ်၏။

လူ့ ဂွန်းမြို့သည် နေ့ခင်းဆိုလျှင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနှင့် သာယာလှပသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ မြို့၏ အလှတွင် နှစ်သက် စွဲမက်လာအောင် ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ညပိုင်းကျတော့ မြို့သည် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက မြို့တစ်မြို့နှင့် တူလာသည်။ မီးရောင်တထိန်ထိန်ဖြင့် တစ်မျိုး လှလာသည်။ လူနေအိမ်ခြေများသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို နိမ့်ဆင်းသွားသည် ဆင်ခြေလျော့ ကုန်းတန်းတစ်လျှောက်တွင် အစီအရီ အဆင့်အဆင့်တန်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခဏချင်း စကားမပြောဘဲ ရပ်နေကြသည်။

ထို့နောက် ချပ်ဝပ်ဇံက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ “ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘဝအကြောင်း တွေးလိုက်ရင် အခု မြင်နေရတဲ့ ပုံမျိုးပဲ တွေ့လေ့ရှိကြတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “မီးအလင်းရောင်တွေကလည်း ထောင်သောင်းချီပြီး မှီနေကြတယ်။ လမ်းတွေကလည်း အဆုံးအစမရှိတဲ့နေရာကို ဦးတည်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ။

ကျွန်တော်က အဖြေမပေးပါ။ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ဘဝဟူသည် တာဝန် မြစ်ပြင်ပေါ်မှ သင်္ဘော ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောသည် ကျွန်တော့်အား အဆုံးအစ မရှိသော ကမ္ဘာလောကဆီသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလိမ့်မည် မဟုတ်သော်လည်း အမေရိကကိုတော့ ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

“အဲဒီနေ့က ဇူးရစ်မြို့ရဲ့ ရှုခင်းဟာ ဒီည ခင်ဗျားမြင်နေရတဲ့ လူ့ဘုန်းမြို့ ရှုခင်းအတိုင်းပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးပြီလို့ ဆွေးထားခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခု အစပြုတဲ့နေ့ပဲ။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အချိန်ဆိုတာ အန္တရာယ်မရှိတဲ့ စားဆေး၊ သောက်ဆေးတွေထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးနဲ့ တူတယ်။ သူက ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ တန်ခိုးအာနိသင် ပြုတဲ့ ဘာမျိုးပဲ။ ပထမ သောက်စမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွစေတယ်။ ရှင်သန်စေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မပျက်မစီး မသေမပျောက်တော့ဘူးလို့ တောင် ခံစားကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထစ်စက်ပြီးတစ်စက် သောက်လို့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်လွန်လာတဲ့အခါမှာ ဆေးတန်ခိုး တက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆွေးတွေကို ဖျက်ဆီးတော့တာပဲ။

အချိန်ဆိုတဲ့ အရာရဲ့ အက်ဆစ်ဓာတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲပစ်နေတယ်။ အချိန်ဟာ အံ့ဖွယ်သူရဲ့ ထူးကဲဆန်းကြယ်တဲ့ အခြစ်ကိုလည်း ဖြစ်လာစေတယ်။ ကျွန်တော် ဇူးရစ်မှာ အဲဒီအဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။

ချပ်ဝပ်ဇံသည် မီးရောင်များဖြင့် လင်းလက်တောက်ပနေသည့် မြို့ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ “ကျွန်တော့်အဝမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ညတစ်ညပေါ့” ဟု သူက ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ညတစ်ညအဖြစ် သတိမမေ့ခင်တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုဟာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံဘူး။ စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ်စရာလေးတွေ တော့ အမြဲတစေ ပါလာတာချည်းပဲ။

အပေါ်စီး ရနေပြီဖြစ်သော အရက်ဦးဆီသို့ လမ်းမျှော် ကြည့်နေသော ချပ်ဝပ်ငံသည် အရူးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ "ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်" ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံ၍ ပြောသည်။ သို့ ရင်ထွင်းခံစားချက်များကို သက်သာ ရာ ရစေလို၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

"ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖျော်ရွှင်သာယာမှု အတိုင်း အတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ကြမှာလဲ၊ အဲဒီ ဖျော်ရွှင်သာယာမှုဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှိမလဲဆိုတာ စတဲ့အချိန်ကျမှ တွက်ချက်လို့ ရမှာပေါ့" ဟုလည်း ကျွန်တော်က ထပ်၍ ထင်မြင်ချက်ပေး သည်။

"သိတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်" ဟု ချပ်ဝပ်ငံက တိုးတိုးပြောသည်။ "ရလာ တဲ့ သာယာဖျော်ရွှင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာ ဆုပ်ကိုင်မထားနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သိနေကြတာပဲ"

မြို့ဆီကို တွေဝေဝေးမောလျက်ရှိသော ချပ်ဝပ်ငံ၏ မျက်မှန်သည် မှန်မှိုင်းလျက် ရှိသည်။ ကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော သူ့မျက်လုံး အစ သည် အေးစက် တင်းမာသော အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။ ရုပ်အဆင်း အင်္ဂါ ပျက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လူသေမျက်နှာနှင့် တူသည်။ ထို့နောက် အချိန် အတော်ကြာခါမှပင် သူ့မျက်နှာသည် အသက်ပြန်ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျော့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီး "ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ" ဟု စကားစသည်။ "ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ" ဟုမေးသည်။ "တခြား လူတွေကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ သေကုန်တဲ့လူ တွေကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ဟာက အစစ်အမှန်လဲ၊ လူက အစစ်အမှန် လား၊ မှန်ထဲမှာထင်နေတဲ့ သူ့အရိပ်က အစစ်အမှန်လား၊ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားပြီလား၊ သူမသေခင် အရင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာရော ဖြစ်နိုင်သလား။"

အခုအခါ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာသာ ရှိနေတော့တဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော့် အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုတာရော ဖြစ်နိုင်မလား၊ ကျွန်တော့်

သူ့ကိုတစ်ကြိမ် ဆုံးရှုံးပြီးရင် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးရဦးမှာပဲ ဆိုတာကရော အမှန်ပဲလား။

ချပ်ဝပ်ငံသည် သူ့ပြောချင်သည့် စကားများကို ကရားရေလွတ် တတွတ် ဘွတ် ပြောအပြီးတွင် ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပြီထဲ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေ ပါသည်။

* * *

တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျော့ တစ်လျှောက် တည်ရှိနေသည့် လှေကား သစ်များ ဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတစ်လမ်းဆီသို့ ရောက် သွားကြသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မနေ့က ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု ကျင်းပခဲ့ ဘန်ရှိသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ပန်းခွေများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

မြေပြင်မှ ပေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ခန့်အမြင့်တွင် တန်းပစ်ကာ ကြယ် သဏ္ဍာန် စက္ကမီးပုံးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပွဲကတော့ ဦးဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားကြသည့် ပစ္စည်းများကတော့ လမ်းဘေး ဘစ်ဝိုက်တွင် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

"ဒီနေရာပဲ" ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ပြောကာ ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက် သည်။ တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုသည်။ အခန်းသည် မှက်နှာကျက် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖြစ်၍ တစ်ဖက်နံရံတွင် ဝိုင်ပုလင်းများ တန်းစီပြီး ဘင်ထားသည်။ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် စုံတွဲတစ်တွဲ နေရာယူထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်မှာသည်။ စားစရာဆို၍ ဤဆိုင်တွင် ငါးကြော်တစ်မျိုးသာ ခံသဖြင့် ငါးကြော်ပင် မှာရသည်။

"ခင်ဗျား ဇူးရစ်မြို့အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား" ဟု ချပ်ဝပ်ငံက မေးသည်။

"သိတယ်၊ ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်မှာ အဖမ်းခံရသေးတယ်။ ထောင် ဘွေကတော့ အလွန်ကောင်းပဲ၊ ပြင်သစ်က ထောင်တွေထက် အများကြီး ဘာတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းတွင်းဆိုရင် သိပ်ကို နေလို့ကောင်းတာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ခွဲကျတာက သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထောင်ထဲမှာ သိတင်း နှစ်ပတ် ပိုမထားဘူး၊ နှစ်ပတ်ပြည့်ရင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ နယ်စပ် ဒေသထဲမှာ တရစ်ပတ်ပတ်လည်နေတဲ့ ဘဝဟာ ပြန်စတာပဲပေါ့"

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နယ်စပ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ဖြတ်ဝင်မယ်"

လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်လာခဲ့တာ” ဟု ချပ်ဝပ်ငါးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လွတ်လာတော့ ဘာကိုမှ တွေးပြီး မကြောက်တော့ဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ ပုလိပ်တစ်ယောက် မြင်ရင် အရင်က လန့်တယ်၊ အခု မလန့်တော့ဘူး၊ လုံးဝ ပျောက်သွားပြီလို့တော့ မပြောပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်တုန်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဘေးအန္တရာယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝ အသိကို တိုးတက်စေတာ အမှန်ပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အဲသလိုပဲ ထင်သလား” ဟု ချပ်ဝပ်ငါးက မေးကာ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် ထူးဆန်းသော အကြည့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ ကျွန်တော်က သေခြင်းလို့ ခေါ်နေတဲ့အထိ ရောက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီမြို့က ထွက်သွားရင် ခင်ဗျားရဲ့အသိထဲမှာ ဒီမြို့ရဲ့တည်ရှိမှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားသလား”

နောက်ဆုံး ဒီမြို့ တစ်မြို့လုံး ပျက်စီးသွားရင်ရော ခင်ဗျားရဲ့ အသိထဲမှာ ဒီမြို့ဟာ ရှိနေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ သေခြင်းဆိုတာကရော ဘာလဲ၊ အမြဲတစေ ပြောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်က ဖြည်းဖြည်း သာသာကလေး ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ အလင်းရောက်ထက် ပိုချင်မှ ပိုမှာပါ။

ကြောင်တစ်ကောင်သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် စားပွဲပေါ် တက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ငါးကြော်တစ်ပိုင်းဖဲ့၍ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကြောင်သည် ငါးကိုချီ၍ အမြီးကို ထောင်ကာ စားပွဲပေါ်က ခုန်ချပြီး ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ဇူးရစ်မှာတွေ့တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဆုံမိသည်။ ဩစနာတရပ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အနေအထား မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုတုန်းကလို မသာမယာ မရွှင်မပျ အခြေအနေမျိုး မရှိတော့ဘူး။ ပုံစံ သိပ်ပြောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော် မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသလို ဖြစ်နေတယ်”

“မသိပေမယ့်လဲ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကိုးနှစ်တာ ကာလအတွင်းတ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက်ကို သက်နွယ်ဆက်စပ်မိသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေတယ်။

“သူ့အနေနဲ့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်လာကတည်းက အဲဒါနဲ့ရဲ့ အဆိပ်ဟာ အခိုးအငွေဖြစ်ပြီး လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အတိတ်ရဲ့ သနားကြင်နာမှု အရိပ်မှာ ခိုလှုံနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ အတိတ်ဆိုတာက ကုန်လွန်သွားတဲ့ နှစ်တွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖွားမြင်လာတဲ့ လူတွေပဲ ဆိုပါစို့”

ချပ်ဝပ်ငါးက စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့အကြည့်သည် စောစောကလိုပင် ထူးဆန်းသော အကြည့်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေကတော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီအခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားတာကတော့ ဟယ်လင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မထိန်းနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ပြီးဆုံးခါနီးလေလေ မထိန်းနိုင်လေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ ဆက်ပြီး ထိန်းသွားနိုင်တယ်။

“ပြဿနာဖြစ်လာတာက အဲဒါပဲ၊ အခုကျတော့ ကျွန်တော့် ဘာသာ လုပ်ရတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခုလိုပြောပြနေတာပါ။ ဟုတ်တယ်။ အကြောင်းကတော့ အဲဒါပဲ”

“ခင်ဗျား ဇူးရစ်မှာ နေခဲ့သေးသလား” လို့ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်ကြာနေခဲ့တယ်” လို့ ချပ်ဝပ်ငါးက ပုံမှန်လေသံနဲ့ ခြေတယ်။ “ကျွန်တော်တို့မှာ လန့်ချီပြီး နေနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေးပြည့်စုံနေပေမယ့် တစ်ပတ်ပဲ နေခဲ့ကြရတယ်”

ဟယ်လင်က သူ့ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ယူလာတယ်။ ရောင်းသိက်ရင် ငွေရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဓမ္မာချပ်ဝပ်ငါးရဲ့ လက်ရာပန်းချီကားတွေလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒီပန်းချီကားချပ်တွေကို ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှာ ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကလည်း ခရောင်းလိုက်ရင် ငွေဖြစ်နိုင်တာပဲ။

အချိန်က ၁၉၃၉ ခုနှစ် နွေရာသီ၊ နွေစဉ်နေ့တိုင်း လူတွေဟာ ပျော်မြူးနေတန်းပဲ၊ လမ်းတွေပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရွှင်မြူးနေကြတုန်းပဲ၊

လမ်းတွေပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရွှင်မြူးနေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ နေရာသီပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင် ဇူရစ်မြို့ကနေပြီး တောင်ပိုင်းဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ မဂ္ဂီဒိုးရေကန်ဆီ ခရီးထွက်ကြတဲ့အချိန်မှာ လူအားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်နေ ဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သတိမရကြသေးတဲ့ အချိန်ပဲ။

ဟယ်လင်ဆီကို သူ့မိသားစုဆီက စာတွေလာတယ်။ ဖုန်းလည်း မကြာ ခဏ ဆက်ကြတယ်။ ဟယ်လင်က သူ့ဆရာဝန်နဲ့ ဇူရစ်ကိုသွားတယ်လို့ ပြောခဲ့ တာဆိုတော့ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မိသားစုက သိနေတာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း မကြာခဏလှမ်းပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြတာပေါ့။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ မှတ်ပုံတင်စနစ်က အင်မတန် ကောင်းတယ်ဗျ။

ဟယ်လင်ကို မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ အများကြီးပဲ။ အင်မတန်မှ စေ့စပ်သေချာတာပဲ။ သူတို့ စနစ်အရဆိုရင် ဟယ်လင်ဟာ အခုအချိန်ထိ ဂျာမနီကို ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်တစ်ခုထဲမှာ တည်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတူတူ မနေဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လင်မယားဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေရဲ့ နာမည်တွေက မတူကြဘူး။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာက တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဘဝကို စက္ကူတွေက လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်တာ ခံနေကြရတယ်။ အတူတူနေလို့ကို မဖြစ်သေးဘူး။

အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဥပဒေတစ်ခုအရ ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဟာ လင်မယားပဲ။ နောက်ဥပဒေတစ်ခုအရကျ တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လင်နဲ့မယား မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က အသစ်၊ ခွဲခွားနေကြရတာက နှစ်ပေါင်းကြာပြီ။ အထူးသဖြင့်တော့ ဟယ်လင်အတွက် အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေအသစ် အပြောင်းအလဲတစ်ခုနဲ့ ကြုံနေတာပဲ။

အပေါ်ယံရှုပ်တိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင် အရာရာတိုင်းဟာ မရှင်းမလင်း ဖြစ် နေသလိုပဲ။ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပါလားဆိုတဲ့ အသိကလည်း ဝင် နေကြတယ်။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ကမ္ဘာလောကအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုးတဝါးမှတ်မိနေတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုရဲ့ နှင်းမြူတွေဟာ ဝဲပဲ နေကြတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ တွေးလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်။ တွေးလို့မရ

တော့တဲ့ အဆုံးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုလို့ပဲ စိတ်ထဲ ဘုံတ်ပြီး သတ်မှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဘဝသစ်တစ်ခုတည်ရှိလာအောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်ခွင့်ပေးခြင်းပဲလို့ သူ့ဆမိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကပေါက် ဘီးကပေါက်ချာဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အစစအရာရာပြည့်စုံတဲ့ ဘဝ တည်ဆောက်ခွင့် ထပ်မံပေး အပ်ခြင်းလို့ပဲ ထင်တယ်။ အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်လုံးဝမရှိဘဲနဲ့ နယ်ခြားဒေသရဲ့ မြေအောက်မှာ တွင်းအောင်းဖို့ ဘွင်းတူးနေတဲ့ ပွေးတစ်ကောင်ဟာ အတောင်ပေါက်ပြီး ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ် သွားတဲ့အဖြစ်နဲ့ တော်တော်ကို တူနေတာပဲ။

တစ်မနက်ခင်း ကျွန်တော် ဟယ်လင်ဆီ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဟယ် သင်က ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက မစ္စတာကရောဆီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေးပြောနေတာတွေ့ရတယ်။

သူက မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဒီလူ ဘယ်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ တွန်တော် သိရတာပါ။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြော တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုလည်း မွန်စီယာလီနိုင်းလို့ ပြောတယ်။

ကရောဆီက ဟယ်လင်ပြောတာကို ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်လို မတတ်တတ်နဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီ ဆရာကြီးရီနိုင်း နဲ့ သားလားလို့ မေးတယ်။ သူ စကားကြားတော့ ဟယ်လင်က ဟက်ဟက် သတ်ပုက် ရယ်တယ်။

"မစ္စတာလီနိုင်းက ဂျီနီဇာကရှင်" လို့ ဝင်ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့ သူ ဂျာမန်စကားပြောတတ်ပါတယ်။ သူဟာ ရီနိုင်းရဲ့ သားမဟုတ်ပေမယ့် ရီနိုင်းကို ခင်ပွန်းပြီး ကြည့်ညှိလေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ"

"ခင်ဗျား စိတ္တဇပန်းချီကို ကြိုက်သလား" လို့ ကရောဆီက မေးတယ်။

"သူ့မှာ စိတ္တဇပန်းချီကားတချို့တောင် စုထားတာရှိတယ်" တဲ့။ ဟယ်လင်က ဝင်ဖြေတယ်။

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီကား နည်းနည်းပါးပါးဆွဲထားတာရှိ

တယ်" လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကလည်း လူ့လောကအတွင်းက ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချပ်ဝစ်စ်ရဲ့ ပန်းချီကား တချို့ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ရဲ့ နည်းပရိယာယ် ကို အထောက်အကူဖြစ်အောင် ကူရတာပေါ့။

"ခင်ဗျား ဝင်းတားသားက ဩစကာရိန်းဟတ် စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ပန်းချီ ကားတွေကို သိတယ်မဟုတ်လား"လို့ ကရောဆီက တရင်းတနီး အမူအရာနဲ့ မေးတယ်။

"ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ "ရိန်ဟတ်ဆီမှာ ဗင်းဂိုးရဲ့ ကားတစ်ချပ်လည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကားပေါ့"

"ဗင်ဂိုးရဲ့ ကားက ဘယ်ကားလဲ" လို့ ကရောဆီက စိတ်ဝင်တစား မေးတယ်။

"အရူးထောင်တွင်းမှာ ပန်းဥယျာဉ်ဆိုတဲ့ကား"

"ကရောဆီက ပြုံးတယ်။ "ဟုတ်တာပေါ့။ အလွန်ကို အံ့မခန်းဖြစ်လောက် တဲ့ လက်ရာတစ်ခုပဲ" တဲ့။

သူက ပန်းချီအကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောလာတယ်။ ပန်းချီဆရာ လောင်ဗရီးရဲ့ လက်ရာတွေကို အနုစိတ်ပြီး ဝေဖန်ပြလာတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း သူ့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပြောနိုင်တယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ချပ်ဝစ်စ် ဆီက ရယူထားလိုက်တဲ့ ပညာဗဟုသုတလေးအတွက် ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ ဟယ်လင်ရဲ့ နည်း ပရိယာယ်တွေကို နားလည်သွားပြီ။ သူ့အနေနဲ့က ကျွန်တော့်ကို သူ့ယောက်ျား ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဘေးဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကရောဆီ ရိပ်မိမသွား အောင် အားထုတ်နေတာပါ။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်ဆိုရင် ကရောဆီကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့အဆက်စပ်ကို သိအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ။

ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော့်ကို ဇနီး လူစီယင်နီဖြစ်တယ် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အကြီးက အလွန်စနွှာတီးကောင်းတဲ့ သမီး . . . စသည်ဖြင့် အရေးကြီးလာရင် ပြောနိုင်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

ကရောဆီရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ဟယ်လင်ဆီရောက်သွားလိုက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလိုက်နဲ့ အလုပ်များနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားထု

ပန်းချီဝါသနာပါတာ တူစာယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို အကြောင်းပြပြီး နောက်တစ်ကြိမ် သပ်ဆုံကြဖို့ သူက အကြံပြုတယ်။

ကန်သာယာဘေးက ငါးကြော်ကောင်းကောင်းရနိုင်တဲ့ စားသောက်ဆိုင် နာ တစ်ရက်လောက် နေ့လယ်စာစားရင်း စကားပြောကြရရင် မကောင်းဘူး လားလို့ သူကပြောတယ်။ ပန်းချီကားတွေအကြောင်း သိနားလည်တဲ့ လူ တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်တဲ့အတွက် ထူးခြားတယ်လို့ သူ ယူဆ ကြောင်းလည်းပြောတယ်။

"ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားတွေကို အားတတ်သရော လက်ခံခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူပြောတဲ့အတိုင်း နေထိုင်ကြတာပေါ့လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော် မကြာပါဘူး။ သီတင်းလေးပတ် သို့မဟုတ် ခြောက်ပတ်ပဲ ကြာမှာပါလို့ ထပ်ပြောလိုက်တော့ သူအံ့အားသင့်နေ တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဂျီနီဗာမှာ နေတယ်မဟုတ်လားလို့ မေးနေတယ်။ ဘုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျီနီဗာသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ဘဲလ်ဖို့တ်မှာ နေပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဘဲလ်ဖို့တ်က ပြင်သစ်မှာဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်စုံစမ်းဖို့မလွယ်ဘူး။

ပြန်မယ်အလုပ်မှာ သူ မမေးဘဲ မနေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင် ဘယ်မှာ တွေ့ကြတာလဲတဲ့။ ဒီလောက်ဝါသနာတူတဲ့ ဘုရား ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိလာကြတာဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ "ကျွန်မတို့က ဆေးခန်း မှာ တွေ့ပြီး ခင်လာကြတာပါ။ မစ္စတာကရောဆီ" လို့ ပြောတယ်။ "မကျန်းမာ တဲ့ နုတ်တွေဟာ တခြား သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး ဝါသနာတူတတ်ကြတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ လူတွေမှာက အာရုံကြောထက် ပိုတိုသားက ပိုများတယ် မဟုတ်လား"

အဲသလိုပြောပြီး ဟယ်လင်က ပြုံးတော့ ကရောဆီကလည်း အလိုက် နေပြီး ပြန်ပြုံးတယ်။ "ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မခင်"တဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း ဟယ်လင်ထက် ညံ့မသွားအောင် ကရောဆီကို နှာတစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်တယ်။ "ဒီနေ့ ခေတ်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ဂျာမနီ

တွေက ရီနှိုင်းရဲ့ ပန်းချီတွေကို အလွန်ညံ့ဖျင်းတဲ့ အနုပညာတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာ ဗင်ဂိုးဆိုပါတော့..”

“အကောင်းဆုံးကို ရွေးတတ်တဲ့ ဂျာမန်တွေဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ မပါပါဘူး”လို့ ပြန်ပြောပြီး ကရော့ဆီက အခန်းထဲက ဖျတ်ခနဲထွက်သွားတယ်။

“သူက ဘာကို လိုချင်နေတာလဲ”လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို မေးတယ်။

“သူ့အဖို့ လိုချင်နေတာ၊ ဟယ်လင်က မောင့်ကို မလာနဲ့လို့ သတိပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ရောက်လာတာကိုး၊ ဟယ်လင် မောင်က သူ့ကို ခိုင်းထားတာ၊ သူကလာပြီး ထောက်လှမ်းတာပဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုးဟာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ဟယ်လင်ကတော့ အလွန်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာတယ်။

“ဂတ်စတာပိုလို့ခေါ်တဲ့ နာဇီစစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ အရိပ်ဟာ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာတာပဲ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ လုံးဝမလွတ်မြောက်သေးဘူးဆိုတာ သိသာထင်ရှား မနေဘူးလား၊ ကရော့ဆီက ဟယ်လင်ကို ကောင်စစ်ဝန်ရုံးလာပြီး နိုင်ငံကူး လက်မှတ်မှာ ရုံးတံဆိပ်နှိပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောသွားသတဲ့၊ ထွက်ခွင့်ဗီဇာယူရ မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

“သူကပြောတယ်၊ အဲဒါဟာ စည်းကမ်းအသစ်တဲ့” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“သူလိမ်တာ”လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောတယ်။ “စည်းကမ်းသစ်ချတယ်ဆို ရင် မောင် သိရမှာပေါ့၊ ဘေးဒုက္ခသည်အားလုံးဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သစ် သစ်ဟောင်းဟောင်း အကုန်သိတယ်။ တကယ်လို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း မင်းသွား ရင် မင်းနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဆီးပြီးသိမ်းထားမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒါဆို ဟယ်လင်လည်း မောင့်လို ဘေးဒုက္ခသည် တစ်ယောက်ဘဝ ရောက်သွားမှာပဲ”

“ဒါပေါ့ မင်းက ဂျာမနီကို မပြန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဘေးဒုက္ခသည် ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဟယ်လင်ကတော့ ဒီမှာပဲနေမှာ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ဘယ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှလည်း ဟယ်လင် မသွားဘူး၊ ဂျာမနီကိုလည်း မပြန် ဘူး”

ဒီကိစ္စကို အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ချင်း မဆွေးနွေးမိခဲ့ကြဖူးဘူး။ အမှန်တော့လည်း ဒါက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှပြန် မပြောဘူး။ ဟယ်လင်ရဲ့နောက်ဘက်က မိုးကောင်းကင်နဲ့ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင် တွေ တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို မြင်နေရတယ်။ အလင်း ရောင်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာဟာ မှန်မှိုင်းနေတယ်။

“မောင် တာဝန်မယူရပါဘူး” လို့ ဟယ်လင် မကျေနပ်တဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။ “မောင်က ဒီကိစ္စကို မေးလည်း မမေးဘူး၊ ပြောလည်း မပြောဘူး၊ ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို မောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေရပါဘူး။ တကယ်လို့ မောင် ဒီမှာ ရှိမနေဘူးဆိုရင်လည်း ဟယ်လင်ကတော့ ဂျာမနီကို မပြန်ပါဘူး။ ဟယ်လင် အခု ရှင်းပြနေတာကို မောင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အံ့အားလည်း သင့်သွားတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်သွားတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင် အခု တွေးနေတာက အဲဒီ ကိစ္စမဟုတ်လို့ ဘာမှ မပြော ဘာပါ”

“ဟယ်လင်သိတယ် ဂျိုးဆက်၊ အဲဒီတော့ ဟယ်လင်တို့ ဒီအကြောင်း ကို နောက်ထပ် မပြောကြစတမ်း၊ ဘယ်တော့မှ မပြောရဘူးနော်”

“ကရော့ဆီကတော့ လာဦးမှာပဲ၊ သူမလာရင်တောင် တခြားတစ်ယောက် ဆီတော့ လွှတ်ဦးမှာပဲ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “မောင် ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားရင် တော့ သူတို့က ပြဿနာရှာကြမှာပဲ၊ ဟယ်လင်တို့ တောင်ပိုင်းကို ဘာပြုလို့ မသွားတာလဲ”

“မောင်တို့အနေနဲ့ အီတလီနိုင်ငံကို သွားလို့မဖြစ်ဘူး ဟယ်လင်၊ မှဆို သိနီရဲ့ ပုလိပ်တွေ ဂတ်စတာပိုစစ်ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ လည်ပင်းဖက်နေကြတာ”

“တောင်ပိုင်းဘက်မှာ တခြားသင့်တော်မယ့်နေရာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိတယ်၊ ဆွစ္စတီစီနို၊ လိုကာနို၊ လူဂါနို”

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မီးရထားစီးပြီး ခရီးဆက်ထွက် ကြတယ်။ ငါးနာရီတိတိကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အက်စကီးနားက လိုကန် အိမ်ထားရား ဟိုတယ် ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေကြပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းကလည်း အဲဒီလို ဆန်သွားပြီ၊ မြို့ထဲမှာကတော့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်

တောပဲ ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ ကမ္ဘာလေးဟာ ဇူရစ်ကဆိုရင် နာရီပိုင်း ငါးဆယ်တိတိ နေစာလှူဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာစိတ်ကူးမှမရှိတဲ့ လက္ခဏာ သိလား။

ချုပ်ဝပ်စ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ စစ်မဖြစ်ခင် ငြိမ်လျက်နေတဲ့ နောက်ဆုံးလတွေကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ ဒီဒီတုန်းက ဥရောပ တစ်တိုက်လုံးမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေတယ်လို့ ဟု ပြောသည်။

“အင်း မှတ်မိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “လူတိုင်းက အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတယ်လေဗျာ။ ဒုတိယမြူးနစ်၊ ပြီးတော့ တတိယမြူးနစ်ဆိုတာမျိုးတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအထင်မျိုးပေါ့”

“မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ စိတ်အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခု ကြားမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ဆည်းဆာအချိန်ကလေးပေါ့၊ အရာရာတိုင်းဟာ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့အခြေအနေလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟု ချုပ်ဝပ်စ်က မေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် “ခင်ဗျား ပြင်သစ်ကို ဘယ်အချိန်ကျမှ သွားသလဲ”ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချုပ်ဝပ်စ်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အိမ်ခြေယာမဲ့တွေအတွက် နေလို့ ဆိုင်လို့ သက်သောင့်သက်သာ မရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ တူနေတယ်။ ရှိရှိသမျှ လမ်းအားလုံးကလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုပဲ ဦးတည်နေကြတယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ဟာကလော့ဆီးဆီက ဟယ်လင့်ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာကတော့ ဇူရစ် သို့မဟုတ် လာဂျီးနီးက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဟယ်လင်ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရမယ်လို့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ထွက်ရတော့မှာပဲ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ပြီး သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်နေရာကို သွားသွား ဒီနိုင်ငံထဲမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားမှာပဲ။ တစ်ရက် မဟုတ် တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော်

စာရွက်စာတမ်းတွေကို တောင်းပြီး စစ်လား ဆေးလား လုပ်မှာပဲ။ သူတို့ဘက်က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အတုလို့ သိသွားရင် ဖမ်းပြီး ပြည်နှင့်ဒဏ် ခတ်မှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လာဂျီးနီးကို သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန် ကောင်စစ် ဝန်ရုံးဘက်ကို မရောက်အောင် ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ သွားမယ့်အစား ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို သွားပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ဝီဇာ ယူခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ ဝီဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လအထိ နေခွင့် ရစေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား။

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမလဲ”တဲ့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မနက်ဖြန်”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးညစာကို ‘ရွန်ကို’ ခေါ်တဲ့ ရွာလေး ဘစ်ရွာတည်းက ‘အယ်လ်ဘာဂိုဒဲလားပို့တာ’ ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ပန်းခြံထဲမှာ စားကြတယ်။ တောင်ကုန်းတွေကြားမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ရွာကလေးက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပျံလွှားငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ အသိုက်နဲ့ တူနေတယ်။

ရွာက အမြင့်ပေါ်မှာ နေတာဆိုတော့ အောက်ဘက် ကန်ရေပြင်အလှူကို အပေါ်စီး မြင်နေရတယ်။ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တွေ ပေါ်မှာလည်း ဂျပန် ရောင်စုံ မီးအိမ်ကလေးတွေကို ဝေဆာလှပအောင် ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ အနိမ့် ဦးဘက်က လေနဲ့ ပါလာနေတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ စံပယ်ပန်းတွေရဲ့ အနံ့ဟာ သင်းပျံ့နေတယ်။

ကန်ထဲမှာ ကျွန်းငယ်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ရောမခေတ်တုန်းက ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ ဝီးနပ်စ်နတ်သမီးရဲ့ နတ်ကွန်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောဆိုနေသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ရွာပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ အပြာရောင် တောင်တန်းတွေ ကြည့်လင်တောက်ပနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ဆီကို ထိုးတက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ‘စပါကတ်တီ အီတလီ ခေါက်ဆွဲ’ နဲ့ ‘ပစ်ကာတာ’ ကို အီတလီဝိုင်နဲ့ တွဲပြီး စားသောက်ကြတယ်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာဆက်ပြီး မနေနိုင်တာကတော့ ဆိုးတာပဲ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “နွေရာသီ ဒီမှာ နေရရင် ဟယ်လင် သိပ်ပျော်မှာပဲ”

“နောင်တစ်ချိန်ကျတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရဦးမှာပါကွယ်”

နေတာပဲ ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ ကမ္ဘာလေးဟာ ဇူရစ်တဆိုရင် နာရီ ပေါင်း ငါးဆယ်တိတိ နေစာလှူဖွဲ့ကလှူပြီး တခြား ဘာစိတ်ကူးမှမရှိတဲ့ လက္ခဏာ ပဲ သိလား။

ချုပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “စစ်မဖြစ်ခင် ငြိမ်လျက်နေတဲ့ နောက်ဆုံးလတွေကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား အဲဒီတုန်းက ဥရောပ တစ်တိုက်လုံးမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေတယ် လေ” ဟု ပြောသည်။

“အင်း မှတ်မိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “လူတိုင်းက အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် နေကြတယ်လေဗျာ။ ဒုတိယမြူးနစ်၊ ပြီးတော့ တတိယမြူးနစ်ဆိုတာမျိုးတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအထင်မျိုးပေါ့”

“မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ စိတ်အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခု ကြားမှာ တည်ရှိ နေတဲ့ ဆည်းဆာအချိန်ကလေးပေါ့၊ အရာရာတိုင်းဟာ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့အခြေအနေလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟု ချုပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် “ခင်ဗျား ပြင်သစ်ကို ဘယ်အချိန်ကျမှ သွားသလဲ”ဟု ပြန်မေး လိုက်သည်။

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အိမ်ခြေယာမဲ့တွေအတွက် နေလို့ ထိုင်လို့ သက်သောင့်သက်သာ မရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ တူနေတယ်။ ရှိရှိသမျှ လမ်းအားလုံးကလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုပဲ ဦးတည်နေကြတယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ဟာကလော့ဆီးဆီက ဟယ်လင့်ဆီ ကို စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာကတော့ ဇူရစ် သို့မဟုတ် လာဂွီးနီးက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဟယ်လင် ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရမယ်လို့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ထွက်ရတော့မှာပဲ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ပြီး သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်နေရာကိုသွားသွား ဒီနိုင်ငံထဲမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားမှာပဲ၊ တစ်ရက် မဟုတ် တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော့်

စာရွက်စာတမ်းတွေကို တောင်းပြီး စစ်လား ဆေးလား လုပ်မှာပဲ။ သူတို့ဘက်က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အတုလို့ သိသွားရင် ဖမ်းပြီး ပြည်နှင့်ဒဏ် ခတ်မှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လာဂွီးနီးကို သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန် ကောင်စစ် ဝန်ရုံးဘက်ကို မရောက်အောင် ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ သွားမယ့်အစား ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို သွားပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ဝီဇာ ယူခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ ဝီဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လအထိ နေခွင့် ရစေလိမ့်မယ် မဟုတ် လား။

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမလဲ”တဲ့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မနက်ဖြန်”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးညစာကို ‘ရွန်ကို’ ခေါ်တဲ့ ရွာလေး တစ်ရွာတည်းက ‘အယ်လ်ဘာဂိုဒဲလားပို့တာ’ ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ပန်းခြံ ထဲမှာ စားကြတယ်။ တောင်ကုန်းတွေကြားမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ရွာကလေးက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပျံလွှားငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ အသိုက်နဲ့ တူနေ တယ်။

ရွာက အမြင့်ပေါ်မှာ နေတာဆိုတော့ အောက်ဘက် ကန်ရေပြင်အလှ ကို အပေါ်စီး မြင်နေရတယ်။ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တွေ ပေါ်မှာလည်း ဂျပန် ရောင်စုံ မီးအိမ်ကလေးတွေကို ဝေဆာလှပအောင် ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ အနိမ့် ပိုင်းဘက်က လေနဲ့ ပါလာနေတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ စံပယ်ပန်းတွေရဲ့ အနံ့ဟာ သင်းပျံ့နေတယ်။

ကန်ထဲမှာ ကျွန်းငယ်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ရောမခေတ်တုန်းက ကျွန်း လေးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ ဝီဇာပစ်နတ်သမီးရဲ့ နတ်ကွန်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောဆိုနေသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ရွာပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ အပြာ နုရောင် တောင်တန်းတွေ ကြည့်လင်တောက်ပနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ဆီကို ထိုးတက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ‘စပါဂက်တီ’ အီတလီ ခေါက်ဆွဲ’ နဲ့ ‘မစ်ကာတာ’ ကို အီတလီပိုင်နဲ့ တွဲပြီး စားသောက်ကြတယ်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာဆက်ပြီး မနေနိုင်တာကတော့ ဆိုးတာပဲ” လို့ ဟယ်လင် က ပြောတယ်။ “ဇွေရာသီ ဒီမှာ နေရရင် ဟယ်လင် သိပ်ပျော်မှာပဲ”

“နောင်တစ်ချိန်ကျတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရဦးမှာပါကွယ်”

“အခုအချိန်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စကားတွေ ပြောစရာရှိသေးလို့လား မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင့်အနေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ပြီး ပါပြီ”

“ဆန့်ကျင်ဘက်စကားတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆိုးတာပဲလို့ ပြောရင်လည်း ရတာပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို အသာဆွဲယူလိုက်တယ်။ သူ့အသားရောင်ဟာ အခုအချိန်ထိ ညိုမောင်းမောင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့မျက်လုံး အရောင်တွေဟာ ဝင်းလဲ့နေတယ်။

“မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်စာယ် ဟယ်လင်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ မောင်ဟာ မင်းကို ရောင်ပြန်ဟပ်မယ့် မှန်တစ်ချပ် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီညခင်းနဲ့ ဒီနာရီပိုင်းကလေးကို ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ မောင် ဆုတောင်းပါတယ်”

“ဘုရားသခင်က အရာရာတိုင်းကို ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ ဟယ်လင်လည်း ဆုတောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မောင်တို့ကို ကောင်းချီးပေးပါစေ၊ ဘာပြုလို့လဲသိလား၊ မောင့်အနေနဲ့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ စကားကို အခုမှ ပြောတဲ့အတွက်ကြောင့်ပေါ့”

ဝိုင်ကုန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လမ်းကြို လမ်းကြားတွေကို တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်ပြီး လမ်းမကြီးတစ်ခုဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလမ်းမကြီးက အက်စကိုနားဘက် သွားတဲ့လမ်း၊ တောင်တန်းတစ်ခုရဲ့ ဘေးအတိုင်း အောက်ဘက်ဆင်းလာပြီး ရွက်ကိုရွာနဲ့ သုသာန်က ဖြတ်သွားရတဲ့ လမ်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သုသာန်ထဲက ဖြတ်အလာမှာ တောပန်းတောင်ပန်းအဖုံတွေ မွှေးပျံ့နေတာကို သတိထားမိကြတယ်။ အက်စကိုနားမြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမှာ ရှိနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေဆီက မီးရောင်တွေဟာ ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာလာပြီး အရိပ်ထင်နေကြတယ်။ တောင်ကြားတွေဘက်က အေးမြတဲ့လေဟာ တဖြုတ်ဖြုတ်တိုက်ခတ်နေတယ်။

ကန်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းခြေပေါ်က ကျွန်တော်တို့ ငှားထားတဲ့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ အိမ်ကတော့ ခပ်သေးသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်။ နေသာ ထိုင်သာရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးပါ။

“ဟယ်လင်တို့ လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ငွေနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် ကြာကြာနေနိုင်မလဲ” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ချွေတာပြီးသုံးရင် တစ်နှစ်ပေါ့၊ တစ်နှစ်ခွဲကြာချင်လည်း ကြာမယ်”

“တကယ်လို့ မချွေတာဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒီနေ့ကုန်ရင် ကုန်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ချွေတာမနေပါနဲ့တော့” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“နေရာသီက တိုတိုကလေးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နေရာသီက တိုတိုလေးပါ”လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။ “နေရာသီတင် တိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝဟာလည်း တိုတိုလေးပဲ အဲသလိုဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟယ်လင်တို့က အချိန်ကာလ အားဖြင့် ဘယ်လောက်တိုတယ်ဆိုတာ သိနေကြလို့ပါ”

“ဘဝတိုတယ်ဆိုတာ ကြောင်တွေသိလား၊ ငှက်တွေရော သိသလား၊ သိပ်ပြာတွေကရော သိသလား၊ သူတို့အဖို့ကတော့ ဘဝဟာ ရာသက်ပန်တည်နေတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ၊ ဘယ်သူကမှလည်း ဒီအကြောင်းကို ရှင်းမပြကြဘူး။ ဘယ်လင်တို့ လူတွေကျမှ ဘာပြုလို့ ပြောပြကြတာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေတွေကတော့ အများကြီး ရှိနေတာပဲ”

“ဟယ်လင့်ကို အဖြေတစ်ခုလောက် ပေးပါလား”

ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဟာ မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှာ ရပ်နေကြတယ်။ တံခါးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကိုတော့ ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အဖြေတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။

“ဘဝဟာ ရာသက်ပန်တည်သွားရင် လူတွေက မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟယ်လင်တို့က ဘဝအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ မောင်က ထင်သလား။ ဘုရားသခင်က ဘဝကို ငြီးငွေ့သလို ငြီးငွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားသလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ မမှန်ဘူး၊ နောက်ထပ် အဖြေတစ်ခုလောက် ပေးပေးပါဦးလား”

“ဘဝဟာ ရာသက်ပန်တည်သွားရင် သာယာပျော်ရွှင်မှုထက် မသာယာပျော်ရွှင်မှုတွေ ပိုများလာလိမ့်မယ်” တဲ့။

ဟယ်လင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ အချိန်အတော်ကြာမှ သူ့ခဲဘက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ “ဒီစကားတွေထဲမှာ မှန်ကန်မှုဆိုတာ

နှမ်းစေ့ တစ်စေ့တောင်မပါဘူး။ ဟယ်လင်တို့ ဒီစကားတွေကို ပြောနေကြတာ ဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဟယ်လင်တို့ ဒီဘဝမှာ ရာသက်ပန် မနေကြဘူးဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ ရာသက်ပန် ဆုပ်ကိုင်မထားနိုင်ဘူး ဆိုတာရယ် အဲဒီအချက်တွေကို သိနေကြလို့ပါ။

“အမှန်တော့ ဟယ်လင်တို့ဆီက တီထွင်တဲ့ စကားပါ။ ဘာကြောင့် ဟယ်လင်တို့က တီထွင်ရတာလဲ၊ ဒါလည်း ရှင်းပါတယ်။ ဒီစကားက ဟယ်လင်တို့ အတွက် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“မျှော်လင့်ချက် အပေါ်မှာလည်း မင်းမယုံကြည်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်ကတော့ ဘာကိုမှ မယုံကြည်ဘူး၊ ဒီတစ်ရက်မှာ ဟယ်လင်တို့ ကံကောင်းချင် ကံကောင်းမယ်၊ နောက်တစ်ရက်ကျတော့ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ လူတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပဲ။ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ဟာ သူလွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ထားချင်ထားမယ်။ ထားတဲ့အတိုင်း ဒီတစ်ကြိမ် အောင်မြင်မှု ရချင်ရမယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျတော့ သူထင်ထားသလို ကံကောင်းချင်မှ ကံကောင်းမယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ သူက အကပ်မခံဘူး၊ ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်က လိုက်သွားတယ်။ အပြင်မှာတော့ အလင်းရောင်က ရှိနေတယ်။ ဟယ်လင်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတယ်။ “မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ သူက မဖြေဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ် မမေးဘူး။

“ဟယ်လင် မူးနေတယ်” တဲ့။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ သူက အဖြေပေးတယ်။ “ဟယ်လင် မူးနေတာ ရှင်မသိဘူးလား” တဲ့။

“မောင် သတိမထားမိဘူး”

“ဟယ်လင် ဝိုင်သောက်တာ များသွားတယ်”

“မများပါဘူး၊ နောက်တစ်လုံး ရှိသေးတယ်”

“အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ယူဖို့ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတော့ ဟယ်လင်ဟာ မြက်ပင်တွေကြားက ဖြတ်ပြီး ရေကန်ဘက် သွားနေတာ မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို ချက်ချင်း လိုက်မသွားဘူး။ ဖန်ခွက်ထဲကို ဝိုင်ထည့်တယ်။ ကန်ရေပြင်နဲ့ မိုးကောင်းကင်က အရောင်ကြောင့်လား မသိဘူး။ ဝိုင် အရောင်ဟာ မည်းနေတယ်။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ မြက်ပင်တွေနဲ့ အုန်းပင်တွေကြားက ဖြတ်ပြီး ရေကန်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ သူက ဘေးရေစပ်မှာ ရပ်နေတာ မြင်ရတယ်။

သူ့ကို မြင်ရတော့မှပဲ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားတယ်။ သူရပ်နေပုံက ဘစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ဆီအထိ လျှောက်မသွားဘူး။ သူ လန့်သွားမှာ စိုးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အသာရပ်ပြီး အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေမိတယ်။

ခဏနေတော့ ဟယ်လင်ဟာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး ရေထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ သူ ရေကူးနေတာ မြင်တော့ ကျွန်တော် အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်အတွက် မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ခြံထည်အင်္ကျီယူဖို့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အပြင်ကို ပြန်ရောက်တော့ တစ်နေရာက ထိုင်ပြီး သူ့ရေချိုး အပြားကို စောင့်နေတယ်။ သူ့ရေချိုးနေတာကို အဝေးကနေပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိတယ်။

ဟယ်လင်ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာကို သူ့ဘာသာသူ ပြောအောင် ဖြေရှင်းနေတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဒီတဒဂ်အချိန်ကလေးမှာ ရေဟာ သူ့ကံကြမ္မာ၊ သူ့ မေးခွန်းနဲ့ သူ့အဖြေ ဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်။ သူ့ပြဿနာကို သူဘစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေဟန်ရှိတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ သူ ကမ်းဘက်ကို ပြန်ကူးလာတယ်။ ခရမ်းရောင်သမ်းနေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို နောက်ခံပြုထားတဲ့ သူ့ခေါင်းဟာ မည်းနက်နေတယ်။ သူဟာ ကမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ဆီကို ပြေးလာတယ်။

“ရေက သိပ်အေးတာပဲ၊ ရေကန်က နာနာဘာဝတွေ ရှိနေသလို ထင်ရတယ်။ အိမ်စေမကြီးက ပြောတော့ ဒီကျွန်းတွေအောက်မှာ အော်တိုပတ်စ်လို့ခေါ်တဲ့ ရေသရဲကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခြံပေးလိုက်တယ်။ “ဒီကန်ထဲမှာတော့ အကြီးဆုံးဆိုလို့ ငါးပဲရှိမှာပါ။ မင်းပြောတဲ့ အော်တိုပတ်စ်တွေ မရှိပါဘူး။ အော်တိုပတ်စ်တွေက ဂျာမနီမှာပဲ ရှိတာပါ။ ရေဆိုတာကတော့ ညဆိုရင် အေးတာပဲ ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ အော်တိုပတ်စ်တွေ ရှိနေပါတယ်လို့ ထင်နိုင်ရင် အော်တိုပတ်စ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အများကြီးမရှိတောင် အနည်း အပါးတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ဟယ်လင်တို့က မရှိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ရှိပါတယ်လို့ ထင်လို့မှ မရတာ”

“မင်း အဲသလို တွေးရင်တော့ ဘုရားသခင် ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ဖို့ လွယ်သွားပြီ”

“မောင်ကရော ဘုရားသခင် ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံသလား”

“ဒီညတော့ မောင်ဟာ အရာရာတိုင်း ယုံကြည်နေတယ် ဟယ်လင်”

“မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ ဒီတစ်ဘဝသာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘဝမှာလည်း အတူတူနေရလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုရော ယုံတာပဲလား”

“ယုံတယ်” လို့ ကျွန်တော်က တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဖြေလိုက်တယ်။

ဟယ်လင်က သက်ပြင်းချတယ်။ “ဟယ်လင်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အခု လောလောဆယ် အငြင်းအခုံ မလုပ်ချင်ဘူး။ မောလည်း မောနေတယ်။ အေးလည်း အေးနေတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကန်ရေဟာ တောင်ပေါ်က ကျလာတဲ့ ရေတွေပဲ၊ အေးမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်မှာ ဝိုင်သာမကဘူး၊ ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်းပါ ပါလာတာကို သတိရလိုက်တယ်။ အယ်လ်ဘာဂိုဒဲလားပို့စ် စားသောက်ဆိုင်က ဝယ်လာတာ။ စပျစ်သီးက ချက်တဲ့ ဂရက်ပါဘရန်ဒီဆိုတော့ အကောင်းစားအရက်ပဲ။ အခုလို အေးတဲ့အချိန်မှာ အလွန်သောက်သင့်တဲ့ ဘရန်ဒီပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင် ပြီး အဲဒီပုလင်းကို ယူတယ်။ ဟယ်လင်အတွက် တစ်ဖန်ခွက် အပြည့်ထည့် ပေးလိုက်တယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ဘရန်ဒီကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်သောက်နေတယ်။

“ဟယ်လင် ဒီနေရာကလေးက ခွာသွားရမှာ စိတ်မကောင်းဘူး” လို့ သူက ညည်းတယ်။

“မင်း မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီနေရာကို မေ့သွားမှာပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင်တို့ ပါရီကို ရောက်တော့မှာပဲ။ မင်း မရောက်ဖူးသေးလို့ ပါ။ ပါရီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြို့ကြီးတစ်မြို့ပါ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြို့ဆိုတာဟာ မောင်စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်သင့်တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ဟယ်လင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားက သိပ်များကြီးကျယ်နေမလား”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိတယ်။ “မင်း ဘရန်ဒီ ထပ်ယူဦးမလား” လို့ ဘဲ မေးလိုက်တယ်။

“သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် တစ်ခွက်၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက် ဘရန်ဒီ ထပ်ထည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြက်ပြင်တွေကြားက ကျောက်စားပွဲမှာ ဟယ်လင် အိပ်ချင်လာတဲ့အထိ ထိုင်ကြ တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က တွဲပြီး အိပ်ရာထဲ ပို့ပေးတယ်။

သူ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အိပ်မောကျသွားတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ တံခါးကနေပြီး အပြင်ဘက်က မြက်ပင်တွေကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတယ်။ မြက်ပင်တွေဟာ ပထမတော့ အပြာရောင် နောက်တော့ ငွေရောင်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ဟယ်လင် တစ်ရေးနိုးလာတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲ သွားပြီး ရေသောက်တယ်။ သူပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ကိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ရွက်ကို ရွာမှာရှိနေတုန်းက ရောက်လာတဲ့ စာပေါ့။ စာက အခန်း ထဲမှာ ချထားမိပုံပေါ်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ‘မာတင့်ဆီက စာ’ လို့ ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က စာကို ဖောက်ဖတ်ပြီး ဘေးနားမှာ ချထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က “မင်း ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေသလား” လို့ လှမ်းမေး တယ်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ “မာတင့်က ဟယ်လင်မိဘတွေကို ပြောပြ တယ်တဲ့။ ဟယ်လင်ကို ဆွစ်ဇာလန်သွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဆေးအစစ်ခံဖို့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ သီတင်းပတ်အနည်းငယ်လောက် နေထိုင်ပြီး အနားယူဖို့ ကိုယ်တိုင်အကြံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့လဲ သူတို့ကို ရှင်းပြခဲ့တယ်လို့ ရေး သားတယ်။”

“ဟယ်လင် သူ့ဆီမှာရော ဆေးကုခံခဲ့ဖူးသေးသလား”

“ရံဖန်ရံခါတော့ သွားပြီး အကုခံခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာရောဂါလဲ”

“ရောဂါ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး” လို့ ပြောပြီး ဟယ်လင်က စာကို ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပေးမဖတ်ဘူး။

“အဲဒီ အမာရွတ်က ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ ဗိုက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် အမာရွတ်တစ်ခု

ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် စောစောကတည်းက သတိထားမိခဲ့ပေမယ့် မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုမှ မေးမိတာပါ”

“ခွဲထားတဲ့ ဒဏ်ရာပါ။ အသေးအဖွဲ့ပါ။ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ်လို ခွဲစိတ်မှုမျိုးလဲ”

“ဘယ်လို အမျိုးအစားဆိုတာ ပြောမနေပါရစေနဲ့တော့။ ဒါမျိုးတွေက မိန်းမတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ဟာတွေပါ”

“ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ သူက မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ “မောင်ရောက်လာတာဟာ ဟယ်လင့်အတွက် အားဆေးပဲ” လို့ နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “ဟယ်လင့်ကြိုနေရတဲ့ ဘဝကို သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင် ရောက်လာတာ၊ မေးခွန်းတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့လား မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင့်ကို ချစ်ဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတွေဟာ ရှိချင်လည်း ရှိနေမှာပေါ့။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ အပေါစား ရုပ်အင်္ကျီတွေနဲ့ သိပ်တူတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။

ဟယ်လင့်နဲ့ ကျွန်တော် ပါရီမြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ ဆိန်းမြစ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်က ကွေးဒက်စ်ဂရင်းဩဂတ်စတင်းလမ်းက ဟိုတယ်လေးတစ်ခုမှာ နေကြတယ်။ ဟိုတယ်မှာ ဓာတ်လှေကား မရှိဘူး။ အဆင်းအတက် လှေကားထစ်တွေကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး ပုံပန်း ပျက်နေကြတယ်။

ပြီးတော့ အခန်းတွေကလည်း သိပ်ကျဉ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိန်းမြစ်ရဲ့ အလှတာရိုး တစ်လျှောက်မှာရှိနေတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်တန်း၊ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အဦးနဲ့ နော်ထရီဒီန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးစတဲ့ ရှုခင်းတွေကိုတော့ အပေါ်ကဆီးပြီး မြင်တွေ့နေရတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်တွေ ရှိတယ်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအထိတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူပြန်ဖြစ်နေကြပြီ။

စက်တင်ဘာလအထိတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေဟာ အတုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလအထိတော့ ဘာမှ ပြဿနာပေါ်စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာရင်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားမှာပဲ။

“မောင် အရင်တစ်ခါ ပါရီမှာနေတုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ” လို့ တစ်နေ့မှာ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ “မောင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့် ရသလား” တဲ့။

“ဘယ်ရမလဲ၊ မောင့်ကို ဘဝ ရပ်တည်ခွင့်တောင်မှ ခွင့်မပြုတာပဲ။ ဘဝရပ်တည် ခွင့်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မျှော်လင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဆိုရင် မောင် ဘာအလုပ်အကိုင်နဲ့ စားသောက်နေခဲ့သလဲ”
“မောင်လည်း တိတိကျကျ မမှတ်မိတော့ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြတယ်။ “ကြုံရာကျရာ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်အလုပ်မှလည်း ကြာကြာမမြဲခဲ့ဘူး။ ပြင်သစ်တွေက တရားဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး အတိအကျ လုပ်တာတို့ ဝါသနာ မရှိကြဘူး။ လုပ်ခနည်းနည်းပါးပါး ပေးတာကိုသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် အလုပ်တစ်ခုခုကတော့ ရတာပဲ။

“မောင့်အနေနဲ့ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နက္ကတိုင်တွေ၊ ခြေအိတ်တွေနဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီတွေ လက်ပေါ်တင်ပြီး လမ်းလျှောက်ဈေးသည်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဂျာမန် ဘာသာစကားသင်တဲ့ ကျူရှင်ဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဘေးဒုက္ခသည်များ စောင့်ရှောက်ရေးကော်မတီက ထောက်ပံ့ကြေးလေး ဘာလေး ရတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မောင့်မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချရောင်းရတယ်။ ဆွစ်ဇာလန် သတင်းစာတိုက်တွေကို ဆောင်းပါးတိုကလေးတွေ ရေးပို့တဲ့အခါလည်း ပို့တယ်”

“သတင်းစာအလုပ်က နောက်ထပ်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား”

“မရတော့ဘူး။ အဲဒီ အလုပ်အတွက်က လုပ်ခွင့်ပြုတဲ့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ အမြဲတမ်း နေထိုင်ခွင့် လက်မှတ်ရှိရမယ်။ မောင် နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့ရတဲ့ အလုပ်က စာတွေမှာ လိပ်စာတပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ချပ်ဝပ်စ်ဆိုတဲ့လူ မောင့်ဘဝထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့ အာမခံချက်မရှိတဲ့ ဘဝဟာ အစပြုလာတာပဲ”

“ဘာပြုလို့ အာမခံချက် မရှိတာလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မောင်ဟာ လူသေတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရတဲ့ တခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီကိုး ဟယ်လင်ရဲ့ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်း ဘဝရပ်တည်မှုက ရပ်ဆိုင်းသွားပြီလေ”

“ဟယ်လင်ကတော့ အဲသလို မပြောစေချင်ဘူး။ တခြား တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြောစေချင်တာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ရပါတယ်။ ဘဝနှစ်ခု ဆိုတာက တကယ်တော့ အငှားဘဝပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒုတိယ ဘဝလို့ပြောလည်း ရတာပါပဲ။ ဒီစကားက ပိုပြီးတိကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မောင်တို့ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ အပယ်ခံသမားတွေနဲ့ တူတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း မရှိတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။

“သူတို့အနေနဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ လူတွေရဲ့ စိတ်မှာ မကောင်းတာတွေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် မလုပ်ပါဘဲနဲ့ ကောင်းတာတွေ ဆုံးရှုံးရခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဝင်စေတဲ့အရာပါ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျပြီး ရယ်တယ်။ “ဒါဆိုရင် အခု ဟယ်လင်တို့ဟာ ဘာတွေလဲ၊ လူလိမ် လူညာတွေလား၊ လူသေကောင်တွေလား၊ သရဲတွေလား” လို့ မေးတယ်။

“ဥပမာအရတော့ မောင်တို့ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေပေါ့၊ ပါရီမှာ သာပြီး နေထိုင်ခွင့်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိဘူး”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လင်တို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြတော့ဘူး။ စိန်လူဝီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သွား ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားတစ်လုံးမှာ ထိုင်ပြီး နေစာလှုံ၊ ပြီးတော့ ကဖီ၊ ဒီဇရန်စားသောက်ဆိုင်သွား ပလက်ဖောင်းပေါ် ခင်းထားတဲ့ စားပွဲမှာထိုင်စား အဲဒီ အစီအစဉ်ကို မောင် ဘယ်လို သဘောရလဲဟင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ရှာတဲ့ ကိစ္စကို ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ဘိုးနှစ်ယောက် မခွဲမခွာ နေကြတယ်။ ဒီနေ့မနက်က နောက်နေ့မနက်အထိ ဘူးတွဲတွဲ၊ အပြင် ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာကတော့ မှန်တိုင်းကျနေတယ်။ စစ်တပ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ လွှတ်တော်ရဲ့ အရေးပေါ် အထူးအစည်းအဝေး သေသည်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ဘဝသံသရာထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်။

လူ့ဘဝဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ နေကြရတဲ့အခါမှာ 'အချိန်' အတွက် ပေးစရာနေရာ မရှိတော့ဘူး။ 'အချိန်' နဲ့ အလွန်အလွမ်းကွာဝေးတဲ့ ကမ်း တစ်ဖက်ပေါ် ရောက်နေသလိုပဲ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား ယုံကြည်ရဲ့လား။"

* * *

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး မသိမသာ အကဲခတ် သည်။ "ခင်ဗျား မယုံဘူး မဟုတ်လား" ဟု မေးသည်။

ကျွန်တော် မဖြေချင်။ သူပြောပြသမျှကို နားထောင်လာရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ငြီးငွေ့စိတ်ကလည်း ဝင်နေသည်။ သူပြောနေသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုများနှင့် ပြည့်နေသော ဇာတ်လမ်းများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတော့။

သူ၏ အဆုံးအစမရှိသော ဘဝသံသရာ ရှိသည်မှာလည်း ကျွန်တော့် အမြင်အရ သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး" ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးသည်။ "ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတို့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ဘဝသံသရာတို့ ဆို တာတွေက ကျွန်တော်တို့ သေသွားတဲ့ အချိန်ကျမှ ရှိချင်ရှိလာမယ့် အရာ တွေလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။ အဲသလို သေသွားတဲ့အချိန်ကျမှ ရှိချင် ရှိလာမယ့် အရာတွေကို ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။ အဲသလို သေသွားတဲ့ အခါကျတော့မှ ပြကွဒိန်ကလည်း ရပ်သွားပြီ။ အချိန်ကလည်း ရပ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေသမျှ အရာတွေဟာ အချိန် ဆိုတဲ့အရာထဲမှာ လုပ်နေကြတာ။ အချိန်ဆိုတာကလည်း ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ပဲ။ ရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်သွားနေတာ"

"အို... ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီယုံကြည်မှုကို အသေမခံနိုင်ဘူး" ဟု ချုပ်ဝပ်ဇ်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ "ကျွန်တော်ကတော့ ဒီယုံကြည်မှုကို ကျောက်တိုင်ကြီး တစ်တိုင်လို အခိုင်အမာ တည်တဲ့နေစေချင်တယ်။ ဒီရေ နောက်ကို ပါသွားမယ့် သဲနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ ရဲတိုက်မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

"ကဲ... ဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်တဲ့လူတွေ သေသွားပြီဆိုပါတော့ သူတို့ဘယ်ရောက်သွားမလဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ ရှင်သန်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တခြား ဘယ်ကို

ရောက်သွားကြလို့လဲ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ဟယ်လင်ရဲ့မျက်နှာ သူ့မျက်နှာကို ဘွန်တော်ပဲ သိတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ မှတ်မိနေတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာ နဲ့ပဲ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်က မေ့ပစ်ရမှာလား။"

"အချိန်တွေ ကုန်သွားတဲ့အခါ သူ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲ မှာ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက သူ့ကို ထုတ်မပစ်သမျှ ကာလပတ်လုံး သူဟာ ရှိနေမှာပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တွေနဲ့ လိမ်လည်မှုတွေက သူ့မျက်နှာကို ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင် နေမှာပဲ"

တကယ်တော့ အကောင်အထည်မရှိဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထုအနေနဲ့ မြင်ရတာ သည်း မဟုတ်ဘူး။ တိုက်နံရံမှာ တွယ်ကပ်တက်နေတဲ့ အိုင်ဗီပန်းနဲ့ စိတ်အာရုံ ထဲမှာ တွယ်ကပ်ဖွဲ့နှောင်နေတာပဲ။ ဒါကို ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဘယ်မသိဘဲ နေပါ့မလဲ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ကို သတိထားပြီး ထိန်းနေရတာပေါ့။

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကို မေ့မသွားဖို့အတွက် အရာရာတိုင်းကို ဝါးမျို နှုတ်ဆီးပစ်မယ့် အတ္တဆန်မှု၊ အတ္တကြီးမှုတွေကို ကြီးထွားမလာအောင် ချိုးနှိမ် နေရတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။"

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် မစွတာချုပ်ဝပ်ဇ်" ကျွန်တော်က စိတ် တည်နိုင်သမျှထိန်းချုပ်ပြီး အေးအေးသာသာ ပြန်ပြောပါသည်။ "ဒီ အကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်း ပြောပြနေတာ ဘာတလား။ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲရှိနေတဲ့ဟာတွေကို မေ့မသွားအောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

ယခုကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤလူသည် ယုတ္တိတန် တန်ဆင်ခြင် စဉ်းစားမှုများဖြင့် မသိမသာ ရူးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဆာပင်ဘီး၏ ဝတ္ထုထဲမှ လေရဟတ်ကြီးများကို ရန်သူဟု ထင်ကာ နှိပ်ကပ် တိုက်ခိုက်နေသည့် သူရဲကောင်း ဒွန်ကွစ်ဆုတ်နှင့် တူနေသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု အပေါ် များစွာ အလေး ခြေးပေးမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့အခြေအနေကို စေ့စေ့ စိတ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ကြည့်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျား စောစောကပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သေသွားတဲ့အခါ

ကျရင် အရာရာတိုင်းဟာ ရပ်သွားမယ်...တဲ့။ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာလည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော် အခု စိတ်ကူးနေတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အဲသလို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

“ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ပြောနေတာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နူးရိုးဆစ်ခုဟုခေါ်သော သူ့လို စိတ်ရောဂါ သည် အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့လို စိတ္တဇသမားများသည် စိတ်ချ ရသည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သတ်မသေပါဘူးဗျာ” ဟု သူက ကျွန်တော့်အတွေးကို ရိပ်စားမိသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံး၍ပြောသည်။

“အခုအချိန်မှာ လူ့သတ္တဝါ အသက်တွေ အများကြီးရှိဖို့ လိုနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဂျိုးဆက်ချုပ်ဝင်အဖြစ်နဲ့ သေမှာပါ။ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲသွားချိန်မှာ ဂျိုးဆက်ချုပ်ဝင်အိတ်တို့ လူ သေတော့မှာ”

အတွေးတစ်ခု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုအတွေး နှင့်အတူ အရူးအမူးနိုင်လှသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုလည်း ပါလာသည်။ “ခင်ဗျား မနက်ဖြန်ကျရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ” ဟု မေးမိသည်။

“ပျောက်သွားတော့မယ်”

“ဂျိုးဆက်ချုပ်ဝင် အဖြစ်နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်ပဲ ပျောက်သွားမှာလား”

“ဂျိုးဆက်ချုပ်ဝင်နဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသမျှ အရာရာတိုင်းဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တဟောင်းပေါ့”

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် မလိုတော့ဘူး”

“နောက်တစ်ခုရှိလို့လား”

ချုပ်ဝင်က ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုမှ မလိုဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထဲမှာ အမေရိကန်ပြည်ဝင်ခွင့် ဝိဇာပါသလား”

“ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရောင်းမလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော့်တွင် ငွေမရှိ။

ချုပ်ဝင် ခေါင်းခါသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်တော် မရောင်းနိုင်ဘူး” ဟု ချုပ်ဝင်ကဖြေသည်။ “ကျွန်တော် ရထားတာက လက်ဆောင်အဖြစ် ရထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ပေးနိုင် ပါတယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ပေါ့။ ခင်ဗျား သုံးလို့ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဘုရား ဘုရား ခင်ဗျား ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလည်း” ဟု ကျွန်တော်က အမောတကော ပြန်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ “သုံးလို့ရတယ် မဟုတ်လားတဲ့ မေးမှ ခမ်းရက်ပလေဗျာ။ ဒီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်မှာဗျ။ သိလား”

ကျွန်တော့်မှာ အမေရိကန်ဗီဇာမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် မနက်မှာ အမေရိ ကန် ဗီဇာပါတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ်စောင်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေတဲ့လူပါဗျာ”

ချုပ်ဝင်က စိတ်ထိခိုက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးသည်။ “အဖြစ် အပျက်တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ပြန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်နော်။ ခင်ဗျားက အခု ချုပ်ဝင်က သေလုနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သတိရအောင် လုပ်နေတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့သားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်ရောက်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ့် နိုင်ငံကူးလက် မှတ် တစ်စောင်ရဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မဲတွေးနိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ။ အင်းလေ၊ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ခင်ဗျားကို ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား အခန်း ဓာတ်ပုံပြောင်းကပ်ဖို့ လိုတယ်။ အသက်ကလည်း ဒီ အသက်အရွယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်က သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ငါးနှစ် ကြီးနေတယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို မကောင်းကောင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ လူထဲက အသိမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံပြောင်းတာလောက် ကတော့ အင်မတန်လွယ်တဲ့အလုပ်ပါ”

ချုပ်ဝင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ အချိန်အတန်ကြာမျှ ကောင်းကင်ဆီသို့ ကြည့်ကာ ငေးမောနေသည်။ တကယ်လို့ “ခင်ဗျားအနေနဲ့ ငါ့အဖို့ကားတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား။ ခင်ဗျားလို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လို ဖြစ်လာအောင်ပေါ့”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ “နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဆိုတာ စက္ကပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “မျက်လှည့်ပြသလို လုပ်လို့ ရတဲ့ အမျိုးအစားမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ပါရီမှာ နေတာကြာပြီလား”

ကျွန်တော့်အား သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ပေးမည်ဟူသော ကတိအပေါ်တွင် ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ သံသယ ဖြစ်နေဆဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာက ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ်။ ရုတ်အတွက် ပြည်ဝင်ခွင့် ဝီဇာရအောင်လုပ်ဖို့က ခွဲနေသည်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ ဝီဇာ အလွယ်တကူရအောင် ရှာဖွေအား ကျွန်တော့်နှစ်ယောက် ပြောလျှင် ဖြစ်မလား။ သို့သော်လည်း လွယ်လိမ့်မည် မထင်။ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများသည် အလွန် စေ့စပ်သေချာသည်ဟု သတင်းထွက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ဖြစ်၍ ချပ်ဝပ်ဇံ ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကျွန်တော်မကြား။ အတန်ကြာမှ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် ကြားလာရသည်။

“တစ်ရက်မှာ သူဟာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ပါရီက အခန်းကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူလိုက်ရှာနေတာ သိတင်းပတ်ခြောက်ပတ်တောင် ကြာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်တို့ကို သူတွေ့သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါ မှာတော့ ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကလူကို မလွှတ်တော့ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် လာတယ်။

“သူဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဂျော့ဂျာဂင်းဆိုတဲ့ ကောင်၊ ဟယ်လင်ရဲ့ မောင်ပေါ့။ အရပ်က ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ ရင်အုပ် ကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ရာကျော်လောက်တော့ ရှိမယ်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် မြင်ရုံနဲ့ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာက အပြည့်ပဲ။ သူက ကျွန်တော့်တို့ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြည့်နေနေမယ်။

“လှည့်ကွက်ကလေးတွေကတော့ တယ်ကောင်းတာပဲ” လို့ သူက ပြောတယ်။ ငါ အစကတည်းက မသင်္ကာခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ငါထင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ”

“မင်းအတွက် အံ့ဩစရာတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူးကွာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မင်းလိုက်လာတာလဲ တို့က သိနေပါတယ်။ မင်း ဘယ်ကို သွားသွား၊ မင်း အနံ့က ထွက်နေတာပဲ”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။

“မရယ်နဲ့၊ ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ဂျော့က အော်တယ်။

“မင်းလည်း မအော်နဲ့၊ အော်ရင် မင်းကို အခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒီအလုပ်မျိုးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဘာပြုလို့ မလုပ်တာလဲ” တဲ့၊ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ “အန္တရာယ်မရှိတဲ့ နေရာမှာ လည်း မင်းက သူရဲကောင်း လုပ်ချင်နေတာပဲလား။ မင်းက ငါ့ထက် ပေါင်နှစ် ဆယ်တော့ ပိုမှာပါ။ မင်းနဲ့ ငါ့ကို လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲ ထည့်ပေးမယ့် လူက ခွဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့ ဝင်မှပဲ ဖြစ်မှာ၊ ကဲ အခု မင်းဘာလုပ်ချင်လဲပြော”

“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာဖောက်ရဲ့၊ ခင်ဗျား အခု ချက်ချင်း အခန်းထဲက ထွက်သွား၊ ကျုပ်အစ်မနဲ့ ကျုပ် စကားပြောချင်တယ်”

“မသွားနဲ့ ဘာလို့ သွားရမှာလဲ” လို့ ဟယ်လင်က ဝင်ပြောတယ်။

ဟယ်လင်ဟာ အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွဲနေတယ်။ သူဟာ ကုလားထိုင်က ထလာပြီး စားပွဲပေါ်က ကျောက်ဆေးလိပ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဒီလေသံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ် စကားမဟနဲ့၊ ဟောဒီ ဆေးလိပ်ခွက်နဲ့ နင့်မျက်နှာကို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ပေါက်ထည့်လိုက်မယ်။ နားလည်လား၊ ဒါ ဂျာမန်မဟုတ်ဘူး၊ လူပီးမဝနဲ့”

“ဒါပေါ့၊ ဒါ ဂျာမန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ မကြာခင် ဘုမနီရဲ့ လက်အောက်ရောက်မှာပဲ”

“လုံးဝမရောက်ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က အော်တယ်။ “နင်တို့လက်နက် ဘိုင် စက်ရုပ်တွေက နိုင်ရင်လည်း ခဏပဲ နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်ဟာ ပြင်သစ်ပဲ၊ နင်အခု ဒီကိုလိုက်လာတာ ဒီစကားပြောဖို့လား” “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြန်ခေါ်ဖို့ လိုက်လာတာ၊ စစ်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“သူတို့က ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲကို ထည့်ထားမှာ”

ဟယ်လင်က အံ့အားသင့်နေတယ်။ “သူတို့က သုံ့ပန်းစခန်းတစ်ခုမှာ ထားချင်လည်း ထားမှာပဲ”လို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စခန်းဟာ အကျယ်ချုပ်ထားတဲ့ နေရာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဂျာမနီကလို့ ဆူးကြီးတွေ ကာထားတဲ့ ထောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်သိလို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ” လို့ ဂျော့က လှမ်း ပြောတယ်။

“ငါ အများကြီး သိထားလို့ ပြောတာပေါ့ကွ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြော တယ်။ “မင်းတို့ရဲ့ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုထဲမှာ ငါ နေခဲ့ဖူးပြီ၊ မင်းကို ကျေးဇူး တင်တယ်ဟေ့”

“ခင်ဗျားနေခဲ့တာ ထောင်မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းပျံ သိလား၊ ခင်ဗျားကို ပြန်ကောင်းသွားအောင် ပြုပြင်ပေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြန်ကောင်းမလာဘူး၊ စခန်းကလည်း လွတ်လိုက်ရော ထွက်ပြေးတာပဲ”

“မင်းတို့ရဲ့ အခေါ်ဝေါ်အသုံးအနှုန်းကလေးတွေကိုတော့ ချီးကျူးပါ တယ်။ နာမည်ပေးတာလေးတွေ၊ စကားလုံးသုံးပုံတွေကတော့ တော်ပါပေတယ်။ မင်းတို့ စခန်းက လွတ်ပြေးရင် ထောင်ပြေးလို့ ခေါ်တာချည်းပဲ”

“တခြား ခေါ်စရာ စကားလုံး ရှိလို့လား။ ခင်ဗျားကို ဂျာမနီက အပြင် ဘက် မထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပမာမခန့် မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဂျော့ ဆီက ဒီစကားမျိုးတွေကို ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရဖူးပေါင်းများပြီ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ထဲ ထည့်ထားနိုင်တဲ့ အာဏာမရှိခင်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့။

“ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင်က အမြဲတမ်း ရူးနေတဲ့ကောင်ပဲ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “အမှန်က ဒီအကောင်က လူပျော့လူညံ့ တစ်ယောက်ပါ။ သတ္တိမရှိ တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ ဩဇာအာဏာရှိနေလို့ သတ္တိရှိနေတဲ့ အကောင်ပါ။ သူက လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဒဿနိက အမြင်မရှိရင် မဖြစ်တဲ့ကောင်စား၊ အဲဒါမရှိရင် သူပုံက ပျက်သွားတာပဲ။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆို တော့ အတွင်းခံ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမရှိရင် မဖြစ်တဲ့ မိန်းမဝကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ မိန်းမဝကြီးဟာ အတွင်းခံမရှိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားတာ၊ သူလည်း အဲသလိုပဲ၊ သူနဲ့ ပြိုင်ပြီး စကားပြောမနေနဲ့။ သူက အသံ သိပ်ကျယ်တယ်။ ဆူဆူညံညံလည်း ပြောတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ”

ဆိုတော့ သတ္တိမှ မရှိဘဲကိုး၊ သွေးကြောင့်တဲ့ကောင်တွေဟာ စကားကို အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်၊ မဟုတ်လား”

“တော်ပြီ၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့” လို့ ဂျော့က အသံကိုနှိမ်ပြီး ပြောတယ်။ “စွည်းတွေသိမ်းတော့ ဟယ်လင်၊ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဏ်ထားနဲ့ ပြန်မှ ဖြစ်မှာ”

“အခြေအနေက ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးနေလို့လဲ”
“စစ်ကြီး ဖြစ်တော့မယ့် ဒီအခြေအနေအထိ မရောက်ရင် ကျွန်တော် ဒီအထိ ဘယ်လိုက်လာမလဲ”

“ဒီအခြေအနေမရောက်လည်း နင်လိုက်လာမှာပါပဲ၊ နင် မှတ်မိသေး လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ငါ ဆွစ်ဇာလန်သွားတော့ နင်လိုက်လာပြီး ပြန်ခေါ် ခဲ့တာလေ၊ ငါက ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး၊ နင့်လို ပါတီ သစ္စာတော်ခံ တစ်ယောက် အဖို့ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ မနေချင်တဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရှိနေတာဟာ နင့်အတွက် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“နင် အဲဒီတုန်းကလည်း ပြန်လိုက်ဖို့ ငါ့ကို သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတစ်ခါတော့ ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ငါ ဒီမှာနေမှာ၊ ပြန်လိုက်ဖို့ကိစ္စကို လုံးဝ မပြောနဲ့”

ဂျော့က ဟယ်လင်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေတယ်။ “ခင်ဗျားက တန်ဖိုး မြင့်တဲ့ ဒီလူ့ရှုပ်ကောင်ကြောင့် မလိုက်တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား၊ သူက ခင်ဗျား နဲ့ ဘာတွေ ပြောထားလဲလို့ မေးတယ်။

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “လူ့ရှုပ်တဲ့ ဒီစကားလုံးကို ငါမကြားရတာ မတော်ကြာပြီ၊ ဒီ လူ့ရှုပ်ဟာ ‘ငါ့လင်’ ဟဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ သူတ ဘာမှ မပြောဘူး။ သူက ငါ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေက မှားမယ့် အကြောင်းပြချက်တွေထက် ပိုပြီး ကောင်းတယ်။ သိလား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်” လို့ ဂျော့ ဆိုတယ်။

“နှစ်ယောက်တည်း ပြောလည်း အကြောင်းထူးလာစရာ မရှိဘူး”
“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အစ်မပါ”
“ငါက အိမ်ထောင်သည်”

“လင်ဆိုတာက သွေးစပ်တာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အေးကလေးနဲ့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ကုလား

ထိုင်လေးတစ်လုံးတောင် ပေးဖော်မရပါလား။ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်က လာရတဲ့ လူ၊ ထိုင်ပါဦးလို့တောင် အပြောမခံရဘူး”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “ဒါ ငါ့အခန်း မဟုတ်ဘူး၊ အခန်းခကို ငါ့ယောက်ျားက ပေးထားတာ”

“ကဲပါလေ၊ ထိုင်ပါ၊ ဟစ်တလာရဲ့ လက်ပါးစေကြီးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာတော့ မနေပါနဲ့” လို့ ကျွန်တော်က ကြားက ဝင်ပြောတယ်။

ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ပြီး ဆိုဖာပေါ် တအားဆောင့်ထိုင်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ နှစ်ယောက် တည်း စကားပြောချင်တာ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ဖမ်းထားတုန်းက ငါနဲ့ မင်း အစ်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော ခွင့်ပေးခဲ့သလား”

“တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု လုံးဝခြားနားနေတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျော့နဲ့ သူ့ရဲ့ ပါတီရဲဘော်တွေ ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ကိုင်သမျှ အရာအားလုံး အမြဲတစေ မှန်တယ်။ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး။ ခြားနားတယ်” ဟု ဟယ်လင်က မလိုတမာသံဖြင့် ဝင်ပြောတယ်။ “သူတို့ ပါတီကို မထောက်ခံလို့ သူတို့နဲ့ သဘောထားချင်း အမြင်ချင်း မတူလို့ လူတွေကို ဖမ်းတယ်။ သတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငရဲပြည်နဲ့တူတဲ့ အကျဉ်းစခန်းကို ပို့တယ် ဆိုရင်လည်း နိုင်ငံတော်ကို ချစ်လွန်း မြတ်နိုးလွန်းလို့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို မြှင့်တင်ဖို့ ကာကွယ်ဖို့ လုပ်တာ၊ အဲဒါပဲ၊ ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား ဂျော့”

“သိပ်မှန်တာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“သူဟာ အမြဲတမ်းမှန်တယ်။ သူ လုပ်ရပ်တွေ အပေါ်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ဆက်ပြောတယ်။ “ဘယ်တော့မဆို သူဟာ မှန်တဲ့ဘက်ကပဲ ရပ်တယ်။ မှန်တဲ့ဘက်ဆိုတာက အာဏာရှိတဲ့ဘက်ကို ပြောတာနော်၊ သူဟာ သူ့ရဲ့ အာဏာရှင် ဖူးရားဟစ်တလာနဲ့ အင်မတန်တူပါတယ်။ လူတိုင်းက သူ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အချစ်မြတ်နိုးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဟစ်တလာပါတဲ့ရှင်၊ ဟစ်တလာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ လူတွေဟာ ပြဿနာ ရှာနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား ဂျော့”

“အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပတ်သက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

“ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းကတော့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာပါပဲ။ ဒီလို ဒီလို လူ့အခွင့်အရေး အပြည့်အဝရှိနေတဲ့ မြို့တော် ဘဲမှာတောင် ငါမှန်တာ လုပ်နေတယ်လို့ မောက်မာစွာနဲ့ ထင်နေတုန်းပဲ။ အရပ်သားတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် လူတွေကို နင်းခြေပစ်ဖို့ ရှုဒီဒီပဲကြီးတွေ စီးနေတုန်းပဲကိုး။ နင်က ငါ့ကို ‘အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ် အသင်း’ ဘဲဝင်အောင် နားချဦးမလို့လား။ ဒီနေရာမှာလာပြီး ငါ့ကို အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေလို့ ဖြစ်မလား။ ဒီမြို့မှာ ငါလေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ဝဝ သင်လင် ရှူနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါဒီမှာပဲ နေပြီး အသက်ဝဝ ရှူပါရစေလား။ အာဏာရှင်ကြီးရဲ့ ကပ်ပါးရပ်ပါး လက်ပါးစေကြီးရယ်”

“ခင်ဗျား ကိုင်ထားတာက ဂျာမနီ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်၊ အခု ကြာခင် စစ်ဖြစ်တော့မှာ၊ စစ်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ဂျာမန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သိမ်းပြီး ထောင်အပို့ခံရမှာ ကျိန်းသေနေတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား စီရံလား”

“အခု ချက်ချင်းတော့လည်း ဖမ်းကြဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ ဂျာမနီမှာ နေရတာထက် ပြင်သစ်ထောင်ထဲနေရတာက ပိုကောင်းမယ် ဆင်တယ်။ ငါ ဂျာမနီကို ပြန်ရောက်တော့လည်း နင်က ငါ့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားရဦးမှာပဲ။ ဒီမှာက လွတ်လပ်မှုလေကို အပြည့်အဝ အရသာရှိရှိ ရှူရတယ်။ နေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ၊ နင်တို့ စစ်တန်းလျားတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ၊ နင်တို့ အော်လား ဟစ်လား ကြိမ်းလား မောင်းလား လုပ်နေတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိနေပြီ။ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ရင် ငါ့ ပါးစပ်ကို ဖိတ်ထားလို့ မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ‘အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ်’ လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ယုတ်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ ဘဲဝင်လင် စကားကြာကြာ ပြောနေတာကို ကျွန်တော် မမြင်ချင်တော့ဘူး။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒီအကောင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ ဒီအကောင် အပြစ် ရှင်းပဲ” လို့ ဂျော့က သဘောကသဟပြုတယ်။ “ခင်ဗျားကို ဖျက်ဆီးတာ သူပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူကလည်း ထရပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ထိုးလား ခြိတ်လား လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲ ခံရဖို့များတယ်။ သူ့ကိုယ်က ကျွန်တော့် ဘဲဝင် နှစ်ဆလောက်ကြီးတယ်။ သူ ပို့ခဲ့တဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေရတုန်းက ဘဲဝင်ခံရတဲ့ ‘အမျိုးသား ပြန်လည်ထူထောင်ရေး သင်တန်း’ မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့လို့

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်က သိပ်သန်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ တကယ်တမ်းသာ ချကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့တော့ မလွယ်ကြောပဲ။

“နင် သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

‘လူကြောက်ပဲ’ လို့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရေရွတ်တယ်။ “ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာကြောင့် ကာကွယ်နေရတာလဲ၊ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူ မကာကွယ်နိုင်လို့လား”

ဟယ်လင်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ရယ်ပြန်တယ်။ “အဲဒီ အရူးကို ကြည့်စမ်းပါဦး မောင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ “သူက မောင့်ကို အလွယ်ကလေးနဲ့ နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဟယ်လင်က နောင်တတွေ ရပြီး သူတို့ လက်သီးသမားတွေ ကြီးစီးလွှမ်းမိုးနေတဲ့ မြေပြင်ပေါ်ကို ပြန်နေလိမ့် မယ်လို့လည်း ထင်ဟန်တူတယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဆိုနေရာက ဂျော့ဘက်ကို လှည့်ကြည့် တယ်။ “နင်က ငါ့ယောက်ျားကို လူကြောက်လို့ ခေါ်တယ်နော်။ ဒီမှာ ဂျော့ ငါ့ယောက်ျားက နင်တို့ထက် သတ္တိကောင်းတယ်။ သူ ငါ့ဆီကို မရောက် ရောက် အောင်လာခဲ့တာ နင်သိသလား။ သူ ငါ့ကိုခေါ်ဖို့ ပြန်လာခဲ့တာကို နင်သိရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်” လို့ ဂျော့က ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဟယ်လင်ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြည့်နေတယ်။ “ဘာလဲ၊ ဒီကောင် ဂျာမနီကို ပြန်လာ သလား”

ဟယ်လင်က သူ့စိတ်သူ ပြန်ထိန်းတယ်။ “အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့” လို့ ပြောတယ်။ “အခု ငါဒီမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်။ ဂျာမနီကို ပြန်မလိုက်ဘူး။ ဒါပဲ”

“သူက ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား” လို့ ဂျော့က မေးတယ်။ “သူ့ကို ဘယ်အကောင်တွေက ကူညီခဲ့ကြသလဲ”

“ဘယ်သူမကမှ မကူညီဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ “ဘာထဲ နင်က ကူညီတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ လူတွေကို အထင်နဲ့ ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်ချင်နေ သေးသလား။ နင်တို့ လူစုဟာ တော်တော်ကို ယုတ်မာဆိုးညစ်တဲ့ ကောင်တွေ ပါလား”

ဟယ်လင် အခုလို ဖြစ်တာမျိုး ကျွန်တော် အရင်တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ခဲ့

ဘူး။ သူဟာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ ဂျော့အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီး တဲ့ အကြည့်ဟာ သူ့မျက်နှာမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဟယ်လင်လိုပဲ ခံစားရတယ်။ အပေါ်စီးရရင် အနိုင် တွင်ချင်တဲ့ သူတို့စိတ်ဓာတ်ဟာ အလွန်ကို စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီကောင်တွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

ဒီကောင်ကို လက်စားချေဖို့ အတွေးပေါ့။ ပါရီမှာဆိုရင် ဒီကောင်မှာ ဘာအာဏာမှ မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဂတ်စတာပို စစ်ပုလိပ် ခရာမှုတ်ပြီး မခေါ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူလာတာ တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တုန်လှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု သပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့နဲ့ ညှိပြီး မသတ်နိုင်ဘူး။ အဲသလို သတ်ချင် ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိဘူး။

ကျွန်တော် လောလောဆယ် လုပ်ချင်နေတာက ဒီအကောင်ကို ရှင်းပစ် ဖို့။ ဒီမြေပေါ်က ဒီအကောင် ပျောက်သွားအောင် သုတ်သင်ပစ်ဖို့ပဲ။ ခြေရာ သက်ရာ မကျန်စေရတဲ့နည်း။ သဲလွန်စရာလို့ မရနိုင်တဲ့ နည်းဖြစ်ရမယ်။ ဂျော့နဲ့ ညီသက်လို့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတဲ့ စိတ်ကတော့ အဲဒါပဲ။

အမှန်ပြောရရင် သူ့ကို လက်စားချေဖို့ပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အပြတ်ရှင်း ခတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မသိတဲ့လူ တစ်ဒါဇင်လောက်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခတ ဘယ်တင်သလို ဖြစ်မှာပဲ။ အဆစ်အပိုင်းကျကျ တွေးရင် ဒါမျိုးဟာ လုပ်ဆင့် ထပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။

ကျွန်တော် တံခါးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကတော့ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော့် ခေါင်းမှာ မူးနောက်နေတယ်။

ရုတ်တရက် လဲကျမသွားတာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩနေမိတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခုအချိန်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းနေမှ ငါ့မှာ တွေးစရာ မရှိတယ်လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည် အပြတ်မခံဘူး။ လိုက် ကြည့်နေတယ်။ ဘာမှတော့ ပြောလား ဆိုလား မေးလားမြန်းလား မလုပ်ဘူး။ ဘာတော့ ကျွန်တော့်ကို အလွန်အေးအေးနဲ့နာတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေရာ မှာ ခေါ်ခေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ “နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ရှောင်ပေးရတာ

ပဲ မဟုတ်လား” လို့ သူ့ပါးစပ်က အသံထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေတော့ဘူး။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် လှေကားက ဆင်းလာခဲ့တယ်။ မီးဖိုခန်းထဲက အနံ့မျိုးစုံ ထွက်လာနေတယ်။ နေ့လယ်စာအတွက် ကြော်နေတဲ့ ငါးနို့လည်း ပါတယ်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ချထားတာ တွေ့တယ်။

ဒီနေရာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ပေမယ့် ဒီ သေတ္တာကြီးကို ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ မြင်တာ။ ကျွန်တော် သေတ္တာကြီး ကို ဝယ်တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ အိပ်ရာ ထဲက ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး ထလမ်းလျှောက်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆက်ပြီး ဆင်းလာ ခဲ့တယ်။

တတိယထပ် ရောက်တော့ အခန်းနံရံတွေကို ဆေးအစိမ်းနုရောင်တွေ သုတ်ထားတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း ပွင့်နေတယ်။ အထဲမှာ အိမ်ခေ တစ်ယောက် အိပ်ရာ ရှင်းနေတယ်။

အခုလို သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာကိုမှ သတိထားမိနိုင် တာမျိုး မဟုတ်။ ဒီကြားထဲက ဒါတွေကို သတိထားမိနေတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဒုတိယထပ်က ကျွန်တော်နဲ့ သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အခန်းရွှေ ရောက်တော့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။ ဒီ လူနာမည်က ‘ဖစ်ချာ’ တဲ့။ တစ်ခါ တုန်းက သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့ခြောက်လုံးပြု ပြခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီသေနတ်ကို သူ့ဆောင်ထားတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဒီသေနတ်က ဘဝကို သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်လို့ပါလို့ သူက အကြောင်းပြဖူးတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘေးဒုက္ခသည် တစ်ယောက်နဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

အခန်းထဲမှာ ဖစ်ချာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခန်းတံခါး ပွင့်လျက်ကြီး၊ ပိတ် မထားဘူး။ သူ့မှာကလည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘဲကိုး။ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဖစ်ချာရောက်အလာကို ထိုင်စောင့်တယ်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတိအကျအစီအစဉ်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့သေနတ်ကိုတော့ မငှားလို့မရဘူး။ ငှားရလိမ့်မယ် ဟု တယ်ထဲမှာ ဂျော့ကို သတ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် သိတယ်။ သတ်လိုက်ရင် ဘေးအန္တရာယ်က

ဘေးတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်သာ မကဘူး။ “ဟယ်လင့်အတွက်ရော တခြား ဘေးဒုက္ခသည်တွေ အတွက်ပါ အန္တရာယ်များတယ်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ငြိမ်းစားတယ်။ စိတ်က ငြိမ်မသွားဘူး။ ငူငူကြီးထိုင်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ငေး ငြည့်နေတယ်။

ကနေရီအဝါလေးတစ်ကောင်ရဲ့ တေးဆိုသံကို ကြားရတယ်။ စာဝါ လေးက ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကြားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဝါယာကြိုး လှောင်ချိုင့် ထဲမှာ၊ ကျွန်တော်အရင် မတွေ့ဖူးဘူး။ အခုမှ တွေ့တာ။ “အဲဒီတုန်း ဟယ်လင် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်”

“မောင်က ဒီလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ” လို့ သူကမေးတယ်။
“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”
“ပြန်သွားပြီ”

ကျွန်တော် ဖစ်ချာရဲ့အခန်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်နေမိ သေးသိတာလဲ မသိဘူး။ မကြာဘူးလို့ပဲ ထင်ရတာပဲ။ “သူ ပြန်လာဦးမှာလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟယ်လင်လည်း မသိဘူး။ ဒီကောင်က ခေါင်း သိပ်မာတယ်။ မောင် က ဘာပြုလို့ ရှောင်ထွက်သွားရတာလဲ၊ ဘာလဲ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော အောင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မောင် ကို မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လို့ ထွက်လာတာ”

“ဟယ်လင်က တံခါးဝရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ “မောင် ကို မုန်းသွားပြီလား”

“မင်းကို မုန်းရတယ်။ ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ” လို့ ကျွန်တော်က ခုတ်တပြု ပြန်မေးမိတယ်။

“ဂျော့လည်းထွက်သွားရော ဟယ်လင် ခေါင်းထဲက အတွေးတစ်ခု ထင်လာတယ်။ တကယ်လို့ ဟယ်လင်နဲ့သာ မောင်လက်မထပ်ခဲ့ရင် ဒီအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ မောင် ကြုံရမှ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဒါကတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီထက်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမှာပဲ။ မင်းရဲ့ အကြီးပျက်ပြားမှာကြောက်လို့ ဂျော့က မောင့်အပေါ် သက်ညှာလျှင်လည်း သက်ညှာပေးမပေါ့။ သူက သက်ညှာရင်တော့လည်း သူတို့က မောင့်ကို ဝိုင်ယာ

ကြီးတွေပတ်ပြီး လျှပ်စစ်လွှတ်ထားတဲ့ ထုတ်တန်းမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး ရိုက်တာတို့ လုပ်ချင်မှလည်း လုပ်ကြမှာပေါ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မောင်က ဒါတွေကြောင့် မင်းကို မုန်းရမှာလား မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလို အတွေးမျိုးတော့ နောင် ဘယ်တော့မှ မတွေးပါနဲ့ကွယ်”

ရုတ်တရက် ဖစ်ချာရဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက်တွေကနေပြီး အပြင်ဘက် ခွခင်းကို သတိထားမိလာတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ သစ်အယ်ပင် တစ်ပင် ရှိတယ်။ နေရောင်ဟာ သစ်အယ်ပင်ရဲ့ အရွက်ကြားကနေပြီး အောက်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်ကို ဖြာဆင်းလာတယ်။ နွေရာသီပါကလား။

ကျွန်တော့်မှာ အသိပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ၊ သိတယ်။ အပြင်မှာ နွေရာသီရဲ့အလှ၊ ဒါကိုလည်း သိတယ်။ ကျွန်တော် ပါရီရောက်နေတယ်။ ဒါကိုလည်း သိလာတယ်။ ပါရီမှာ လူတွေကို ယုန်တွေလို သဘောထားပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။

“မင်းက မောင့်ကို မုန်းသွားမလားလို့သာ မောင့်ဘက်က တွေးရမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မင်းက မောင့်အပေါ် အထင်သေးသွားပြီလားလို့သာ”

“ဟယ်လင်က မောင့်ကို အထင်သေးရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း မောင့်ကို အနားကပ်မလာအောင် မောင် မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း မောင်က...”

“ကျွန်တော် စကားဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိတယ်။ မိနစ်တော်တော်များများ ကုန်သွားတဲ့အခါ ကျတော့မှ သတိဝင်သလို ဖြစ်လာတယ်။ “မောင်တို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ” လို့ မေးမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့ကြတယ်။ “ဂျော့ ပြောတဲ့ စကားတွေကတော့ မှန်တယ်” လို့ ကျွန်တော် ကပြောတယ်။ “အဲဒါကိုတော့ မင်းသိရမယ်၊ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် မောင်တို့ဟာ ရန်သူလူမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ။ မင်းက မောင့်ထက် ပိုချင်ပိုလိမ့်ဦးမယ်”

ဟယ်လင်က အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ “အခန်းထဲမှာ စစ်ပုလိပ် ဖိနပ်အနံ့နဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့အနံ့တွေ လှောင်နေတယ်” လို့ ပြောတယ်။ “နွေရာသီအနံ့ပဲ ဝင်ပါစေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်ရင် အနံ့တွေကတော့ ထွက်သွားမှာပါ။ ကဲ နေ့လယ်စာ စားကြစို့၊ အချိန်ကျလာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်တို့ ပါရီက ထွက်သွားရမယ့်အချိန်လည်း ကျလာပြီ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ဂျော့က ပုလိပ်ခေါ်လာပြီး မောင့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတော့မှာ”

“မောင့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုဆိုတာ သူမသိပါဘူး”

“သူ စဉ်းစားပြီးမှ သိမှာပေါ့။ မကြာခင် သူပြန်ရောက်လာမှာပဲ”

“ရောက်ချင်လည်း ရောက်လာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဟယ်လင် သူ့ကို မောင်းထုတ်မှာပေါ့၊ ကဲ လာပါ၊ ဟယ်လင်တို့ အပြင်သွားကြရအောင်”

* * *

ကျွန်တော်တို့ တရားလွတ်တော်ချုပ်နောက်က စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သွားပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေ့လယ်စာ စားကြတယ်။ ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကို တင်တယ်ဆိုကျတော့လည်း ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်ရပ်ထဲမှာ မည်းမှောင် ညစ်ပတ်နေတဲ့ မြောင်းပုပ်တစ်ခုထဲက လွတ်မြောက်လာသလို ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေမြောင်းထဲက အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။

အခုတော့ဖြင့် လွတ်မြောက်လာပြီ၊ အင်မတန်သန့်စင်တဲ့ စားပွဲမှာ သိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေပြီ။

“နေရောင်ဟာ ဝိုင်ဖန်ခွက်ထဲ ကျတယ်။ စာကလေးတွေဟာ လမ်းဘေးဘစ်နေရာက မြင်းချေးပုံပေါ်မှာ တကျီကျီ တကျာကျာ အော်နေကြတယ်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ အစာဝနေတဲ့ ကြောင်ကတော့ စာကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားသလို ခဲဝဲကြည့်နေတယ်။

ဟို... တစ်ဖက် ပန်းခြံထဲက ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေနုအေးဟာ ကျွန်တော့်တို့ကို မက်ဖျန်းပေးနေတယ်။ အိပ်မက်တွေထဲမှာသာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရလာသလိုလို၊ ဘာလိုလို ခံစားနေရပြန်တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပါရီမြို့ရဲ့ မွန်းလွဲပိုင်း အလှကြားမှာ လျှောက်သွားကြတယ်။ ပျားရည်သမ်းနေတဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ ပါရီမြို့ကို လွှမ်းမိုးထားတယ်။ အဝတ်အထည်ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်း

ပေါက်နားကျတော့ ခဏတဖြုတ်ရပ်ပြီး အတွင်းလက်ကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ဒီဘက်ကိုရောက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဆိုင်လေးနားကျရင် ရပ်ကြည့်နေကျဆိုတော့ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။

“မင်း အဝတ်တစ်စုံလောက် ဝယ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“အခု ဝယ်ဖို့လား” တဲ့ ဟယ်လင်က ပြန်မေးတယ်။ “စစ်က မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာ ဒါဝယ်လိုက်ရင် ဖြုန်းတီးရာ ရောက်မနေဘူးလား”

“မရောက်ပါဘူး၊ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ဝယ်ခိုင်းတာပဲ” ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ပါးကို မွှေးမွှေးပေးတယ်။ “ဒီလို ဆိုရင်လည်း ဟယ်လင် ဝယ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးတံခါးဝနားက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဟယ်လင် အဝတ်တစ်စုံ ရွေးတာကို စောင့်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က အဝတ်တွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ထုတ်ပြနေတယ်။ ပြသမျှ အဝတ်တွေ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မေ့သွားပုံ ပေါ်တယ်။

“ကျွန်တော့်နားထဲမှာ မိန်းမတွေ စကားပြောသံကို ကြားနေရတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေတဲ့ ခြေသံတွေနဲ့ အဝတ်အထည် ဖြန့်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ တစ်ခါတလေ ဟယ်လင်ရဲ့ ညှိရောင်သမီးနေတဲ့ ကျောပြင်ကို မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော့် ခြေတွေလက်တွေ မသယ်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေနေတယ်။ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လို့မရအောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာတယ်။ ဟယ်လင် ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်။ ခပ်ပွပွ အရောင်တောက်တောက် စကတ်တစ်ထည်နဲ့ အနက်ရောင် ခါးတိုဆွယ်တာ တစ်ထည်ကို ဖြုနေတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ဟယ်လင်၊ စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးပြီလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ သူ့လက်ထဲက အဝတ်တွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး “ခါတွေပဲ ယူမှာလား၊ ယူလိုက်လေ” လို့ ပြောတယ်။

“ဈေးကတော့ သိပ်ကြီးတယ် ဖြစ်ပါ့မလား” ဆိုင်ရှင်က ဒီပုံတွေဟာ ခေတ်မီပုံဆန်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါရီမြို့ပေါ်က

အဆင့်အတန်းမြင့်ပေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ဒီဇိုင်းဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။ စွဲမက်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလိမ်အညာ၊ အပြေးအဖြန်းစကားတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဝတ်ထုပ်ကိုပွေပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်မတတ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်ရတာဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသာပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။

ဂျော့ရဲ့ ရုပ်လွှာဟာ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲက ထွက်သွားပြီ၊ အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်သစ်တွေကို ဝတ်တယ်။ ညပိုင်း တစ်နေ့ နိုးချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်နားထိုင်ပြီး လရောင်သမီးနေတဲ့ ပါရီမြို့ အလှကို ကြည့်တော့လည်း အဲဒီအဝတ်ကို ဝတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဟယ်လင်ကို ကြည့်လို့မဝ ရှုလို့မဝ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်များများ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အသိကတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲက ထွက်မသွားပါဘူး။

အခုကျတော့လည်း အားလုံးကို အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အချိန်တွေက ကြာလာတော့ မှတ်မိသမျှတွေဟာ အစီအစဉ်လည်း မတည့်တော့ဘူး။ တချို့ဆို ခင် ခပ်ဝါးဝါးပဲ ရှိတော့တယ်။ မည်းမှောင်နေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ စမ်းချောင်းထဲ က အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ ရုပ်လွှာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာနေသလို ဖြစ်နေ ဘယ်။

“ဟိုတယ်ပြတင်းပေါက်၊ အဖုံးအလွမ်းမရှိတဲ့ ပခုံး၊ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြော နေတဲ့ စကားတွေ မိုးကောင်းကင်က အလင်းရောင်၊ မြစ်ပြင်ဆီက လာနေတဲ့ ခရမ်း၊ နော်ထရီဒီနိုး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ အပေါ်ဘက်က... လ။ ပြီးတော့ အချစ်ရည်လွမ်းနေတဲ့ ဟယ်လင့်ရဲ့ မျက်နှာ။ အရင့်အရင်က ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။

ချုပ်ဝပ်ရင်က ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းလက္ခဏာများ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူသည် ပြုံးဖို့တော့ အား မတတ်သည်။

“ကျွန်တော်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့သမျှကတော့ ဒီအထဲမှာ ရှိတော့တယ်” ဟု ပြောကာ သူခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “စိတ်ထဲမှာထားရင် စိတ်မချရဘူး။ ဒီဟပ်တွေပေါ်တဲ့ ဗီဂျီတစ်လုံးထဲ ထည့်သိမ်းရတဲ့ အဝတ်လို မလုံခြုံဘူး။ စိတ်မချ ခဘူး။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို အကုန်ဖွင့်ပြောပြနေတာ၊

ခင်ဗျားကတော့ လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှာပါ။ ခင်ဗျားဆိုမှာဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ပါရီမှာ ဆက်နေကြသလား” ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် မေးသည်။

“ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင် တစ်ခေါက် ပြန်လာသေးတယ်ဗျ” ဟု ချပ်ဝပ်ဖိက ပြောသည်။ “ဒီတစ်ခေါက်ကျတော့ ဟယ်လင့်ကို ချော့ချီတစ်ခါ ခြောက်ချီတစ် လှည့် လုပ်တယ်။ နောက်ဆုံး သူပြန်ဖို့ ဆင်းအလာမှာ အပြင်က ပြန်ရောက် လာတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံမိကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ရော သူက “ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အစ်မရဲ့ဘဝကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးနေတာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ နောက် သီတင်းတစ်ပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ်တို့ လက်ထဲရောက် မှာပါ။ အဲဒီကျတော့ ငါ့လူရေ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ကိုင်ပြမယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့မှာ ခူးထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ပေးပါတော့လို့ ပြောလာ ရစေမယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ စကားပြောနိုင်တဲ့ ခွန်အား ခင်ဗျားမှာ ရှိနေသေးရင် ပေါ့လေဗျာ” တဲ့။

“ငါ တွေးတတ်ပါတယ်ကွာ၊ အသေးစိတ် မနေပါနဲ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ တွေးတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့သာ တွေးတတ်တဲ့လူဆိုရင် ကျုပ်အစ်မရဲ့ ဝေးဝေးမှာ နေမှာပေါ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်။ နောက်သုံးရက်အတွင်း ကျုပ်အစ်မ ဩစနာဘရပ်မြို့ကို ပြန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကို သင်ပုန်းချေ လိုက်မယ်။ သုံးရက်နော်၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“မင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်အစ်မ ဟိုကို မပြန်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝ မမှမသွားပါနဲ့ ဒါပဲ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း သိနေပါတယ်။ ဝက်ကောင်ရယ်၊ သူဟာ နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ပါနဲ့”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူပြောတာ အမှန်ပဲလား။

ဟယ်လင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံကို ထွက်ချင်လို့ လိမ်ပြောတဲ့စကားကို အဟုတ် သင်ပြီး ပြောနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟယ်လင် နေမကောင်းတာကို ပြောနေ တာလား။

“ငါ အဲဒါကို နားမလည်ဘူး။ သိလည်းမသိဘူး”

“မသိဘူးတဲ့၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားဟာ လူလိမ် လူညာပဲ၊ သူ မှာ ဆရာဝန်နဲ့ပြဖို့ လိုနေတယ်။ အမြန်ဆုံးပြဖို့ လိုနေတာ။ အခုချက်ချင်း ဒေါက်တာမာတင်ဆီ စာရေးပြီး မေးကြည့်၊ မာတင် အကုန်သိတယ်”

လူနှစ်ယောက် ဟိုတယ်ခန်းမဆောင်ထဲ ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ “သုံးရက်အတွင်းနော်” လို့ ဂျော့က ထပ်ပြောတယ်။ သုံးရက်အတွင်း ပြောထား တဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ခင်ဗျား အကြောင်းသိမယ်။ ကျုပ် ယူနီဖောင်းဝတ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။

စောစောက လူနှစ်ယောက် အထဲရောက်နေပြီ၊ ဂျော့က အဲဒီ နှစ်ယောက်ကြားက တွန်းတိုက်ပြီး တိုးထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်က လိုက်သွားတယ်။

ဟယ်လင်က အခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတုန်းပဲ။ “မောင် သူနဲ့ တွေ့လိုက်သလား” လို့ သူက ဆီးပြီး မေးတယ်။

“တွေ့လိုက်တယ်။ မင်း နေမကောင်းလို့ ဟိုကို မပြန်ရင် မဖြစ်ဘူးလို့ မောင့်ကို ပြောသွားတယ်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်။

“မင်း တကယ် နေမကောင်းတာလား”

“ဘယ်ကလာ နေမကောင်းရမှာလဲ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

“သူကပြောတော့ ဒေါက်တာ မာတင်က သိတယ်” တဲ့။

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်လေ သူသိတယ်။ မောင် မမှတ်မိ တော့ဘူးလား၊ ဟယ်လင်တို့ အက်စ်ဂိုးနားမှာနေတုန်းကတောင် သူ့ဆီက စာရေးလိုက်သေးတယ်လေ။ ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို သူနဲ့ စီစဉ်ခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်း နေကောင်းတယ်ပေါ့”

“ဟယ်လင် လူမမာရုပ်ပေါက်နေသလား”

“မပေါက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာက ရုပ်ရည်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ။ မင်းအမှန် ဘာကယ် နေကောင်းတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “မောင့်ကို ဂျော့ တခြား ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ခြိမ်းခြောက်သွားတာပေါ့၊ သူက မင်းကို ဘယ်လို လုပ်စေချင်နေသလဲ”

“အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ သူ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ဟယ်လင် မထင်ဘူး”

“အခုတစ်ခေါက် ပြန်လာတာ ဘာအတွက်လဲ”

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်။ “ဟယ်လင်ကို သူပိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူပြောသမျှ ဟယ်လင်က လိုက်လုပ်ရမယ်လို့ သူက တွက်ထားတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပါပဲ၊ သူ့အကျင့်ကိုက အမြဲတမ်း ဒါမျိုးပဲ၊ ဟယ်လင်တို့က လေးဘဝကတည်းက ဒီပုံစံပဲ၊ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ တစ်မိသားစုလုံး ကောင်းစားရေးအတွက် အစစ အရာရာ တာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်ထားတာ။

“ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်။ သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာလည်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာ စစ်ဖြစ်မှာကတော့ သေချာတယ်။ သူပြောတာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အပြင်ဘက် ကွေးဒက်စ်ဂရန်းဩဂတ် စတီးနားကမ်းပေါ်က မော်တော်ကားသံတွေဟာ ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာတယ်။ ပဲလေ့စ် ဒီဂျစ်စတစ် အဆောက်အဦး နောက်ဘက်ကို စိန့်ချက်ပဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ ပြဿဒ်ဟာ ကောင်းကင်ကို တိုးတက်နေတယ်။

“စစ်ဖြစ်လာရင် မောင်ကတော့ မင်းကို ကာကွယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဟယ်လင် သိပါတယ်။”

“မင်းကို ချုပ်ထားမှာပဲ”

“မောင့်ကို ရော”

“မောင့်ကိုလည်း ချုပ်ထားချင် ထားမှာပဲ၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ခွဲနေကြရမှာပဲ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ပြင်သစ်ထောင်တွေဟာ အပန်းဖြေစခန်းနဲ့တော့ မတူဘူး”

“ဂျာမန်ထောင်တွေက ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဂျာမန်မှာကတော့ မင်းတို့ အလိုပိုက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ဘာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟယ်လင်ကတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ်” လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ အမူအရာနဲ့ ပြောတယ်။ “မောင်က မောင့်တာဝန်ရှိသလိုပဲ လုပ်ကိုင်ပြီးနေပေါ့။ ဟယ်လင်ကိုလည်း မောင် သတိပေးပြီးပြီပဲ၊ ကဲ ဒါတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်၊ ဟယ်လင် ဒီမှာပဲ နေမယ်။ ဟယ်လင် ဒီမှာနေတာဟာ မောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်တယ်။

“လုံခြုံမှုတွေ ဘာတွေကို ဟယ်လင် မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး ရှုပ်တယ်။ အလကားဟာတွေ” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီး ရေရွက်တယ်။ “အမြဲတမ်း သတိထားနေရတဲ့ အလုပ်ကို ဟယ်လင် သိပ်မုန်းတယ် တော်ပြီ၊ ဟယ်လင်ကတော့ အဲသလို နေရတာမျိုးကို စက်ဆုပ်နေတာကြာပြီ”

ကျွန်တော်ဟာ ဟယ်လင်ပဲခုံးကို ဖက်လိုက်တယ်။ “ပြောရတာကတော့ လွယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို တွန်းဖယ်လိုက်တယ်။ “ဟယ်လင်ကို ထားခဲ့ပါ” လို့ ပြောတယ်။ “ရှင်သွားတော့ ကျွန်မအတွက် တာဝန်မယူနဲ့တော့၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေလို့လည်း ရတာပဲ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှရှကြည့်တယ်။ ဂျော့ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုးပဲ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေတယ်။ “ကြက်အမေကြီးလုပ်သလို လုပ်နေတဲ့အပေါက်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့တော့၊ ရှင်ဟာ နားထောင်မှု လုံးဝမရှိဘူး။ ရှင့်ရဲ့ အပူအပင် အကြောင့်အကြွတွေနဲ့ တာဝန်ယူရမှာ ကြောက်တာတွေက ကျွန်မကိုပါ ဒုက္ခပေးတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မမိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာနေတာက ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မနေတာ၊ ရှင့်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“မောင် သိပါတယ်ကွယ်”

ဟယ်လင် ကျွန်တော့်ဆီကို တိုးလာတယ်။ “မောင် ဟယ်လင်အပေါ် သာကြည်စိတ်ချစေချင်တယ်” လို့ လေအေးနဲ့ပြောတယ်။ “မောင် . . . ဟယ်လင် ထားပစ်ခဲ့တာဟာ မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကို မောင် နားလည်နေချင်တယ်။ လုံခြုံမှုဆိုတာက နေရာတိုင်းမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့ မလိုပါဘူး”

“မင်းပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

'ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်က တခြားလူတွေရဲ့ လုံခြုံမှုကို စဉ်းစားတာဟာ အဲဒီ လူတွေကို ချစ်လို့ မေတ္တာရှိလို့ပေါ့ကွယ်'

"အမှန်ကတော့ လောကကြီးမှာ လုံခြုံမှုဆိုတာမျိုးဟာ မရှိပါဘူး" လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ "ဟယ်လင်ကို ပြိုင်ပြီး ငြင်းမနေချင်ပါနဲ့တော့၊ ဟယ်လင်က မောင့်ထက်ပိုပြီး သိပါတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ဟယ်လင်လည်း စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်လောက်အထိ ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး စဉ်းစားထားတယ်ဆိုတာ မောင် မသိပါဘူး။"

"ဒီအကြောင်းကို နောက်ထပ် မဆွေးနွေးကြတာ ကောင်းမယ်လို့ ဟယ်လင်ကတော့ ထင်တယ်။ ညနေခင်းဟာ ဟယ်လင်တို့ကို စောင့်မျှော်နေ တယ်။ နောက်ထပ် ပါရီမှာ ကြာကြာနေဖို့ အချိန်ကများများ ရှိချင်မှ ရှိ တော့မှာ"

"မင်း ဂျာမနီကို မပြန်ချင်ရင် ဆွစ်ဇာလန်ကျတော့ကော"

"ဂျော့က ပြောသွားတယ်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကိုင်ဇာ ဘုရင် ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံထဲဝင်သလို အခုလည်း ဆွစ်ဇာလန်ကို နာဇီတွေ ဝင်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့"

"သူပြောသမျှ အားလုံးဟာ မှန်ချင်မှ မှန်မှာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ နေရမှာပဲ၊ သူပြော သမျှ အရာတိုင်းဟာ မှန်ချင်မှလည်း မှန်မယ်၊ ဖြစ်လာချင်မှလည်း ဖြစ်လာ မယ်။ ပထမတော့ စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ နားလည်ထားတယ်။ နောက်တော့ မြူးနစ်စာချုပ် ပေါ်လာလို့ အေးသွားတယ်။ အခုတစ်ခါကော ဒုတိယမြူးနစ် မဖြစ်လာဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ"

ဟယ်လင်အနေနဲ့ သူပြောနေတဲ့ စကားတွေ အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ရှိသလား။ ကျွန်တော့်စိတ် သက်သာရအောင် ပြောနေတာလား။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ခွဲခြားပြီး မသိဘူး။ ဒါကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ လူဟာ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေ အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ယုံကြည်မှုရှိတာ ဖြစ်ပေါ်တတ် တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

စစ်ဖြစ်လာရင် ပြင်သစ်က ဝင်တိုက်မတဲ့လား၊ ပြင်သစ်အနေနဲ့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ ဖြစ်လာဖို့ ရှိရင်လည်း သူ့ဘက်က စစ်မဖြစ်အောင် လိုက်လျောတန် လိုက်လျောပြီး အလျော့ပေးမှာပဲ၊ ပြင်သစ်က ဝင်ကိုတော့ တိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ ပိုလန်နိုင်ငံအတွက်တော့

စစ်တိုက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားအတွက်ကော သူတို့က ဘိုက်မတဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

နောက်ဆယ်ရက်ကြာတော့ နယ်စပ်တွေ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ စစ်ကြီး ဝေ့...။

"ခင်ဗျား ချက်ချင်း အဖမ်းခံရတာပဲလား" ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

"ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ပတ်နေရသေးတယ်။ မြို့ထဲက သူတို့မသိဘဲ ဘွက်မသွားရဘူးလို့ တားထားတာခံရတယ်။"

"ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တွေ့တိုင်း အမ်းပြီး အပြင်ကို မောင်းထုတ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ဟော... အခုကျတော့ ချက်ချင်း သူတို့နိုင်ငံထဲက အပြင်ကို မထွက်ရဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်။ စစ်ဖြစ်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ"

"ပါရီမှာ" ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ဗယ်လိုဒရီ မီးထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့သေးလား"

"ရောက်တာပေါ့"

"ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး"

"ဟာ ဗယ်လိုဒရီမီးမှာ ဘေးဒုက္ခသည်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ နေတာ ချပ်ဝပ်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှတ်မိနိုင်မလဲ"

"စစ်မကြေညာခင် ရက်နည်းနည်းအလိုမှာ ပါရီမြို့ အမှောင်ချခဲ့သေး တယ်။ အဲဒါကော ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။"

"မှတ်မိတာပေါ့၊ ကမ္ဘာကြီး အမှောင်ဖုံးသွားသလို ခံစားခဲ့ရတဲ့ နေ့တစ် နေ့ပဲဟာ"

"လမ်းထောင့်တွေမှာ အပြာရောင် မီးလုံးသေးသေးလေးတွေ တပ်ထား တယ်" ချပ်ဝပ်ရယ်က ပြောသည်။ အဲဒီ မီးရောင်လေးတွေ မြင်တော့ ဆေးရုံတွေ ညမီးရောင်ကို သတိရမိတယ်။ အဲဒီညက အေးကလည်း အလွန်အေး တယ်။ အမှောင်ထုကလည်း သိပ်ကြီးတယ်။ ပါရီမြို့ကြီးဟာ ဖျားနာတဲ့ လူမမာ ဘဝယောက်နဲ့ တူနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ငွေရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ချပ်ဝပ်ရဲ့ ပန်းချီကား ရောင်းပစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား၊ ရောင်းဖို့ကတော့ အချိန်ကောင်း မဟုတ်ဘူး။

ဒီအချိန် ဒီကာလမျိုးမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းဖို့ သိပ်မဟန်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရောင်းနေကျလူဆီ သွားရောင်းတယ်။ ဈေးသိပ်မရဘူး။ ဈေးကို နှိမ်ပေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ပန်းချီကားတွေ ပြန်ယူလာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ပန်းချီကားတွေကို ဘေးဒုက္ခသည် လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဆီ ရောင်းလိုက်တယ်။

သူက လူချင်းသိတယ်။ တစ်ချိန်က ဂျာမနီမှာ ရုပ်ရှင်ရုံလုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့လူ၊ သူက လောလောဆယ် သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး စိတ်မချလို့ ရရာပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီး စုဆောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။

နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ပန်းချီကားကိုတော့ လုံခြုံအောင် သိမ်းဆည်းထားဖို့ ပြောပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ လက်ထဲ အပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် မကြာလိုက်တော့ဘူး။ ပုလိပ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဖို့ ရောက်လာကြတာပဲ။

အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း၊ ပုလိပ်က နှစ်ယောက်၊ သူတို့က ဟယ်လင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ခိုင်းတယ်။ ဟယ်လင့်ကတော့ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရှေ့နဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ရုပ်ကြည့်နေတယ်။ “မဖြစ်နိုင်တာပဲ” လို့ ရေရွတ်တယ်။

“အခု ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပွဲပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ အင်မတန်ကို ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ ဟယ်လင့်၊ မကြာခင် မင်းကိုလည်း လာခေါ်ကြမှာပဲ။ မောင်တို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်တွေက တော့ လုံးဝပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းဟာကိုလည်း သတိထားပြီး သိမ်းပါ။

“ဟုတ်တယ်” လို့ ပုလိပ်တစ်ယောက်က ဂျာမန်စကားနဲ့ ဝင်ပြီး ထောက်ခံတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ဝရူစိုက်ပြီး သိမ်းကြပါ” တဲ့။ သူက ဂျာမန်လို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တာပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က အဲဒီ ပုလိပ်ကို ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ယောက်တည်း နှုတ်ဆက်ခွင့်ကော မပေးတော့ဘူးလား”

အဲဒီ ပုလိပ်က အခန်းတံခါးဆီစဉ် လှမ်းကြည့်တယ်။ “တကယ်လို့

ကျွန်တော် ပြေးချင်တဲ့ စိတ်ရှိရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေအတွက် လုပ်ပြီးပေးတာ ကျွန်တော် မပြေးပါဘူး၊ စိတ်ချပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ကို ခေါ်ပြီး သူ့အခန်းထဲ သွားတယ်။ “တကယ်တမ်း ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ မင်း ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့သလောက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိရောပေါ့” လို့ ပြောပြီး သူ့ကို ပွေ့ပိုက်ထားမိတယ်။

သူက “မောင်နဲ့ ဟယ်လင့် ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ” လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချင်း ဆက်သွယ်ဖို့ နှစ်နေရာရှိတယ်။ တစ်နေရာက ဟိုတယ်။ နောက်တစ်နေရာက ပြင်သစ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ပေါ့။

ပြင်သစ်ပုလိပ်က အပြင်ကနေပြီး တံခါး ခေါက်တယ်။ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ “ခင်ဗျား စောင်တစ်ထည်တော့ ယူခဲ့ပါ” လို့ ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားကိုခေါ်တာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ကြာမယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိုလည်းလိုလည်း စောင်တစ်ထည်လောက်တော့ ယူခဲ့တာ ကောင်းမယ်။ ပြီးတော့ စားစရာလေး ဘာလေးလည်း ယူခဲ့ဖို့ လိုမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ စောင် မရှိဘူး”

“ဟယ်လင့်ဆီက တစ်ထည် ပေးလိုက်မယ်” လို့ ဟယ်လင့်က ဝင်ပြီး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ စားစရာ သောက်စရာတွေကို ကပျာကသီ ထုပ်တယ်။ သူက “ရှင်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ကြာမယ် ဆိုတာက တကယ်ပဲလား” လို့ ပုလိပ်ကို လှမ်းမေးတယ်။

“အဲသလောက်ပါပဲ” လို့ ပုလိပ်က ဖြေတယ်။ “စာရွက် စာတမ်းနဲ့ ဘခြားစစ်သင့်တာလေးတွေ စစ်ရုံပါ”

“ပုလိပ်ပေးတဲ့အဖြေက ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ ကြားရတတ်တဲ့ ငကားမျိုးတွေပါ။

ချပ်ဝပ်နဲ့သည် စကားကိုဖြတ်ထားပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိနေသည်။ “ဒီလိုဟာမျိုးတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထန် ဘယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ” ဟု စကားပြန်စသည်။

“ပုလိပ်ဌာနမှာ ကိုယ့်အလှည့်ကျအောင် စောင့်ရတာတွေ၊ စစ်ပြေး

ဒုက္ခသည်တွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာနေတာတွေ၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နာဇီတွေလို သဘောထားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာတွေ၊ နယ်မြေတရားရုံးကို သွားရတာတွေ၊ ကိုယ်အလှည့်မကျမချင်း စောင့်ဆိုင်းနေရတာတွေ၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ခင်ဗျား ပါရီမှာနေတုန်းက ဘယ်လီလီပင်းကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘယ်လီလီပင်းမှာ နယ်မြေတရားရုံးမှ ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံဆန်ဆန် ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုလိပ်များအား သင်တန်းပေးသည့်အခါ ပုလိပ်များနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို ဤအခန်း၌ ပြလေ့ရှိသည်။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ပိတ်ကားရှိ၍ အတွင်း၌ လူတစ်ရာကျော် ထိုင်နိုင်လောက်သည့် ထိုင်ခုံများ ချထားသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမှာ နှစ်ရက်နေခဲ့ဖူးတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်သည်။

“ဥကျတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောက်မီးသွေးထားတဲ့ မြေတိုက်ခန်းထဲ ပို့တယ်၊ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ချထားတဲ့ ခုံတန်းတွေပေါ်မှာ အိပ်ကြရတယ်။ မနက်မိုးလင်းပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူရုပ်မပေါ်ကြတော့ဘူး။ မည်းသည်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာက အဲသလိုပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ဝင်ထောက်ခံသည်။ ထို့နောက် သူ့အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီ ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ အမြဲထိုင်နေကြတယ်။ ရက်အတော်ကြာတော့ ဘာခံနိုင်မလဲ၊ အားလုံး ညစ်ပတ်ပေရေပြီး နံစော်လာတာပေါ့၊ အဲသလို စုတ်ပြတ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒုစရိုက် ရာဇဝတ်ကောင်တွေနဲ့ တူလာတယ်။ သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပုံစံဝင်လာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

“အမှန်ကတော့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို လက်စားချေ လိုက်တာပါပဲ။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လိပ်စာကို နယ်မြေအရာရှိရဲ့ ရုံးက တစ်ဦးဦးကို ပြောပြလိုက်ဟန် တူပါတယ်။ သူ ချောက်တွန်းလိုက်တဲ့အတွက် ပုလိပ်တွေက ကန်တော့်ကို သူ့လျှို့ဝှက်စာပေးလို့ ထင်သွားတယ်၊ အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ”

ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့မှာ လေးကြိမ်တိတိ အစစ်ဆေးခံရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျော့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သလဲ၊ နာဇီတွေရဲ့ အမျိုးသား

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနဲ့ရော အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သလား။ ပါတီဝင်ကော ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်တော် အမေးခံရတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ။

ပထမတော့ ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်။ အလွန်အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေ ပါလားလို့လည်း ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့မေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလာတယ်။

ပျူရိုကရေစီစနစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဆိုတဲ့ အရာရယ်။ အဲဒီ နှစ်ခုရဲ့ ဒီအားကြောင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံလို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တဲ့တရား လက်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ နိုင်ငံတောင်မှ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာမယ့် လက္ခဏာရှိလာတယ်။ ဘကယ်တော့ ဂျော့ဟာ သူ့နောက်ဘက်မှာ ချိန်ကိုက်ပုံးတစ်လုံး ချထားခဲ့တဲ့ သဘောပဲ၊ စစ်အတွင်းမှာ သူ့လျှို့လို့ အထင်ခံရတာဟာ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘကယ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာပါ။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ လူတွေကို ခေါ်ခေါ်လာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ ညစ်ယောက်မှု မသေသေးပေမယ့် စစ်ရိပ်စစ်ငွေတွေကတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲမှာ ပလိပ်ရောဂါ ပျံ့နှံ့သလို ပျံ့နှံ့ကူးစက်နေပြီ။ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း ဒီလိုဘဝနဲ့ တိုးတက်ကောင်းစားရေးဆိုတာဟာ လုံးဝကို သည့်မတွက်ကြတော့ဘူး။ လူတွေဟာ လူသားတွေအဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။

လူတွေကို စစ်သားတွေအဖြစ်နဲ့ ရန်သူတွေအဖြစ် နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲ ခွဲခြားသတ်မှတ်လာကြတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံက လူတွေဆိုရင် စစ်မှုထမ်းလို့ ရသလား မရဘူးလားဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့ တိုင်းပြီး လူရယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်ကြတယ်။

ဆယ်လီဘီပင်းမှာ နေခဲ့တဲ့ တတိယနေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲက တချို့ကိုခေါ်သွားကြပြီး ကျန်နေခဲ့တဲ့ လူစုကတော့ နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ စကားတွေ ပြောလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်နဲ့ပဲ ဘဝရဲ့တန်ဖိုးဟာ မရှိသလောက် အဆင့်ထိ လျှော့ဘုသွားပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မကျကြသေးလူး၊ ဂျာမန်အကျဉ်း စခန်းတစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် အခုပြင်သစ်စခန်းက အများ

ကြီးကို သာနေတာပဲ။ ဒီစခန်းမှာ ခံကြရတဲ့ အဆိုးဆုံးဖြစ်ဖက်ဆိုတာက သူတို့ အမိန့်ပေးတာ မနာခံရင် ခြေထောက်နဲ့ကန်တာတို့ ဆောင့်တွန်းပစ်တာတို့ အဲသလောက်ပဲလုပ်တာ။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အာဏာဟာ အာဏာ ပါပဲ။ ပုလိပ်ဟာ ပုလိပ်ပဲ။ ဘယ်မှာမဆို အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုချင်တဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ။

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေရလို့ ကျွန်တော့်မလည်း အဆမတန် ပင်ပန်းနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတဲ့ အစောင့်တွေဟာ စင်ပေါ်မှာတန်းစီပြီး ခြေဆင်းထိုင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အောက်မှာ အခန်းထဲမှာထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်က မှိန်မှိန်၊ တစ်ခန်းလုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝကို ထုတ်ဖော်ပြသနေတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခုပါပဲ။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ် မဖြစ်ရင် အစောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဇာတ်ကားမျိုး ကြည့်မလဲ။ ခင်ဗျားမှာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ အဲဒီညကဖွံ့ဖြိုးစေမယ့် ပညာပေးကား ကြည့်မလား။ ပျော်စရာဇာတ်ကား ကြည့်မလား။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ရွေးရဲ့ပဲ”

အဲဒီတုန်းမှာပဲ တံခါးပွင့်သွားတယ်။ အပြင်ဘက် လူသွားစကြိုက် မီးရောင်နဲ့အတူ အခန်းထဲကို ဟယ်လင် ဝင်လာတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ခြင်းတစ်လုံး ဆွဲလာတယ်။ ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်ပေါ်မှာတော့ စောင်နှစ်ထည်နဲ့ ကျားသစ်ရေ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် တင်လာတယ်။ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ ဦးခေါင်းငုံ့ပုံ စောင်းပုံကိုကြည့်ပြီး ဟယ်လင်မှန်း ချက်ချင်းသိတယ်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဟယ်လင်ဟာ ခဏရပ်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာပြီး မျက်စိနဲ့ ရှာဖွေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်နားက ဖြတ်သွားပေးမယ့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ဩစနာဘရပ်မြို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်လာတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်က ‘ဟယ်လင် လို့ လှမ်းခေါ်ပြီး အသံပေးလိုက်တယ်။

သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ “သူတို့ မောင့်ကို ဘာလုပ်ကြသေးလဲ” လို့ ဒေါသသံနဲ့ လှမ်းမေးတယ်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကျောက်မီးသွေး လှောင်ထားတဲ့ မြေအောက်ခန်း

ထဲ အိပ်ရတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အသားအရောင် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်တော့ ဆီးတာပေါ့။ မင်း ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဟယ်လင်လည်း မောင့်လိုပဲ အဖမ်းခံရတယ်” လို့ သူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “တခြားမိန်းမတွေထက် မြန်မြန် ပြန်လွှတ်ပေး ဘာတဲ့ မောင့်ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့မှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းတာလဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းခဲ့သလဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို သူလျှိုတစ်ယောက်ထင်လို့ ဖမ်းတာပဲ”

“ဟယ်လင်ကိုလည်း သူလျှိုထင်လို့ ဖမ်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံကူးသက်မှတ် မှန်ကန်နေလို့ ပြန်လွှတ်ဖို့ ရှိတယ်”

“မင်းက အဲဒါကြောင့် ပြန်လွှတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ဟယ်လင်ကို စစ်ကြ မေးကြတယ်လေ။ သူတို့က အဲဒီအတိုင်း မေးတာပဲ။ ဟယ်လင်ကို ပြောတော့လည်း အဲဒါကြောင့်မို့ ဖွင့်ပြောတာပဲ။ ဟယ်လင်ဟာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အစစ်အမှန်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ အနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဟန်ဆီတယ် မလုပ်ဖူးသေးဘူးတဲ့ ဆံပင်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ့ ရှိနေအောင် လိမ်းထားတဲ့ ပုညက်ညက်လူက ဟယ်လင်ကို ပြောတယ်။ မောင့်ကို စစ်လား မေးလား လုပ်တဲ့လူဟာ အဲဒီလူပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်က ပုဂံကန်နဲ့ ထွက်နေတယ်လေ”

“မောင် မမှတ်မိဘူး၊ ဒီနေရာမှာကတော့ အရာရာတိုင်းဟာ ပုဂံကန်နဲ့ သက်နေတာပဲ။ မင်းစောင်တွေ ယူလာတာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မယ်”

“ဟယ်လင်ကတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ သယ်နိုင်လောက် သယ်လာတာပဲ” ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ဟယ်လင်က သူယူလာတဲ့ခြင်းအားကို ဖွင့်တယ်။ ပုလင်းနှစ်လုံး ထုတ်တယ်။

“ကျောညက်အရက် ယူလာတယ်။ ဝိုင်တော့ မပါလော့ဘူး။ ကျောညက်က ပဲပြီး အားရှိပါတယ်။ အစာစားရတာကော ဘယ်လိုနေလဲ”တဲ့။

“အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လောက်တော့ ဝယ်စားခွင့် ပေးပါတယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ဆေးသေချာချာ ကြည့်တယ်။ “မောင့်ကြည့်ရတာ ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်တဲ့ အဖေရိကန်ကျွန်တစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူတယ်။ မျက်နှာလေး ဘာလေး မသစ်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အခုထိတော့ လုပ်ခွင့် မရသေးဘူး၊ တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ သဘောပါ”

ဟယ်လင်က ကော့ညက်ပုလင်းကို ချပေးတယ်။ “အဖိုးတွေ ဖွင့်ထားပြီး ပြီလို့ ပြောတယ်။” ဟိုတယ် စားပွဲထိုးက ခင်ဗျား ဟိုရောက်ရင် ဖောက်တံမရှိလို့ တလည်လည် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သဘောကောင်း ရှာတယ်။ ကဲ... သောက်”

ကျွန်တော် ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး တစ်ဝကြီး မော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပုလင်းကိုပြန်ပေးတယ်။ “ဟယ်လင်မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်တောင် ပါလာတယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဖန်ခွက်နဲ့ သောက်နိုင်အောင် ယူလာခဲ့တာ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဟယ်လင်တို့ ထိန်းနိုင်သမျှတော့ ထိန်းသွားကြတာ ကောင်း မယ်။

သူက ကော့ညက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ငွဲထည့်ပြီး သောက်တယ်။ “မင်းဆီက နွေရာသီအနံ့အသက်နဲ့ လွတ်လပ်မှု အနံ့အသက်ကို ရနေတယ်” လို့ ကျွန်တော် က ပြောတယ်။ “အပြင်လောကမှာရော ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ အချိန်အခါ ကာလအတိုင်းပဲ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ပြာရောင်သမ်းပြီး လှနေတုန်းပဲ”

ဟယ်လင်က စင်ပေါ်ကတန်းစီပြီး ထိုင်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ချလိုက်တယ်။

“သူတို့ကို မြင်တော့ အပျော်တမ်း သေနတ်ပစ်ခန်းမကို သတိရမိတယ်၊ အဲဒီပေါ်က ပုလိပ်ရုပ်တွေကို မောင်က သေနတ်နဲ့ပစ်၊ တစ်ယောက်ထိရင် ဝိုင်း တစ်ပုလင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ်ပြာတစ်ခွက်ဆုရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

“ဒီစင်ပေါ်က ပုလိပ်ရုပ်တွေက သေနတ်တွေ ကိုယ်စီရှိနေကြတယ်” ဟယ်လင်က သူ့ကောင်းထဲ နှိုက်တယ်။ “ဟယ်လင်ကတော့ ခက်ရင်း ဓားတစ်ချောင်းပါ ပါအောင် ယူလာခဲ့တယ်” တဲ့။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ရှင်မြူးလာတယ်။ ဟယ်လင် ရှိနေသေး တာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာများ ဆုံးရှုံးတာရှိသေးလို့လဲ၊ ပြီးတော့ အခုအချိန်ထိ လည်း တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်မှ မဖြစ်သေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မကြာခင် ပြန်လွှတ် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းတစ်ခု ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်နေရာစီ ခွဲပို့မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကို ကိုလမ်ဘီစ် ဩက ယာယီခခန်းကို ပို့မယ်တဲ့။ ဟယ်လင်ကိုတော့ လာပီတိုက်ရိုက်ကတီ အကျဉ်းထောင်ကို ပို့မယ်တဲ့။ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဆိုတဲ့ အချက်ကို ယုံကြည်လက်ခံထားသည့် တိုင်အောင် စည်းကမ်းအရ ခွဲပို့ရမှာပဲတဲ့။

အဲဒီနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အလွန် ကြင်နာသနား တတ်တဲ့ အစောင့်တစ်ယောက်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး အတူတူထိုင်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်က ဖယောင်းတိုင် နည်းနည်းလာပေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့ကို ခေါ်သွားကြပြီ။

အခုထက်ထိ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူတစ်ရာလောက် ကျန်ခဲ့သေး တယ်။ စပိန်လူမျိုး ဒုက္ခသည်တချို့လည်း ပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ လူတစ်စု အဖမ်းခံနေရတာကတော့ တစ်မျိုး ပဲ၊ ရယ်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အခုလို အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြန်တော့လည်း ဗျာမနီကို သတိရတယ်။

“သူတို့က ဟယ်လင်တို့ကို ဘာပြုလို့ ခွဲပြီး ပို့ချင်တာလဲ” လို့ ဟယ် လင်က မေးတယ်။

“မောင်လည်း မသိဘူး၊ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ရက်စက်မှု မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်မဲမှု

“မိန်းမတွေနဲ့ ယောက်ျားတွေ အတူတူတွဲထားရင် မနာလို ဝန်တို့မှုတွေ ဖြစ်ပြီး ရန်ပွဲတွေ ပေါ်လာမှာ ကြောက်လို့ ထင်တယ်” တဲ့၊ စပိန်စစ်ပြေး အဘိုး ဘီတစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးတယ်။ “ဒါကြောင့် မင်းတို့ လင်မယား တည်း အခွဲခံရတာ ဖြစ်မယ်” တဲ့။ ဟယ်လင်က ကျားသစ်ရေ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးမှ အိပ်တယ်။ အခန်းထဲမှာ ခုံတန်းလျား နည်းနည်းရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတွေက ဦးထားတယ်။ တစ်ယောက် သူဦးထားတဲ့ ခုံတန်းလျားတစ်လုံးကို ဟယ်လင် ခဏအိပ်ဖို့ ပေးတယ်။ အဲဒါရီက ငါးနာရီအထိ အိပ်ပါ။ . . . တဲ့။

ဟယ်လင်က မယူဘူး။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကျရင် အိပ်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီး ရမှာပါ” ပြောတယ်။

ထူးဆန်းတဲ့ ညတစ်ညပဲ၊ ကြားနေရတဲ့ အသံဗလံတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့

ဆိတ်သုဉ်းလာတယ်။ အဘွားကြီးတွေရဲ့ တီးတိုးညည်းညူသံတွေလည်း ရပ်သွားတယ်။

စောစောက မကြာခဏ ကြားနေရတဲ့ ငိုသံတွေဟာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။

ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်နေရင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တအားသိုင်းဖက်ထားတယ်။ နိုးလာတဲ့အခါကျရင် ကျွန်တော့်ကို စကားတိုးတိုးပြောတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်ပြောနေသလိုပဲ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ချစ်စိတ်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပြောသလိုပြောနေတာ။

နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်မှာ လူတွေ ပြောလေ့ပြောထမရှိတဲ့ စကားတွေပေါ့။ တချို့စကားတွေဟာ ပုံမှန်အခြေအနေရှိတဲ့ ညမျိုးဆိုရင် ပြောလေ့မရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

သူပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ရင်တွင်းခံစားမှုတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ပါတယ်။

ခွဲခွာရမယ့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ပါတယ်။ မကျေနပ်ချက်တွေလည်း ပါတယ်။

အသွေးအသားနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတူတူမနေကြရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်က အရင်ဆုံး ခွဲခွာသွားနေရတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ သေမင်းက ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ၊ အိုဗျာ၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက အစုံပဲ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့ခေါင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့် လက်မောင်းပေါ်က လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်က ပွေ့ချိုပြီး ကိုင်ထားတယ်။

နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးရောင်နဲ့ သူ့အသက်ရှူနေတာကို မြင်နေရတယ်။ တချို့ ယောက်ျားတွေ အိပ်ရာကထပြီး ကျောက်မီးသွေးပုံတွေ ကြားမှာ သေးပေါက်စရာနေရာ လိုက်ရှာနေသံတွေကို ကျွန်တော်ကြားနေရတယ်။

အားနည်းလှတဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ဟာ စာဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်း

တယ်။ အဲဒီ မီးရောင်အောက်မှာ ကြီးမားလှတဲ့ အရိပ်မည်းမည်းကြီးတွေဟာ ယိမ်းကနေသလိုပဲ။

အဲဒီနောက်တော့ နောက်ဆုံးအလင်းရောင်ဟာ ဖျတ်ခနဲငြိမ်းသွားတယ်။ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဟောက်သံတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဟယ်လင်ဟာ တွန်းတိုးရုန်းကန်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်တယ်။

စူးစူးဝါးဝါးအော်တယ်။ ယောင်ပြီး အော်တာ။ “မောင်ရှိတယ် ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က သူ့အနားနား ကပ်ပြီး ဘီးတိုးကလေး ပြောတယ်။ “မကြောက်နဲ့လေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေနေတာပဲ”

သူ ပြန်လို့အိပ်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်တွေကို နမ်းတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ မောင်အနားမှာ ရှိနေတာပဲ” လို့ ရေရွတ်တယ်။ “မောင် ဟယ်လင်နဲ့ အမြဲတမ်း နေပါနော်” တဲ့။

“မောင် မင်းအနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိမှာပါ အချစ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောလိုက်စာယ်။ “မောင်တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာရရင်လည်း နေပါ။ မောင် မင်းကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမှာပါ”

“မောင် ဟယ်လင်ကို လိုက်ရှာမယ်၊ ဟုတ်လား” လို့ အိပ်ချင်မူးတူးသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ပြီး မှေးမိန်နေတယ်။

“မောင် မင့်ကို အမြဲတစေ လိုက်ရှာမှာပါ ဟယ်လင်ရယ်၊ မင်း ဘယ်မှာပဲ ရောက်နေနေ မောင်ကတော့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှာပါ။ အခု နောက်ဆုံး အကြိမ် တွေ့ခဲ့ရသလို တွေ့အောင်ရှာမှာပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောနေမိတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောပြီး သက်ပြင်း ခုတ်တယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့် လက်တွေပေါ် မှောက်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းကလေးတွေ ပေါ်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်း လျှောက်သွားနေတာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ မျက်ရည်စတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရသလို ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောပါဘူး။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ချစ်လာသလို ခံစားရတယ်။ ဟောက်သံတွေနဲ့ ကျောက်မီးသွေးပုံတွေက တဖျန်းဖျန်းကျနေတဲ့ သေးပေါက်သံတွေကလွဲပြီး တခြား ဘာသံမှ ကြားရတဲ့ အခုလို ရွံ့ရှာစက်ဆုတ်စရာ ကောင်းနေတဲ့ ညမျိုးကျခါမပဲ သူ့အတိုင်း ဟာ အရင်အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးပြီး ချစ်လာမိတယ်။

နောက်တော့ မိုးလင်းလာတယ်။ ပြာခိုင်းခိုင်း ကောင်းကင်မှာ မှုန်မွဲမွဲ အလင်းရောင်ဟာ သိသိသာသာ ဝင်လာတယ်။ ရုတ်တရက် ဟယ်လင့်ကို သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

သေသွားလေမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် နှိုးလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင် နိုးလာတယ်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့် တယ်။

“ဟယ်လင်တို့အတွက် ကော်ဖီမှုန့်ကလေးများ မရနိုင်ဘူးလား မောင် ရယ်လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ပျော်သွားတယ်။ အစောင့်တစ်ယောက်ကို မောင် လာဘ် ထိုးကြည့်ဦးမယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ “ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ” လို့ မေးတယ်။ “မောင့်ကြည့်ရတာ ထိပထမဆု ပေါက်ထားသလိုပဲ။ ဟယ်လင်တို့ ကို လွှတ်ကြတော့မတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့် ကိုယ်ကို မောင့်ဘာသာ လွှတ်လိုက်ပြီးပြီ”

“မောင့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ငြိမ်းချမ်းအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး လား”

“အင်း... လုပ်ရမှာပေါ့၊ အနည်းဆုံး ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မောင့်မှာက ကိုယ်ပိုင် အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက များများမရခဲ့ဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ အဲသလို မြင်နိုင်ရင်တော့ သက်သာရာ ရတာပေါ့ကွယ်”

“အရာရာတိုင်းမှာ သက်သာမှုဟာ ရှိပါတယ်မောင်ရယ်” လို့ ဟယ် လင်က တစ်ချက်အားရပါးရ သမ်းဝေပြီး ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်တို့ အသက် ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အရာရာတိုင်းက သက်သာအောင် လုပ်ပေး နေတာပဲ၊ အဲဒါကို မောင်သတိမထားမိဘူးလား၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဟယ်လင်တို့ကို သူလျှိုတွေဆိုပြီး သူတို့က ပစ်သတ်မယ်လို့များ ထင်နေသလား”

“မသတ်ပါဘူး၊ ထောင်ချထားမှာပါ”

“သူလျှိုတွေလို့ မထင်တဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကိုကော သူတို့က ထောင်ထဲ ထည့်ထားမှာလား”

“အင်းပေါ့၊ လက်လှမ်းမီသမျှ လူတိုင်းကို ဖမ်းမှာပဲ၊ အခုပဲ ယောက်ျား တွေ မှန်သမျှအားလုံးလိုလို ဖမ်းထားပြီးပြီ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။ “သူတို့က ဟယ်လင်တို့ကို သူလျှိုတွေလို့ သတ်မှတ်ရင်း တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဘားချင်ထားမှာ”

“ဒီအထင်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းခါယမ်းတယ်။ “အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အတွေးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာ၊ ဒီရာစုခေတ်ထဲမှာ ရိုးသားဖြူစင်မှု ဟာ အဆိုးဆုံး ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေတာ မောင်မသိဘူးလား၊ ပြီးတော့ အပြစ်ကင်းသူတွေဟာ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပြင်းပြင်း သန်ထန် အပြစ်ပေးခံနေရတာတွေကော မောင် သတိမထားမိဘူးလား။

“နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံမှာ အဖမ်းခံရပြီးတဲ့နောက် ဒီအချက်ကို မောင်သိလာ သိမ့်မယ်လို့ ဟယ်လင်က ထင်မိတာ၊ မောင်နဲ့ မောင့်ရဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အိပ်မက်တွေကော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဩော်... မောင့်ဆီမှာ ကော့ညက် သက်ကျန် မရှိတော့ဘူးလား”

“ကော့ညက်ရော ငန်းသည်းကြော်ရော ရှိသေးတယ်”

“ဟယ်လင်ကို ပေးစမ်းပါ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မနက်စာပေါ့၊ မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ ရှေ့မှာ စွန့်စားရမယ့် ဘဝတစ်ခုကတော့ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ် သင်တယ်”

“အဲသလို မြင်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်က ကော့ညက်ပုလင်းကို ပေးလိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့မှာ မြင်စရာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာပဲ၊ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ရင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးကို ငွန့်စားခန်းတစ်ရပ်လို့ မြင်ဖို့ မခက်တော့ပါဘူး၊ ဟယ်လင် အယူအဆကို မောင် သဘောတူရဲ့လား”

ကော့ညက်တစ်ခွက် ဝင်သွားတဲ့အတွက် ဟယ်လင်ဟာ အာဝဇ္ဇန်းရွှင် သာပုံပေါ်တယ်။ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုလည်း ရှိလာပုံ ရှိတယ်။ “ဒီပြဿနာဟာ မင်းအတွက် အလွန် လွယ်လိမ့်မယ်လို့ မောင်မထင်ခဲ့မိဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

ဟယ်လင်က ခြင်းထဲက ပေါင်မုန့်ကို ဖဲ့စားတယ်။ “ဟယ်လင်အတွက် တော့ မပူနဲ့၊ ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်သွားမှာပဲ၊ မိန်းမတွေအဖို့ကတော့ တရားမျှတမှု ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ယောက်ျားတွေလောက် အဓိကကျတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။

“မိန်းမတွေအနေနဲ့ ဘာကို အဓိကထားကြသလဲ”

ဟယ်လင်က ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော့ညက်ပုလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒါတွေပဲပေါ့။ စားစမ်းပါအချစ်ရယ်။ ဟယ်လင်တို့ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှာပါ။ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဟယ်လင်တို့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ မဟာ စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပါ”

“အဲဒီကျတော့ ဟယ်လင်တို့ မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြကြတာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား၊ ကဲပါ။ စားစမ်းပါ။ အခု စားရတဲ့ အစားအစာမျိုးကို နောက်ပိုင်း ကျတော့ စားချင်မှ စားရမှာ”

* * *

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အသေးစိတ် မပြောတော့ပါဘူး” ဟု ချပ်လပ်ဇိက ပြောသည်။ “စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ကိုလမ်ဘီစ်မြို့က အကျဉ်းစခန်းမှာ ရက်အနည်းငယ် နေခဲ့ရတယ်။

ဟယ်လင်ကိုတော့ သူတို့က လာပီတိုက်ရိုက်ကွက်တီထောင်ကို ပို့လိုက်ကြတယ်။ ကိုလမ်ဘီစ်မှာနေတုန်း ကျွန်တော်တို့ တည်းခွဲတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ရောက်လာတယ်။ လူချင်းနီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ခွင့်မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် စကားပြောခွင့် မပေးဘူး။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့နေရတယ်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အတွက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ကော့ညက်အရက် ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ပေးထားခဲ့တယ်။ ကိတ်မုန့်ထဲမှာ စာတိုလေးတစ်စောင် ထည့်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

“မဒမ် နေကောင်းတယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။ သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါ။ ပိုင်ယင်နီးစ်မြို့မှာ တည်ထောင်မယ့် အမျိုးသမီး အကျဉ်းစခန်းကို ပို့လိမ့်မယ် မျှော်လင့်ရပါတယ်။ စာရေးရင် ဟိုတယ်မှ တစ်ဆင့်ရေးပါ”

အဲဒီစာထဲမှာ ဟယ်လင် လက်ရေးနဲ့ စာရွက်သေးသေးလေး တစ်ရွက် ပါလာတယ်။ “ဟယ်လင်အတွက် မပူပါနဲ့။ ဘေးအန္တရာယ်တွေ လွန်မြောက် သွားပြီ။ အခုအချိန်ထိ စွန့်စားခန်းတစ်ခုပဲ။ မောင့်ကို မကြာခင်တွေ့ရမှာပါ။ အချစ်” တဲ့။

ဟယ်လင်ဟာ ပိတ်ပင်တားဆီးမှုတစ်ခုကို ချိုးဖောက်ရာမှာ အောင်မြင် မှု ရတယ်။ ဘယ်လို ချိုးဖောက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျမှ သူပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရတယ်။

ဟယ်လင်က ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်း ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က ပုလိပ်တစ်ယောက်နဲ့အတူ ဟိုတယ်ကို ခဏ ပြန်လွှတ်ပေးတယ်။ ဟယ်လင်က စာတိုလေးကို ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် လက်ထဲ ထည့်ပြီး ဘယ်ကို ပို့ရမယ်ဆိုတာ တိုးတိုးကလေး ပြောခဲ့တယ်။ ပုလိပ်ကလည်း ချစ်သူတွေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ ပုလိပ်ဆိုတော့ မျက်စိမိတ်ထားတယ်။

သူ့အခန်းထဲက ယုသွားတာက စာရွက်စာတမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရေမွှေးပုလင်း၊ ကော့ညက်ပုလင်းနဲ့ အစားအစာပြည့်သိပ် ထည့်ထားတဲ့ ခြင်း ဘစ်လုံးပဲ။ ဟယ်လင်ဟာ အစားကို အတော်ခုံမင်တယ်။ အမြဲ စားနေရမှ ဒီလောက်စားနေလျက်ကြားက သူ့ကိုယ်ကာယ သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ လှနေ ဘာကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။

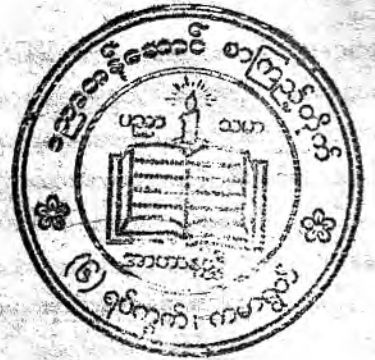
ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်နေတဲ့ အခါတုန်းကများ တစ်ရေးနိုးလို့ ကြည့် လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူမရှိတော့ဘူး။ သူ့ကို ရှာဖွေက အင်မတန် လွယ် ဘယ်။ အခန်းထဲက အစားအစာတွေထားတဲ့ ထောင့်ကိုသာသွား။ သူထိုင်ပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက် ကိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ညစာစားကြတုန်းက ချန်ထားတဲ့ ဟာတွေပေါ့။ သူ့အနားမှာ ချထားတဲ့ ခိုင်ကို ငဲ့သောက်လိုက်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ဖိမ်ကျနေတာပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ သူပိုင်းမှာ အစာသိပ်ဆာနေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်။

သူ့ကို ပုလိပ် လာဖမ်းတုန်းကလည်း ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က သူ့အတွက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ဖုတ်နေတဲ့ အချိန်တဲ့။ သူ့ကြိုက်တဲ့ ကိတ်မုန့်မျိုးတဲ့။ မုန့်က ဖုတ်နေဆဲ တန်းလန်းပေါ့။ သူက ကိတ်မုန့်မပါဘဲ မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်း ခနတာနဲ့ ပုလိပ်က တညည်းညည်းနဲ့ စောင့်ပေးသတဲ့။ ဟယ်လင်ဟာ ကိတ်မုန့် သည်းရရာ ရှောရှောရှူရှူပဲ ထလိုက်တယ်။ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါ တစ်ဘူး တောင်မှ ပါအောင် ယုသွားသေးသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းစခန်းက လူတွေကို ကားတွေ ပေါ် တက်ခိုင်းပြီး ပိုင်ယင်နီးစ်ဘက် ဦးတည်ထွက်တယ်။ ဒီခရီးဟာ ကြောက် ရော လန့်စရာတွေ၊ ပျော်စရာ ရွှင်စရာတွေ၊ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်မှုတွေ၊

ဗျူရိုကရေစီစနစ်ရဲ့ ရလဒ်တွေ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရောပြွန်းနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အစပါပဲ။

[၅]

“နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခေတ်ကို သရော်စရာ ငေါ့စရာခေတ်လို့ အသိအမှတ် ပြုကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့... ဆယ့်ရှစ်ရာစုခေတ်လို ဟာသ ဉာဏ်လွှမ်းနေတဲ့ သရော်စရာ ထေ့စရာခေတ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိုက်မဲမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး နည်းပညာတွေ တိုးတက်ပါတယ်လို့ ဆိုနေကြတဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ခေတ်ကြီး၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးပါ”

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟစ်တလာကတော့ သူ့ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားတဲ့ မဟာခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ တခြားနိုင်ငံတွေ အားလုံး သူ့ကို စပ်ပြုဖို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး အနိုင်ကျင့်နေကြပါတယ်လို့ အခုထက်ထိ အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ အော်နေတုန်းပဲ။ သူကတော့ ဒီစကားကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားအောင် ပြောနေတာ၊ သူက ပြောရုံတင်မကဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ငြိမ်းချမ်းရေး တကယ်လိုလား သူ့လို့ ယုံကြည်နေပုံရတယ်”

“နောက်ထပ် သရော်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်တစ်ခုက ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဘခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျာမန်သို့ပန်း စခန်းတွေက ထွက်ပြေးပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံက အကျဉ်းစခန်းတွေ ရောက်သွားကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူစုပေါ့။ အသေအချာ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး မကျေနပ်ချေ။ ဒေါသဖြစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် ရုန်းကန် သွပ်ရှားနေရတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေအပေါ် တရားမျှတ နှာ ဆက်ဆံရေးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေကို

စဉ်းစားနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုဘူး၊ ဓာတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး မသတ်ဘူး၊ သေနတ်နဲ့လည်း ပစ် မသတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်နေရာမှာ ချုပ်ထားတာကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီထက်ကောင်းတာ ရှိဦးမလား”

“ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်ဆုံမိကြသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သိပ်အကြာကြီး ခွဲမနေရပါဘူး၊ ခင်ဗျား လီဗာနက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူး သလား”

“ဟင့်အင်း၊ မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ် အကျဉ်းစခန်းတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံး တစ်ခုဆိုတာတော့ သိထားတယ်”

ချုပ်ဝပ်ဇ်က မဲ့ပြီး ပြီးသည်။

“ဒါက ဒီဂရီ အတတ်အကျနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပါဗျာ၊ ရေအေးထည့်ထားတဲ့ အိုးတစ်လုံးထဲမှာ ရေစိမ့်စိမ့်ရတဲ့ ဂဏန်းကောင်တွေအကြောင်း ခင်ဗျားကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ရေအပူချိန် ဒီဂရီက ၁၂ ဒီဂရီအထိ တက်သွားတဲ့အခါ ဂဏန်း ကောင်တွေက အော်ကြတယ်။ သူတို့ မခံနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒီဂရီ ၁၀၀ လောက် ချပေးလိုက်ရင် သူတို့ ပျော်သွားကြတယ်။ ဒီဂရီ ၁၄၀ အထိ တက်သွားပြီး ၁၂၀ ဒီဂရီလောက် ပြန်ကျသွားရင် သူတို့ အတွက် ဒီဂရီ ၁၂၀ ဟာ နေသာထိုင်သာရှိတဲ့ အနေအထား ဖြစ်သွားပြန်ရော၊ ဒီဂရီ ၁၆၀ အထိ တက်သွားပြန်တော့လည်း ဒီဂရီ ၁၄၀ ဟာ သူတို့အတွက် ခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိသွားပြန်ကော၊ ဒီသဘောပါပဲ။ လီဗာနက်ဟာ အကောင်းဆုံး ဂျာမန် သုံပန်းစခန်းထက် အဆထောင်ပေါင်းများစွာ ကောင်းတဲ့ အကျဉ်း စခန်းတစ်ခုပါ ဂတ်စ်ချိန်းဘားလို့ ခေါ်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး သတ်တဲ့ ပေါင်း အိုးကြီးတွေ မရှိတဲ့ အကျဉ်းစခန်းဟာ အဲဒါမျိုး တစ်ခုလောက် ရှိနေတဲ့ အခန်း ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ “ခင်ဗျားကော ဘာဖြစ်သေး လဲ” ဟုလည်း ကျွန်တော်က မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ဆောင်းရာသီ ဝင်လာ တယ်။ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိတဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ ကျွန်တော်တို့မှာ စောင်က လုံလုံ လောက်လောက် မရှိ၊ မီးလှုံပို့ မီးဖိုစရာ ကျောက်မီးသွေးက နတ္ထိ၊ ထုံးစံအတိုင်း စီမံအုပ်ချုပ်မှုကလည်း ကိုးရိုးကားရား။

“ရေခဲလှမတတ်၊ အေးလာတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ဆောင်းတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခန်းရဲ့ မြင်ကွင်း ကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် မပြောချင်တော့ပါဘူး”

“တကယ်လို့ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ ဟာ နာဇီပါတီဝင်တွေပါလို့ ဝန်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ ဟာ အများကြီး ကောင်းလာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အထူးစခန်းတစ်ခုဆီ ကို ပို့မှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ငတ်လိုက် ပြတ်လိုက်၊ အအေး ဒဏ်ကို ခံလိုက်၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင် ဖြစ်လိုက်နဲ့၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် နေရတဲ့ အတောအတွင်းမှာ သတင်းစာတွေထဲမှာ အချုပ်ခံနေရတဲ့ ဂျာမန်တွေ ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါပဲ သူတို့က ခက်ရင်းတွေ၊ ဓားတွေနဲ့ ကုလားထိုင်တွေ စားပွဲတွေနဲ့ အိပ်ရာ ခုတင်တွေ၊ စောင်တွေနဲ့ အကျအနပ်၊ ကိုယ်ပိုင်စားရိပ်သာတောင် ရှိနေတာ တွေ့ရတယ်”

ပြီးတော့ သတင်းစာတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေအပေါ်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ က ဘယ်လို ဆက်ဆံပြုစုနေတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ တခမ်းတနား နေထားတာလည်း ဖတ်ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင်ပြေအောင်နေပါတယ်။ ဟယ်လင်က ပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံလိုက်နာခဲ့ပါတယ်။ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆကိုလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်မထားတော့ဘူး။

အလုပ်ချိန်ပြီးလို့ ညနေပိုင်းရောက်တဲ့အခါ အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ အိပ်ရာက ကောက်ရိုးအိပ်ရာ ပါ။ အကျယ်က သုံးပေ၊ အရှည်က ခြောက်ပေပဲ ရှိတယ်။

အခု ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အချိန်ကာလဟာ ယာယီအခိုက်အတန့် ကြုံနေရတဲ့ ကြားကာလလို့ တွေးနိုင်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို လေ့ကျင့်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ လုံးဝဆက်စပ်ခြင်းမရှိဘူးလို့လည်း ကိုယ့်စိတ်က ထင်လာအောင် ကြိုးစားတယ်။

“ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက အများကြီးပဲ၊ ခြင်္သေ့သမ္မုကို လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ကျင့်သုံးပြီး ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်သမျှ ပြုရတယ်။ နှလုံးကြေကွဲလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဟာလည်း သူတစ်ယောက် သေစေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူလည်းပဲ ဝမ်းကိုက်ရောဂါနဲ့

အတူတူပါ။ တရားမျှတမှု ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းသော အချိန်ကာလရဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်း တစ်ခုလို့ မြင်လာအောင် ဆင်ခြင်ရတယ်”

“အဲဒီ အတိုင်းကော ခင်ဗျားက တကယ် ယုံကြည်သလား”

“မယုံကြည်ပါဘူး” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်ထည့်ထားတဲ့သဘောပါ။ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း ကြီးကြီးမားမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အသေးအဖွဲ့ကလေးပါ။ ပေါင်မုန့်ဝေတဲ့အခါ သေးသေးလေး လှီးပေးတာတို့ အလုပ်တာဝန်ချထားတဲ့ အခါမှာ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ချပေးတာတို့ ဒီလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း နည်းနည်းတော့ ခံရခက်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသလို အသေးအဖွဲ့ မခံချင်စရာလေးတွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နေသလိုပဲ နေသွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဟယ်လင့်ဆီက ပထမစာ ရောက်လာချိန်အထိ အဲသလိုပဲ နေတယ်။ စခန်းရောက်ပြီး နှစ်လလောက်နေတော့ သူ့ဆီက စာရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့တဲ့ ပါရီမြို့ ဟိုတယ်က တစ်ဆင့် ပို့လိုက်တဲ့ စာပဲ။ ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ဖွင့်ပေးလိုက်သလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“ဘဝဟာ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်တည်ရှိလာတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဟယ်လင့်ဆီက စာတွေ ရောက်ရောက်လာတယ်။ မှန်မှန် ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ သီတင်းတစ်ပတ်လုံးလုံး စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာဘူး။ သူ့စာတွေ ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အားတက်လာတာတော့ အမှန်ပဲ”

သူ အဆင်ပြေကြောင်း၊ အခု ရောက်နေတဲ့ စခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရကြောင်း၊ မီးဖိုချောင်မှာ တာဝန်ကျကြောင်း၊ နောက်တော့ စခန်းရဲ့ စတိုကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့အခြေအနေကို မပြတ်ရေးတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအစာထုပ် နှစ်ကြိမ်တိတိ ပို့ပေးတယ်။ နည်းအမျိုးမျိုး သုံးပြီး ပို့ပေးတာ။

သူ့ဆီက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရောက်လာတယ်။ သူတို့နေတဲ့ တန်းလျားအပြင်ဘက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဟယ်လင့်အတူ တွဲပြ

ရပ်နေတဲ့ပုံ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က စခန်းအမှုထမ်း၊ ပြင်သစ်တွေလို ဟယ်လင့်က ရေးထားတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇီက ကျွန်တော့်အားမော့ကြည့်သည်။ “ဓာတ်ပုံထဲက ယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြည့်တယ်ထင်သလဲ၊ အစောင့်တစ်ယောက် ဆီက မှန်ပြောင်းငှား ဈေ့စေ့ကြည့်တာ”

သူ ဘာပြုလို့ ဒီပုံကို ပို့တာလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲနဲ့ ပို့လိုက်တာလား၊ ဘယ်လို သဘောနဲ့ ပို့တာလဲ၊ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရင် ခင်ဗျားကော ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံစားရမလား”

“လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားကြရမှာပေါ့” ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ “ဒါက အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ဆိုက်ကိုတစ်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ္တဇရောဂါပဲ၊ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ဘာမျိုးကို မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် ဆိုင်ရှင်ရောက်လာပြီး ကျသင့်ငွေပြေစာကို ကျွန်တော် တို့ရှေ့ပေးသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည် ဟုလည်း အသိပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုလို ထိုင်နေလို့ရမယ့် တခြားနေရာ မရှိတော့ဘူးလား” ချပ်ဝပ်ဇီက ဆိုင်ရှင်အား မေးသည်။

ဆိုင်ရှင်က နေရာတစ်နေရာကို ပြောသည်။ “မိန်းကလေးလည်း ရှိတယ်ဗျ” ဟု သူက ဆိုသည်။ “တော်တော်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ၊ ဈေးလည်း သိပ်မကြီးဘူး”

“တခြားနေရာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ည ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဖွင့်တဲ့နေရာက ဒီတစ်နေရာပဲ ကျွန်တော် သိတယ်” ဆိုင်ရှင်သည် သူ့ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ဝတ်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ သွားချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အားသွားပြီ။ အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေးတွေက တော်တော် ချောတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ အညာမခံရဘူးပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီ ဆိုင်မှာ ကောင်မလေးတွေ မခေါ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်လို့ရမလား”

“ကောင်မလေးတွေ မရှိဘဲ ထိုင်ဖို့ ဟုတ်လား” ဆိုင်ရှင်သည် ချပ်ဝပ်ဇီအား ခေါင်းရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြီးဖြုဖြု ဖြစ်လာသည်။ “ကောင်မလေးတွေ မရှိဘဲ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် သိပ်ရတာ

ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့မှာက အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိတော့ဘူးဗျ”

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါ ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော် တို့အား ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ အရုဏ်အလင်းရောင်ကို မြင်နေရပြီ။ နေရောင် ခြည်ကတော့ ယှက်သန်းမလာသေး၊ ဆားငွေ့ အနံ့အသက်ကတော့ ပိုမို၍ အားကောင်းလာလျက် ရှိသည်။

မော်တော်ကားများသည် လမ်းများပေါ်သို့ ထွက်လာနေကြသည်။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်များမှ ကော်ဖီနံ့များ တသင်းသင်းပျံ့လာနေသည်။ လမ်းမီးအားလုံး ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အလှမ်းအနည်းငယ် ဝေးသော နေရာမှ လှည်းတစ်စီး မောင်းသွားနေသည့်အသံ၊ တာဂပ်စ်မြစ်ပြင်ပေါ်ဝယ် တံငါမော်တော်များ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင် ကုန်းအောက်ဘက်ရှိ ပြည့်တန်ဆာဂေဟာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။

ပြည့်တန်ဆာဂေဟာသည် နှစ်မြို့ဖွယ် မကောင်းလှပါ။ ပစ်စလက်ခတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမဝကြီး သုံးလေးယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံး ၌ ထိုင်ကာ ဖဲကစားနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုလားသည့် ပုံစံကို သူတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြသည့်အခါ အားလုံးပင် အေးအေးဆေးဆေး ထထွက် သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။

“မကြာတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့မှာပါ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ပြောသည်။ “ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေကလည်း ကိုးနာရီထိုးမှ ဖွင့်တာပါ”

သူသိသလိုပင် ကျွန်တော်လည်း သိသည်။ သူမသိသော အချက်မှာ တခြားမဟုတ်၊ ပြောခြင်းနှင့် နားထောင်ခြင်း မတူသည့် အချက်ဖြစ်သည်။

“တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ ကုန်မှ ကုန်ပါတော့မလားလို့ ကျွန် တော် ထင်မိတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ပြောသည်။ “နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း သူ့ဘာသာသူ ကုန်သွားတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့နေ့မှာ ထွက်ပြေးတာ နှစ်ရက် ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မိသွားတယ်။ လူဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည် ကြီးနေတဲ့ ဗိုလ်ပေါက်စတီဆိုတဲ့ ကောင်က မြင်းရိုက်ကြာပွတ်နဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာကို ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သုံးရက် တိုက်ပိတ်ခံရတယ်။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရေက လွဲပြီး ဘာမှမပေးဘူး။

ခုတီယအကြိမ် ကျွန်တော် ထပ်ပြေးတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်မိသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်မြောက်လိုက်တယ်။ ရာရှင်ကတ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်း ခေါက် အပြင်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားဖို့က လုံးဝမလွယ်ဘူး။ ပြင်သစ်ပုလိပ်နဲ့ တိုးမိပြီး အဖမ်းခံရမှာ ချည်းပဲ၊ ဟယ်လင်ရိုတဲ့ စခန်းကလည်း အဝေးကြီးဆို တော့ သွားဖို့ မလွယ်ဘူး။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေဟာ ပြောင်းသွားတယ်။ မေလထိ ရောက်တော့ တကယ့်စစ်ပွဲ အစပြုလာတယ်။ သီတင်းလေးပတ်ပဲ ကြာရော ပြီးသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ‘မသိမ်းပိုက်သော နယ်မြေ’ထဲ ရောက် နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ကောလာဟလ သတင်းတွေက ပျံ့နေတယ်။

ဂျာမန်စစ်တပ် တစ်တပ်ကပဲ လာပြီး စစ်တော့မလိုလို၊ ဂတ်စတာပို စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကပဲ လာပြီး စစ်ဆေးတော့မလိုလို၊ လူတွေအားလုံး ထိတ်လန့် တကြားဖြစ်ကုန်တယ်လေ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

“ဪ အင်း ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြော သည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်တယ်။ သတ်သေမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တို့ လွတ်ပေးဖို့ သနားခံစာတွေတင်တယ်။ ဗျူရိုကရက်စနစ်နဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ ကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘူး။ အမြဲတစေ ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။

တစ်ခါတစ်ရံ မျှော်မြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ စခန်းမှူးရောက်လာရင် စစ်ပြေး ခုက္ခသည် တချို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး ညွှတ်ပေးတယ်။ လွတ်သွားတဲ့ ခုက္ခသည်တွေထဲက တချို့ဟာ မာဆေးမြို့မှာ ပြန်ပြီးအဖမ်းခံရတယ်။ တချို့က နယ်စပ်မှာ ပြန်ပြီး အဖမ်းခံကြရတယ်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မာဆေးမြို့မှာ အဲဒီအချိန်က ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော် အဆိပ်မိတဲ့ အချိန်ပေါ့” ဟု ချပ်ဝပ်ဇံက ကြားဖြတ်ပြောသည်။ “ဆေးတောင့် ဘလေးတွေ သောက်တာကစတာ စိတ်ငြိမ်ဆေးတဲ့၊ စခန်းထဲရောက်နေတဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက် ရောင်းလို့ ကျွန်တော်က ဝယ်လိုက်တာ။ ဆေးက စစ်တောင့် ဘာဆေးဆိုတာ ကျွန်တော် တိတိကျကျ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဆေး တောင့်ကို သောက်လိုက်ရင် ဝေဒနာကို ကြာကြာမခံရဘဲ သေသွားနိုင်တယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရောင်းတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူ သိပ်စိတ်ညစ်လာတဲ့အခါ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ပြီး သောက်မိမှာ လို့တဲ့။

“အရေးနိမ့်တာကလည်း သိပ်ကို မြန်လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူက ဒီလောက် မြန်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြဘူး။ အင်္ဂလန်က ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ် မယ် မလုပ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ မသိကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ နေရတာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အားလုံး အနိုးနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ချပ်ဝပ်စ်သည် အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်”

“အခုအချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှ ရေရာတာမရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဘက် ဆုတ်ဆုတ်လာကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ ပင်လယ်ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု အလွန်စိတ်ပျက်နေသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ပင်လယ်”

ဟုတ်သည်။ သူပြောသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုပင်လယ် ပေါ်တွင် အခုအချိန်ထိ သင်္ဘောတွေ ဖြတ်ကူးသွားနိုင်သေးသည် မဟုတ် ပါလော။

ထိုတခိုက်တွင် စောစောက ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သည့် အရက်ဆိုင် ပိုင်ရှင် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အား စပ်ဖြီဖြီ မျက်နှာထား ဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောင်နောက်နောက် အမူအရာဖြင့် အလေးပြု၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ထို့နောက် မိန်းမရွှင် ဝတ်ကြီးများထံသွား၍ စကားတီးတိုး ပြောသည်။ သူတို့ထဲမှ ဗိုက်ပူပူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာသည်။

“ရှင်တို့က အိတလီ လူမျိုးလား”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အိတလီတွေ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးသည်။

“သင်းကွပ်တွေမှာ လူမျိုးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အများ ဆိုင်တဲ့ လူတွေပါ”

မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ကာ အသင့်စောင့်နေ သည့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နောက်သို့ ပါသွားသည်။

“မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲဗျ” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က ပြောသည်။ ခင်ဗျားမှာ အတ္တဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အတ္တ ဟာ ပျောက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား “ငါဘယ်သူလဲ” ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရာတစ်ခုက ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်သွားဖို့ အတင်းအဓမ္မ တောင်းခံနေတယ်။ အဲဒီအရာက ဘဝ ခုပ်တည်မှုကို ဇွတ်အတင်းကြီး ဖက်တွယ်ထားတယ်။

အမှန်တော့ ခင်ဗျားက ဘဝကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူက သေမသွားဘူး။ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ့် ဘေးအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အိပ်ရာ ဘာ နိုးတော့နိုးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က လှုပ်ရှားလို့ မရဘူး။ ခုခံနိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး။ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ခုခံဖို့ လှုပ်ရှားဖို့ အင်အားလည်း မရှိတော့ဘူး”

ခင်ဗျားရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ တိုင်ဖွန်းမုန်တိုင်းကျနေပေမယ့် ခင်ဗျားက ဘော့ အနှောင့်အယှက်မရှိတဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမျိုးနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်။ ခြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုနဲ့ စိတ်ပျက်မှုတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထူးဆန်းတဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုဟာ ခင်ဗျားကို လွှမ်းမိုးထားတယ်။ အဲဒီရက်တွေ အတွင်းကဆိုရင် တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောဂီ တစ်ယောက်လို့ ထင်လာမိတယ်။ အတ္တနဲ့ဆက်စပ် ပတ်သက်နေတဲ့ အရာရာ ဘိုင်းကို စွန့်ပယ်ပြီး ဟို... ဟို... ဟိုဟာတို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ယောဂီ”

ချပ်ဝပ်စ်သည် စကားကိုရှုတ်တရက်မဆက်နိုင်၊ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဘုရားသခင်နဲ့ တွေ့ဖို့ မဟုတ်လား” ဟု သရော် ပြောင်လှောင်သံဖြင့် ဆေးမိပါသည်။

ချပ်ဝပ်စ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ “တွေ့ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားသခင်ကို နှာဖွဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားသခင်ကို အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေကြတာပဲ မဟုတ် လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေနေတာ အဝတ် အစားတွေ အပြည့်ဝတ်ပြီး ရေကူးဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ တူနေတယ်။ အမှန်ကတော့ ရေကူးချင်ရင် အဝတ်ချွတ်ရမယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝ လုံခြုံမှု ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ကနေပြီး ဘေးအန္တရာယ်ထူပြောတဲ့ ကိုယ့်မွေးရပ် နိုင်ငံကို ပြန်တဲ့ ညက ရိုင်းမြစ်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်ကူးချိန်မှာ ကိုယ်လုံးတီး ဖြတ်ကူးခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေတဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဟာ အဲဒီပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်နေရမယ်။

ကျွန်တော် အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်က တစ်ခါတလေ အဲဒီ

ညက အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်ကို တွေးလိုက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘူး။ အားသစ်လောင်းလိုက်သလိုပဲ။ စိတ်အား ပြန်တက်လာတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက လိုအပ်လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မရှုံးဘူး။ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။

စိတ်အားပျက်မှု ဆိုတာလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပါရီမြို့ရယ်။ ဟယ်လင်ရယ် ရှိနေတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိက အမြဲရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

တစ်နေရာရာမှာ ဟယ်လင်က အသက်ရှင်လျက် ရှိနေတယ်။ သူဟာ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ နေချင်လည်း နေပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအသက်ရှင်လျက် ရှိနေတုန်းပဲ။ ဒီအသိပဲ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပျက်အားပျက်မှု နည်းလာရတာပဲ။

“တကယ်တော့ဗျာ၊ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီး တစ်ဖက်အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်လို့ ဖြစ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့မှာ အဲဒီ အသိကလေးဟာ အတိုင်းအဆမသိအောင် အားတက်စေမှာ အမှန်ပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားဖြတ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ “ခင်ဗျား ဘုရား သခင်ကိုကော ရှာလို့ တွေ့ရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးမိသည်။ အလွန် ရိုင်းစိုင်းသော မေးခွန်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သိလိုစိတ် ပြင်းထန်လွန်း၍ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်ထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုတော့ တွေ့တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဖြေသည်။ “ဘယ်သူ့ မျက်နှာလဲ”

“အမြဲတမ်း တွေ့နေကျ မျက်နှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်ကို ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို မမွေးခင်က ရှိခဲ့တဲ့ မျက်နှာပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့အား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ သူ ဤစကားမျိုးကို ယခင်ကလည်း သုံးခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်တယ်။ မှန်ထဲက မျက်နှာပဲ” ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား နောက်ကနေပြီး ပခုံးပေါ်က ကျော်ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပဲ။ ဘုရားသခင်ကိုတော့ ကျွန်တော်ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရှာတွေ့တော့ကော ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြီးနေသည်။ “နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘုရားသခင်ကိုရှာဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်လည်း မရှိဘူး။ ခွန်အားလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးသူကိုပဲ တွေးနိုင်တော့တယ်။ အဲသလို မသွေးနေလို့လည်း ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတာပေါ့။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဘုရားသခင်အကြောင်းလည်း မတွေးတော့ဘူး။ တရားမျှတမှုအကြောင်းလည်း မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အရာရာ ဘိုင်းဟာ ရိုင်းမြစ်ထဲ ဖြတ်ကူးနေတုန်းက ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။

“အဲသလို ဟိုတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ဖြစ်သွား ဘဲအခါကျတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ဟာဆိုလို့ ဘာမှ များများစားစား မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အတွေးတောင်မှ မတွေးနိုင်တော့ဘူး။ ဖြစ်စရာရှိတာတွေ ဟာ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားဘက်က လိုအပ်တာက ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့နောက်ကို အသာကလေး မှောလိုက်သွားဖို့ပဲ လိုတယ်။ မေးဟယ် မြန်းဟယ် စုံစမ်းဟယ် မလုပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားမှာ အဆင်ပြေမှာပဲ။ အခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ စကား မသွေဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်ချင်ထင်မှာပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါသည်။ “အဲဒီ ခံစားမှုမျိုးကို ကျွန်တော်လည်း မေးလည်ပါတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လူတွေဟာ ဘစ်ခါတရံ အဲဒီ ခံစားမှုမျိုး ဝင်လာတတ်တယ်။ စစ်သားတွေက ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရဖူးတယ်”

“ကျွန်တော် နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ရေရွတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီအလုပ်က သဘာဝတော့ ကျသလိုပဲ။ လုပ်ပုံက ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကို အဆင်သင့် သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးထားတယ်”

တစ်မနက်ခင်းမှာ စခန်းထဲက ခပ်တည်တည် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အများအားဖြင့် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာချည်းပဲ။ အခုတစ်ကြိမ် ဘုတော့ မနက်...”

“ကျွန်တော် အဝင်ဂိတ်တံခါးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ညွှတ်လိုက်ပြီလို့ အစောင့်တွေကို ပြောတယ်။ အစောင့်က နှစ်ယောက်

ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံနည်းနည်းယူပြီး သူတို့ကို ပေးတယ်”

“ကျွန်တော် ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး အရက်သောက်ဖို့ ပေးတာ ပါလို့လည်း ပြောပြတယ်။ သူတို့က လွှတ်အမိန့်ကိုတောင်မှ တောင်းမကြည့် တော့ဘူး။ အစောင့်နှစ်ယောက်က ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ လယ်သမားလူငယ် တွေပဲ”

ကျွန်တော် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်အေးအေးပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဝင်းတံခါးနဲ့ မနီးမဝေးအရောက်မှာ တံခါးကြီးက နဂါးကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် နောက်က လိုက်လာမှဖြင့်လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြေးဘူး။ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်တယ်။ လေထဲမှာ ပါလာနေတဲ့ လွတ်လပ်မှုအနံ့ကို ကျွန်တော် ရှုနေရပြီ။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော် ငိုပြီး ဖိနပ်ကြီးချည်ဟန်ဆောင်တယ်။ နောက် ဘက်က အခြေအနေကို တိတ်တခိုး ချောင်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန်ဆက်လျှောက် တယ်။

ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ အဲဒီအချိန်အခါက တောင်းလေ့တောင်းထရှိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ စုံစုံလင်လင် ပါခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်သစ်စကားတော့ အတော်ကလေး ပြောတတ်နေပြီ။ တစ်နိုင်ငံကလည်း လှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန် မဟုတ်လား။ မြို့တိုင်းမှာ ဂျာမန်တွေ သိမ်းထားတဲ့ နယ်မြေက ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ လမ်းတွေပေါ်မှာကလည်း ယာဉ်အမျိုးမျိုး သွားလာ လှုပ်ရှားနေတယ်။

တင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက အပြည့်အသိပ်၊ အမျိုးအစုံ၊ အိပ်ရာတွေ၊ ခုတင်တွေ၊ စားပွဲကုလားထိုင် ကြောင်အိမ်၊ ဝီရီအိုးခွက် ပန်းကန်တွေ၊ အစုံပဲ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးလာကြတဲ့ စစ်သားတွေ။

ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဆိုင်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဖောင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းကလေးနဲ့ တောအုပ်ကလေး ရှိတယ်။ ဘီယာခန်းထဲမှာတော့ ဝိုင်နဲ့ရယ်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ရယ် ပြီးတော့ ကော်ဖီနဲ့ ရယ် သင်းပျံ့နေတာပဲ။

မိန်းကလေး စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ဖိနပ်မပါဘူး။ စားပွဲခင်း ပထမခင်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်အိုး၊ ပန်းကန်

တစ်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ပျားရည်တစ်ခွက် လာချ ပေးတယ်။ ဘယ်လောက်ဖိမ်ကျသလဲ၊ ပါရိက ခွာကတည်းက အခုလို အပြင် အဆင် အခင်းအကျင်းမျိုး မမြင်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ။

ဖုန်တွေတက်နေတဲ့ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်က ကွဲအက်ပျက်ပြားနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဆူဆူညူညူ လှုပ်ရှားနေတယ်။ သစ်ပင်တွေအောက်မှာ သီးခြား ကမ္ဘာလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒီနေရာကလေးမှာတော့ ဆိပ်ငြိမ်အေးချမ်း နေတယ်။ တဝီဝီ ပျံသန်းနေကြတဲ့ ပျားသံတွေ။ နွေဥတုရဲ့ ရွှေရောင်သမ်းနေ တဲ့ အလင်းရောင်တွေ အားလုံးဟာ သာယာလှပနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သဲကန္တာရကြီးထဲ ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးရှည်ကြီး သွားရမယ့် ကုလားအုတ် တစ်ကောင် မရပ်မနား ရေသောက်ပြီး ရေသိုလှောင်နေသလို ပတ်ဝန်းကျင်က အလှအပနဲ့ သာယာမှုတွေကို အငမ်းမရ သောက်သုံးနေမိတယ်။ မျက်လုံးတွေ ကို စုံမှိုတ်ပြီး အလင်းရောင်ရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ရယူခံစားနေမိတယ်။

ဘူတာနားမှာ ပြင်သစ်လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်တစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။
ကျွန်တော် ပျောက်သွားတာကို စခန်းက သိသွားပြီလား၊ ချက်ချင်းတော့ သိမယ်
ထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လတ်တလောကတော့ မီးရထားလမ်းနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေသေး
တာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။

အချုပ်ကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သံဆွဲကြိုးတွေ ကာရံထားတဲ့
ခန်းထဲမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့ဘဝဟာ လုံခြုံမှုရှိနေတယ်။ ဘယ်သူ
တမှ သူ့ကို အရေးတယူလည်း မလုပ်ဘူး။ အဲ ထွက်ပြေးလို့ လွတ်သွားပြီ
ဆဲရင်တော့ သူဟာ သိပ်ကို အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွား
ပြီ။

ကျွန်တော် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးကို တားပြီး စာက်လိုက်လာခဲ့တယ်။
ဒီခိုင်ဘာက စစ်ကြီးကို ဆဲတယ်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်တွေကိုရော၊ ပြင်သစ် အစိုးရ
နဲ့ အမေရိကန်အစိုးရကိုပါ သိမ်းကျုံးပြီးဆဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ဘားပေါ်က မဆင်းခင် သူ့နေ့လယ်စာကို တစ်ဝက် ခွဲကျွေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် တစ်နာရီလောက် လျှောက်မိတော့ မီးရထားဘူတာတစ်ခု
ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘေးလူတွေ သံသယ မဝင်လာ
အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားပြီး နေထိုင် လုပ်ကိုင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပဲ ဘူတာထဲ ဝင်သွားပြီး နောက်တစ်မြို့အထိ
သမတန်းတွဲ လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်တယ်။ လက်မှတ် ရောင်းသမားက
နတ်တရက် မရောင်းသေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီက စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းနေမှာ စိုးရိမ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်က လက်မှတ်ရောင်းသမားကို အရောင်းနှေးရကောင်းလားလို့ သဟောကံသဟာ လုပ်လိုက်တယ်။ လက်မှတ်ရောင်းသမားက အံ့အားသင့်ဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

လန့်လည်း လန့်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ လက်မှတ်ထုတ်ပေးတယ်။ လက်မှတ်ရတော့ ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ထိုင်ပြီး မီးရထားအလာကို စောင့်တယ်။ ရထားက တစ်နာရီလောက် နောက်ကျတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့ စခန်းကိုရောက်ဖို့ သုံးရက်တိတိ သွားခဲ့ရတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးတားတယ်။ ကျွန်တော် ဂျာမန်စကားနဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ချပ်ဝပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်တယ်။ သူလန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ထွက်လာတဲ့အတွက် သူဝမ်းသာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။

ဩစတီးယားနိုင်ငံဟာ ဂျာမနီရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်လား။ ဩစတီးယား နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ဟာ ဝက်စတာပို စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့က ထုတ်ပေးတဲ့ ဧည့်လက်မှတ်ဖို့ တော်တော်ထိရောက်တာပဲ။ သေသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ဒီလောက်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ။

ဟယ်လင်စခန်းကို ရောက်ဖို့ တောင်သုံးလုံး တက်ရတယ်။ ပထမ တောင်ကုန်းတွေနဲ့ ချုံပုတ်တွေကို ဖြတ်ရတယ်။ အဝါရောင်ပန်းကလေးတွေ ပွင့်နေတဲ့ ဆူးချုံတွေ အများကြီးပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သစ်တော၊ ကျွန်တော် ဟိုက်ရောက်တော့ နေအတော်လေး စောင်းနေပြီ။

စခန်းကတော့ ထုံစံအတိုင်းပဲ သံဆူးကြီးတွေ ကာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်ပန်းကြည့်ရတာ လီဗားနက်စခန်းလောက် ဆိုးမယ့်လက္ခဏာ မရှိဘူး။

အမျိုးသမီး အကျဉ်းစခန်းမို့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲက လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရောင်မျိုးစုံ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ မိန်းမတွေကို မြင်ရတယ်။ ခေါင်းမှာလည်း ပဝါတွေ စည်းထားတယ်။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ထားတာက အလွန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လို့ မယ်လို့ ထင်ထားတာ။

စပိန် စာရေးဆရာကြီး ဆာဗင်တီးစ်ရဲ့ ဝတ္ထုထဲက သူရဲကောင်းကြီး

နှစ်ကွဲလို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာမယ့် နေရာမျိုး ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်ထားတာ။ ဘယ်လင့်အနေနဲ့ အခုလို နေရာကောင်းမှာ နေရလို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားမယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော် တစ်နေရာမှာ ပုန်းပြီး အနေအထားကို လေ့လာတယ်။ ညနေစောင်းတော့ မိန်းမတစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးနား ကပ်လာတယ်။ တခြား မိန်းမတွေကလည်း သူ့ဆီ ရောက်လာကြတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ အုပ်စု တစ်စု ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့အားလုံး ရပ်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘူး။ သံဆူးကြီးကြားကနေ ပြီး အပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက မမြင်ရသလိုပဲ။ အမှန်တော့ သူတို့ ကြည့်လိုမြင်လိုနေတာက လွတ်လပ်မှုပဲ။

ကောင်းကင်ဟာ ခရမ်းရောင်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ ဟိုတစ်ကွက် သည် တစ်ကွက်ကျနေတဲ့ အလင်းရောင် ပြောက်တိပြောက်ကျားတွေကိုတော့ မြင်ရသေးတယ်။ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမတွေဟာ အရိပ်တွေကို ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့မှာ ရှိနေတဲ့ အရောင်မျိုးစုံဟာ ပျောက်ကွယ်ပြီး အားလုံးမည်း မှောင်လာတယ်။ လူရုပ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းလာတယ်။ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် စခန်းဘက်ကို ပြန်သွားနေကြပြီ။

ခြံစည်းရိုးနားမှာ ရပ်နေတာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့အနားကို သတိထားပြီး ကပ်သွားတယ်။ “မကြောက်နဲ့နော်” လို့ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်စကားနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

“မကြောက်နဲ့၊ ဟုတ်လား” လို့ သူက ပြန်မေးတယ်။ “ဘာကို ကြောက် မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ပေးပါ”

“နင့်အရိုးတွေထဲမှာ ဒါကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ကောက်ရဲ့” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ” လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

‘အချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ နင်ဟာ ဝက်တစ်ကောင်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး’ အတူတူပဲ။ နင့်ရွာထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိတော့လို့လား၊ အားတိုင်း ဘေးတိုင်း ဒီအနားပဲ လာရစ်နေတယ်”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် နားလည်သွားတယ်။ “ခင်ဗျား လူလွဲနေပြီလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်က ဒီစခန်းထဲက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာ”

“ဪ နင်လိုချင်တာ ဒါပဲလား၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြောချင်တာလဲ၊ နှစ်ယောက်နဲ့ မပြောချင်ဘူးလား၊ အားလုံးနဲ့ကော မပြောချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်ပါဦးဗျာ၊ ဒီစခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“နင်လည်း အတူတူပါပဲ” လို့ ပြောပြီး၊ အမျိုးသမီးက ရယ်တယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ “လှည့်ကွက် အသစ်ကလေးတစ်ခုပေါ့လေ၊ အပတ်တိုင်း နင်တို့ လူစုဟာ လှည့်ကွက်သစ်ကလေးတွေ ယူလာတတ်ကြတယ်။”

“ကျွန်တော် ဒီနေရာကို အရင်တုန်းက တစ်ခေါက်မှ မလာခဲ့ဖူးပါဘူးဗျာ”

“နင်က အသိမြန် အတတ်မြန်တဲ့ လူဖြစ်မှာပေါ့၊ နင် ငရဲပြည်သွားစေတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါဦး” လို့ ကျွန်တော်က ဂျာမန်စကားနဲ့ ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောချင်တာက ဒီစခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေပြီလို့ အကြောင်းကြားပေးဖို့ပါ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန် တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုမှာ အချုပ်ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ လီဗားနက် အကျဉ်းစခန်းမှာပါ”

“အဲဒီ အကျဉ်းစခန်းက ကောင်းတယ်” လို့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ “နင်တို့ ဆစ်ပလစ်ရောဂါနဲ့ သေကုန်လိမ့်မယ်လို့ ငါကတော့ မျှော်လင့်တယ်။ နင်နဲ့ နင့်အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ညတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒီမှာလာပြီး တန်းစီနေကြတာပဲ။ နင်တို့ကုန်ပစ္စည်းတွေမှာ ကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်ပါစေလို့ ငါကတော့ အမြဲ ဆုတောင်းတယ်”

“နင်တို့မှာ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိကြတော့ဘူးလား ဝက်တွေရဲ့၊ နင်တို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြီး သတိထားကြဦးမှပေါ့။ ငါတို့ အေးအေးနေပါရစေဦး။ နင်တို့ကောင်တွေက ငါတို့ကို အကျဉ်းချထားတယ်။ အဲ

သလောက် လုပ်နေရတာနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အား ခြားရင်း ပြောရင်း ဒေါသကြီးလာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အပတ်ကျွန်ဟုပြီး အော်ဘယ်။

“တခြားမိန်းမတွေ ပြေးလာနေသံကြားရတယ်။ ကျွန်တော့် ခြံစည်းနဲ့ နား မနေရဲတော့ဘူး၊ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီညတစ်ညလုံး သင်တော်ထဲမှာ ပုန်းနေရတယ်။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိဘူး။ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ လှဲနေရတယ်။ အလင်းတွေ ပျောက်သွားပြီး မကြာခင် လထွက်လာတယ်။ လရောင်ဟာ ဆောင်းဦးပေါက်ဖြူတွေဆိုင်းနေတဲ့ စောပိုင်းဒေသပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော် တောင်ခြေကို ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကို စက်ပြင်လုပ်သားဝတ်စုံနဲ့ လဲလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ စခန်းကို သွားတယ်။ ဂိတ်ထဲ ရောက်တော့ လှုပ်စစ်မီးကြီးတွေ စစ်ဆေးဖို့ လာတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ပြင်သစ်စကားက တော်တော် အကူအညီရတာပဲ။ အစောင့်တွေက ရှောရှောရှူရှူပဲ ဝင်ခွင့်ပြုတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အကျဉ်းစခန်းထဲကို ဘယ်သူက ဝင်ချင်မှာလဲ၊ အဲဒီတော့လည်း သူတို့က ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော် သတိထားပြီး စခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ တန်းလျားကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ အထပ်က နှစ်ထပ်၊ အထဲမှာ လိုက်ကာတွေချပြီး အခန်းတွေ ဖွဲ့ပေးထားတယ်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရှိနေတဲ့ အခန်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ လူသွား စင်္ကြံလမ်းရှိတယ်။

“ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်မှာ လိုက်ကာတွေကို ဖွင့်ထားတယ်။ အခန်းတွေထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ အဝတ်တစ်ထည်စ နှစ်ထည်စ၊ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံနှစ်ပုံ၊ ဝိုက်ကတ်လေး တစ်ခုနှစ်ခု၊ ချထားတာ ချိတ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေတဲ့ တန်းလျားစင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့မိန်းမတွေက အလုပ်ကိုရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

“သတင်းလား” တဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်က လှမ်းမေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်လို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးအတွက် သတင်းပါတယ်။ ဟယ်လင် ဘောမန်းလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေ”

ဘေးက မိန်းမတစ်ယောက် ကျွန်တော့်နားကပ်လာတယ်။ “ဟိုကောင်မ

မဟုတ်လား၊ စတိုခန်းမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ နာဇီခွေးမလေ၊ ဟိုဆရာဝန်ကောင်
နဲ့ ကမြင်းနေတဲ့ မိန်းမရွှင်မပေါ့”

“ဟယ်လင်က နာဇီမဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“စတိုခန်းမှာ တာဝန်ကျတာ ဒီကောင်မပဲ ရှိတယ်” လို့ ပထမ မိန်းမက
ဝင်ပြောတယ်။ “သူ့နာမည်က ဟယ်လင်လို့ ထင်တာပဲ”

“စခန်းမှာ နာဇီပါတီဝင်တွေ ရှိနေသလား” လို့ ကျွန်တော်က မေး
တယ်။

“သိပ်ရှိတာပေါ့ စခန်းတစ်ခုလုံး ရောနှောနေတာပဲ၊ အခု ဂျာမန်တွေ
ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ တစ်ယောက်မှ မမြင်ခဲ့သေးဘူး”

“စစ်မစ်ရှင်တစ်ဖွဲ့ ဒီကို လာနေပြီလို့ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီ သတင်း
ကော ရှင် မကြားခဲ့ဘူးလား”

“မကြားခဲ့ဘူး”

“စစ်မစ်ရှင်လာမှာက အကျဉ်းစခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ နာဇီတွေကို
ခေါ်ထုတ်ဖို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပို ပုလိပ်တွေ လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက
မကောင်းဘူး၊ ရှင်ကော အဲဒီ သတင်း မကြားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မကြားဘူး”

“တချို့က ပြောတော့ သိမ်းပိုက်မထားတဲ့ နယ်မြေထဲကို ဂျာမန်တွေက
ဝင်မစွက်ဘူးတဲ့”

“ဒီစကားက ဂျာမန်တွေကို သဘောကျလို့ ပြောတဲ့စကားနဲ့ တူပါ
တယ်”

“ရှင်ကော ဘာသတင်းမှ မကြားခဲ့ဘူးလား”

“ကောလာဟလတွေတော့ ကြားနေရတာပဲ”

“ဟယ်လင်အတွက် သတင်းဆိုတာကကော ဘယ်သူ့ဆီက လာတဲ့
သတင်းလဲ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မပြောရဲဘူး။ ခဏလောက် ချိန်ဆနေမိသေး
တယ်။ “သူ့ယောက်ျားဆီက သူ့ယောက်ျားက လွတ်သွားပြီ”

ဒုတိယ မိန်းမက ရယ်တယ်။ “သူ့မှာ အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခု ပါလာ
တယ်ပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် စတိုခန်းကို သွားလို့ရမလား”

“ဘာပြုလို့ မရရမှာလဲ၊ သိပ်ရတာပေါ့၊ ရှင် ပြင်သစ်လူမျိုး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ပြင်သစ် အရှေ့မြောက်ပိုင်းက အယ်လ်ဘေးနယ်သား
အယ်လ်ဆာရီယန် တစ်ယောက်ပါ”

“ဘာလဲ ရှင်ကြောက်နေသလား” လို့ ဒုတိယ မိန်းမက မေးတယ်။

“ဘာပြုလို့ ကြောက်နေရတာလဲ၊ ရှင်မှာ လျှို့ဝှက်စရာ တစ်ခုခု ရှိနေလို့လား”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မကြောက်တဲ့ လူ ဘယ်သူရှိမလဲဗျာ”

ဒုတိယ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့
ကြည့်နေတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောပြီး “စတိုခန်းက
ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတယ်။

ပထမ မိန်းမက စတိုခန်းကို ညွှန်တယ်။ ကျွန်တော် စကြိုလမ်းအတိုင်း
ခလျှောက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ဖက် တစ်ချက် အခန်းတွေထဲက မိန်းမတွေက ပြူးတူး
ပြဲတဲနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ မိန်းမတိုင်းပြည် တစ်ပြည်ကို ရောက်သွားတဲ့ လူလို
ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် တန်းလျားပြင်ဘက်ကို ရောက်လာတယ်။
ပတ်ပတ်လည်မှာ နေရောင်ခြည်တွေ လင်းလက်နေတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ
မှာကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ။ ဟယ်လင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သစ္စာစောင့်သိမှု
ကိစ္စကို ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ ကျွန်တော် တွေးခဲ့တာက သူ
အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေဖို့ဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်တည်းပဲ။

ကျွန်တော် စတိုခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်၊
ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကောင်တာမှာ ရပ်နေတယ်။ အကျဉ်းသမ
တချို့ကို ဈေးရောင်းနေတာ၊ “ရှင်က ဘာလိုချင်လို့လဲ” တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို
ဆီးပြီး မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး တစ်နေရာကို ပြတယ်။ အပြင်
ဘဲ ခဏလောက် လာဖို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့၊ သူက “မကြာပါဘူး၊
ဒီးမိနစ်လောက်ပါ” လို့ တိုးတိုး ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ “အကောင်းလား၊
အဆိုးလား” လို့ မေးတယ်။

သတင်းကောင်းလား သတင်းဆိုးလားလို့ မေးခွန်းမှန်း ကျွန်တော်
လည်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ပခုံးတွေကို တွန့်လိုက်ပြီး “အကောင်းပါ”
လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက် ခဏလောက်နေတော့ အမျိုးသမီး ထွက်လာတယ်။ “ကျွန်မတို့ သတိတော့ ထားဖို့လိုတယ်နော်” လို့ ပြောတယ်။ “သတင်းက ဘယ်သူ အတွက်လဲ”

“ဟယ်လင်ဘောမန်း အတွက်ပါ။ သူဒီမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော်က သူမေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ “သူ ဒီစတိုမှာ အလုပ် လုပ်နေ တယ် မဟုတ်လား” လို့ ပြန်မေးတယ်။

“ရှင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ” လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်မေးတယ်။ “သတင်း လိုချင်လို့လား၊ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ ရှင် လျှပ်စစ်အလုပ်သမားလား”

“သတင်းလိုချင်တာက သူ့ယောက်ျားအတွက်ပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“မကြာသေးခင်က လူတစ်ယောက် လာဖူးတယ်” လို့ အမျိုးသမီးက ခွံ့ရှာစက်ဆုတ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “ဒီမေးခွန်းပဲ မေးတယ်။ ဟယ်လင် တော့မဟုတ်ဘူး၊ တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်၊ နောက်သုံးရက်ကြာတော့ အဲဒီ မိန်းမဆီ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။ အပြင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ဆီ သတင်းပို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ထွက်သွား လိုက်တာ၊ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူး၊ ရှင်ဟာ လျှပ်စစ် အလုပ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော်က ဟယ်လင် ယောက်ျားပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ကျွန်မက ဂရီတာဂါဘိုးပဲ” လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်ဘောမန်း အကြောင်း လာလာပြီး မေးတဲ့လူတွေကတော့ အများ ကြီးပဲ၊ လူထူးလူဆန်းတွေချည်းပဲ၊ ရှင် အမှန်အတိုင်း သိချင်သလား၊ ဟယ်လင် ဘောမန်းက သေပြီ။

“သူသေသွားလို့ မြေမြှုပ်ပြီးတာ သိတင်းနှစ်ပတ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ရှင်ဆီမှာ အပြင်လောကက သတင်းတွေတော့ ပါလာမှာပါ”

“သူသေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သေပြီ၊ ကဲ ရှင်ပြန်တော့၊ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

“သူ သေပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “တန်းလျားထဲက မိန်းမကတော့ သေတယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူး”

“တန်းလျားထဲက ကောင်မတွေက ပေါက်ကရ ပြောနေတဲ့ မိန်းမစား ခေတ္တရင့်”

ကျွန်တော်က ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ “ခင်ဗျား စာတစ်စောင်လောက်တော့ ပို့ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အခု ပြန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ စာတစ်စောင်တော့ ထားခဲ့ပါရစေ”

“ဘာပြုလို့ ထားခဲ့မှာလဲ”

“စာတစ်စောင် ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ပါဘူးဗျာ။ စာတစ်စောင်ရေးဖို့ ခဲတံလေး ဘာလေးတော့ ရောင်းနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟောဟိုဘက်က စားပွဲပေါ်မှာ စက္ကူနဲ့ ခဲတံရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသွား ခဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ စာရေးထားခဲ့လို့ အကြောင်း ထူးလာမတဲ့လား”

ကျွန်တော်စာရွက်တစ်ရွက်ယူပြီး စာရေးတယ်။ “ဟယ်လင် မောင် ဒီကို ခောက်လာတယ်၊ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်မှာနေတယ်၊ ဒီညလာခဲ့ပါ၊ မောင် ဇောင့်နေမယ်”

ကျွန်တော် စာကို မပိတ်တော့ဘူး။ စာကို အမျိုးသမီးဆီ လှမ်းပေးပြီး “ဒီလေးတော့ သူ့ကို ပေးပေးပါ” လို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

သူက စာကို မယူဘူး။ “ဒီနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရူးတွေ သိပ်များတယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ပေးပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

“ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

ကျွန်တော် စာကို ထိုးပေးတယ်။ သူက ဖျတ်ခနဲ ယူပြီး ဖတ်ကြည့်တယ်။ “ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က ထပ်မေး တယ်။

“မပေးဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော်က စာကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား ဒီစာကို ခေတ္တမပစ်နဲ့”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ “ဒီစာကို ကျုပ်မိန်းမဆီကို မရောက်အောင် ကြိုးကနေပြီး ခင်ဗျား တစ်ခုခုလုပ်ရင် ကျုပ်ပြန်လာပြီး ခင်ဗျားကို သတ်မယ်”

“ဒါပဲလား” လို့ သူက မေးပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးချေချေ စိုက်ကြည့် တယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းပြီး တံခါးဘက် လျှောက်လာတယ်။ ပြီးမှ နောက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး ထပ်မေးတယ်။

“ဟယ်လင် ဒီမှာ မရှိဘူးလား”

သူကတော့ ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောဘူး။ “ကျုပ် စခန်းထဲမှာ ဆယ်မိနစ်လောက် နေဦးမယ်။ ကျုပ်ဒီကို တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး ထပ်မေးဦးမယ်”

ကျွန်တော် စခန်းထဲက လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မယုံဘူး။ ခဏကြာရင် စတိုးဆိုင်ဘက် ပြန်သွားပြီး ထပ်ကြည့်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အသိတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ “ကျွန်တော့်မှာ လုံခြုံမှုမှ မရှိတာ၊ ကျွန်တော် ပုန်းနေဦးမယ် ဖြစ်မှာ”

ကျွန်တော် နီးရာ တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ “ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ” တဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ဆီးမေးတယ်။

“ဝါယာကြိုးတွေ စစ်ဖို့ လာတာ၊ ချို့ယွင်းနေတာများ တွေ့မိသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး၊ ခါတိုင်းလိုပဲ”

အမျိုးသမီးက အဖြူရောင် အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီဝတ်ထားတယ်။ “အဆေးရုံလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှင့်ကို လွှတ်တာ ဆေးရုံကိုတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဓာတ်အားသွင်းတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို ပြန်ကြည့်နေရမှာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ရှင်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေါ့”

ဖြုန်းခနဲ ယူနီဖောင်းဝတ် တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ “ဘာဖြစ်နေတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“အမျိုးသမီးက ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေမိတယ်။ သူတို့ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသလို ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေတယ်။ “လျှပ်စစ်လား” ဟု သူက ရေရွတ်တယ်။

သူက ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

ဒီအထဲမှာတော့ အားလုံး ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာဝန်လေ”

“လူနာတွေ သိပ်များသလား”

“အများကြီးပဲ”

“သေတာကော”

အမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ “ရှင် ဘာပြုလို့ မေးနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပဲ၊ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စပ်မိစပ်ရာ မေးတဲ့ သဘောပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။ “ဒီစခန်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတိုင်း သင်္ကာကင်း ဖြစ်နေကြတာ ဘာပြုလို့လဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပဲလေ၊ အခြေအနေအရပေါ့” လို့ အမျိုးသမီးက ဖြေတယ်။ “ရှင်တို့လို အိမ်နဲ့ ယာနဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ လူတွေကတော့ ဘယ်နားလည်မလဲ၊ အရင် သီတင်းပတ် လေးပတ် တွင်းမှာတော့ အသေအပျောက် မရှိပါဘူး။ ဒီအရင်ကတော့ သေတဲ့လူ အတော်အသင့် ရှိခဲ့တယ်”

အရင် သီတင်းပတ် လေးမတ်အတွင်းက ဟယ်လင်ဆီက စာတစ်စောင် တွန်တော် ရခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ သူဒီမှာပဲ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေရမယ်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မကို ကျေးဇူး မတင်နဲ့” လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောတယ်။ “ရှင် ဒီဘာတွေက ရှင့်ကို ရှင်ချစ်ရမယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ပေးထားခဲ့တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ ဒုက္ခ သူကွတွေ ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်က ကံဆိုးမင်း လူတွေကို ဝံပုလွေတွေ လက်ထဲ ပို့ပေးနေသည့် တိုင်အောင် ရှင်ကတော့ သူ့ကျေးဇူးကို မေ့ဖို့ မသင့်ဘူး”

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ဂျာမန်စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာမယ်ဆိုတာ လာသွားပြီလား” လို့ ကြားစွတ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“ရှင်က ဘာ့ကြောင့် အဲဒါကို သိချင်နေရတာလဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာလိမ့်မယ်လို့ ကြားနေလို့ပါ”

“အဲဒီ သတင်းမျိုးကို ရွေးပြီး ရှင်က ဘာ့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် သတိပေးရမယ့်လူ ရှိနေလို့ပါ”

“ရှင် သတိပေးရမယ့် လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟယ်လင်ဘောမန်း”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ “ဟယ်လင်ဘောမင်းကို ဘာသတိပေးမှာလဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား”

“ဒီ မေးခွန်းကို ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

လာပြန်ပြီ၊ မယုံသင်္ကာမှု တံတိုင်းကြီး၊ ဒီတံတိုင်းကြီးက အမြဲတမေကာဆီးနေတာပဲ။ မတတ်နိုင်တာဘူး။ ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် ဟယ်လင် ယောက်ျားပါ။”

“ရှင် သက်သေပြနိုင်မလား”

“မပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ နာမည်က တစ်ခိုးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင်တော့ ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်မယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ “နာဇီတစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပဲ” လို့ အမျိုးသမီးက ရေရွတ်တယ်။ “ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ “ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လုပ်ရတာပဲ။ သူ ဒီမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူရေးတဲ့စာ ပါလာသလား”

“မပါဘူး။ ကျွန်တော် လီဗားနက်စခန်းက ထွက်ပြေးတော့ စာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရတယ်။ ခက်တာပဲဗျာ၊ လူတိုင်းလိုလို သိပ်ကို လျှို့ဝှက်ကြတာပဲ။ ဘာပြုလို့ အခုလို ဖြစ်ကုန်ရတာပါလိမ့်”

ဆရာဝန် ပြန်ရောက်လာတယ်။ “မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးသလား” လို့ အမျိုးသမီးကို မေးတယ်။

“မရှိတော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်း” တဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်။ “မင်းအလုပ်က ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် တစ်ခေါက် ထပ်လာရလိမ့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဆံပင်နီနီ မိန်းမဟာ ကောင်တာနောက်မှာ ရပ်ပြီး အတွင်းခံအင်္ကျီ ရောင်းနေတယ်။ ဈေးဝယ်က နှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကံမလိုက်တော့

ဘူးလို့ စိတ်ထဲက ထင်လာတယ်။ ပြန်ရင် ကောင်းမလား၊ သိပ်ကြာသွားရင် ဝိတ်တံခါး အထွက်မှာ ပြဿနာ ရှိလာနိုင်တယ်။ အကယ်၍ အစောင့်တွေ လဲသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ အစက အဆုံး ထပ်ပြီး ရှင်းပြရဦးမှာ သေချာတယ်။

ဟယ်လင်ကို အစအနတောင် မမြင်ဘူး။ ဟို မိန်းမကလည်း ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘူး။ သူ့ အကြည့်ကို လွှဲထားတယ်။ နောက်ထပ် ဈေးဝယ်တွေ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြန်တယ်။ အရာရှိတစ်ယောက် အပြင်က ဖြတ်သွားတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

တော်သေးတယ်။ အစောင့်တွေ မလဲသေးဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ ထွက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အပြင်ရောက်တော့ လျှောက်လာနေရင်းက စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတယ်။ နောက်က အသာလိုက်လာပြီး ငါ့ကို ဖမ်းလေမလားဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ချောက်ချားလာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်လာတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်က ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လာနေတယ်။ ကျွန်တော် ပုန်းနေစရာ နေရာမရှိဘူး။ ကျွန်တော် မျက်လွှာကို ချပြီး ဆက်လျှောက်တယ်။ ပျော့ချင်တဲ့စိတ်ကို အတင်းချုပ်တည်းထားရတယ်။

ကျွန်တော် ထရပ်ကားကို ကျော်လာခဲ့တယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့် နောက်က ခြေသံတွေ ကြားတယ်။ ပြီးတော့ “ဟေး... စက်ပြင်ဆရာ” လို့ အော်လိုက်တဲ့အသံ။

ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်တယ်။ အသက် ငါးဆယ်တွင်းလောက်ရှိတဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး မေးတယ်။ “မင်း မော်တော်ကား ပြင်တတ်သလားကွ” တဲ့။

“မပြင်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လျှပ်စစ်ပြင်တဲ့ ကောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လုပ်လို့ ဖြစ်လို့ ဖြစ်ငြား နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နည်းနည်းလောက် ကြည့်ပေးပါလား” လို့ ဒရိုင်ဘာက လှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟယ်လင်ဗျ သိလား၊ စစ်သားရဲ့ နောက်မှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်နေတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးတင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သတိထားဖို့

အချက်ပေးနေတယ်။ သူဝတ်ထားတာက ဘောင်းဘီအပွနဲ့ ဆွယ်တာဆိုတော့ သူသိပ်ပိန်သွားတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ပေးခဲ့စမ်းပါ” လို့ ဟယ်လင်က ထပ်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အနားက ဖြတ်သွားတော့ “လုပ်တာကိုင်တာ သတိထား နော်” လို့ တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်။ “ရှင်လုပ်ကိုင်နေတာကို နားလည် ဟန်ဆောင် ထား။ ကြောက်စရာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး”

စစ်သားက ကျွန်တော်တို့ နောက်က အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာ နေတယ်။ “မောင် ဘယ်ကလာတာလဲ” လို့ ဟယ်လင်က လေသံနဲ့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ “ထွက်ပြေးလာတာ လူချင်း ဘယ်လို တွေ့ကြမလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ဘေးကရပ်ပြီး ကားစက်ခေါင်းသံ ငွံကြည့်တယ်။

“သန်ဘက်ခါ မနက်ကျရင် တွေ့မယ်။ ရွာထဲမှာပဲ နေ၊ ရွာထဲဝင်တော့ လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ ပထမဆုံး ဆိုင်ကစောင့်၊ မနက် ကိုးနာရီ”

“အခု အတောအတွင်းကော”

“ကားပြင်တာ ကြာမလား”လို့ စစ်သားက လှမ်းမေးတယ်။

ဟယ်လင်က သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စီးကရက် တစ်ဘူး နှိုက်ယူပြီး စစ်သားကို လှမ်းပေးတယ်။ ခဏပါ၊ မကြာပါဘူး”

စစ်သားက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး လမ်းဘေးမှာ သွားထိုင်နေ တယ်။ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်ကို နှိုက်နေတယ်။ “ဘယ်မှာ တွေ့မလဲ”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“တောအုပ်ထဲမှာ တွေ့မလား၊ စခန်းခြံစည်းရိုးနားမှာ တွေ့မလား၊ မောင် မနေ့ညက အဲဒီနားရောက်ခဲ့သေးတယ်။ မင်း ဒီည လာနိုင်မလား”

သူ စဉ်းစားနေတယ်။ “ကောင်းပြီလေ၊ ဒီည လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်နာရီမတိုးခင်တော့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အဲဒီ အချိန်လောက်ကျမှ တခြားလူတွေ အဲဒီနားက ခွာကြမှာ တကယ်လို့ ဆယ်နာရီတိုးလို့မှ ဟယ်လင် ရောက်မလာရင် နောက်တစ်နေ့ပေါ့၊ သတိတော့ ထားနော်”

“ဒီအရပ်မှာ ပုလိပ်တွေ ဘယ်လိုလဲ” စစ်သားက ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာတယ်။ “ဒီမှာတော့ သိပ်မဆိုး ကြပါဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြင်သစ်စကားနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“ကားက ကားအိုကြီးပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ စစ်သားက ရယ်တယ်။

“ကားသစ်မှန်သမျှ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေ လက်ထဲမှာချည်းပဲ၊ ပြင်ပြီး သွားပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“မင်းနဲ့ တွေ့တော့ တို့ ကံကောင်းတာပဲ”လို့ စစ်သားက ပြောတယ်။ “မော်တော်ကားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကားဆိုတာ ဓာတ်ဆီထည့်မှ သွားတယ်။ ငါသိတာ အဲဒါပဲ”

စစ်သားက ကားပေါ်တတ်တယ်။ ဟယ်လင်ကလည်း သူနဲ့အတူ လိုက်သွားတယ်။ ဟယ်လင်က ကားစက်ကို နှိုးတယ်။ မော်တော်ကား ထွက်စ ပြုပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကားကို အချိန်နဲ့ မောင်းထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီနေရာမှာ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကုန်သွားတဲ့အထိ ရပ်နေမိ သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တွေးစရာရှိတာတွေ တွေးမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ကြားထားရတဲ့ သတင်းတွေ ဟာ စဉ်းစားစရာပဲ၊ သောက်က ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ သံသယ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲမှာ လှဲပြီး အချိန်ကုန်အောင် စောင့်နေတယ်။ ဒြဲစည်းရိုး တစ်ပိုက်မှာတော့ အရင်နေ့က ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ မိန်းမတွေ အုပ်နဲ့သင်းနဲ့ ခရောက်နေကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မှောင်ရိပ်တွေ ကျလာတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒြဲစည်းရိုးနားက မိန်းမတွေဟာ သူတို့ တန်းလျားတွေ ဘက်ပြန်သွားနေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒြဲစည်းရိုးဘက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်။ အရိပ်သစ်တစ်ခု ပေါ်လာတာ မြင်ရတယ်။

“မောင် ဘယ်မှာလဲ” တဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့ မေးသံကို ကြားရတယ်။

“ဒီမှာ”

ကျွန်တော် အသံကြားရာဘက်ကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဟယ်လင် အပြင်ထွက်လာလို့ ရမလား” လို့ လှမ်းမေးတယ်။

“သူတို့အားလုံး မရှိတော့မှ ထွက်လာလို့ ရမှာ၊ စောင့်ဦးပေါ့”

ကျွန်တော် တောအုပ်အစပ်ကို လေးဘက်တွားပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ စခန်းထဲက မီးမောင်းထိုးတဲ့အခါ မမြင်ရမယ့် နေရာတစ်နေရာ ဝင်ပုန်းတယ်။

မြေကြီးပေါ်မှာ လှဲနေတာဆိုတော့ သစ်ရွက်ခြောက် အနံ့တွေကို ရှူနေရတယ်။ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေနေအေးကလေး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုက်နေတယ်။ ပတ်ပတ်လည်က သစ်ရွက်လှုပ်သံတွေနဲ့ လေတိုးသံတွေ ကြားနေရတယ်။

အနေကြာလာတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ မှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာတယ်။ ဟယ်လင်ရဲ့အရိပ်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မဟုတ်ဘူး။

သူက သံဆူးကြိုးနားမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဘက် မနီးမဝေးမှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်နေရတယ် အဲဒီ မိန်းမရဲ့နောက်မှာလည်း မိန်းမနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ဆီက ငိုသံလည်း ကြားနေရတယ်။

မြင်ကွင်းက ကြေကွဲစရာ ကောင်းနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်မကြည့်တော့ဘူး။ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက မြင်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမသုံးယောက် မရှိတော့ဘူး။ ဟယ်လင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သံဆူးကြိုးကို ငိုကြည့်နေတယ်။

“သံဆူးကြိုးကို ကိုင်ပေးလှည့်ပါဦး” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“ဟိုသုံးယောက် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ပြန်သွားကြပြီ၊ တစ်ယောက်က နာဇီပါတီဝင်ပေါ့၊ သူ့ရဲ့နေလို့ ဟယ်လင် ချက်ချင်း မလာနိုင်တာ၊ စောစောက ငိုနေတာသူပေါ့”

ကျွန်တော်က သံဆူးကြိုးကို ဆွဲပြီး မြှောက်ပေးထားတယ်။

ဟယ်လင်က သူ့ဘလောက်စ်အင်္ကျီနဲ့ စကတ်ကို ချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ “အဝတ်တွေ စုတ်ကုန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟယ်လင်မှာ ဝတ်စရာဆိုလို့ ဒီတစ်စုံပဲရှိတော့တယ်။”

ကျွန်တော် သူ့အဝတ်အစားတွေကို ကိုင်ထားတယ်။ ဟယ်လင်က

သံဆူးကြိုးအောက် တွားပြီး ထွက်လာတယ်။ သံဆူးကြိုးက သူ့လက်မောင်းကို ဘစ်ချက် ခြစ်သွားတယ်။ သွေးတွေ ထွက်လာတယ်။ ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး “မောင်တို့ ထွက်ပြေးရင် လွယ်မယ် ထင်သလား” လို့ ကျွန်တော်က ဆီးမေးသည်။

“ဘယ်ကို ပြေးမှာလဲ”

“မောင်လည်း မသိဘူး။ စပိန်ကိုပြေးကြရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း အာဖရိက”

“ကဲ လာ၊ ဒီကိစ္စကို ဟယ်လင်တို့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ ဗာရွက် စာတမ်းတွေ မပါဘဲနဲ့ ဒီက ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်လည်း စခန်းစောင့်တွေက ဟယ်လင်တို့ကို သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ လွှတ်ထားတာ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေပြီး တောအုပ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါရီမှာတုန်းက ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟယ်လင်နဲ့ သိပ်မတူတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဟယ်လင် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဟာ နည်းနည်း ပါးပါးပဲ ရှိတော့တယ်။ သူးဆန်းတဲ့ဘဝတစ်ခုထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရတဲ့ ကိုးလ အချိန်ဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာ တည်ဆောက်ထားခဲ့ရတဲ့ ပုံမှန်ဘဝအပေါ်မှာ အတော်ကြီး အကျိုးသက်ရောက်ပုံ ရတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ “ဖက်တီးမကတော့ ဘကယ့်ကို တော်တယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်တို့အား သတင်းပေးသည်။

သူသည် စကားတပြောပြောနှင့်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ့ အခန်း တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အပြင်မှ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ပြေးဝင်လာသည်။ “ကျွန်တော်တို့လည်း သွားကြမှကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းက ပြီးခါနီးနေပြီ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြန်ပြော သည်။ “ကျွန်တော်တို့မှာ ဝိုင်ကလည်း ကျန်နေသေးသည်။ ခဏတော့ နေပါဦး”

ချပ်ဝပ်ဇီက နောက်ထပ်ပိုင်နှင့် ကော်ဖီ မှာပြန်သည်။ မိန်းမသုံးယောက် အတွက် မှာပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် သဘောဖြင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က စကားများများ မပြောဖြစ်ကြ ဘူး” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက သူ့စကားကို ဆက်သည်။ “ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ဘက်ကက်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘက်ကက်အင်္ကျီပေါ်မှာ လှဲနေကြတယ်။ အေးလာတဲ့အခါကျတော့ ဟယ်လင် နဲ့ ဘလောက်အင်္ကျီ စကတ်နဲ့ ကျွန်တော့် ဆွယ်တာကို စောင်လုပ်ပြီး ခြံကြ တယ်။

ဟယ်လင် အိပ်မောကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်နိုးလာတယ်။ ခဏနေ တော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော် နိုးတစ်ဝက်

အိပ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေတုန်း ဟယ်လင်ရဲ့ ငိုသံကို ကြားမိသလိုလိုပဲ။ နောက် ခဏလောက်ကြာတော့ သူ့ အပြောအဆိုနဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ပြောင်းသွားပြန် တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာဟာ အရူးအမူးပဲ။

တော်တော်ကလေးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဟယ်လင်ဟာ လူသစ် တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။ ခါတိုင်းနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှ မမေးဘူး။ စခန်းထဲက ကြားရတဲ့ သတင်းကိုလည်း မပြောဘူး။

ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်ပြီးနေတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကြားမှာ သာယာယစ်မူးနေမိကြတယ်။

“မောင်တို့ ထွက်ပြေးရင် လွတ်နိုင်မလား”

သံဆူးကြိုးကြားကနေပြီး စခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေတဲ့ ဟယ်လင်ကို ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် မေးတယ်။

ဟယ်လင်က သံဆူးကြိုးရဲ့ ဟိုဘက်ကို ရောက်သွားမှ ပြန်ဖြေတယ်။ “ဟယ်လင် ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဟယ်လင် မပြေးနိုင်ဘူး။ ဟယ်လင်ပြေးရင် တခြားလူတွေကို အပြစ်ပေးမှာ။ မောင်မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီနေရာကို ပြန်လာခဲ့ဦး၊ လာမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အဖမ်းမခံရရင်တော့ လာခဲ့မယ်လေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ “ဟယ်လင်တို့ အဖြစ်က သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဘာကြောင့် အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရပါလိမ့်”လို့ ညည်းတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဘာလောက်စနဲ့ စကတ်ကို ပြန်ပေးတယ်။ “မင်းမှာ အကောင်းဆုံးဆိုလို့ ဒီတစ်စုံပဲ ရှိတော့တယ်ဆို”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မောင် တောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းနေမယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ လာနိုင် အောင် ကြိုးစားမယ်”

“မောင်မှာ စားစရာကော ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်။ စားလို့ ဖြစ်မယ့် အသီးတို့ မှိုတို့ တောအုပ်ထဲမှာ လိုက်ရှာ ရင် ရနိုင်မှာပါ”

“မနက်ဖြန်ညအထိ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး နေနိုင်တယ် မဟုတ်လား မနက်ဖြန်ည ဟယ်လင်လာရင် စားစရာ တစ်ခုခု ယူလာခဲ့မယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ အခုဆိုရင် မိုးလင်းခါနီးနေပြီပဲ”

“မှိုတော့ သွားမစားပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မှိုက သေချာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ်ဖြစ်တတ်တယ်။ မနက်ဖြန်ညကျရင် မောင့်အတွက် စားစရာတွေ အများ ကြီး ယူလာခဲ့ပါမယ်”

ဟယ်လင်က သူ့စကတ်ကို ပြန်ဝတ်တယ်။ စကတ်က ခပ်ပွပွ၊ အပြာနု ခရောင်ပြောင်ပေါ်မှာ ပန်းပွင့် အဖြူကလေးတွေနဲ့ စကတ်ကို ကြယ်သီးပြန်တပ် ခနရာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ “မောင်ကို ဟယ်လင် ချစ်ပါတယ်တဲ့။ မောင်သိတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ အဲဒါကို မောင် မေ့မသွားပါနဲ့”တဲ့။

“သူ ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲခွာခါနီးတိုင်း ဒီစကားကိုသာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတကာရဲ့ သားကောင်” ပဲ။ ပြင်သစ် လိပ်တွေက တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို တကောက် ကောက် လိုက်နေတယ်။

ဂျာမန် ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်ကလည်း အကျဉ်းစခန်းတိုင်းကို လိုက် ပြီး ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ အနံ့ခံနေကြတယ်။ ပြင်သစ် ဦးတိန်အစိုးရနဲ့ ‘ဝင်ရောက် မစွက်ဖက်ရေး သဘောတူညီချက်’ ရှိပေမဲ့ အလကားပါပဲ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မလုံခြုံဘူး။ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး တွေ့သွားရင် ဖမ်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်တိုင်း ဘစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြတဲ့အခါမှာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့ အနေနဲ့ ‘ဝွတ်တိုင်’ ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကိုပဲ သုံးကြတယ်။

ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပေါင်မုန့်နဲ့ သစ်သီးယူလာတယ်။ ဘစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့ ဒိန်ခဲတို့ ပါလာတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွာထဲမှာ နေရတာကို ကြောက်လာတယ်။

ဟယ်လင်တို့ စခန်းနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီး တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ ကျောင်းပျက်ကြီးကို ခိုပြီး အိပ်နေတယ်။ နေ့ခင်းဘက် အိပ်တဲ့အခါ အိပ်တယ်။

ဟယ်လင်ယူလာပေးတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ သတင်းစာတွေ ဖတ်တဲ့အခါ

ဖတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်တဲ့ ချုံပတ်ကြီး တစ်ခုခု နောက်ကွယ်ကနေပြီး လမ်းမပေါ်ကို စောင့်ကြည့်တယ်။

“ဟယ်လင်ကလည်း သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ယူလာတတ်တယ်” ကောလာဟလ သတင်းတွေလည်း ပါလာလေ့ရှိတယ်။ ဂျာမန်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာနေပြီတဲ့။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်တိုင်း ကြောက်စိတ်ဝင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့လည်း နေရိုးနေစဉ်လို ဖြစ်လာတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းနေတယ်။ ညညဆိုရင်လည်း ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေဟာ လင်းလက်နေကြတယ်။

ဟယ်လင်က ရွက်ထည်တဲစကြီး တစ်စ ယူလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ရွက်ထည်စကြီးကို ကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ ဖြန့်ခင်းပြီး အပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ပုံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အပေါ်မှာ လှဲကြတယ်။

“တစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ မင်းအပြင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ထွက်လာတာလဲ။ ထွက်တာကလည်း မကြာမကြာ ထွက်တာဆိုတော့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သူတို့က ဟယ်လင်ကို အထူးတာဝန်တစ်ခု ပေးထားတယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ ဟယ်လင် ရွာထဲအထိ သွားခွင့်လည်း ရတယ်။ ဟိုနေ့က မောင်နဲ့ ဆုံမိတာ ရွာထဲက ပြန်လာတာပေါ့။

“အစားအစာတွေက ရွာထဲက ယူလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ စခန်းစတိုးဆိုင်က ရလာတာ။ ဟယ်လင်တို့မှာ ငွေရှိရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝယ်လို့ရတယ်”

“ဒီကို လာလာနေတာ မြင်သွားပြီး အတိုင်ခံရမှာကော မကြောက်ဘူးလား”

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်။ “ဟယ်လင် လာလာနေတာ မောင့်အကျိုး အတွက် လာတာပါ။ ဟယ်လင်အတွက် လာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟယ်လင် မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေါ့၊ ဟယ်လင်က အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ဘဝ ရောက်နေပြီပဲ” တဲ့။

နောက်ညကျတော့ ဟယ်လင် ပေါ်မလာဘူး။ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးနား ကို သွားပြီး တန်းလျားတွေဆီကို ချောင်းကြည့်တယ်။ သူလာလိုလာငြား စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မလာဘူး။ တစ်ညလုံး မိန်းမတွေ အိမ်သာ သွား

လာနေသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ သက်ပြင်းချသံတွေနဲ့ ညည်းညူသံတွေ၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ လမ်းမပေါ်က မီးမဖွင့်ဘဲ မောင်းချပြီး လာနေတဲ့ မော်တော်ကားတွေကို မြင်ရတယ်။

“နောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲက မထွက်ဘူး။ စိတ်ပူတာလည်း အလွန်ပဲ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တယ်။ ဟယ်လင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖြစ်နိုင်တာ သုံးခုရှိတယ်။ ဖျားနာနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းရွှေ့သွားရသလား။ ဒါမှမဟုတ် သေပြီလား။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ မျှော်လင့်ချက် အလွန်ကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝပါ။ အရေးကြီးတာက အတူတူ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ။ အတူတူနေနိုင်ဖို့ ဆိုတာလည်း အခါအခွင့် သင့်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုဆီ ရောက်အောင် ထွက်ပြေးပါမှ ဖြစ်မှာ။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတော့ ရောက်တန်ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲမှာပဲ နေတယ်။ အပြင် မထွက်ရဲဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည့်စရာဆိုလို့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သစ်ရွက်ခြောက်တွေကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ တချို့က အနီ၊ တချို့က အဝါ၊ တချို့က အညို အရောင်မျိုးစုံပဲ။ သစ်ကိုင်းဆီက ကြွေကျပြီး ပြောင်းသွားတဲ့ အရောင်တွေပဲ။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဟယ်လင် အသက်ရှင်နေမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေး။ ဟယ်လင် အသက်ရှင်နေပါစေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ အသက်ရှင်နေဖို့သာ အဓိကပါ။

နောက်တစ်ညမှာလည်း ဟယ်လင် ရောက်မလာဘူး။ စခန်းဘက် ဦးတည်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မော်တော်ကားနှစ်စီး မောင်းသွားနေတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် မျက်ခြည် အပြတ်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်တယ်။ အက်စ်အက်စ်ပုံလိပ်တွေလား၊ နို့နို့ စစ်တပ်ကလား၊ ခွဲခြား မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်တွေ ဆိုတာတော့ အသေအချာ သိတယ်။

ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ညတစ်ညပဲ။ မော်တော်ကားတွေ စခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ညကိုးနာရီ ညတစ်နာရီ ထိုးပြီးချိန်အထိ ပြန်ထွက်တာ မတွေ့ဘူး။ ဝတ်စတာပို ပုလိပ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

သူတို့ရဲ့ ညကြီးမင်းကြီး လာတာပေါ့။ တခြား လူတွေဆိုရင် အခုလို

ည အချိန်မတော် ဘယ်လာမလဲ။ သူတို့ ထွက်သွားတော့ စခန်းထဲက လူပါသွားတာ မတွေ့ရဘူး။

ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်။ ခြံစည်းနိုး တစ်လျှောက်နဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်လည်း ရောက်တယ်။ မနက်လင်းတော့ ဟိုနေ့ကလို လျှပ်စစ် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူး။ အစောင့်တွေ နှစ်ဆတိုးပြီး ချထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အရပ်သားတစ်ယောက် စာရင်းစာရွက်ကိုင်ပြီး ဂိတ်ဝမှာ ထိုင်နေတာလည်း မြင်ရတယ်။

တစ်နေ့တာတ သိပ်ကို ကုန်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးနားကို တစ်ကြိမ် တစ်ရာမြောက် ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ သတင်းစာစက္ကူနဲ့ ပတ်ပြီး ချထားတဲ့ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် တွေ့တယ်။

ကျွန်တော် အသာလေးကောက်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။ အထဲမှာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ပန်းသီးနှစ်လုံးနဲ့ အောက်က လက်မှတ်ထိုးမလားတဲ့ စာတစ်စောင် ပါလာတယ်။ စာထဲမှာ 'ဒီည' လို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော် တလည်လည် လျှောက်သွားနေခိုက်မှာ ဟယ်လင် လာချသွားတာပဲလို့ ကျွန်တော် တွက်တယ်။

ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်ကို ဆာလွန်းလို့ ချက်ချင်းပဲ စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပုန်းနေကျ နေရာကိုသွားပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တယ်။ ကျွန်တော် နိုးလာတော့ မွန်းလွဲပိုင်း ရောက်နေပြီ။ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ။ နေရောင်ခြည်ဟာ ရွှေရောင် တောက်နေတယ်။

သစ်ပင်တွေက သစ်ရွက် အရောင်တွေဟာ ပြောင်လက်နေတာပဲ။ မွန်းလွဲပိုင်းရဲ့ ပူနွေးတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေဟာ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြာဆင်းနေတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ မမြင်ရတဲ့ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး လက်စွမ်းပြ သွားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။

ချုပ်ဝပ်ဇ်က စကားကို ဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ "သဘာဝ တောတောင် ရေမြေတွေရဲ့ အလှကို ကျွန်တော်က အခုလောက် အသေးစိတ် ပြောပြနေတော့ ခင်ဗျား စိတ်ရှည်ပါတော့မလား။ စိတ်မရှည်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။

အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက သဘာဝအလှဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက်

အိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့အရာ ဖြစ်နေတယ်။ သဘာဝကပဲ ကျွန်တော် တို့ကို မောင်းမထုတ်တာ၊ သဘာဝဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သည်း မတောင်းဘူး။ အေရီယန် အနွယ်ဝင် စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာ လည်း မတောင်းဘူး။ သဘာဝက ပေးလည်း ပေးတယ်။ ယူလည်း ယူတယ်။ အိုလ်ရေး မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့။

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကျွန်တော် အချိန်အကြာကြီး လှဲနေခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သစ်ရွက်တွေဟာ သူတို့ တည်မှီရာ သစ်ကိုင်းတွေကို စွန့်ခွာပြီး မြေပေါ်ကို ဝဲပျံကျနေကြတယ်။

"တချို့ သစ်ရွက်တွေက ကျွန်တော့် အပေါ်ကို တဖွဲဖွဲ ကျလာနေကြ တယ်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့် တဒဂ် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းကြီးမားတဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ခြင့််တွေ့နေရတယ်။ အကယ်၍ များ ဟယ်လင် သေသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းတော့ ကျန်မနေခဲ့ချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူသာ ချဲ့တော့ရင် ကိုယ့်အသက်ကို အဆုံးသတ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ သတ္တိလည်း ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အဲဒီ သတ္တိဟာ အချစ်ကြီးတဲ့ လူတွေနဲ့ လူသား ဆန်ဆန်ချစ်တတ်တဲ့ အချစ်မျိုးထက် အဆများစွာ ပိုပြီး ချစ်တတ်သူတွေမှာ သာ ပေါ်လာတတ်တဲ့ အရာတစ်ခုပါ။

အဲဒီညက ဟယ်လင်ဟာ တခြားမိန်းမတွေ ခြံစည်းရိုးနားက ခွာသွားတဲ့ အခါကျ ပေါ်လာတယ်။ ဘောင်းဘီတို့နဲ့ ဘလောက်စ်အင်္ကျီ ဝတ် ဟာတယ်။ သံဆူးကြိုးကြားကနေပြီး ဝိုင်တစ်ပုလင်းနဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် လှမ်းပေးတယ်။ သူ အလှဟာ မိပြင်နေရုံမကဘူး။ တကယ့် အသက်နုနယ် ဝယ်ရွယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်။

ဟယ်လင်က ပစ္စည်းတွေ လှမ်းပေးရင်းနဲ့ "ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်ထားတယ်။ နောက်လည်း ပါလာတယ်။ ဟောဒီမှာ" လို့ ပြောတယ်။

"မော့စ် သိပ်ဆာနေရောပေါ့၊ ပါရီမြို့က ထွက်လာတာတည်းက မမြင်ရ တော့ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဟယ်လင် တွေ့လာတယ်။"

"ဘာလဲ၊ အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးမဟုတ်လား" လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနဲ့ တသင်းသင်း ထွက်နေတယ်။ သန့်စင် သတ်ဆတ်နေတဲ့ ညမှာ ရေမွှေးနံ့ကလည်း သန့်စင် လတ်ဆတ်နေတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ သူ့ဆံပင် တိုတိုကလေး ညှပ်ထားတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်။ အရင်က ဆံပင်ပုံထက် အများကြီးကို တိုသွားတာ။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး မေးတယ်။ “ဒီမှာကတော့ မင်းကို ခေါ်သွားကြပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖျားနာပြီး သေလုမော့ပါး ဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေးပြီး အရမ်းစိတ်ပူနေရတယ်။ မင်းနဲ့ တွေ့တော့လည်း အလှပြင်ခန်းက ထွက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးပါလား၊ ဘယ်လိုသဘောလဲ မင်းရဲ့ လက်နဲ့ လက်သည်းတွေကိုကော အလှပြင်ခဲ့သေးလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒါကတော့ ဟယ်လင်ဘာသာ ဟယ်လင် လုပ်လာခဲ့တာပါ” ထုံးပြီးတော့ ဟယ်လင်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးပြပြီး ရယ်နေတယ်။ “ကဲပါ... ဝိုင်သောက်ကြရအောင်”

“စခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်တွေ လာသလား”

“မလာဘူး၊ စစ်တပ်က စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့ ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ အတူ ဂက်စတာပို တပ်ဖွဲ့ဝင် ပုလိပ်နှစ်ယောက် ပါလာတယ်”

“သူတို့က ခေါ်သွားတဲ့ လူကော ရှိသလား”

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်နဲ့ ဝိုင်တစ်ခွက်ပေး”

သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလိုပဲ။ သူ့လက်ထဲ တွေ့ကလည်း ပူနေတယ်။ “သူတို့ လာကြတယ်။ စခန်းထဲမှာ နာဇီပါတီလက် ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ စာရင်းကောက်ကြတယ်။ ပါတီဝင်တွေကို ဂျာမနီပြန်ပို့မယ်တဲ့”

“သိပ်များသလား”

“ဟာ အများကြီးပဲ၊ ဟယ်လင်တို့က ဒီလောက်များလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ တချို့က ဝန်မခံကြဘူး။ ဟယ်လင်နဲ့ ခင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆို အစက ပါတီဝင်လို့ မပြောခဲ့ဘူး။ အခုကျတော့ လူတန်းထဲက ထွက်လာရင် သူက ပါတီဝင်ပါလို့ ပြောတယ်။ ပါတီအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်း သူ ယူလာပေးခဲ့ပါတယ်လို့လည်း ပြောတယ်”

“အခု သူ့အဖေ နိုင်ငံတော်ကို ပြန်ချင်တယ်တဲ့။ သူ့ကို စခန်းထဲ

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆတ်ဆံကြဘူးတဲ့။ သူ့ကို အခုလာတဲ့ အဖွဲ့က ခေါ်ချင်း ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလားလို့တောင် မေးတယ်။ ဟယ်လင် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သူ့သိတာက”

ဟယ်လင်က ဝိုင်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး ခွက်ကို ပြန်ပေးတယ်။ “သူက ဘာသိတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟယ်လင်လည်း အတိအကျ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူနဲ့ ဟယ်လင် ညပေါင်းများစွာ စကားပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ဟယ်လင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိတယ်”

ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။ “ဟယ်လင်ကတော့ သုံးဝ မပြန်ဘူး။ ဟယ်လင်ကို ဇွတ်အဓမ္မ ပြန်ခိုင်းရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာပဲ”

“သတ်သေစရာ မလိုပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “သူတို့ မင်းကို ပြန်ခေါ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဂျော့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ဘုရားသခင်က လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။

“အဲဒီတော့ မင်းအကြောင်းဟာ ဂျော့ဆီကိုလည်း ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမကတော့ မင်းအကြောင်း ပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ သူက ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ။ သူ့အတွက် အကျိုးရှိစရာ ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟယ်လင်ကို သူတို့ ခေါ်မသွားနိုင်အောင် လုပ်မယ်လို့ မောင်က ကတိပေးပါလား”

“မောင် ကတိပေးပါတယ် ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က အာမခံပေးလိုက်တယ်။ သူ့သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ ချိပ်မိလို့ ဒီကတိကို မသိနိုင်တာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့က လိုတယ် မထင်လား။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဘုရားသခင် စကားပြောသလို အခိုင်အမာ ကတိပေးလိုက်မိတာပါ။

“ဟယ်လင်လေ၊ မောင့်ကို သိမိချစ်တယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဟယ်လင် တကယ်ချစ်တာပါ။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်တာတွေတွေ ဟယ်လင် မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါ မောင်ရယ်”

“ယုံပါတယ်ကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်နဲ့ ပြောတယ်။

“သူဟာ ခိတ်မောလူမော ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ နောက်ဘက်ကို မှီထိုင် လိုက်တယ်။

“မောင်တို့ ဒီက ထွက်ကြမှ ဖြစ်မယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဒီညကို ထွက်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်ကို သွားကြမလဲ၊ မောင်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်။ ယာယီထိန်းသိမ်းခံ အကျဉ်းသားတို့ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကို သိမ်းပေးရတဲ့ ရုံးက လူတစ်ယောက်က ပြန်ပေးလို့ ရထားတယ်။ မင်းရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကော ဘယ်သူဆီမှာလဲ”

ဟယ်လင်က မဖြေဘူး။ အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်နေ တယ်။ “ဂျူးမိသားစု တစ်စု ရှိတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“လင်ရယ်၊ မယားရယ်၊ ကလေးရယ်၊ အားလုံး သုံးယောက်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် အနည်းငယ်ကမှ ဒီကို ရောက်လာတာ၊ ကလေးက ဖျားနာနေတယ်။ သူတို့လည်း လူတန်းထဲက ထွက်ပြီး နာဇီတွေနဲ့ အတူတူဝင်ရပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကလည်း ဂျာမနီကို ပြန်ချင်နေကြတယ်”

“သူတို့က ဂျူးတွေ မဟုတ်လား” လို့ ဗိုလ်ကြီးက မေးတယ်။ ယောက်ျား က သူတို့ဟာ ဂျာမန် လူမျိုးတွေ ဖြစ်လို့ ဂျာမနီကို ပြန်ချင်တယ်တဲ့။ ဗိုလ်ကြီး က တစ်ခုခု ပြောချင်တဲ့ ပုံပေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပို ကောင်တွေက ရှိနေတော့ မပြောရဲဘူး။ “ခင်ဗျားတို့ တကယ် ပြန်ချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား” လို့ ထပ်မေးတယ်။

“သူတို့ကို စာရင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါ ဗိုလ်ကြီး” လို့ ဂက်စတာ တစ်ကောင်က ရယ်မောပြီး ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်ကြီး အား အိမ်ကို လွှမ်းနေရင် ကျွန်တော်တို့က လုပ်ပေးရမှာပေါ့” တဲ့။

သူတို့ နာမည်တွေ စာရင်းထဲ ထည့်သွားတယ်။ သူတို့ကို ဝင်တာမလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ပြောတယ်။ စခန်းမှာ အခုလို ပုံအသို့ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကလေးကလည်း သိပ်ပြီး နေမကောင်း ဖြစ် တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ စခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ဂျူးမှန်သမျှ တစ်နေကျလာပြီး ဖမ်း ခဲ့တဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့အနေနဲ့ အခုကတည်းက ပြန်ပါသွားတာ အကောင်း ဆုံးပဲတဲ့။

“သူတို့ကတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီနေရာမှာလာပြီး ချောင်ပိတ်ခံ နေတာပို့ ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှ နားချလို့ မရဘူး။ မော

သူတို့ကို နားဝင်အောင် ပြောပြပေးမလား”

“မောင်က နားချပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မောင်က ဘယ်လို ပြောပြီး နားချရမှာလဲ”

“မောင်က ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်က အဲဒီစခန်းက ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့လူပဲ”

“သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ သွားပြောရမှာလဲ”

“ဒီနေရာမှာပေါ့၊ ဟယ်လင် သူ့ယောက်ျားကို သွားခေါ်ပေးမယ်။ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင် သိနေတာပဲ။ သွားခေါ်ရင် ခဏလေးပါ။ ဘယ်လင်က မောင့် အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ဟယ်လင်တို့ လည် ခင်းရင် လည်နိုင်သေးတယ် မောင်ရဲ့”

သူ ထွက်သွားတယ်။ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာတော့ နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ ချီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါလာတဲ့ လူက သံဆူး ကြီး အပြင်ဘက်ထွက်ဖို့ ငြင်းနေတယ်။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် သံဆူးကြီးရဲ့ တစ်ဖက်မှာရပ်ပြီး ကျွန်တော် ပြောသမျှကို နားထောင်နေတယ်။

ခဏကြာတော့ သူ မိန်းမပါ ထွက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော် ချော်နဲ့၊ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူး။ သူတို့ ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး။ ချီးနဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်ကမှ ရောက်တာတဲ့။

“အရင်က သူတို့နှစ်ယောက် စခန်းတစ်ခုစီမှာ တကွတပြားစီ နေခဲ့ရ တယ်။ သူ့ကို ထွက်ပြေးကြတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ချင်း ပြန်တွေ့ကြတယ်။ သူ့အမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံမိကြတာတဲ့။ သူတို့ ရောက်လေရာအရပ်က နံရံတွေနဲ့ တစ်ဖက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ သူတို့ နာမည်တွေကို ရေးရေးပစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ သူတို့ ယောက်ျားနဲ့ တစ်ယောက် တယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိအောင် ချီးနဲ့နိုင်အောင် လုပ်တဲ့ သဘောပေါ့”

ချပ်ဝပ်ရဲက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “ခင်ဗျား ဝီယာဒိုလို နဲ့ အကြောင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မကြားဖူးတဲ့ လူမရှိဘူး၊ အဲဒီ အုပ်စုက ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံ ဝေးပြီး ပိုင်ယင်းနီးစ်မြို့ကို ရောက်လာတယ်လေ”

ဝီယာဒိုလိုရှိဆာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်မှုသည် ချီးနဲ့တင်ဖြစ်ပွားချိန်က အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျာမန်များ ဘယ်လ်ဂျီယံ

မောင်ထွန်းသူ

နိုင်ငံတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ချိန်တွင် လူအများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မရှိနေဘဲ စစ်မျက်နှာကို ဖြတ်၍ ထွက်ပြေးကြသည်။

ပထမတွင် မော်တော်ကားများနှင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ အများအပြား တင်ထားသည့် မော်တော်ကား တန်းကြီး ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ယာဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်ပြေးလာကြသူများကို တွေ့ကြရ၏။

မြင်းလှည်းများ၊ လက်တွန်းလှည်းများ၊ ကလေးတင် တွန်းလှည်းများက အစ ယာဉ်မျိုးစုံနှင့် ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မရေမတွက် နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် လူရေစီးကြောင်းများသည် နွေရာသီ တစ်လျှောက်လုံး တောင်အရပ်သို့ ရှေးရှု၍ ခြေကျင်ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက တကောက်ကောက်လိုက်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွက်ပြေးနေသူများကတော့ တန်မသွား၊ ပြေးမြီတိုင်း ပြေးကြသည်။

မိသားစု အများအပြားသည် ကျောက်မီးသွေးခဲ၊ ခြေဖြူ၊ သုတ်ဆေး စသည့် အရာပစ္စည်းများဖြင့် ရောက်လေရာအရပ် လက်လှမ်းမီရာ အုတ် တံတိုင်း၊ အုတ်နံရံ၊ ပလက်ဖောင်း လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ် စသည်များပေါ်၌ သူတို့ နာမည်များကို ရေးသွားကြသည်။ လမ်းဘေးပြန်တမ်းတစ်ခု သို့မဟုတ် သတင်း စာ တစ်စောင်နှင့်ပင် တူနေသည်။

ထို့ပြင်လည်း ထွက်ပြေးလာကြသော စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များထဲမှ နှစ် ပေါင်းများစွာ တလည်လည် ဖြစ်နေကြသူများနှင့် ပုလိပ်လက်မှ လွတ်မြောက် ရန် ပုန်းအောင်းနေကြရသူများလည်း မြေအောက်မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ် သည့်နယ် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းများ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ် အရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသရှိ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ တစ်မြို့ဖြစ် သည်။ နိုက်စ်မြို့မှသည် အီတလီ နိုင်ငံ အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ နေပလီမြို့အထိ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်နှင့် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့အထိ ဆက်သွယ်၍ ရနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဤလမ်းကြောင်းသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိတ်ဆွေများမှ တစ်ဆင့် သတင်းများ၊ အကြောင်းကြားချက်များ အကြံဉာဏ်များ ပေးပို့ ဆက်သွယ်ကြ သည်။ လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ လိပ်စာများတွင် တစ်ည တန်သည် နှစ်ညတန်သည် တည်းနိုင်သည်။

ယခု ချပ်ဝပ်ဇ်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော ဂျူးသည် လမ်းဘေးပြန်တမ်း များနှင့် ဤလျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် သူမိန်းမနှင့် ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို အရာများသာ မရှိပါမူကား ဤဂျူးသည် ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလို ဖြစ်ကာ သူမိန်းမနှင့် ကလေးအား လက် သွတ်လိုက်ရဖို့သာ ရှိသည်။

“သူတို့က ကြောက်နေတယ်ဗျ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က သူ့စကားကို ဆက် ပြောသည်။ ဒီစခန်းမှာ ဆက်နေရင် သူတို့ လင်မယားကို တကွတပြားစီ ဖြစ် အောင် ခွဲပို့ခံရမှာ သိပ်ကြောက်နေကြတယ်။ အခု သူတို့ရောက်နေတဲ့ စခန်းက “မိန်းမ အကျဉ်းစခန်း” တစ်ခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

သူတို့ကို မိလာတုန်းက အတူတူပဲ ခေါ်လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက် တော့ စခန်းအာဏာပိုင်တွေက ယောက်ျားကို အမျိုးသားအကျဉ်းစခန်းရွှေ့ရ ခယ်လို့ ပြောထားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း ထပ်ပြီး မခွဲချင်တော့ဘူး” လို့ ယောက်ျားက ပြော ဘယ်။ သူတို့ ပြဿနာကို အစအဆုံး စဉ်းစားပြီးပြီတဲ့။ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူးတဲ့။ သွက်ဖြူးဖို့ကလည်း လွတ်မှာမဟုတ်လို့ မပြေးချင်တော့ဘူး။ သူတို့ အရင်က ပြေးခဲ့ဖူးပြီ၊ ငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့။ အခုဆိုရင် သူတို့ကလေး ကလည်း နာမကျန်းဖြစ်နေပြီ။ သူမိန်းမကလည်း ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေပြီ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အားအင်ချိနဲ့ သွားပြီတဲ့။

“ကျန်တဲ့လူအားလုံးဟာ နွားသတ်ရုံထဲ ရောက်နေတာနဲ့ ဘာမှ မထူး ခြားပါဘူးဗျာ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “သူတို့က သူတို့ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခရောက်လာပြီး ဒီကလေးတွေကို ခေါ်ထုတ်သွားမှာပါ” တဲ့။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူက မေးခွန်းထုတ်တယ်။ “ဘာပြုလို့ ပြင်သစ်တွေ က ကျွန်တော်တို့ကို အချိန်ရှိပါလျက်နဲ့ အခုထက်ထိ မလွှတ်သေးတာလဲ” တဲ့။ သူဟာ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် မျက်နှာထားမျိုးရှိတယ်။

သူ့မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မလိုလားကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ဆီက ထွက်သွားဖို့ ကျတော့လည်း ခွင့်မပြုကြဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ ခေ။ တစ်မျိုးသားလုံး အခြေအနေ ယိုယွင်းပျက်ပြားနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူက အလေးအနက် ပြုပြီး စဉ်းစားနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်

ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။

* * *

“နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ထရပ်ကားကြီး နှစ်စီးမောင်းလာတာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သံဆူးကြိုးတွေ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာတာကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ မိန်းမ တစ်ပါးဖြင့်ကျော်ကျော် လောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကူညီပြီး သံဆူးကြိုး အောက်က တွားပြီး ထွက်လာနေကြတယ်။ ပြီးတော့ တောအုပ်ထဲကို တစ်ဟုန် ထိုး ပြေးဝင်လာကြတယ်။

“ကျွန်တော် ပုန်းနေတဲ့ နေရာက အပြင်ကို မထွက်ဘူး။ ဟယ်လင့်ကို မြင်လိုက်တော့မှပဲ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဟယ်လင့်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြောတယ်။ “ဟယ်လင့်တို့ကို နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သတိပေးထားတယ်။

“ဂျာမနီ ပြန်ချင်တဲ့ လူတွေကိုခေါ်ဖို့ ဂျာမနီတွေ ရောက်လာကြတော့ မယ်တဲ့။ သူတို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တွေကတော့ တာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မလိုက်ချင်တဲ့လူတွေ တောအုပ်ထဲ သွားပုန်းချင် ပုန်းနေကြဖို့ ခွင့်ပြု ထားတယ်”တဲ့။

“ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကို နေ့ခင်း နေ့လယ် မြင်ရတာ အခုဟာ ပထမ ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ သူ့ခြေထောက်နဲ့ မျက်နှာဟာ ညိုမည်းနေတယ်။ ပိန်လိုက် တာလည်း အလွန်ပဲ။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးလို့လား မသိဘူး။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့။ “အစားအစာရသမျှ မောင့်ကို ပေးပြီး မင်းကတော့ အငတ်ခံနေတယ် ထင်ပါရဲ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်။

“ဟယ်လင့်မှာ စားစရာတွေ အလှုံ့ပယ်ဖြစ်နေပါတယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ “ဟော့ ဒီမှာကြည့်၊ ချောကလက်တောင်မှ ရှိတယ်။ မနေ့က ဆိုရင် ငါးသေတ္တာတောင် ဝယ်လို့ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေါင်မုန့်တော့ မရဘူး”တဲ့။

“မနေ့က မောင်နဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့ လူကော ပြန်လိုက်သွားမယ်တဲ့လား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“အင်း လိုက်လိမ့်မယ်”

“ဟယ်လင့် မျက်နှာဟာ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေတယ်။ “ဟယ်လင့် ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူးလို့ ရေရွတ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင့် ကတော့ မပြန်ဘူး။ မောင်ကလည်း သတိပေးပါ။ သူတို့က ဟယ်လင့်ကို ဖမ်း

သွားတာ မခံချင်ဘူး”

“သူတို့က ဖမ်းမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”
“နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ စခန်းထဲက ထရပ်ကားတွေ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ကားပေါ်က မိန်းမတွေရဲ့ သီချင်းဆိုသံတွေက လေထဲမှာ သွင့်ပျော့ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာနေတယ်။ “ဂျာမနီ၊ ဂျာမနီ၊ အဖ နိုင်ငံတော်ကြီး ဂျာမနီ”တဲ့။

“အဲဒီညက ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် လီဗားနက်စခန်းက ဝယ်လာတဲ့ အဆိပ်တစ်ဝက် ဟယ်လင့်ကို ခွဲပေးလိုက်တယ်။

“နောက်နေ့ကျတော့ ဟယ်လင့်က သူ့ဘယ်မှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာ တော့သိသွားပြီလို့ ပြောတယ်။

“မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်သလဲ”

“ဒီအကြောင်းသိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကပြောလိုက်တာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“စခန်း ဆရာဝန်”

“သူက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိလာတာလဲ”

“သူက နယ်မြေ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီက သိလာတာ၊ လာပြီး စုံစမ်းတယ်

“မင်း ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကော ဆရာဝန်က ပြောသေးသလား”

“သူက စခန်းဆေးရုံထဲမှာ ရက်အနည်းငယ်လောက်တော့ ဝှက်ပေးထား နိုင်တယ်။ အကြာကြီး ဝှက်ထားဖို့ကျတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုရင်ကော မင်းလည်း စခန်းထဲမှာ နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တော အုပ်ထဲဝင် ပုန်းနေကြတဲ့ လူတွေကိုကော ဘယ်သူက သတိပေးထားလဲ”

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကပဲ”

“မင်းရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ စခန်းလွတ်မိန့်ကို ရအောင်ယူပါလား၊ ဒီမှာ ဆရာဝန် ကူညီချင် ကူညီနိုင်မှာပေါ့။ နောက်ဆုံး မရဘူးဆိုတော့

လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့။ ပြေးမယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့၊ မောင်ကိုယ်တိုင် နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြော

ကြည့်ခဲ့ ကြိုးစားဦးမယ်၊ သူပြောပုံ ဆိုပုံနဲ့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေ ကြည့်ရတာ

နယ်ပယ်ပုံ ပေါ်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ သူနဲ့တော့ သွားမတွေ့နဲ့၊ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာပဲပြောပြော နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် တောဖျပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဝတ်အစားကို တတ်နိုင်သမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဝတ်လှာခဲ့တယ်။ ဂျာမန်လှည့်ကင်းတို့ ပြင်သစ်ပုလိပ်တို့နဲ့ တစ်နေရာရာမှ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ထားရတယ်။

“ကျွန်တော် နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးကို ချောချောမောမောပဲ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ပုလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ ရုံးကစာရေးတွေကို ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန် စစ်ဘက်အတွက် ဓာတ်အားလိုင်းတစ်လှိုင်း တည်ဆောက်ရေးရမယ့် အတတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် လိုအပ်မယ့်အချက်အလက်တွေ လာရောက်လေ့လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လိမ်ပြောတယ်။

“သူတို့ကလည်း သံသယ မဝင်ကြဘူး။ တကယ်လို့ သံသယဝင်တယ်ဆိုရင် ပုလိပ်က နေရာတင် ဖမ်းမှာပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်တော်က စိတ်မရွံ့တဲ့ ဟန်အမူအရာနဲ့ တစ်ခွန်းပဲ အော်လိုက်ရသေးတယ်။ ပုလိပ်က လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီ ရောက်တော့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတယ်။ ပထမတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်မလို့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရဲတင်းမှုကို သဘောကျပြီး လက်ခံစကားပြောတယ်။ သူက စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ငရဲပြည်သွားနေဖို့ ပြောတယ်။ နောင်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူးတဲ့။ ဂျာမန်တွေဆီမှာ စာရင်းအပြည့်အစုံ ရှိချင်ရှိနေမှာတဲ့။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်စခန်းမှာ လျော့နေရှင် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုပြီး အရေးယူချင် ယူနေမှာတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ဒီသေခါနီး အသက်အရွယ်ရောက်မှတော့ ဂျာမန် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုထဲ သွားမနေချင်တော့ဘူးတဲ့။

“မွန်စီယာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအနေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ထွက်မပြေးအောင် အကာအကွယ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်” ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မွန်စီယာအနေနဲ့ အထက်ကပေးတဲ့ အမိန့်တွေကို လိုက်နာနေရတယ် ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မွန်စီယာသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လောလောဆယ် ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးဟာ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ ထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့ အမိန့်တွေဟာ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စေတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ အသနားညှာတာ ကင်းမဲ့တဲ့ ရက်စက်မှုတွေ

တွေကို အားပေးသလို လုပ်ခဲ့မိရင် နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ကိုယ့်ကိုယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားရတတ်ပါတယ်။

မွန်စီယာအနေနဲ့ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေကို သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတဲ့ ထောင်ထဲမှာ ထားပြီး ဓာတ်ငွေ့လွှတ်သတ်တဲ့ ပေါင်းအိုးကြီးတွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေ ဆီကို ပို့ပေးတဲ့ အလုပ်မျိုး သုပ်နေရင် ကောင်းပါ့မလား။

“ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အခုအချိန်ထိ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်နေရတုန်းပါ။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဖမ်းပြီး လှောင်ထားတဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေကို ပိတ်ပစ်ရင် တရားတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။

“ကိုယ့်နိုင်ငံထဲ ရောက်လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ ရန်သူဘက်က သား။ ရန်သူကို ဆန့်ကျင်နေတာလားလို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး။

“အခုဆိုရင် ဂျာမနီနဲ့ ပြင်သစ်စစ်ပွဲဟာ ပြီးသွားပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်လောက်ကပဲ အောင်နိုင်သူတွေက သူတို့လူတွေကို အကျဉ်းစခန်းထဲက ဆွဲထုတ်သွားခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု စခန်းတွေထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ သူတကာရဲ့ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းကို ခံနေရတဲ့ သားကောင်တွေပါ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီ လူတွေအားလုံးရဲ့ကိုယ်စား တောင်းပန်သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလာပြီး တောင်းပန်နေတာက လူတစ်ဦးတည်း အတွက်ပဲ။ တကယ်လို့ ဂျာမန်တွေဆီမှာ စာရင်းအပြည့်အစုံရှိနေတယ်ထင်ရင်လည်း ကျွန်တော့်မိန်းမကို ထွက်ပြေးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ရင် ရတာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သေစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ရင် ရတာပါပဲ။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရင်လည်း ရမှာပါပဲ။ မွန်စီယာမှာ တာဝန်တောင် မရှိသွားဦးမှာပါ”

“သူက ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို အကြာကြီး နှိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ “မနက်ဖြန်ကျတော့ တစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့” တဲ့။

“ကျွန်တော်ကလည်း အလျှော့မပေးဘူး။ “မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော့် တစ်ယောက်က ဖမ်းသွားချင် ဖမ်းသွားမှာ၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ပဲ ပြတ်အောင် ထပ်ပေးပါ”

“နောက် နှစ်နာရီလောက် ကြာရင် ပြန်လာခဲ့”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်က စောင့်နေပါမယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အဲဒီနေရာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာပဲ ထင်ပါတယ်။”

“သူက ပြီးတယ်”

“ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်တယ်။ “ကျွန်တော် စခန်းမှူးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ” လို့ ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စုံစမ်း စစ်ဆေး ပြီးပြီ ဆိုတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ အကြံပြုချက်ကို လက်ခံ တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကို သေစာရင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား တို့ရော ကျွန်တော်တို့ပါ နှစ်ဖက်စလုံး စိတ်အေးကြရလိမ့်မယ်။”

“ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် ရင်ထဲ မှာ ကြောက်စိတ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ တကယ် တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သေသွားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ကျွန်တော် အခု အသက်ရှင်နေတာဟာ သေသွားသူတစ်ဦးရဲ့ စာရွက်စာတမ်းကို ကိုင်ပြီး နေထာ မဟုတ်လား။”

“ကဲ ဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်ကျရင် ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးမယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဒီနေ့ပဲ လုပ်ပေးပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် အကျဉ်းစခန်းမှာ နှစ်နှစ်တိတိ နေခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ လုပ်စရာ ရှိတာကို မြန်မြန် မလုပ်ဘဲ တစ်ရက်နောက်ကျသွားလို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သိပ်ကို ပင်ပန်းသွားပြီ။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ က ဒီအချက်ကို သတိပြုမိဟန် တူတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် သတိလစ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားတယ်။

“သူက အရက်ယူခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က “ကော်ဖီပဲ ပေးပါ” လို့ ပြောပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ် လဲကျသွားတယ်။ အားလုံးချာချာ လည်နေတယ်။ နားနှစ်ဖက်ကလည်း တစ်စီ မြည်နေတယ်။

“သတိမေ့မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ဟယ်လင် လွတ်လပ်သွားပြီဆိုတဲ့ အသံကို ခေါင်းထဲမှာ ရှင်သန်နေအောင် ကြိုးစားတယ်။ ကိစ္စပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ခွာဖို့ပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ၊ အော်ဟစ်ပြောတဲ့ အသံတစ်သံ၊ အားလုံး ရောနေတယ်။ ခေါင်းထဲကလည်း မူးတူးတူး။ နောက်ကျိကျိ၊ ပထမ ကျွန်တော် ကြားနေရတဲ့ အသံက မသဲကွဲဘူး။ အော်ပြောနေတာတော့ သိတယ်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မသိဘူး။

“ကျွန်တော် အသံကို ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်တယ်။ မျက်နှာကို သဲသဲ ကွဲကွဲမြင်အောင် အားထုတ်တယ်။ “ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်အဖို့ အသေးအဖွဲ့ မဟုတ် ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားက အသေးအဖွဲ့တစ်ခုလို့ ထင်နေသလား။ ကျုပ် ထောင်မှူး မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ အားလုံးကို သွားကြပါစေ၊ လွတ်သာ လွတ်လိုက်ပါတော့”

“ကျွန်တော် နားထဲမှာ ကြားနေရတဲ့ အော်သံတွေ ပျောက်သွားကြပြန် တယ်။ တကယ်အော်ပြောနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာ တယ်။ ကော်ဖီတစ်ခွက် ချပေးတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ဒယ်မီးဒယ်င်နဲ့ ထွက်လာတယ်။ ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ခဏကြာတော့ စာရေးတစ်ယောက်က ထွက်လာပြီး ပြောတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ စောင့်ပါဦး” တဲ့။

“အဲဒီနောက်တော့ အခန်းထဲက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ထွက်လာတယ်။ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတာဟာ ကံကောင်းတာပဲ၊ စကားအလုံးပေါင်းများစွာထက် ထိရောက် သွားတာ အမှန်ပဲ။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာသွားပြီလား” လို့ သူက မေးတယ်။ “ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ် နယ်မြေသေးသေးလေးတစ်ခုက သာမန် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက် ပါ” တဲ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ထက်တော့ သာပါတယ်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော် က ပြန်ပြောတယ်။ “ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ခွင့်လက်မှတ် ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီနယ်မြေထဲ နေခွင့်ကျတော့ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ လိုနေတာက ဒီနယ်မြေထဲ နေထိုင်ခွင့်ပါ မွန်စီယာ ခယ်”

“သူက ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျလွန်းလို့ ဟက်ဟက် ပက်ပက်

ရယ်တယ်။ “တကယ်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေကြပြီ ဆိုရင်တော့ အခု ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ် အများဆုံး နေရာပဲ။ အဲဒါ သတိထားဦး” လို့ သတိပေးတယ်။

“သူတို့ကသာ လိုက်ရှာနေပြီဆိုရင်တော့ မာဆေးမြို့က ဒီနေရာထက် ပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ် များတာပေါ့။ သူတို့က အဲဒီ နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကို မှုခ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတာ။ ဒီနေရာကို သူတို့က လုံးဝထည့် မထွက်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ပတ်သာ ထွက်ခွာပေးပါ။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်နီကို ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာတယ်”

“ပင်လယ်နီ၊ ဟုတ်လား”

“ဒီစကားဟာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ မွန်စီယာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အီဂျစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ ဂျူးတွေ လိုနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်မှာ ဂျာမန်စစ်တပ်နဲ့ ဂတ်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးတွေ ရှိနေတယ်။

“ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ပြင်သစ်ပုလိပ်နဲ့ စပိန်ပုလိပ်တွေ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့မှာတော့ ‘လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေ’ လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ရှိတယ်။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံရဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့ဖြစ်တဲ့ လစွဘွန်းမြို့ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ‘လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေ အမေရိက’ ကို သွားနိုင်မယ့် ထွက်ပေါက် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတို့မှာ အမေရိကကို ဝင်ခွင့်ဗီဇာရထားလို့လား”

“ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်မှာပါ”

“ခင်ဗျားက ကံကြမ္မာရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေ အပေါ် အတော် ယုံကြည်ဟန် တူတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ တခြား အားကိုးအားထားပြုစရာ လမ်းရှိတော့လို့လား။ ဒီနေ့ပဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ မဟုတ်လား”

ချပ်ဝပ်စ်သည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ “လူဟာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားတဲ့အခါမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ကျွန်တော် ပြင်သစ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဘာကြောင့် အဲဒီစကားမျိုးတွေ ပြောခဲ့မိလဲ ဆိုတာ တိတိကျကျ သိပါတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဘုရားသခင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြီး မြှောက်ပင့်ဖေ

ခဲ့တာလည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က သူ့နယ်မြေထဲမှာ နေထိုင်ခွင့်ရချင်နေတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် တခြား လူတစ်ယောက်အပေါ် အမှီသဟာ ပြုရ တော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရတာပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

ချပ်ဝပ်စ်၏ အမူအရာသည် စောစောကထက် ပို၍ အေးဆေးတည်ငြိမ် လာသည်။ “ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ပြီးအောင် ပြောပါမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနယ်မြေထဲမှာ သိတင်းတစ်ပတ် နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့ကြ တယ်။ ကျွန်တော် ဂိတ်တဲခါးဝကနေပြီး ဟယ်လင် ထွက်အလာကို စောင့် တယ်။ အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း၊ နေအတော် ကျနေပြီ။ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ခွာနေတယ်။ သူနဲ့အတူ ဆရာဝန် လိုက်လာတယ်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ခင်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာ ကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ပြောနေတာကတော့ စိတ်အား ထက်ထက် သန်သန်နဲ့ ပြောနေတာ၊ နောက်တော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားတယ်။

“ခင်ဗျား မိန်းမ သိပ်ပြီး မကျန်းမာဘူး” လို့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ခြောက်တယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ရယ်မောပြီး ပြောတယ်။ “အခု ခခန်းက လွတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ နီးရာ ဆေးရုံတစ်ခုတက်ပြီး သေသွားမယ် ဆိုရင်လည်း ရပြီ”

“ကျွန်တော် တကယ် အလေးအနက်ထားပြီး ပြောနေတာပါ” ဆရာဝန် ခဲ့လေသံက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတဲ့ လေသံ။ “ခင်ဗျားမိန်းမဟာ တကယ့်ကို ဆေးရုံတင်ဖို့ သင့်နေပြီ” တဲ့။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း စောစောစီးစီးကတည်းက သူ့ကို ဘာကြောင့် ဆေးရုံ တင်ခဲ့တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ဟယ်လင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ဆေးရုံကိုမှလည်း မသွားဘူး”

“ခင်ဗျား ဟယ်လင်ကို လုံခြုံမှု ရှိမယ့် ဆေးရုံမှာ တင်ပေးနိုင်မလား” လို့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို မေးတယ်။

“တင်မပေးနိုင်ဘူး” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်က နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ရယ်ပြန်တယ်။ “လုံးဝ တင်မပေး နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ ပြောနေတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကဲ သွားတော့

မယ်၊ ငွတ် ဘိုင် ဂျင်း”

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် ရွှေကနေ သွားနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်မှာ ဘာရောဂါ ဖြစ်နေသလဲလို့ ဆရာဝန်ကို မေးချင်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မေးလို့ မထွက်ဘူး။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့် နေတယ်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး စခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။

“မင်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ရခဲ့ရဲ့လား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ မင်းလက်ဆွဲအိတ် မောင့်ကိုပေးလေ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“အိတ်က ပေါ့ပေါ့လေးပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မောင့်ကိုပေးပါ”

“ပါရီမှာတုန်းက မောင် ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံ၊ အခုထက်ထိ ဟယ်လင်မှာ ရှိနေသေးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မင်းတကယ် နေမကောင်း တာလား ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟယ်လင် တကယ်နေမကောင်းရင် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင် ဖျားရုံဖျားတာပါ။ တခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်က လိမ်ပြောနေတာပါ။ သူက ဟယ်လင်ကို ဒီမှာပဲ နေစေချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ပြောနေတာ။ ဟယ်လင်ကို ကြည့်ပါဦး နေမကောင်းတဲ့ ရုပ်လားလို့”

“ဟယ်လင်က ရပ်ပြတယ်”

“အင်းပါ ဟုတ်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ မောင်ရယ်” တဲ့။

“မောင်ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

“အခုတော့ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဆေးရုံတက်ရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မလိုပါဘူး” လို့ သူကပြောတယ်။

“ဟယ်လင်စကားကို ယုံစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ တကယ်တမ်း နေမကောင်း

ညဲ့ ဆေးရုံတက်ရမယ်ဆိုရင် ဟယ်လင် တက်မှာပေါ့”

“ယုံပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမုန်း မသိဘူး။ ရုတ်တရက် ချက်ပြုတ် ပြစ်သွားတယ်။

“မင်းစခန်းမှာပဲ ဆက်နေလိုက်ရင် ကောင်းမလား” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိတယ်။

“မောင်သာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဟယ်လင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမိမှာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာကြတယ်။ မိုးကသဲသဲမဲမဲ ရွာချလာ တယ်။

“မောင်တို့ မာဆေးကို ရောက်အောင်သွားဖို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ လစွာဘွန်းကို သွားမယ်၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် အမေရိကကို ဆက်သွားမယ်”

“အမေရိကမှာဆိုရင် ဆရာဝန်ကောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ဆေးရုံတွေ ဆိုတာကလည်း ဘယ်သူကမှ လက်လွတ် မယ် ဖမ်းလို့ ရတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်ခွင့်လည်း ပေးကြမှာပဲ။

“မောင်တို့အနေနဲ့ ဥရောပတိုက်ကို အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုလို သဘော ကောင်းပြီး မေ့ပစ်ကြရအောင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးဟာ ဒီပုံ ဒီနည်းနဲ့ အစပြုခဲ့တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်စကားပြောသည်။

“သံတူနွားရနဲ့ ပင်လယ်နီကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးပေါ့။ ဒီလမ်းခရီးအကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်း သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ အနောက်တောင်ပိုင်းဒေသက ဘော်ဒီရော့စ်ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီကနေပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံနဲ့ စပိန်နိုင်ငံကြားမှာရှိတဲ့ ဝိင်ယင်နီးစ် တောင်တန်း၊ အဲဒီနောက် မာဆေးမြို့ကို ပြန်ဆုတ်လာ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေချည်း စုစည်းထားတဲ့ တပ်တွေက တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ။

“ဗျူရှိတရေစီရဲ့ ရူးသွပ်မှုကလည်း အားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတယ်။ အဲဒီနေ့အရ လူတွေကို နေထိုင်ခွင့်လည်း မပေးဘူး။ ထွက်ခွာခွင့် ကျတော့လည်း မပေးဘူး”

“သူတို့က ခင်ဗျားတို့ နေထိုင်ဖို့ကြတော့လည်း ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရင် သူတို့ဆီက ထွက်သွားပါရစေဆိုတော့လည်း ထွက်ခွာခွင့် မပေးဘူး။ နောက်ဆုံး တတ်သာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ထွက်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စပိန်နိုင်ငံ ဖြတ်ဘက်ခွင့် ဝိဇာသက်တမ်းက ကုန်နေပြီ။ နောက်ထပ် ဝိဇာသက်တမ်းတိုးဖို့ကလည်း လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။

“ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် ဝိဇာပါရှိနေမှ လျှောက်လို့ ရတာ။

ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နည်းလမ်း ရှာရတော့မယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို အစကပြန်စရမလို့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောပဲ။ ခင်ဗျား အချိန်တွေ၊ ရက်တွေဟာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးအပြင်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ကုန်သွယ်တာပဲ။ ဘယ်လောက်များ ရှားဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲဗျာ။ အားလုံး သိနေတာပဲ။

“အဲဒီညမှာ ဟယ်လင်ဟာ မကြာခဏငိုတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး တည်းတယ်။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် မနေခဲ့ရတာ လပေါင်းအများကြီး ကြာခဲ့ပြီ။ အဲဒီညကမှ လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်းလေးနဲ့ကိုယ် နေခွင့်ရခဲ့ကြတယ်။ အခုမှပဲ လင်မယားတူလာတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပဲ။ အဲသလို ပြန်ပြီး နေထိုင်ခွင့်ရတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဟယ်လင် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ရတာပါ။ ဝမ်းသာလွန်းတဲ့ ကျတဲ့ မျက်ရည်လို့ ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်က ပန်းညယျာဉ်ကလေးထဲမှာ ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေကြတယ်။ ရာသီဥတုကလည်း အေးမြနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ချင်စိတ် မရှိကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်တစ်ပုလင်း သောက်ရင်းနဲ့ အကျွန်ုပ်စခန်းဘက်သွားတဲ့ လမ်းမကြီးဆီကို ကြည့်နေကြတယ်။”

“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ဟာ မကောင်းတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို မေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဟယ်လင် ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တောင် ပျောက်နေတယ်။ ဟယ်လင်ကလည်း ငိုယိုပြီးတဲ့နောက်မှာ စိတ်တည်ငြိမ် အေးဆေးလာတယ်။ မိုးရွာပြီးတဲ့နောက် မြင်တွေ့နေရတဲ့ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းတစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။

“နောက်တစ်ရက် ညခင်းမှာ မီးလုံးတွေ ပိတ်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးဟာ စခန်းဘက်ကို သွားနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဟယ်လင် စိတ်ဟာ ပြန်ပြီး မပြန်မသက် ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး အခန်းထဲက မထွက်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အိပ်ရာတစ်ခုနဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်မဟုတ်ဘူး။

“အဲဒီတော့ အခုလို ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်အိပ်ရာကလေးနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝဟာ မက်မောစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကိုယ့်အခန်း

ကိုယ့်အိပ်ရာကလေးနဲ့ နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝကို တစ်မိနစ်ကလေးမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေပြီဆိုတာ သိနေတယ်။ ဟိုတယ်မှာ သိတင်းပတ် အတော်များများ နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နေသွားမှာပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က မနေချင်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ စခန်းဆီ သွားတဲ့လမ်းကို ကြည့်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဂက်စတာပိုတွေက သူ့ကို လိုက်ရှာနေမှာလည်း စိုးရိမ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကလေးတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး ဟိုတယ်က ခွာဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ဒီခရိုင်ထဲမှာ နေထိုင်ခွင့်ကတော့ မကုန်သေးဘူး။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို တခြား တစ်နေရာမှာ ဖမ်းမိပြီ ဆိုပါတော့။ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ။

“ကျွန်တော်တို့ကို လာရင်းနေရာ ပြန်ပို့ရုံကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုတော့ အချုပ်ထဲ ထည့်ထားမယ် မထင်ပါဘူး။

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကတော့ ဒီအရပ်ကနေပြီး ဘောဒီရော့စ်မြို့ကို သွားဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်တာ သိပ်နောက်ကျနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားလာရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာတာက လူလေးယောက်စီး ဆီထရိုအင် မော်တော်ကားနဲ့ အကြိုလိုက်လာကြတာ၊ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော်တို့ကို သင့်တော်ရာ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံပေးတယ်။

“ပြီးတော့ လမ်းမနဲ့ မနီးမဝေးမှာ လူမနေတဲ့ ရဲတိုက်ကလေး တစ်ခုရှိကြောင်း အဲဒီမှာ တစ်ညလောက် စခန်းချနိုင်ကြောင်းလည်း သူကပြောပြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိဘူး။ အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းတော့ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ချထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရဲတိုက်ကလေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ရဲတိုက်ဆိုပေမယ့်လည်း တောပိုင်းဒေသက အိမ်မျိုးပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း မှောင်မည်းနေတာပဲ။ ခန်းဆီးလည်း မရှိဘူး။

“ကျွန်တော် ကျောက်လှေကားအတိုင်း တက်သွားပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်တယ်။ သော့ခတ်မထားဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက် သော့ကို ရိုက်ခိုးပြီး

ဖွင့်ထားခဲ့ဟန် တူတယ်။ ကျွန်တော့် ခြေသံတွေဟာ မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ဖြစ်နေတဲ့ ဆင်ဝင်တစ်လျှောက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် အော်ခေါ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် အသံကလွဲပြီး တခြားဘာသံမှ မကြားရဘူး။ အခန်းတွေ အားလုံး အလွတ်တွေ ချည်းပဲ။ အတွင်းပိုင်း အပြင်အဆင်တွေက ဆယ့်ရှစ်ရာစုက ပုံစံပဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖောက်ထားတဲ့ စုံကလည်း အချိုးအစား သိပ်ကျတယ်။ မျက်နှာကြက်တွေကလည်း သိပ်လှတယ်။ ပြီးတော့ လှေကားတွေကလည်း သိပ်ကို လှတာပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားကြတယ်။ အော်ခေါ်ကြည့်ကြတယ်။ ပြန်ထူးသံဆိုလို့ တစ်သံမှ မကြားရဘူး။ မီးခလုတ်တွေ လိုက်ရှာကြည့်တော့လည်း မတွေ့ဘူး။ အစကတည်းက တပ်ထားခဲ့ဟန် မတူပါဘူး။

“မူလ ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း မပြုမပြင်ထားခဲ့တဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ထမင်းစားခန်းကလည်း သေးသေးလေး၊ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ဝင်သွားတဲ့ အိမ်ခန်းက ဆေးအစိမ်းနုရောင် သုတ်ထားတယ်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းကတော့ လုံးဝ မရှိဘူး။ ပိုင်ရှင်က ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာဆီ ပို့ထားဟန်တူပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတဲ့ ထပ်ခိုးကလေးထဲမှာတော့ မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ အပေါစား အဝတ်တန်ဆာတွေ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံး တွေ့ရတယ်။ ဖယောင်းတိုင်ထုပ် နည်းနည်းလည်း တွေ့တယ်။

“သံခုတင် တစ်လုံးလည်း တွေ့တယ်။ အကောင်းကြီး ရှိသေးတယ်။ မွေရာတော့ မရှိဘူး။ မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း ပေါင်မုန့် နည်းနည်း၊ ငါးသေတ္တာဘူး နည်းနည်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ လက်တစ်ဆုပ်စာ၊ ပျားရည်ဘူးတစ်ဝက်တွေ့တယ်။

“မြေတိုက်ထဲမှာတော့ အာလူးတချို့၊ ပိုင်ပုလင်းနည်းနည်းနဲ့ ထင်းပုံတစ်ပုံ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ကတော့ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက တိုင်းပြည်ကလေး ဖြစ်နေပါတယ်။

“အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာ မီးလုံဖို့ မီးဖိုတစ်ခုစီ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေဖို့ အကောင်းဆုံး အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို ရွေးလိုက်တယ်။ အထပ်ခိုးပေါ်က ရခဲ့တဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ခန်းဆီး လုပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကာလိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်အပြင်ဘက်ထွက်ကြည့်တယ်။ ဥယျာဉ်လေးတစ်ခုတွေ့

တယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းကလေးတစ်ခင်းနဲ့ သီးပင် တချို့ တွေ့တယ်။ သီးပင်တွေမှာ ပန်းသီးနဲ့ သစ်တော်သီးနည်းနည်းစီ ကျန်နေသေးတာတွေ့ရလို့ ကျွန်တော် ခူးလာခဲ့တယ်။

“သိပ်ပြီး မမှောင်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် မီးဖိုလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် မီးခိုးတွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စားစရာ ရှိသမျှကို စားကြ သောက်ကြတယ်။ မီးဖိုထဲက မီးရောင်ဟာ လူးလွန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရိပ်တွေဟာ ပျော်စရာကမ္ဘာလေးတစ်ခုက ရောက်လာတဲ့ ဝိညာဉ်တွေလို နံရံတွေပေါ်မှာ ယိမ်းကနေကြတယ်။

“အခန်းထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာတော့ ဟယ်လင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေချွတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ လှမ်းလိုက်တယ်။ မါရီတုန်းက ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံကိုထုတ်ပြီး ဝတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ပိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သောက်စရာ ဖန်ခွက်မရှိလို့ ပုလင်းလိုက်ပဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မော့ကြရတယ်။

“နောက်ပိုင်းမှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်တွေ ပြန်လဲတယ်။ သူ့ဟာ အလွန်ကို ရွှင်မြူးသွက်လက် တက်ကြွနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အောက်ထပ်ကနေ ခေါ်လိုက်၊ အပေါ်ထပ်ကနေ ခေါ်လိုက်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့အသံဟာ ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို မမြင်ရပေမယ့် သူ့ခြေသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။ နောက် ခဏကြာတော့ သူ ကျွန်တော့်နောက်မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် လည်ကုတ်ပေါ်ကို သူ့နှာခေါင်းက ထွက်သက်လေဟာ လာပြီး ထိတွေ့နေတယ်။

“မောင်က မင်းကို လက်သွတ်လိုက်ရပြီလို့ ထင်တာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောပြီး သူ့ကို တအားဖက်ထားမိတယ်။

“ဟယ်လင်ကို မောင် ဘယ်တော့မှ မဆုံးရှုံးစေရပါဘူး” လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေကြတယ်။ ပွင့်နေတဲ့ အိမ်ခန်း တံခါးပေါက်ကနေပြီး မီးဖိုက မီးရောင်ဟာ အပြင်ကို ထိုးထွက်နေတယ်။ ဟယ်လင်ရဲ့ ပါးစပ်လှလှနဲ့ ပန်းလှလှတွေကို မြင်နေရတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ဟာ သေသွားကြပြီ” လို့ သူက ပြောတယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားကြပြီ၊ သေသွားတဲ့ လူတွေအဖို့ ဥပဒေဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ မောင်က မောင့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကြောင့် သေသွားတာဟယ်လင်က ဆေးရုံမှာသေတာ၊ ဟယ်လင်တို့အဝတ်တွေကို ကြည့်စမ်း။ အလွန်အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ လင်းနို့ကြီးတွေနဲ့ တူမနေဘူးလား။

“ဟယ်လင်တို့ နေရတဲ့ ရာစုခေတ်ကြီးဟာ သာယာလှပနေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ဇာတ်လမ်းကျတော့ ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်မှာသာ ဆုံးကြရတယ်။

“မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့အတွက် ခေါင်းဖြတ်စက်ကတော့ ဘယ်နေရာမှာ နှိမလဲ၊ ဟယ်လင် သိချင်လိုက်တာ။

“အဲသလို မပြောပါနဲ့ ဟယ်လင်ရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲသလို မပြောသင့်ဘူး” လို့ သူက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်တယ်။

“သေသွားပြီးတဲ့ လူတွေအတွက် ခေါင်းဖြတ်စက်ဟာ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ ဟယ်လင်တို့ ခေါင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြတ်ကြမှာလဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးကျခါမှ ရောက်လာမယ်ဆိုရင်တော့

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီတခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိမ့်သွားတယ်။

“ဟယ်လင်ရယ် ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ကွယ်” လို့ ချော့မော့ပြီး မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

“ဟယ်လင်ကို အမြဲသတိရနေပါ မောင်ရယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ ဘာတွေ ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုပြီး သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ”

“မောင်တို့ အမေရိက သွားကြမှာပဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“တစ်နေ့ကျရင် ဒီ စစ်ကြီးဟာ ပြီးသွားမှာပါ။

“ဟယ်လင်က အပြစ်မြင်ပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူက သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာ အပ်ပြီး ပြောတယ်။

“အပြစ်ဆိုစရာလည်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဟယ်လင်တို့မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကော သိလို့လား၊ ဟယ်လင်တို့ဟာ အထိုက်အလျှောက် ကလေးသာ ပျော်ရွှင်ရတဲ့ ဘဝတစ်ခုထဲမှာ နေကြရတဲ့ စုံတွဲပါ။ အပန်းဖြေချိန် ဆိုလို့

နေရာသီရောက်ခါမှ သိတင်းပတ် နည်းနည်းလောက်ကလေး ခံစားနေကြရတဲ့ စုံတွဲပါ”

ကျွန်တော် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ “ဒါကတော့ကွယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒီညက ဟယ်လင်ဟာ သိပ်ကို ပျော်နေတယ်။ သိပ်ကိုလည်း မြူးထူးတက်ကြွနေတယ်။ သူဟာ ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ပြီး ပါရီတုန်းက ဝယ်လာတဲ့ ခြေညှပ်ဖိနပ်နဲ့ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။

“မြေတိုက်ထဲက ဝိုင်တစ်ပုလင်းယူပြီး ပြန်ပြေးတက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်ကို ပျော်နေတယ်။ လှေကားထိပ်က ရပ်ပြီး သူတက်အလာကို ဆီးကြိုတယ်။

“မီးဖိုတွေ ငြိမ်းသွားချိန်မှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်အဟောင်းတွေကြားမှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ညတစ်ညပါပဲ။ ညဉ့်နက်ပိုင်းကျတော့ လေယာဉ်ပျံသံတွေ ကြားရတယ်။ အိမ်အတွင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မှန်တွေတောင် လေယာဉ်ပျံသံတွေက ပြင်းထန်လွန်းလို့ ချိုးချိုးခြောက်ခြောက် မြည်လာတယ်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီမှာ လေးရက်နေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် အနီးဆုံးရွာတစ်ရွာကို သွားပြီး အစားအသောက် စည်သွတ်ဘူးတွေ ဝယ်သေးတယ်။ ဘောဒီရော့စ်မြို့က သူ့ဘော်နစ်စီး ထွက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်။

“ဘောဒီရော့စ်ကို အခုအချိန်ထိ ဂျာမန်တွေ မသိမ်းသေးဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က တီးခေါက်ကြည့်တယ်။

“သိမ်းတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ မသိမ်းသေးဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ အခြေအနေကတော့ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်နေတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို ဟယ်လင်နဲ့ ပြောကြည့်တယ်။ ဟယ်လင်က သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော် သူ့အဖြေအမူကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေပါတယ်။

“သဘောတော့ ထွက်မယ်တဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့ မောင်တို့ ဒီက ထွက်နိုင်စရာ ထမ်းစပဲ” လို့ ကျွန်တော်က အလွန်လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတယ်။ “အာဖရိက ဖြစ်ဖြစ်၊ လစွာဘွန်းဘက် ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ချင်တဲ့ဘက် ထွက်လို့ ရနိုင်တယ်”

“ဘာပြုလို့ ဒီမှာ မနေချင်တာလဲ” လို့ သူက ပြန်မေးတယ်။ “ဥယျာဉ်

ကလေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အခင်းတွေ ရှိနေတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ထင်း မကုန်မချင်း ဟယ်လင် ချက်ပြုတ်ပေးလို့ ရနေတယ်။ ပေါင်မုန့်လည်း ဟိုရွာက ရနေနိုင်တယ်။ မောင့် လက်ထဲမှာ ငွေကော ရှိသေးရဲ့လား”

“နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေးတယ်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လည်း ကျန်သေး တယ်။ ဘော်ဒီရော့စ် ရောက်ရင် ပန်းချီကားကို ရောင်းပြီး လမ်းစရိတ် လုပ်ပေး ရတယ်။

“ဒီလို အချိန်ကာလမျိုးမှာ ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ”

“လက်ထဲမှာ ငွေပိုငွေလျှံရှိတဲ့ လူကတော့ ဝယ်မှာပေါ့”

“ဟယ်လင်က ရယ်သည်။ “ဒါဆိုရင်လည်း ရောင်းလိုက်လေ၊ ပြီးထော့ ဟယ်လင်တို့ ဒီမှာပဲ နေကြမယ်”

“မောင်ကလည်း နေချင်တာပါပဲ ဟယ်လင်ရယ်၊ နေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟယ်လင်က အိမ်ကလေးကို တော်တော် သဘောကျနေတယ်။ အိမ်၊ ဘေးတစ်ဖက်မှာ ပန်းခြံလေးရှိတယ်။ ပန်းခြံရဲ့နောက်မှာ သစ်သီးပင်တွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခင်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ ရေကန်ကလေးတစ်ကန်နဲ့ နေရာ၊ လေးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။

“ဟယ်လင်က အိမ်ကလေးကို ချစ်ခင်တွယ်တာနေပုံပေါ်တယ်။ အိမ် ကလေးကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်တွယ်တာနေပုံပါပဲ။ အနေအထားက သူ့ အတွက် အလွန်သင့်တော်တဲ့ အနေအထားပဲ။ ဟိုတယ်တွေနဲ့ တန်းလျားတွေ မှာ နေခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ကို မက်မောလောက်တဲ့ အပြောင် အလဲကလေး တစ်ခုပါ။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလို နေရာမျိုးမှာ နေလို့သာ ဖြစ်မယ် ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာတိုင်တိုင် နေရမယ်ဆိုလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေချင်ပါတယ်။

“နေချင်စိတ်ရှိနေပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့် အနေနဲ့က ဘော်ဒီရော့စ် မြို့အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်။ တကယ်လို့ မြို့ကို ဂျာမန်တွေက တစ်ဖက် တစ်ပိုင်း သိမ်းထားတယ် ဆိုရင်တောင် သဘောတွေ ထွက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒါပေမဲ့လည်း အချိန်အခါက စစ်ဦးအေးစ အချိန်၊ ပြင်သစ်က ဂျာမန်

နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပြီးစ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ်ကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သက်မှတ်မထိုးကြသေးဘူး။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဂျာမန်တွေ သိမ်းပိုက် သားတဲ့ အပိုင်းနဲ့ လွတ်မြောက်နေသေးတဲ့ အပိုင်းရယ်လို့ နှစ်ပိုင်း ရှိချင်လည်း နဲ့နေလိမ့်မယ်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ကလည်း နှစ်ဦး သဘောတူညီချက် ရလာ အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဩဇာအာဏာ မရှိဘူး။

“ပြီးတော့ ဂျာမန်ကလည်း ဂျာမန်စစ်တပ်နဲ့ ဂက်စတာပို အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို သွဲ့အပ်ထားတာ၊ အဲဒီ နှစ်ဖွဲ့ကလည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့ဆောင်ရွက်တဲ့ အခါမှာ လက်တွဲလို့ ရကြတာ မဟုတ်ဘူး။

“မောင် ဒီကိစ္စကို သေချာအောင် စုံစမ်းရလိမ့်မယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်က ဒီမှာနေခဲ့၊ မောင် ဘော်ဒီရော့စ်ကို ရောက်အောင် သွားလိုက်မယ်”

“ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်။ “ဟယ်လင် တစ်ယောက်တည်းတော့ မနေဘူး၊ မောင်နဲ့ လိုက်မယ်”

“သူပြောတဲ့ စကားကလည်း ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အခုအချိန်မှာ လုံခြုံနေတဲ့နေရာဆိုတာ အတည်တကျ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရန်သူတွေ လက်ထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားပေမဲ့ ဟိုအထေးတစ်နေရာက ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်ခါမှ ဂက်စတာ ပီအဖွဲ့ သူလျှိုတွေရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို ခံချင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ပုံသေကားချ ထွက် လို့ရတဲ့ အခြေအနေကတော့ လုံးဝမရှိဘူး။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘော်ဒီရော့စ်မြို့ကို ကြိုသလို ကျသလို နည်းတွေ နဲ့ ကြံဖန်ပြီး သွားခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီ ခရီးသွားရတဲ့ ပုံကို ခင်ဗျားလည်း ကြံဖူး ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား တကယ်လက်တွေ့ သွားကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ပြန်ပြီး စဉ်းစား လိုက်တဲ့အခါ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်သွား တာပါလိမ့်လို့ တွေးစရာကြီး ဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဆိုရင် ခြေကျင်သွားရတယ်။ ထရပ်ကားကြီး ဘစ်စီးစီးခဲ့ရတယ်။ တချို့နေရာတွေ မြင်းတောင် စီးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ မြင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ငှားလာတဲ့ လမ်းပြက ရောင်းစားဖို့ ယူသွားတယ်။

ဘော်ဒီရော့စ်မြို့ထဲမှာ စစ်တပ်တွေ ရောက်နေပြီ၊ မြို့ကို သိမ်းထားတာ

တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပ်တွေက ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ကတော့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ရတယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး အချိန်မရွေး အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရမယ့် အခြေအနေမျိုးပဲ။ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ သိပ်ပြီး သစ်လွင်တောက်ပတဲ့ အဝတ်တွေ မဟုတ်ဘူး။

“ဟယ်လင် မှာလည်း ကျွန်တော်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ညဝတ်စုံအပြင် ဘောင်းဘီပွတစ်ထည်၊ အင်္ကျီပွတစ်ထည်နဲ့ ဆွယ်တာ နှစ်ထည်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခါးကဝတ်စုံအပြင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဝတ်စုံဟောင်းတစ်စုံပဲ ရှိတော့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အိတ်တွေကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အိတ်တွေဆွဲပြီး သွားလာနေရင် ဘေးလူတွေက စိတ်ဝင်စားလာတတ်တယ် မဟုတ်လား။

“မောင်တို့ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး ဗျူရီတစ်ခုခုကို သွားပြီး သင်္ဘောတွေ အကြောင်း စုံစမ်းကြတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဒီမြို့ထဲမှာ အသိအကျွမ်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်တော့ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရွေးစရာရှိတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွား ဗျူရီတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကပ်ထားတဲ့ ပိုစတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ‘ဆောင်းဦးပေါက်လွှင့် လစွတ္တန်း၌ အပန်းဖြေပါ’၊ ‘အယ်လ်ဂျီးရီးယား - အာဖရိက၏ ပုလဲ’၊ ‘ဖလော်ရီဒါတွင် အပန်းဖြေပါ’၊ ‘နေရောင်ဝင်းလက်သည့် ဂရင်ခါ’ စတဲ့ ကြော်ငြာပိုစတာတွေပါ။ ပိုစတာအားလုံးလိုလို အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေကြပြီ။ လစွတ္တန်းနဲ့ ဂရင်ခါ ကြော်ငြာတွေကတော့ အခုထက်ထိ သစ်လွင်တောက်ပနေတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရပါဘူး။ လုပ်သက် ဆယ့်လေးနှစ် ရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်က အားလုံး ရှင်းပြတယ်။ သင်္ဘောတွေကော ထွက်မှာလား၊ ထွက်မယ့်သင်္ဘော မရှိသေးဘူး။ ကောလာဟလ သတင်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ထွက်နေတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ထွက်နေတယ်။ ဂျာမန်တပ်တွေ ရောက်မလာခင်က အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတစ်စီး ဆိုက်ခဲ့တယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဝေးရောက်ပိုလန် အမျိုးသားတပ်ဖွဲ့အတွက် ပိုလန် လူမျိုးတွေကို လာသယ်

တာ၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ လစွတ္တန်းက ထွက်မယ့် သင်္ဘောတစ်စီးမှ မရှိဘူးတဲ့။

“ကျွန်တော်က ဒီနေရာမှာ တခြားလူတွေ ရောက်နေကြတာတော့ ဘာအတွက်လည်းလို့ မေးကြည့်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့လိုပေါ့” လို့ သူက ဖြေတယ်။

“ခင်ဗျားကကော ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာက ထွက်ဖို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ” လို့ သူက ဖြေတယ်။ “ကိုယ်တိုင်ထွက်ဖို့ လုပ်နေရင်းက ဒီကိစ္စထဲမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရတဲ့အတွက်ကို မြင်လာရတယ်။

“အခုတော့ ကျွန်တော် စကားပြန်လည်း လုပ်တယ်။ အကြံပေးလည်း လုပ်တယ်။ ဗီဇာရရှိရေးနဲ့ နေရာချထားပေးရေး လုပ်ငန်းတွေလည်း လုပ်ပေးတယ်”

“ဒီဟာမျိုး အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလို အခက်အခဲ ပေါင်းစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်ကာလမျိုးမှာ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို သွားကြတယ်။ ပါရဂူကြီးက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည် သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြတယ်။

“သူ့အဆိုအရ တပ်တွေဟာ မကြာခင် ပြန်ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဒီရော့စ်မှာ နေခွင့်ကတော့ ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဗီဇာရဖို့ ဆိုတာကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ လောလောဆယ် စပိန်ဗီဇာနဲ့ ဘေယွန်နီမှာ နေဖို့ကတော့ အဆင်ပြေသလိုလို ရှိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ လူက သိပ်များနေတယ်။ အကောင်းဆုံး နေရာကတော့ မာဆေးမြို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သွားရမယ့် ခရီးက ဝေးတယ်။ တစ်ခုရှိတာက အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို အဲဒီဘက်လမ်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြရမှာပဲ။

“ကျွန်တော် အမေရိကန် တောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ကြီးစားကြည့်တယ်။ ဟယ်လင်မှာက နာဇီတွေ ထုတ်ပေးထားတဲ့ တရားဝင် ဂျာမန်နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်လောက်အောင် ဘေးအန္တရာယ် ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သက်သေပြကြမလဲ။

“လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ အိပ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်မရှိတဲ့ ဂျူးတွေက ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ် များရမှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့မှာက တရားဝင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြီး အန္တရာယ်မရှိပါဘူးလို့ သက်သေခံနေတဲ့အဖြစ် ရောက်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတိုက်ကလေးကို ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြင်သစ်ပုလိပ်က နှစ်ကြိမ်တိတိတားပြီး အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံရတယ်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ပြပြီး သဟောက်သဟ လုပ်တယ်။

“စစ်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်း နာမည်တွေကိုလည်း ဖောဖောသီသီ သုံးတယ်။ ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ ကျွန်တော် လုပ်နေပုံဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး အပ်ထားခဲ့တဲ့ အိတ်တွေကို တောင်းတယ်။ ဆိုင်ရှင်က “ဘာအိတ်တွေလဲ၊ သူမသိဘူးတဲ့၊ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျား ပုလိပ်ကို တိုင်ပေါ့” လို့ သူက ပြုံးဖြူဖြူ မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပုလိပ်နဲ့တော့ တွေ့ချင်မယ် မထင်ပါဘူး” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်က “ပုလိပ်ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းသာ ပြန်ပေး ပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ ဟေ့ ဟင်နရီ ဟောဒီက မွန်စီယာက ပြန်ချင်နေပြီကွ” လို့ ပြောတယ်။

“ဟင်နရီလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်က ရှုပ်အင်္ကျီလက်တွေကို ခေါက်ပြီး တင် တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် နားကပ်လာတယ်။

“ဒီမယ် ဟင်နရီ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ဒီကိစ္စကို လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ထပ်ပြီး စဉ်းစားဦးမှာ” လို့ ကျွန်တော်က ဆီးပြောတယ်။ မင်းဟာ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုရဲ့အကြောင်းကို သိပ်ပြီး သိချင်နေသလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဟင်နရီကတော့ လက်သီးတွေကို ဆုပ်လိုက်တယ်။

“အိုကေ တပ်ကြပ်ကြီးပစ်” လို့ ဟင်နရီရဲ့ နောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့် ပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဟင်နရီက ဖြုန်းခနဲ မှောက်ချလိုက်တယ်။ သူ့ပတ်မတ်လည်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းပြီး ထလာတယ်။ လက်သီးတွေက တော့ ဆုပ်ထားတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော်က သူ့တင်ပါးကို ခြေထောက်နဲ့ တအားကျုံးပြီး ကန်ထည့် လိုက်တယ်။ သူက တစ်ခွန်းအော်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်လဲသွားတယ်။ ဆိုင်ရှင် က ပုလင်းတစ်လုံးဆွဲပြီး ကောင်တာနောက်က ထွက်လာတယ်။

“ကျွန်တော် ခုဘွန်းနက် အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ဆွဲယူပြီး ကောင်တာရဲ့ ထောင့်စွန်းနဲ့ ရိုက်ခွဲလိုက်တယ်။ ကွဲသွားတဲ့ ပုလင်းကို ကိုင်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း မလှုပ်မရွက် ရပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော့် နောက်ဘက်က ပုလင်းတစ်လုံး ရိုက်ခွဲသံကြားတယ်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဆိုင်ရှင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာ စိုးလို့”

“ဟယ်လင် နောက်မှာ ရှိတယ်” လို့ ဟယ်လင် အသံပေးလိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်ကိုလည်း လှမ်းအော်တယ်။ “ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေ အခုချက်ချင်း ပြန်ပေး၊ မပေးရင် ရှင့်မျက်နှာ စုတ်ပြတ်သွားမယ်”

“ဟယ်လင် လက်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံး ကိုင်ထားတယ်။ ဆိုင်ရှင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ သူက အတင်းရုန်းတယ်။ ဆိုင်ရှင်က ကောင်တာ နောက်ကို ဆုတ်သွားတယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟေ့” တံခါးဝက ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ မေးလိုက် တဲ့အသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဆိုင်ရှင်က သွားပြီးပြတယ်။ ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့် တယ်။

“စောစောက ကျွန်တော် စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဟာ အခု လူစင်စစ် အဖြစ်နဲ့ မြင်နေရတယ်။

“သူ ဒဏ်ရာရထားသလား” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက မေးတယ်။

“ဒီဝက်လား” လို့ ဟင်လယ်က ဟင်နရီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရေရွတ် တယ်။ ဟင်နရီကတော့ သူ့ပေါင်ကြား လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပြီး ခါးကုန်းနေတုန်း ပဲ” သူ့မှာ စိုရွဲနေတာ သွေးမဟုတ်ဘူး၊ အရက်တွေ”

“ခင်ဗျားတို့က ဂျာမန်တွေလား” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်” လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းဖြေလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အေးစားပြတိုက်ခံနေရတယ်”

“လို့အပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကော ပါကြရဲ့လား”

“ဆိုင်ရှင်က ပြုံးဖြူပြီးလုပ်ပြီး မျက်နှာချို သွေးနေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဂျာမန်စကားကို အနည်းအပါး နားလည်ပုံရတယ်။

“မပါဘဲ ဘယ်နေမလဲ ပါတာပေါ့” လို့ ဟယ်လင်က ရှုရှုရှုရှုရှု ပြောတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင် ဂျာဂင်းရဲ့ အစ်မ ဟောဒီမှာကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဟယ်လင်က သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဖွင့်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့ ရုတောဒီရဲတိုက်မှာ တည်းနေတာ”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ပြောလိုက်တဲ့ ရဲတိုက်မှာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ ကျွန်မတို့ ဘော်ဒီရော့စ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်သွားကြတာ။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေ သူ့ကို အပ်ထားခဲ့ကြတယ်။ အခု ပြန်တောင်းတော့ ဘာပစ္စည်းလဲ၊ သူမသိဘူးလို့ လုပ်နေတယ်။ ရှင် တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါဦး” တဲ့။

တပ်ကြပ်က ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းမေးတယ်။ “သူပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပဲ။ ဂျာမန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာပြီး မပြောဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ကြားဖြတ်ပြောတယ်။

“အမှန်ကတော့ ဟယ်လင် ပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေတ်ရဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေထဲက တစ်ခုသော ကြွေးကြော်သံပါ။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ကားမောင်းတဲ့ လူပါ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ဆိုင်ရှင်ကို ပြောတယ်။

“ဆိုင်ရှင်က စပ်ပြီးပြီး မလုပ်တော့ဘူး။ “ဟင်နရီ၊ ဟိုပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ထားသလဲ” လို့ သူ့စားပွဲထိုးကို အော်မေးတယ်။ ပြီးတော့ တပ်ကြပ်ကြီး ဘက်လှည့်ပြီး “ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့် စားပွဲထိုးယူထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

“သူလိမ်တာ” လို့ ဟယ်လင်က ဝင်ပြောတယ်။ “သူ့အပြစ်ကို သူတပည့်အပေါ် ပုံချနေတာ၊ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ ဝက်စတာပိုတွေ ခေါ်လိုက်ရမလား” လို့ ဟယ်လင်က ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး အော်တယ်။

“ဆိုင်ရှင်က သူ့စားပွဲထိုး ဟင်နရီကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းကန်တယ်။ စားပွဲထိုးလည်း ထွက်သွားရော တပ်ကြပ်ကြီးဘက် လှည့်ပြီး အစွမ်းကုန် မျက်နှာချဲ့သွေးတယ်။ ပြီးတော့ “နားလည်မှု လွဲကြတာပါ။ ကံ တပ်ကြပ်ကြီး ဘာသုံးဆောင်မလဲ ကျွန်တော် ဧည့်ခံပါရစေ” တဲ့။

“ကော့ညက်သောက်မယ်၊ အကောင်းဆုံးပဲ သောက်ချင်တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“ဆိုင်ရှင်က ဖန်ခွက်တစ်လုံးပဲ ယူလာပြီး ကောင်တာပေါ်ချပေးတယ်။ ဟယ်လင်က ဒေါသအရှိန် မပြေသေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ဆိုင်ရှင်မျက်နှာကို နှေးနှေးစိုက်စိုက်ကြည့်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က နောက်ထပ်ဖန်ခွက် နှစ်လုံးထပ်ယူပြီး ချပေးတယ်။

“ခင်ဗျား တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက မှတ်ချက်ချတယ်။

“ဂျာမန်မတစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး” ဟယ်လင်က အဲဒီပါတီ လက်စွဲစာအုပ်ထဲက စာတစ်ကြောင်းကို ရွတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက လင်းအကွဲကို ကောင်တာပေါ် ချပေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို ကားမျိုးမောင်းတာလဲ” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“မာဆီဒီးကားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကားမျိုးက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆောင် အာဏာရှင် ဖျိုးရားကြီး စီးတဲ့ ကားမျိုးပဲ”

သူက ခေါင်းဆတ်ပြတယ်။ “ဒီမြို့က မသာယာဘူးလား၊ တော်တော် ညတဲ့ နေရာလေးပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“သိပ်ကို သာယာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ သောက်ကြတယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကော့ညက်ဗျာ၊ အခုသာ အရှိဆုံးကော့ညက်ပါပဲ။ စားပွဲထိုး ဟင်နရီက ကျွန်တော်တို့ အပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူလာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ချပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ကော့ပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်ဘူး။

“ပစ္စည်းတွေ စုံပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ကြီးကို ပြောတယ်။

“စားပွဲထိုးအပြစ်ပါဗျာ” လို့ ဆိုင်ရှင်က ဝင်ပြောတယ်။ “ဟေ့ကောင်ဆင်နရီ မင်းသွားတော့” လို့ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တပ်ကြပ်ကြီး” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “ရှင်ဟာ ဂျာမန်စစ်သည်တော် ပီသရုံမကဘူး။ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

တပ်ကြပ်ကြီးက ဟယ်လင်ကို အလေးပြုလိုက်တယ်။ သူ့အသစ် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ပုံ မပေါ်သေးဘူး။

“ကျွန်တော့် အရက်နှစ်ပုလင်း ကွဲသွားတယ်။ အဲဒီအတွက်တော့ တန်ရာ တန်ဖိုး ရှင်းပေးသင့်တယ်” လို့ ဆိုင်ရှင်က ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်က ဆိုင်ရှင်စကားကို ဂျာမန်လို ဘာသာပြန် ပြောပြတယ်။ ဒီလူက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘာမှ သူ့ထံ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်တာပဲ ရှိတယ်။”

“တပ်ကြပ်ကြီးက ကောင်တာ နောက်ဝင်သွားပြီး စင်ပေါ်က အရက် တစ်လုံး ယူလာတယ်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ အောင်နိုင်သူဟာ အခွင့်ထူးတော့ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်” လို့ ပြောပြီး ပုလင်းကို ဟယ်လင်ဘယ် လှမ်းပေးတယ်။

“မဒမ်က ကျွန်တို့အရက် မသောက်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြော တယ်။ “ပေးမယ့် ပေးလည်း ကော့ညက်ပဲ ပေးပါ တပ်ကြပ်ကြီးရာ”

“တပ်ကြပ်ကြီးက ကော့ညက်ပုလင်းကို ဟယ်လင်လက်ထဲ ထည့်ပေး တယ်။ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ဆီက ယူပြီး ကော့ပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တပ်ကြပ်ကြီးကို ကပျာကယာ နှုတ်ဆက် တယ်။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မာဆီဒီးကားဆီ လိုက်ပါရစေလို့ပြော လိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။

အဲဒါကို ကြောက်လို့ ကျွန်တော်က မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ပြီး လစ်ဖို့ စီမံ ခဲ့တာ။

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော် ကြောက်နေတဲ့ ပြဿနာ ပေါ်မလာအောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ခွဲခါနီးကျတော့ “ဒီအဖြစ်မျိုး ဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာဆိုရင် လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာက အဆင့်အတန်းရှိတယ်” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသွားတယ်။

“ကျွန်တော် သူထွက်သွားရာကို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ကြည့်နေ ကိုတယ်။ “အဆင့်အတန်း ရှိတယ်တဲ့”။ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ မတရား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားမှုတွေနဲ့ လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်

သတ်ဖြတ်မှုတွေ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ အဲဒါတွေကို အဆင့်အတန်းလို့ သတ်မှတ်ထားကြသလား”

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ကောင်းပါတယ်၊ မင်း ဒီလောက် ဆဲတတ်လိမ့်မယ်လို့ မောင် မထင်မိ ဘူး”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “စခန်းထဲမှာ နေတုန်းက အဆဲမျိုးစုံတတ် သွားခဲ့တယ်။ ဆဲတာဟာ စိတ်အတော်ပေါ့စေတဲ့အလုပ်ပဲ ၊ မောင်ကိုလည်း မေးရဦးမယ်၊ ပုလင်းကို ရိုက်ခွဲပြီး တိုက်တာတို့ လူတစ်ယောက်ကို ခြေထောက် နဲ့ ကန်တာတို့ ဆိုတာတွေ မောင် ဘယ်က တတ်လာတာလဲ”

“လူ့ အခွင့်အရေးတွေကို ကာကွယ်ဖို့ အားထုတ်ရင်း တတ်လာရတာပဲ ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။ “မောင်တို့ဟာ ပဋိပက္ခခေတ်ကြီး ထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြရတာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့အတွက် စစ်ခင်းနေကြရတယ် မဟုတ်လား”

“အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီစကားက အင်မတန်မှန်တဲ့ စကားပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်နေချင်တယ်ဆိုရင် နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ လိမ် ခြညာဖို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲဖို့နဲ့ ခိုးဖို့ တိုက်ဖို့ပဲ။

“အဲဒီ အဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ လယ်သမား ယာသမားတွေဆီက သစ်သီးတွေ ခိုးတယ်၊ သူတို့ ယာတဲတွေထဲက နွားနို့ ခိုးတယ်၊ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်ပါပဲ။ အန္တရာယ်လည်း များ ဘယ်၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်း တယ်၊ မကြာခဏ ရယ်စရာအဖြစ်တွေနဲ့လည်း ကြုံရတယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ပြောပြီးပြီးနော်၊ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေက နောက်ပိုင်းမှာ အမြဲတမ်းကြုံနေ ဘာပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြုံခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ရင်တော့ ရယ်စရာတွေပါပဲ” ဟုလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရယ်စရာလိုမြင်တတ်အောင် ဟယ်လင်ဆီက သင်ယူ ခတာပေါ့ဗျာ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက် ပြန်ပါသည်။

“ဟယ်လင်မှာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို သိုလှောင်ထားတဲ့ အထက် မနီတော့ဘူး၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ သဘောပဲ။ သူ့အနေနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်တွေ အပေါ်မှာပဲထားတယ်။ သူ့ အတွေ့အကြုံတွေက တွန်းလှန်လိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီ စိတ်မျိုးကိန်းအောင်းသွားတာပဲ။

“သဘောကတော့ အကြောင်းထူး မလာမယ့် ကိစ္စအတွက် သူ အချိန်ပေးပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး။ သူ့အဖြစ်က မီးရှူးမီးပန်းရွှံ့နေတဲ့ လူနဲ့တူတယ်။ သူ့လိုက်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေက ပြာတစ်မူနီမှလည်း မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။

“အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ သဘောထားကို မသိခဲ့ဘူး။ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ အမှန်တော့ သူဟာ အကယ်ခံချင်တဲ့ စိတ်ကို လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အကယ်ခံရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ကိစ္စလို့ သူယူဆထား ဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်းတိုက်တွန်းနေလို့သာ သူလိုက်လုပ်နေတာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ အရှူးတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဘော်ဒီရော့စ်က ဘောယွန်နီ အထိ၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် မာဆေးမြို့ရောက်တဲ့ အထိ၊ နောက်ဆုံး ဒီနေရာရောက်တဲ့အထိ သူ့ကို ဇွတ်အမေ့ တိုက်တွန်းနားချပြီး ခေါ်လာခဲ့မိပါတယ်။

* * *

“ကျွန်တော်တို့ နေဖူးခဲ့တဲ့ ရဲတိုက်ကလေးဆီ ပြန်ရောက်သွားတော့ လူတွေ ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ စစ်သားတွေပဲ။ လေတပ်ယူနီဖောင်း ဝတ် အရာရှိတွေဟာ ဝင်းခြံထဲမှာ လမ်းသလားနေကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်ပြီး သူတို့ကို ချောင်းကြည့်ကြတယ်။ အချိန်က နေအတော် စောင်းနေတဲ့ မွန်းလွဲပိုင်း။

“မောင်တို့ ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခုကျန်နေခဲ့သေးသလား” လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို တိုးတိုးလေးမေးတယ်။

“အပင်တွေပေါ်က ပန်းသီးတွေ၊ ပြီးတော့လေ...။ ရွှေရောင်သစ် နေတဲ့ အောက်တိုဘာလ နေရောင်ခြည်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ အဲဒီဟာ အားလုံးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒါကတော့ နေရာတိုင်းမှာ မောင်တို့ ထားပစ်ခဲ့ရတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ ပါ ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်တယ်။

“အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်နားက အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ မာကြောကြောအမိန့် ပေးသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ကြရတယ်။

“နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ရဲ့ အသံလေ” လို့ ဟယ်လင်က ရေရွတ်တယ်။ “ဟယ်လင်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားကြစို့၊ ဒီည ဟယ်လင်တို့ ဘယ်မှာသွား အိပ်ကြမလဲ”

“မြက်ခြောက်တွေကြားမှာ အိပ်ကြတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“အဆင်မပြေရင်လည်း ပြေသလိုပေါ့၊ အိပ်ရာတွေတော့လည်း အိပ်ရာနဲ့ အိပ်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ မောင်တို့ အတူတူပဲဟာ”

“ဘေယွန်နီက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရဲ့ အပြင်ဘက်က မြေကွက်လပ်ကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား” ဟု ချပ်ဝပ်စွာ ကျွန်တော့်အား မေးသည်။ “အဲဒီထဲမှာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေဟာ လေးတန်းခွဲပြီး တန်းစီနေကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ လူတန်းကြီးဟာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး ပျက် သွားရော၊ အားလုံး လန့်ဖျပ်ပြီး ဟိုပြေးသည်လွှားလုပ်ကြရာက ရုံးအဝင်တံခါး ဝမှာ ပိတ်ဆို့ကုန်ရော။ ငိုတဲ့ လူတင်၊ ညည်းတဲ့ လူကညည်းနဲ့ နေရာလေး တစ်နေရာရဖို့အတွက် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဆဲကြ ဆိုကြနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။

“ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြန်ပြောသည်။ “ရပ်စရာနေ ရာလေးတစ်နေရာရဖို့အတွက် နေရာရောင်းစားတဲ့ လူတွေကလည်း တစ်မှောင့်၊ အဝင်တံခါးကတော့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ ပိတ်နေတာချည်းပါပဲ။

“ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ပွင့်လာပြီဆိုရင် လူအုပ်ထဲက အော် ကြဟစ်ကြ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်တွေကို ပြတင်းပေါက်တွေက နေပြီး ပစ်ပေးကြရတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း များလွန်းအားကြီးလို့ တောအုပ်ကြီး တစ်အုပ်နဲ့ တူနေတယ်။

စောစောက ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးများထဲမှာ နှစ်ဦးသည် အိပ်ရာဝင် သွားကြပြီး၊ နှစ်ဦးသာလျှင် စားပွဲ၌ ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးထဲမှ ခပ်ချော ချော အမျိုးသမီးသည် အားရပါးရ သမ်းဝေရင်း ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရှင်တို့က ရယ်စရာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး စကားပဲ ထိုင်ပြောနေကြတယ်။

တခြား ဘာမှလည်း မလုပ်ကြဘူး။ အခုအချိန်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိပ်ချိန်ရင်၊ ရွှင်တို့ နောက်ထပ် ပြောစရာစကားတွေရှိနေသေးရင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြရင်ကောင်းမယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် စားသောက်ဆိုင်တွေ အားလုံး လိုလို ဖွင့်ထားရောပေါ့။”

အမျိုးသမီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်ဖြူလှလှသည် အထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ နေရောင်သည် တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့ အပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“သင်္ဘော ဒီနေ့ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောသည်။ “မနက်ဖြန်ညအထိ ထွက်ဦးမယ် မထင်ဘူး”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် မယုံကြည်ဖြစ်နေမှန်း သူရိပ်မိသည်။ “ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပါသည်။

ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ ပိတ်သွားပြီသည့်နောက် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အသံဗလံများသည် နားမခံနိုင်အောင် ရှိလှပါသည်။ ကလေးသူငယ်အုပ်စုတစ်စုသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြီး ငါးခြင်းတောင်းများ ဆွဲ၍ ပြေးလွှားနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရေပြင်သည် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားကာ လှိုင်းဂယက်များ ထလျက် ရှိကြပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိုက်ခတ်နေသည့် အေးမြသော လေ . . . ၊ နွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့သလောက် အပူရှိန် ပြင်းလှသည့် နေ၊ လူတိုင်းလိုလိုပင် အလုပ်များ လျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဆူညံလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူအများကြားတွင် သစ်ရွက်ခြောက်နှစ်ခု လေတွင် မျောပါနေသည့်နယ် ရွှေလျား သွားလျက်ရှိကြပါသည်။

“မနက်ဖြန်မနက် သင်္ဘောမထွက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား မယုံဘူးလား” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

သူသည် အတော်ကြီးပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေဟန်ရှိသည်။ “ကျွန်တော်ကတော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပထမပြောတုန်းကတော့ ဒီနေ့ပဲ သင်္ဘော ထွက်မယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြည့်တာပေါ့။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ သတင်းဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲသလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့အား ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လာသည်။ သည်းမခံနိုင်တော့သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ကြော်ငြာပိုစတာ အများအပြားကပ်ထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်သည်။ အဖြူရောင် စက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် ရေးထားသည့် ကြေညာချက်တစ်ခုကို ဖတ်ကြသည့်သည်။ ယနေ့ထွက်မည့် သင်္ဘောခရီးစဉ်ကို နောက်တစ်နေ့အထိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်ဟု ရေးထားသည်။

ကျွန်တော် နောက်ထပ်တစ်ရက် နေရပေးဦးတော့မယ်။ ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲက မကျေနပ်သေး။ ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်သည်။ ယခုအချိန်အထိ အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားဆဲ။

ကျွန်တော် တံခါးကို တွန်းနေခိုက်တွင် လူဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်သည် လှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် အနီးသို့ ဘာကြသည်။ သူတို့ လူစုသည်လည်း စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးဖွင့်၍ မရမှန်း သိသွားသည့် အခါ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အချိန်ရသေးတယ်ဆိုတာ သိရောပေါ့” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ ကော်ဖီသောက်ရန် အကြံပြုသည်။

သူသည် ကော်ဖီကို ကသောကမျော သောက်သည်။ “ဘယ်နှစ်နာရီ ဆီးသွားပြီလဲ”

“ခုနစ်နာရီခွဲပြီ”

“တစ်နာရီ” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ “တစ်နာရီအတွင်း သူတို့ရောက် ဘာမှာ” ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လွမ်းမောစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်စိတ်မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းဟာ ကြေကွဲစရာ မကောင်းမနေဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်း ဘယ်လို ဇာတ်မျိုးထင်သလဲ”

“အချစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နဲ့ တူတယ်”

ပျက်နေသည့် မျက်နှာထားသည် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ “ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘိုင်ယာရစ်ဇ်မြို့ရောက်တော့ အစပြုတာပဲ။ စိန့်ဂျင်းဒီလပ်စ်ဆိပ်ကနေပြီး သဘောတစ်စီး ထွက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကျွန်တော်ကြားရတယ်။

“ကျွန်တော် ပုန်းနေတဲ့ နေရာကို ပြန်ရောက်တော့ ကြမ်းပေါ်လို့နေတဲ့ ဟယ်လင့်ကို တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ အနီလက္ခဏာမြင် ရတယ်။ “ဟင်လင် ဝိုက်နာနေတယ်” လို့ သူက ပြောသည်။ ခဏနေရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ စိတ်မပူနဲ့ တဲ့။

“မောင် ဆရာဝန်သွား ပင့်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး၊ မပင့်ပါနဲ့” လို့ အသက်ရှူရခက်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ဟယ်လင့်အတွက် မလိုပါဘူး။ ဟယ်လင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းပဲနေပါစေ၊ ဟယ်လင်စကားကို နားထောင်ပါ ဆရာဝန် မခေါ်ပါနဲ့ တဲ့။

“ပြောရင်း စိတ်တိုလာပုံရတယ်။ “ဟယ်လင့်နားမှာ မနေပါနဲ့ ဝေးရာမှာ သွားနေပါ” လို့ အော်ပြောတယ်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်လာပေါ့၊ ပြီးရင် . . .”

“သူ ကျွန်တော့်ကို လက်တခါခါနဲ့ မောင်းထုတ်တယ်။ သူသိပ်ပြောစကားပြောနိုင်ပုံ မရဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထိတ်လန့် ချောက်ချားမှုတွေ မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အနားက ဒွာလာခဲ့တယ်။

“အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အနီးအနားမှာ ဆရာဝန်ရှိ မရှိစုံစမ်းတယ်။ သုံးလေးလမ်း အတောင်လောက်မှာ ဒေါက်တာဒူဘျိုက်စ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ဆရာဝန်အိမ်ကို အပြေးအလွှား သွားတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း သူ့ဆေးအိတ်ကို ကပျာကယာပြင်ပြီး လိုက်လာတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ဟယ်လင်အိမ်မှာ ရောက်နေပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စိုရွှံနေတာပဲ။

“မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတဲ့ကြားက ရှင် ဆရာဝန်ခေါ် လာတယ်။

“လ” လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို ရန်သူတစ်ယောက် ကြည့်သလို ကြည့်ပြီး ဒေါသဘကြီးပြောတယ်။

“ဒေါက်တာဒူဘျိုက်စ်က ဟယ်လင့်ဆီကို ညင်ညင်သာသာကလေး လျှောက်သွားတယ်။

“ကျွန်မ နေကောင်းတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

“မဒမ်ရယ် . . .” လို့ ဒူဘျိုက်စ်က လေအေးကလေးနဲ့ စကားစတယ်။

“နေကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ဆရာဝန် ဆုံးဖြတ်ပါစေလား”

“ဆရာဝန်က သူ့ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲက ပစ္စည်းကိရိယာတွေ သုတ်တယ်။

“ရှင် ဒီအနား မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပါ” လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် အခန်းထဲက ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ စခန်းဆရာဝန် ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် သတိရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းဘစ်ဖက်က ကားဂိုဒေါင်ပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ မိချယ်လင် တာယာကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လမ်းသလား ခေမိတယ်။

“တာယာတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လူဝရုပ်ပုံဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မည်းနက်လာတယ်။ ကားဂိုဒေါင်ထဲက တူထူသံတွေ ကြားရတယ်။ လူတစ်ယောက် ယောက် သံပြားတွေနဲ့ လူသေခေါင်း တစ်လုံးစပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

“အမှန်တော့ ဒီအတွေးမျိုးဟာ အခုမှပေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခြိမ်းခြောက်မှုမျိုး စိတ်ထဲ ဝင်ဝင်လာနေတာ ကြာပါပြီ။

“ဒူဘျိုက်စ် ထွက်လာချိန်အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာမှန်း မသိဘူး။ ဒူဘျိုက်စ်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ နဲ့နဲ့ကလေးရှိတယ်။ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း အလွန်ကို နှေးကွေးညင်သာတာပဲ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်တောင် ပျက်လာတယ်။ နွေရာသီမှာ ညင်တတ်တဲ့ နှာစေးချောင်းဆိုးနဲ့ အသေးအဖွဲ့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာမျိုးကို အများဆုံး ကုသပေးနေရတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာပါဆိုတဲ့ အတွေးကို အတွေးမိဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော့် နားရောက်တော့ သူက “ခင်ဗျားမိန်းမဟာ” စကား စတယ်။ ပြီးတော့ စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး” ပြောရင်လဲ အမှန်အတိုင်း ပြော ခေါက်တာလို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဒါလေး ယူထားပါ” လို့ ဆရာဝန်က ပြောပြီး ဆေးစာရွက် ကလေး လှမ်းပေးတယ်။ “ဆေးဆိုင်သွားပြီး အဲဒီဆေးကို ဝယ်ပါ။ ပြီးတော့ ဆေး စာရွက်ကို ပြန်တောင်းဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ လိုအပ်တဲ့ အခါတိုင်း ဒီဆေးစာရွက်နဲ့ ဆေးဝယ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

“ကျွန်တော်က စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ‘ဘာဆေးလဲ’ လို့ မေး တယ်။

“ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်နိုင်မယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး” လို့ သူက ငြော တယ်။ “အဲဒါကို ခင်ဗျား အမြဲသတိရနေပါ။ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်လို့ မရတဲ့ ကိစ္စပါ”

“ကျွန်တော့် မိန်းမ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့ဗျား ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း သိပါစေ”

“သူက ကျွန်တော် သိချင်တာကို အဖြေမပေးဘူး၊ ဆေးကုန်သွားရင် ထပ်ဝယ်ပေးပါ။ သူတို့က ဒီဆေးရောင်းလိမ့်မယ်”

“ဒီဆေးက ဘာဆေးလဲ”

“ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို သက်သာစေတဲ့ ဆေးပါ။ အလွန်ကောင်း တယ်။ ဆရာဝန်လက်မှတ်နဲ့ ဆေးစာပါမှ ဝယ်လို့ရတယ်”

“ကျွန်တော်က ဆေးစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဆေးဖိုးဝါးခ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ”

“ပေးစရာမလိုပါဘူး”

“သူ ထွက်သွားတယ်။ လမ်းထောင့်ရောက်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ဆေးဝယ်ပြီးရင် ခင်ဗျား မိန်းမ အလွယ်တကူယူနိုင်မယ့် နေရာမှာ ထားပေးပါ။ ဒီအကြောင်း သူ့ကို မပြောပါနဲ့။ သူသိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးဟာ အလွန်အ သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

‘မင်း နေမကောင်းဖြစ်တော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီကိစ္စ မောင့်ကို မပြောတာ လဲ”

“ဟယ်လင် စိတ်ကို မညှဉ်းဆဲချင်ပါနဲ့ မောင်ရယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ “ဟယ်လင် ကောင်းမယ် ထင်သလို နေပါရစေ”

“မင်း ဒီအကြောင်းကို မပြောချင်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်။ “ပြောစရာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး” တဲ့။

“မောင် ကူညီနိုင်တာများ ရှိမလားလို့ပါ”

“မရှိပါဘူး အချစ်ရယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဒီတစ်ခါတော့ မောင် ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ကူညီနိုင်မယ့် ကိစ္စဆိုရင် ဟယ်လင် မပြောဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

“ပြင်သစ်ပန်းချီ ဆရာကြီး ဒီဂတ်စ်ရဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှိသေးတယ်။ မောင် အဲဒီကားကို ရောင်းရင် ရနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီဘို့သာရစ်ဖို့မှာတ လူချမ်းသာတွေ အလွန်များတယ်။ ပန်းချီကားရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေနဲ့ မင်းကို ဆေးရုံတင်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဆေးရုံတင်ရင် ဟယ်လင် အဖမ်းခံရမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ဆေးရုံ တင်လို့ အကြောင်းထူးလာစရာမရှိပါဘူး မောင်ရယ်။ ဟယ်လင်ပြောတာ ယုံပါ”

“ရောဂါ အဲသလောက်ပဲ ဆိုးသလား ဟယ်လင်ရယ်”

“သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ် အပြင်းအထန် ခံစားနေရကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေတယ်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ ဘူး၊ ဒေါက်တာဒူဘျိုက်စ်ရဲ့ အိမ်ဘက်ရောက်တဲ့အခါကျမှ ထပ်မမေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ချုပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ထ “ဘာလဲ၊ ဟယ်လင်ရောဂါက ကင်ဆာလား” တု မေးလိုက်မိပါသည်။

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို စောစောကတည်းက သိသင့်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန်မှာတုန်းက ဆရာဝန်တွေက ဟယ်လင်ကို ပြောခဲ့ကြတယ်။ ထပ်ပြီး ခွဲ စိတ်ဦးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရောဂါအခြေအနေတော့ သိပ်ပြီး ကောင်းလာဖို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“သူ ပထမတစ်ကြိမ် ခွဲစိတ်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ သူ သိပ်ကြောက်တာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကလည်း သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောထားတယ်။ သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်းက နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။

“ထပ်ပြီး ခွဲစိတ်ခံရမယ်။ အကျိုးထူးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခွဲစိတ်ပြီးရင် ဆေးရုံမှာပဲ အမြဲနေရမယ်။ အဲဒါက တစ်လမ်း၊ နောက်တစ်လမ်းက အခွဲစိတ်မခံတော့ဘဲ အပြင်မှာ နေရမယ့်လမ်း၊ ဒီလမ်းကတော့ အသက်တိုမယ်။ ဆရာဝန်ကြီးအနေနဲ့က ခွဲစိတ်ပြီးရင်လည်း ကြာကြာနေလိမ့်မယ်လို့ အာမ မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဟယ်လင်က ခွဲစိတ်ကုသမှုကို မခံတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ခင်ဗျား မိန်းမက သူ့ရောဂါအကြောင်း ခင်ဗျားကို မပြောချင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မသိစေချင်ဘူး။ သူ့ရောဂါကိုလည်း သူ သိပ်မုန်းတယ်။ သူ့ရောဂါကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်အောင် သူကြိုးစားတယ်။ ဒီရောဂါ စွဲကပ်နေတာ သိတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမည်းစက်ကြီး တစ်စက် အစွန်းထင်းခံရသလို ဖြစ်နေတယ်။

သူ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ လောက်ကောင်တွေ တရွရွထိုးနေသလို ခံစားနေတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် သိသွားရင် ရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန်ဖို့ အားထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။

“သူ့အနေနဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကိုလည်း မလိုလားဘူး။ သူ့အနေနဲ့ သူခံစားနေရတဲ့ ကင်ဆာရောဂါဟာ လျစ်လျူရှုပြီး မေ့ပျောက်နေလိုက်ရင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလိုပဲ”

“ခင်ဗျားကကော စပြီး မပြောခဲ့ဘူးလား”

“နည်းနည်းပဲ ပြောတယ်။ သူက ဒေါက်တာဒူဘျိုက်စ်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဒူဘျိုက်စ်နဲ့ တွေ့ပြီး မရမကမေးလို့ အမှန်အတိုင်း သိလာရတယ်။

“ဆရာဝန်ကတော့ ဆေးတွေ အများကြီး ထိုးထိုးပေးလာတယ်။ သူက ပြောတယ်။ နာကျင်မှုဝေဒနာက လျော့သွားဖို့ မရှိဘူးတဲ့။ တိုးသာ လာနေမှာတဲ့။ ဘဝအဆုံးသတ်ကလည်း မြန်လိမ့်မယ်တဲ့။ အဆုံးမသတ်ခင် ဝေဒနာကိုလည်း သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ အသိပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို ဒီအကြောင်းပြောမပြဘူး။ ဟယ်လင်က

လည်း သူ့ကို ပြောပြစေချင်ပုံမပေါ်ဘူး။ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်လို့တောင် ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ပြောသမျှကို ယုံကြည်ဟန် ဆောင်နေလိုက်တယ်။ သူ့ဗိုက်ထဲက နာနေတာဟာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားကို သူယုံကြည် လက်ခံထားသလိုပဲ နေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်ယာရစ်က ခွဲရတာမယ် အခြေအနေကို ဆိုက်လာတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်စားနေကြတာပါ။ သူကလည်း ကျွန်တော်အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အရိပ်အကဲကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘူး။

“လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုဟာ ထူးဆန်းတဲ့အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုကို ပေးတယ်။ ပထမဆုံး လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုက ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အရာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ကို သိမြင်မှုပဲ။

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အချိန်ကို သတ်မထားမိတော့တဲ့ အဖြစ်ပဲ။ သီတင်းပတ်တွေနဲ့ လတွေဆိုတဲ့ အသိအမြင်ဟာ ကျွန်တော့် အသိထဲက ပျောက်သွားတယ်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်က နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတော့ဘယ်။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေးရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မတွေးချင်ကြဘူး။ မတွေးရဲကြဘူး။

“ဟယ်လင် အိပ်မောကျနေပြီဆိုရင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုဟာ ပိုပြီး ကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ အသက်မှန်မှန်ရှုပြီး အိပ်ပျော်နေတာတွေ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ သွေးဟာ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံးလူရဲ့ မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ်တဲ့သွေးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် သုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိမရှိဘူး။ အလွန် နားလည်ရခက်တဲ့ အဖြစ်ပါလား။

“ဟယ်လင် အိပ်ရာက နိုးလာပြီဆိုရင် နေ့ဟာ အစပြုတာပဲ။ အသက် ၁၀ လှုပ်ရှားလာတာပဲ။ သူ အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ဘေး ဆောက်နေပြီ။ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ စိတ်ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခုဟာ အပြိုင်အဆိုင် ရှင်သန်လှုပ်ရှား နေကြတယ်။

“လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး အစီအစဉ် တွေ ရေးဆွဲနေမိတယ်။ ကျွန်တော်က ဆီလော်ဂျီ မရှိတဲ့ ဒဿနိက အမြင်တစ်ခု

တို့လည်း တီထွင်ဖန်တီး ကြည့်နေမိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အရုဏ်ဦးရဲ့ အလင်းရောင် ဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေဟာ မနက်ခင်း မြူနှင်းတွေနဲ့အတူ လွင့်စဉ် ပျောက်သွားရော။

“ရာသီဥတုကလည်း အေးလာပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီးဂတ်စ်ရဲ့ ပန်ချီကား တစ်ချပ်ကို ရောင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ အမှန်တော့ ဒီပန်းချီကားချပ်ကို အမေရိကအထိ သယ်သွားဖို့ သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အခြေအနေ မှာပဲ ရောင်းသင့်ရင် ရောင်းရမှာ။

“ဒါပေမဲ့ မြို့ရွာငယ်ငယ်ကလေးတွေမှာ ဒီပန်းချီကား ဈေးမှန် ဈေးကောင်း ပေးပြီး ဝယ်မယ့်လူမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သွားလေရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒီပန်းချီကားကို ရောင်းရဖို့ မလွယ်ဘူး။

“ဒါကြောင့်မို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်လေရာ အရပ်တွေမှာ ကြိုရာ ကျရာ အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်ကြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ လယ်ယာ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း လုပ်တတ်လာတယ်။

“အလုပ်များနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာတယ်။ စိတ် ဆင်းရဲစရာတွေကလည်း တွေးနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး မဟုတ်လား။

“ကျရာ အလုပ်တွေကို လုပ်နေရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦး တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ခွဲနေတဲ့ ပါမောက္ခတွေနဲ့ မုန့်လာဥတူးနေတဲ့ အော်ပရာ ကဇာတ် အဆိုတော်တွေ အများကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ရတာပဲ။

“လယ်သမားတွေကတော့ လယ်သမားတွေလိုပဲ ပြောဆိုပြုမူကျင့်ကြံ တာပေါ့လေ။ လုပ်ခပေါပေါနဲ့ အလုပ်သမားတွေရတော့ သူတို့အတွက် ဟန်ကျ တာပေါ့။ တချို့လယ်သမားတွေက လုပ်ခအတွက် ငွေနည်းနည်းပါးပါး ပေးတယ်။

“တချို့က လုပ်ခကို ငွေမပေးဘူး။ အစားအသောက်ပဲ ပေးတယ်။ တချို့ကတော့ တစ်ညတာ စည်းခိုခွင့် ပေးတယ်။ တချို့ကတော့ ဘာမှလည်း မခိုင်းဘူး။ ဘာမှလည်း မကျွေးဘူး။ ဘာမှလည်း မပေးဘူး။ မောင်းထုတ်တယ်။

“အဲသလို နည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ မာဆေးမြို့ကို အရောက် သွားကြတယ်။ ခင်ဗျား မာဆေးမြို့ကို ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“မာဆေးမြို့ကို မရောက်ဘူးတဲ့ လူ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် က ပြန်ပြောသည်။ အဲဒီမြို့က ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေနဲ့ ဂျာမန်ဂတ်စတာပို့ထား

သုမ်းရေးတပ်တွေရဲ့ အမဲလိုက်ကွင်းပဲ။

“ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေရဲ့မှာ စုရောက်နေကြတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေ ကို အချိန်မရွေး လာဝိုင်းပြီး ဖမ်းဟယ် ဆီးဟယ် လုပ်နေကြတာပဲ။

“ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ လက်ထဲရောက်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက ပြောသည်။ မာဆေးနယ်မြေ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိက သူ့မှာ နဲ့နေတဲ့ သြဇာအာဏာတွေ သုံးပြီး ဒုက္ခသည်တွေကို တတ်အားသရွေ့ ဝီဇာရဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို မစွန့်လွှတ်သေးဘူး။

“အမေရိကန် ဝီဇာရဖို့ဆိုတာကလည်း အလွန် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ခင်ဗျားမှာ ဘေးအန္တရာယ် အကြီးမားဆုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ အခိုင် အလုံ သက်သေပြနိုင်ပါမှ ဒါမှမဟုတ်လည်း နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီ ကျရာတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တွေ စာရင်း နဲ့မှာ စာရင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါမှ။ အဲဒါမှ ဝီဇာရဖို့ လွယ်တယ်။ အဲသလို ပညာရှင်တွေကျတော့ အမေရိကက မက်မောတယ်။ ဝီဇာကို အလွယ်တကူ ခံတံပေးဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။

“ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူတို့ လုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေ အားလုံးဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ခံနိုင်နေရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်ကို သူတို့က တန်းတူ ရည်တူ တွေးပြီး အသိအမှတ် မပြုသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

“ပြီးတော့ ပညာရှင်တွေကို ပိုပြီး လိုလိုလားလား လက်ခံနေတဲ့ ကိစ္စ၊ ကျပြန်တော့လည်း လူတွေကို တန်းတူညီမျှ မဆက်ဆံသလို ဖြစ်မနေ တာပဲ။

“သူတို့ကလည်း လူတိုင်းကိုတော့ ဘယ်လက်ခံနိုင်မလဲဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား” ဟု ချပ်ဝပ်ဇီက မကျေမနပ် လေသံဖြင့် ပြန်ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ သူ့မေးခွန်းအတွက် ဘာအဖြေပေးရ တွေ့လည်း မဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူးဟူသော အဖြေနှစ်ခုစလုံးသည် ဘာမှ ထူးခြား မှုမရှိ အဖြေများ မဟုတ်။

“နာမည်လည်းမရှိ၊ ကျော်ကြားမှုလည်း မရှိတဲ့ လူတွေကျတော့ ဘယ်လို

ပြောမလဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ငံက မေးမြန်းသည်။

ဤမေးခွန်းကိုလည်း ကျွန်တော် မဖြေပါ။ ချပ်ဝပ်ငံတွင် အမေရိကန် ဝီဇာနှစ်စောင် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား၊ သို့ ဆိုလျှင် သူ့အတွက် နောက်ထပ် ဝီဇာရဖို့ လိုအပ်ပါသေး၏လော... ”

အကယ်၍ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက သူ့နိုင်ငံအတွင်း သို့ ဝင်လာမည့်သူအတွက် သူတာဝန် ယူပါမလားဟု တရားရုံးရှေ့မှောက်၌ ကျမ်းကျိန်ပြီး ယင်းကျမ်းကျိန်လွှာ လျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြပါက အမေရိကန်များသည် မည်သူ့ကိုမဆို ဝီဇာထုတ်ပေးလေ့ရှိ၏။ ဤအချက်ကို ချပ်ဝပ်ငံ မသိဘဲတော့ နေလိမ့်မည် မထင်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ချပ်ဝပ်ငံ၏စိတ်သည် ပြန်လည်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူ၏ ပြောလက်စ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်သည်။

“အမေရိကမှာ ကျွန်တော်သိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိတစ်ယောက်က နယူးယောက်မြို့တော်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာ ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာတစ်စောင် လှမ်းရေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို ထည့်ရေးလိုက်တယ်။

“နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်တာတွေ လွဲနေပြီတဲ့။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက မသန်ပွင့် သူတွေ နာတာရှည်ဖြစ်နေသူတွေကို လက်မခံဘူးတဲ့။ ဂျပန်လို့ မရတဲ့ ရေထဲ သည်တွေဆိုရင် အဝင်ခံဖို့ မပြောနဲ့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ရေးသင့်တာက ဟယ်လင်ကို ကျန်းမာနေတဲ့ သူလို့ပဲ ရေးသင့်တယ်... ထုံး

“ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေတာကို ဟယ်လင် တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသွား တယ်။ ဒါကတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။

“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြ တယ်။ လမ်းမတွေပေါ်မှာ လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ခပ်ကျကျပဲ။ ဟယ်လင် ကျန်းမာကြောင့် ဆေးထောက်ခံစာ တစ်စောင် ထုတ်ပေးနိုင်မယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်တွေ တွေ့နိုင်ကောင်းပါလို့လို့ တွေးနေမိတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ အရင်တုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ။ ထို ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ယုံကြည်လေ ဟန်ဆောင်

ခနကြတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ ရောဂါအကြောင်း ဘာမှ မသိလေ ဟန်ဆောင်ထားတုန်းပဲ”

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဟယ်လင်နေခဲ့ရတဲ့ စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီလည်း စာရေးပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်မယ့်အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသူတွေဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့ စာပါ။

“ကျွန်တော်တို့ အခန်းလေးတစ်ခန်း ရထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သီတင်း ပတ်နေခွင့်လည်း ရထားတယ်။ ညပိုင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပန်းကန် ဆေးတဲ့အလုပ် ဝင်လုပ်တယ်။ တရားဝင်တော့ မဟုတ်ဘူး။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ငွေလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေသေးတယ်။ ဒါကတာ ဒုက္ခိကစ်ရဲ့ ဆေးစာနဲ့ ဟယ်လင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေး မော်ဖင်း သည်း အလုံအလောက် ဝယ်ထားနိုင်တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာလေးတွေ အပြည့်အစုံ ရှိနေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြတာက ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲတစ်လုံးမှာ ပဲ။ အပြင်ဘက် လမ်းမကို လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နေရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ ရှားရှားပါးပါး ဇိမ်ခံရတဲ့ အနေအထားပါ။ သီတင်းတစ်ပတ်တိတိကတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေစရာ မလိုပါဘူး။

“အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်လက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်း ခြိတ်တယ်။

“သူ့မျက်နှာကလည်း အလန့်တကြားဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ လေထန်နေ တဲ့ မှောင်မည်းမည်း လမ်းပေါ်ကို ပြူးတူးပြတ် ကြည့်ပြီး “ဂျော့ရောက်နေတယ်” တဲ့ တိုးတိုး ပြောတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုအမိုးဖွင့် ကားထဲမှာ၊ အခုပဲ မောင်းထွက်သွားပြီ”

“သေချာရဲ့လား ဟယ်လင်ရယ်”

“သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်က ထင်တယ်။ မောင်းသွားတဲ့ မော်တော် ကားထဲက လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ တယ်။ မရခဲ့ဘူး။ ရပေမဲ့ သိပ်ပြီး မသေချာတာက များတယ်။

“ဘာကြောင့် သူ မာဆေးကို လာရမှာလဲ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ပြောလည်း ပြီးရော ချက်ချင်းပဲ အသိတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

“အခုလို အချိန်အခါမှာ မာဆေးဟာ သူ့ရောက်ရမယ့် နေရာ တစ်နေရာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီနေရာဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲ ရောက်နေတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံး ဒိုလုံရာစခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

“မောင်တို့ မာဆေးက ထွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“စပိန်ကို သွားကြတာပေါ့”

“အဲဒီမှာ ပိုပြီး အန္တရာယ် မများဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ သူပြောတာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ပဲ။ ကျွန်တော် ကြားနေရတဲ့ ကောလာဟလ သတင်းတွေဆိုရင် စပိန်မှာ ဂက်စတာပိုတွေ အခြေချပြီး နေတယ်တဲ့။ စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်တွေကို စပိန်ပုလိပ်တွေက ဖမ်းပြီး ဂက်စတာပိုတွေ လက်အပ်ရတယ်...တဲ့။

“အမှန်တော့ ဒီလို ခေတ်ပျက်ကာလမှာ ကောလာဟလ သတင်းတွေဟာ အမျိုးစုံပဲ။ ကြားရသမျှကို ယုံကြည်လို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်တစ်ခု ကြိုးစားရဦးတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာရှိရင် စပိန်နိုင်ငံ ဖြတ်သန်းခွင့် ဗီဇာရနိုင်တယ်။

“တစ်ညမှာ ကျွန်တော်တို့ ကံထတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ အမေရိကန် လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိပြီး စကားပြောခွင့် ရခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံမိချိန်မှာ သူက နည်းနည်း မူးနေတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ် စကားပြောတတ်တဲ့ လူ လိုက်ရှာနေတာ၊ ခဏနေတော့ သူ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲမှာ လာထိုင်တယ်။ အရက်ဝယ်တိုက်တယ်။

သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သူ အမေရိကန် ပြန်ဖို့ သင်္ဘောစောင့်နေတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဘာကြောင့် မလိုက်နိုင်တာလဲ” လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ မေးခွန်းက မှီဖွဲ့ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဒီမေးခွန်းကြောင့် သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ချောက်ကွဲ

ပါးကြီး တစ်ခုခြားနေသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူက တခြားကမ္ဘာ တစ်ခုမှာ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်တယ်။

“ဗီဇာ မရှိလို့ပါ”

“ဟာ အဲဒါ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ မာဆေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ရှိနေတာပဲ။ လူတွေကလည်း သဘောကောင်းကြပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလူတွေ သဘောကောင်းတာ သိပါတယ်။ သူတို့က နတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေပဲ။ သူတို့ ရုံးက အတွင်းဝန်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့အတွက် လမ်းမပေါ်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရမယ်။

“နောက်ပိုင်းမှာ ဂက်စတာပို အဖွဲ့က စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို မကြာမကြာ လာဖမ်းတာ သိသွားတော့ ရုံးရဲ့ အောက်ထပ်မြေတိုက်ထဲက စောင့်ခွင့် ပေးတယ်။ အဲသလောက်ထိတော့ သဘောကောင်းကြတဲ့ လူတွေပါ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို မနက်ဖြန်ကျရင် ခေါ်သွားမယ်” လို့ အမေရိကန် လူငယ်က ပြောတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ သူ့စကားကိုလည်း သိပ် မယုံကြည်ဘူး။

“အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်ကြဦးစို့” တဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ ထပ်သောက်ကြတယ်။ သူက ဘာရော့ဒီဇေးလမ်းမကြီး ပေါ်က မီးရောင်တွေ အကြောင်းပြောတယ်။ မှောင်မိုက်နေတဲ့ မြို့တော်ကြီး တစ်မြို့အတွင်းက နတ်သား နတ်သမီးပုံပြင်တွေလည်း ပြောပြတယ်။

“မင်းသား မင်းသမီးတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ညကလုပ်တွေ အကြောင်းလဲ ပြောတယ်။ သူပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဟယ်လင်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာ မြင်နေရလို့ပါ။

“အရင့်အရင်ကတော့ အမေရိကအကြောင်း ပြောရင် ဟယ်လင်က ခိတ်မဝင်စားသလိုပဲ၊ မှိုင်တိုမှိုင်ငေးနဲ့ နားထောင်နေကြတယ်။ အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာဟာ ကြည်လင်နေတယ်။ စီးကရက်မီးခိုတွေကြားက သူ့မျက်နှာဟာ ပြုံးနေတယ်။

“လူငယ်က အမေရိကရောက်ရင် အနှစ်သက်ဆုံး ပြဇာတ်ကို အတူတူ သွားကြည့်ကြဖို့ ပြောတယ်။ ဟယ်လင်က လိုက်ကြည့်ပါမယ်လို့ ကတိပေး တယ်။ အရက်ကိုလည်း ဆက်သောက်ကြတယ်။ အခုပြောနေတာတွေ အားလုံး ဟာ မနက်ဖြန်ကျတော့ မေ့သွားကြမှာပါလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တွက်ထား တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် မှားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ဆယ်နာရီတိတိမှာ ပြောထားတဲ့အတိုင်း အမေရိကန် လူငယ် ရောက်လာ တယ်။ မနေ့ညက သောက်တာ များသွားလို့ မအိမသာဖြစ်နေတဲ့ ဟယ်လင်က မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း မအိမသာ ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်နဲ့ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

“မိုးရွာနေတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ရှေ့မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် အုပ်စုဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပဲ။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေသလိုပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားတော့ လူအုပ်က လမ်းဖယ်ပေးတယ်။ ဖာရိုးမြေ ပေါ်က ဂျူးတွေ ထွက်ပြေးတဲ့အခါ သူတို့ရှေ့က ပင်လယ်နီ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတာ နဲ့ တူသလိုလိုပဲ။ အမှန်တော့ အမေရိကန်တွေရဲ့ အစီမံခန့်ခွဲရေး နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ်ဟာ တံခါးအားလုံးကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ ရွှေသေတ္တာတစ်ချောင်း မဟုတ် လား။

“မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်တစ်ခုပဲ။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျွန်တော် က ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါမှာ လူငယ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သူ တာဝန်ယူပြီး ထောက်ခံမယ်လို့ ပြောတယ်။

“သူပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ လက်တွေ့ လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက သိပ်အသက်ငယ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အာမခံ တဲ့ လူဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးရမယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တို့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ တစ်နာရီနီးပါးလောက် အချိန် ကုန်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သီတင်းပတ်တွေအတွင်းက ကျွန်တော်ဟာ ကောင်စစ် ဝန်ရုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကြီးမားတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြ ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းမှာ အချုပ်အနှောင် ခံထားရကြ ကြောင်း၊ ဂျော့က ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းပြီး ဂျာမနီပြန်ပို့ဖို့ နောက်က တကောက် ကောက်လိုက်နေကြောင်း စတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သက်သေခံဖို့

အထောက်အထားတွေနဲ့ တင်ပြခဲ့ဖူးတယ်။

အခုတစ်ခါမှာတော့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရုံးအပြင်ဘက်ရောက်တော့ အမေရိကန်လူငယ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ “ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ရော့ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ်ပြား၊ အမေရိက ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ” လို့ ပြောတယ်။

“သူ ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်က “တစ်ခုခု လိုနေလို့ အဆင် မပြေဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်ဆိုရင် မခက်ပေ ဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“အဆင်မပြေစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကိစ္စက အားလုံးပြီးနေပြီပဲ” လို့ သူက ရယ်မောပြီး ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့် အဖေက လူသိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘစ်ယောက်ပါ။ မနက်ဖြန် အိမ်ကို ထွက်မယ့် သင်္ဘောတစ်စီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်က ကြားထားတယ်။

“ကျွန်တော် အမေရိကကို မပြန်ခင် အဲဒီဘက် ရောက်ချင် ရောက်ဦး မှာ၊ ဒီကို နောက်ထပ် ကျွန်တော် ပြန်ရောက်မလာဘူးလို့ကော ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ။

“သူ ထွက်သွားတယ်။ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် ဒါဇင်ဝက်လောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး အမေရိကန် လူငယ်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာမေးကြတယ်။ သူတို့က အခြေအနေကို ခန့်မှန်းပြီး ဟိုလူငယ်ဆီက အကူအညီ တောင်းချင်ကြ တယ်။

“သူ မာဆေးမြို့ထဲ ဘယ်နေရာမှာ နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလို့ ပြော တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ကြဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ် မသိလို့ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က ဟိုလူငယ် ပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကတ်ပြားကို ပြတော့ သူတို့က ကူးယူကြတယ်။

“ကျွန်တော်က ဟိုလူငယ် အိမ်ကို သွားလိမ့်မယ်။ လိုက်ရှာနေလို့ မသွားမယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောတော့ သူတို့က အိမ်ကို ထွက်မယ့် သင်္ဘောဆီပဲ သွားပြီး ရှာမယ်လို့ ပြန်ပြောကြတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့လိပ်စာကတ်ပြားကို ပြန်တာ မှားများသွားပြီလားလို့လည်း တွေးပူမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

လုပ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးကို အစစ်အပိုင်းကျကျ ပြန်တွေးလိုက်မိတဲ့အခါမှာ အခြေအနေဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးလို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ ရနေတယ်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်က ဟယ်လင်နဲ့တွေ့တော့ ပြောပြတယ်။ ဟယ်လင်က ပြုံးနေတယ်။ အဲဒီညက ဟယ်လင်နဲ့ စိတ်ဟာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အခန်းလေးက အိမ်ငှား တစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့်ခံ ငှားထားတဲ့ အခန်းလေးပါ။

“ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ လှောင်ချိုင့်ကလေးတစ်လုံး ထဲထည့်ထားတဲ့ စာဝါငှက်ငယ်တစ်ကောင် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပြီး ကြည့်ရှုပေးနေတဲ့ ငှက်ကလေးပါ။

“အဲဒီ ငှက်ကလေးဟာ အချိန်ရှိသမျှ သီချင်းဆိုနေတာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ရပ်နားနေတယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းနဲ့ မနီးမဝေး ခေါင်မိုးပေါ်က ကြောင်တစ်ကောင်ကလည်း အမြဲတမ်း ဆင်းလာလေ့ရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ကလေးကို စားချင်ဝါးချင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတတ်တယ်။

“ရာသီဥတုက အင်မတန်မှ အေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က ပြတင်းပေါက်တွေကို အမြဲ ဖွင့်ထားချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရောဂါကြောင့် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ တံခါးတွေကို ဖွင့်ထားချင်စိတ် ပိုပြီး ကြီးလေ့ရှိပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နေရတဲ့ အိမ်က ညပိုင်းအတော်ကြီး ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် မရှိဘူး။ “ဟယ်လင်တို့ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ရဲတိုက်ကံလေးကို သတိရသေးလား” လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“မောင် မှတ်မိပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေတယ်။

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“လူတိုင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အားလုံး စိတ်ချင်းမတူကြဘူး။ ခြားနားကြတယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်လာပြီး မောင့်နေရာကို အစားဝင်လာတတ်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မောင်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ မောင် လုံးဝ မသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ်ကို ရောက်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မူလစိတ်ကိုတော့ ပြန်ရောက်လာတတ်တာပါပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“မောင့် ကိုယ်ထဲမှာတော့ တခြားလူတွေ အများကြီး မရှိပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်ကိုယ်ထဲမှာ မောင်ပဲ အမြဲရှိနေတာပါ”

“ဟယ်လင်က ခေါင်းလမ်းတယ်။ “မောင်မှားနေပြီ၊ တစ်နေ့ကျရင် မောင်တွေ့လာမှာပါ”

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ”

“မေ့လိုက်တော့ ထပ်မေးမနေနဲ့တော့၊ ဟို ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်က ကြောင်ကို ကြည့်စမ်း၊ ပြီးတော့ ဟောဟိုငှက်၊ အလွန် မိုက်မဲတဲ့ ငှက်ပဲ၊ သူ့မှာ ဘာသံသယ ဘာသောကမှ မရှိဘူး။ အမြဲ ပျော်နေတာပဲ”

“သူ့ကို ကြောင်က ဖမ်းလို့ မမိနိုင်ပါဘူး၊ သူ့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ သူ့ဘဝ သံခြံနေတာပဲ”

“ဟယ်လင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်တယ်။ “လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ဘဝလုံခြုံတယ်၊ ဟတ်လား” လို့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတစ်ခု သုတ်တယ်။ “လှောင်ချိုင့်တစ်ခုထဲမှာ ဘဝ လုံခြုံချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ” ဘဲ့။

“လင်းအားကြီး အချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာကြတယ်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးရဲ့ အော်သံကြောင့် နိုးလာကြတာပါ။

“ကျွန်တော် အလန့်တကြား ထပြီး တံခါးကို ပြေးဖွင့်တယ်။ အဝတ်အစားတွေက အမြဲတမ်းပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝတ်ထားတာ ဆိုတော့ အရေးအကြောင်း ပေါ်လာရင် ပြေးဖို့က အဆင်သင့်ပဲ။ အပြင်ဘက်မှာတော့ ပုလိပ်ရောက်နေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ မမြင်ရပါဘူး။

“သွေးတွေ . . . သွေးတွေ” လို့ မိန်းမကြီးက အော်တယ်။ “ဒီလို ဘာပြုလို့ လုပ်ရတာပါလိမ့်၊ တခြားလုပ်စရာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး နဲ့ပါတယ်။ သူမို့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရက်လေတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ အလုပ်လဲ၊ အခု အတိုင်းဆိုရင် ပုလိပ်မခေါ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ခေါ်ကို ခေါ်ရ ခဲဘာမှာ၊ လူတစ်ဖက်သား သူနားတတ်တဲ့ လူတွေဟာ ဒီလို ခံရတာချည်းပဲ။ လူတွေဟာ အခွင့်အရေး ရရင်ရသလို ယူတတ်ကြတာပဲ၊ အခုဆိုရင် ဒီမိန်းမကြီးဆီမှာ အိမ်လခ ငါးပတ်စာ ပါသွားပြီ၊ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ပြာမှိုင်းမှိုင်း အလင်းရောင်အောက်က ဆင်ဝင်မှာ ရပ်နေကြတဲ့

အိမ်ငှားအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အခန်းဘေးက ကပ်လျက် အခန်းအိမ်ကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။

“အသက်ခြောက်ဆယ်ရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သူ့ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို ဓားနှံလှီးပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ... တဲ့။ သူ့ အိမ်ငှားဘေးမှာ သွေးတွေ စီးကျနေတယ်။

“ဆရာဝန် သွားခေါ်ကြပါ”

“ဖရန့်ဖို့တ်က ထွက်ပြေးလာပြီး မာဆေးမြို့ပေါ်မှာ စိပ်ပုတီးနဲ့ ဘုရားသခင်ပုံတော်တွေ ရောင်းချစားသောက်နေတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် လက်ချိမင်းက အော်ပြောတယ်။

“ဆရာဝန် ခေါ်ရမတဲ့လား” လို့ အိမ်ရှင်မကြီးက အော်တယ်။ “ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ရမှာလဲ။ သူ့သေနေတာ နာရီပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ သေသေချာချာကော ကြည့်ပြီးကြပြီလား။

“နင်တို့လိုကောင်စားတွေကို ငါလက်ခံမိလို့ အခုလို ဖြစ်ရတာ၊ ငါကတော့ ပုလိပ်ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ နင်တို့ တစ်ပြိုင်လုံး ဖမ်းသွားလည်း ငါမတတ်နိုင်ဘူး။ အမယ်လေး ငါ့အိပ်ရာတော့ ပျက်စီးပါပြီ။ ဒီသွေးတွေ ကျွတ်သွားအောင် ငါဘယ်လို လျှော်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လျှော်ပေးပါမယ်ဗျာ” လို့ လက်ချိမင်းက ဝင်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်တော့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဟဲ့ ငါ့အခန်းခတွေ မရသေးဘူး။ ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မတို့ စုဆောင်းပြီး ပေးပါမယ်” လို့ အနီရောင် ကီမိုနီအင်္ကျီနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က လှမ်းပြောတယ်။ “ကျွန်မတို့မှာ နေစရာ ခက်ခဲလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ကို သနားပါရှင်”

“ငါ ဒီမိန်းမကြီးကို သနားမိတဲ့အတွက် အခုလို ဖြစ်ရတာ၊ နင်တို့အမြင်ပဲ။ သူ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အဖိုးတန် ကျန်ချင်ကျန်ခဲ့မှာ”

“ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ အခန်းထဲမှာ လျှောက်သွားပြီး ရှာတယ်။ တစ်လုံးတည်း တပ်ပေးထားတဲ့ မီးလုံးအဝါ ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်ဟာ အခန်းထဲမှာ ဖြာကျနေတယ်။

“ခုတင်အောက်မှာတော့ အပေါစား လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး... ”

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကုတင်အောက်က သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်တယ်။ သေတ္တာကို ဖွင့်တယ်။

“ဘာမှ မရှိဘူး။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး။ အဝတ်ဟောင်း အစုတ်အပြတ် တွေချည်းပဲ။ ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရန်ပဲ ရှိတယ်။

“ဒီမယ်... ရှင့်” လို့ ကီမိုနီအင်္ကျီနဲ့ မိန်းမကြီးက လှမ်းပြောတော့ ဘူးတစ်ဘူးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အခန်းရှင် မိန်းမကြီး နာမည်က လူစီလိုင်းဘဲ့။ သူက မှောင်ခိုဈေးမှာ ခြေအိတ်ဟောင်းတွေ ရောင်းတယ်။

“ကြွေထည်ပစ္စည်း အကျိုးအပဲ့ အကွဲအအက်တွေကို ဖာပေး ဆက်ပေးတယ်။ အဲဒီဘူးထဲမှာ ငွေလေးဘာလေးများ ထည့်ထားလေမလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ သဘောပဲ။

“အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ဘူးကိုဖွင့်ပြီး သွန်ချလိုက်တယ်။ မွေ့ရာပေါ်ကို ငွေအကြွေတချို့နဲ့ ကျောက်လက်စွပ် တစ်ကွင်း ထွက်ကျလာတယ်။

“ဒီဟာ ရွှေလက်စွပ်လား။ ရွှေလက်စွပ် အစစ်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ရွှေရည်စိမ်နဲ့ တူပါတယ်” လို့ မိန်းမကြီးက ပြောတယ်။

“ရွှေအစစ်ပါ” လို့ လက်ချိမင်းက ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ရွှေအစစ်သာဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ကို အခုလို ဘယ်ထားမလဲ။ ရောင်းပြီးရောမေါ့”

“ဝတ်တိုင်း အဲဒီအလုပ်မျိုး လုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ” လို့ လက်ချိမင်းက လေအေးကလေးနဲ့ ပြောတယ်။ “အဲဒီလက်စွပ်ဟာ ရွှေအစစ်ပါ။ ကျောက်က ပတ္တမြားကျောက်ကလေးပါ။ အနည်းဆုံး ဖရန့်ငွေ ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာလောက်တော့ တန်ပါတယ်”

“အရေးထဲမှာ ငါ့ကို လာပြီး ပြောင်လား နောက်လား မလုပ်ပါနဲ့”

“မနောက်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား ရောင်းပေးချင်ထယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားရောင်းပေးပါမယ်”

“ရောင်းပြီးတော့ ငွေကို သုံးမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ဟားဟား မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ မင်းလိပ်စာ မှားနေပါတယ်”

“အိမ်ရှင်မကြီးဟာ ပုလိပ်ကို ခေါ်လိုကတော့ မရဘူး။ ခေါ်ရတယ်။ ပုလိပ်တွေလာပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်နေချိန်မှာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် အိမ်ငှား

တွေ အားလုံး ရှောင်တိမ်းနေကြရတယ်။ အထူးတလည် ရှောင်စရာတွေ မလိုပါဘူး။

“အများစုက သူတို့သွားနေကျ လာနေကျ လုပ်နေကျ အလုပ်တွေ လုပ်ဖို့အတွက် ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့ အလုပ်တွေကလည်း တခြားဟာတွေ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေ ရှေ့သွားပြီး စောင့်မျှော်ရတဲ့ အလုပ်တွေ၊ ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေတဲ့ အလုပ် တွေပါ။

“ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအပါအဝင် ကျန်တဲ့ လူစုကတော့ အနီးဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ သွားခိုကြတယ်။ လမ်းထောင့်မှာ အစောင့်တစ်ယောက် ချထားတယ်။ ပုလိပ်တွေ ပြန်သွားရင် လာပြီး အကြောင်းကြားဖို့ပါ။ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာတွေပဲ။

“တရားပွဲပြီးသွားပြီ၊ ခုံတန်းလျားတွေ ပေါ်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းမတချို့ ထိုင်နေကြတယ်။ စင်ရှေ့မှာ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင် တွေက တလက်လက်၊ စန္ဒရားသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။

“မီးရောင်တွေဟာ ယေရှုသခင်ရဲ့ သွေးထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ပေါ်မှာ ထိုးကျနေတယ်။ ယေရှုသခင်ဟာ အဲဒီသွေးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး အဲဒီသွေးက ဘယ်ဆီကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသလဲ သွေးချောင်းစီးတဲ့ ဘာသာရေး စစ်ပွဲတွေဆီ ခေါ်သွားခဲ့တာပဲ။

“တကယ်တော့ အဲဒီ စစ်ပွဲတွေဟာ အယူသည်းမှု အပေါ် အခြေခံပြီး ပေးပေါက်လာရတဲ့ စစ်ပွဲတွေပါ။ မေတ္တာကရုဏာဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး တိတ္ထိတွေကို ရှာတယ်။ ဖမ်းတယ်။ မီးရှို့သတ်တယ်။

“မောင်တို့ ဘာပြုလို့ ဘူတာရုံဘက် မသွားကြတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို မေးတယ်။ “ဘူတာမှာက ပိုပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းသားပဲ၊ ခဏတော့ စောင့်ဦး”

“ဟယ်လင်က တရားပေးစာ စင်အောက်နားက ခုံရှည်ပေါ်မှာ ခု ထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ ဘုရားရှိခိုးတာလား၊ ဘယ်သူ့ကို ရှိခိုးတာလဲ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဩစနာဘရပ်မြို့မှာ နေတုန်းက သူ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်တော် ပြိုင်က စောင့်ရတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။

“သူလည်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီးရော ကျွန်တော်က “မင်းဘာအတွက် ဘုရားရှိခိုးတာလဲ” လို့ မေးမိတယ်။ မေးပြီးခါမှပဲ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေ တယ်။ “အမေရိကန်ဗီဇအတွက်” လို့ ဖြေတယ်။ သူ လိမ်ပြောနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

“ကျွန်တော် တစ်ခဏလောက် ငိုငိုပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ရဲ့ အမေရိက သွားရေးအစီအစဉ်ကို သူ မထောက်ခံတော့တာ အမှန်ပဲ။ ပါးစပ် က ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေပေမယ့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

“တစ်ညမှာ သူက “အမေရိကရောက်တော့ မောင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ” လို့ မေးတယ်။ “ဘာကြောင့် အမေရိကကို ဒီလောက် သွားချင်နေရတာလဲ၊ ဟိုရောက်တော့ နောက်အမေရိက တစ်ခုကို သွားချင်ဦးမှာပါ။ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

“အမှန်တော့ ဟယ်လင်ဟာ အနာဂတ်ကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေပြီ သေခြင်းတရားရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံရလွန်းအားကြီးလာတော့ ဘယ်ကိုမှ သွားချင်လာချင်စိတ် ရှိဟန်မတူတော့ဘူး။ မျှော်လင့်ချက်အားလုံးကို စွန့်လွှတ် လိုက်တဲ့ သဘောလည်း ရှိနေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ထားခဲ့တဲ့ အစောင့် ရောက်လာပြီး ပုလိပ်တွေ ပြန်သွား ပြီလို့ အသိပေးတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ ပြတိုက်ဘက်သွားလည်ရင် မကောင်း ဘူးလား” လို့ လက်ချ်မင်းက အဖော်ညီတယ်။

“လိုက်မယ့်လူ ရှိသေးလား” လို့ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် လက်ပြင်ကုန်း ကုန်းနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က မေးတယ်။ ဒီမိန်းမရဲ့ယောက်ျားကို ပုလိပ်က ခေါ်သွားတာ ကြာပြီ။ သူ့ယောက်ျား ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ၊ သီတင်း ခခြောက်ပတ်တောင် ရှိနေပြီ။

“ကျွန်တော် ချုပ်ဝပ်ဇ် အကြောင်းကို မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ တွေးလိုက်မိတယ်။ ချုပ်ဝပ်ဇ်က ပန်းချီသမားမဟုတ်လား၊ ဟယ်လင်ဘက် လှည့်ပြီး မေးမိတယ်။

“ဟယ်လင် သွားချင်သလား”

“အခုတော့ မသွားချင်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရအောင်”
 “ကျွန်တော်ကတော့ သေသွားတဲ့ မိန်းမကြီးကို ဟယ်လင် နောက်တစ်
 ကြိမ် ထပ်ပြီး မမြင်စေချင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ပြတိုက်ကို လိုက်စေချင်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ သူက ပြောလို့ မရဘူး။ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်။

“သနားစရာ ကောင်းပါတယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။ “အခု
 ဆိုရင် သူ့ခမျာ နာမည်တောင် မရှိတော့ဘူး”

“သူ့မှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မရှိတဲ့ မိန်းမတွေက ပုလိပ်မလာခင် လူယူ
 သွားကြပြီ၊ ဟို... ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမ ရသွားတယ်” တဲ့။

“ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ခမျာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။
 သေသွားတဲ့ မိန်းမကြီးကလည်း အခုလို လုပ်တဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးမယ် မထင်
 ပါဘူး”

“မိန်းမကြီးကို သွားကြည့်ချင်သေးသလား”

“မောင်ကတော့ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟယ်လင်ကတော့ သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးတယ်။ မိန်းမကြီးက သွေးမထွက်တော့
 ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲဝင်သွားချိန်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်က အလောင်းကို
 ရေချိုးပေးနေတယ်။

“ဖြူရော်ရော် ယှဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး ရေချိုးပေးနေတာနဲ့
 ဘာမှ မထူးပါဘူး။ မိန်းမကြီးရဲ့ ဆံပင်တွေက ကြမ်းပေါ်မှာ ကျနေတယ်။ မိန်းမ
 တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ “မဝင်ခဲ့နဲ့” လို့ လှမ်းအော်တယ်။

“ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်ကတော့ အခန်းထဲမှာနေခဲ့
 တယ်။ ခဏလောက်နေတော့ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို ခေါ်ဖို့ ပြန်သွားတယ်။

“ဟယ်လင်က ခုတင်ခြေရင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်ပြီး ဖြူဖပ်
 ဖြူရော် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
 နေတယ်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်က အခုထက်ထိ မပိတ်သေးဘူး။

“ကဲ လာ သွားကြစို့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“သူ့ကို ဘယ်မှာ သွားမြှုပ်ကြမလဲ” လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးလေး
 ရေရွတ်တယ်။

“မောင် မသိဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ဘယ်မှာမြှုပ်ကြသလဲ၊ အဲဒီမှာ

မြှုပ်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ရှင် အဘွား
 ကြီးက မောင်တို့ဆီ ငွေလာကောက်မှာပေါ့”

“ဟယ်လင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်က
 ဝင်လာနေတဲ့ လေက အတော့်ကို အေးတာပဲ။

“သူ့ကို ဘယ်တော့ သင်္ဂြိုဟ်ကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ တစ်ရက်ရက် သင်္ဂြိုဟ်မှာပေါ့ကွာ၊ သက်
 ဆိုင်ရာက အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ချင် ကြည့်ဦးမှာ”

“ဘာကြောင့် ခွဲစိတ်နေရမှာလဲ။ သူတို့က သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်
 ဆိုတာ မယုံကြည်ကြလို့လား”

“အိုကွာ... မောင်က ခန့်မှန်းပြီး ပြောတာပါ၊ လုပ်ချင်မှ လုပ်မှာပါ”

“အိမ်ရှင် အဘွားကြီး ဝင်လာတယ်။ “သူတို့က အလောင်းကို လာသယ်
 ပြီး ဆေးရုံပေးကြလိမ့်မယ်၊ ခွဲစိတ်ကြည့်ကြဦးမလို့တဲ့၊ ဆရာဝန် ပေါက်စတွေ
 ကို ခွဲစိတ်နည်း သင်ပေးမှာပါ၊ သူ့အတွက်ကတော့ ဘာတွေပဲ လုပ်နေလုပ်နေ
 မထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုနည်းက သူ့ကို အခမဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်” လို့
 ပြောတယ်။ ပြီးတော့ “မင်းတို့ ကော်ဖီသောက်ကြမလား” လို့ မေးတယ်။

“မသောက်တော့ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။

“ငါကတော့ တစ်ခွက်သောက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်လို့ အဘွားကြီးက ပြော
 တယ်။ “ငါအတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ငါတို့လည်း တစ်နေ့ကျရင်
 ဒီလမ်း သွားရမယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ၊ အဲသလို သိနေလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်
 ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာ ငါတော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ “လူတိုင်း တစ်နေ့ကျ
 ရင် ဒီလမ်းသွားကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ချင်
 ကြဘူး”

“ညဉ့်လယ်လောက်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးလာတယ်။
 ဟယ်လင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ခုခုကို နားစွင့်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်
 နိုးလာတာ မြင်တော့ လှမ်းမေးတယ်။ “မောင်ကော အနံ့ရသလား” တဲ့။

“ဘာနဲ့လဲ”

“လူသေအပုပ်နံ့ပေါ့၊ ဟယ်လင်တော့ နံတယ်။ ပြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်

ပါလား”

“ဘာနဲ့မှ မရပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“ဟယ်လင်ကတော့ အနံ့ရနေတယ်”

“သစ်ရွက်နဲ့ ဖြစ်မှာပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ အခန်းငှားတွေက သစ်ကိုင်းတွေကို ပန်းခွေ လုပ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နဲ့ အတူ မိန်းမကြီးရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ ချထားကြတယ် မဟုတ်လား။ “ကျွန်တော်က အဲဒါကို သိနေလို့ ပြောလိုက်တာ။

“အဲဒါတွေ လုပ်နေတာတော့ ဘာထူးလာမှာလဲ” လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ “မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့အလောင်းကို ခွဲကြစိတ်ကြတော့မယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီးရင် အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်ကြမယ်။ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားရောင်း ကြမယ်”

“အဲသလိုတော့ မရောင်းပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ခွဲစိတ်ကြည့်ပြီးရင် အလောင်းကို မြေမြှုပ်ချင် မြှုပ်မယ်၊ မီးသဂြိုဟ် ချင် သဂြိုဟ်မယ်။ ဒါပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို ပန်းကို ဖက်လိုက်တယ်။ သူက အဖက်မခံ ဘူး။ တွန်းပစ်တယ်။ “ဟယ်လင်ကတော့ အခွဲအစိတ် အလှီးအဖြတ် မခံချင် ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

“မင်းကို ဘာကြောင့်ခွဲရ စိတ်ရမှာလဲကွာ”

“ကျွန်တော့်စကားကို သူမကြားဘူး။ “ဟယ်လင်သေရင် အခွဲအစိတ် မခံရအောင် ကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါ” တဲ့။

“မောင် ကတိပေးပါတယ်”

“ပြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်ပါ။ ဟယ်လင် အနံ့ရနေပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် ထိုင်နေရာက ထသွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ လရောင်က ကြည်လင်အေးမြနေတယ်။ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်က ထိုင်နေတဲ့ ကြောင်ဟာ ဖျက်ခနဲ ခုန်လိုက်ပြီး ဆင်းပြေးသွားတယ်။

“အဲဒါ တာလဲ”

“ကျွန်တော့် နောက်မှာရပ်နေတဲ့ ဟယ်လင်က မေးတယ်”

“ကြောင်လေ... ”

“ကဲ... တွေ့လား၊ သူလည်း အနံ့ရတယ်”

“ကျွန်တော်က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဟယ်လင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်တယ်။ “ဒီကြောင်က ညတိုင်းဒီမှာ လာထိုင်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲက စာဝါ ငှက် ထွက်အလာကို ချောင်းနေတာပါ။

“မင်းလည်း အသိသားပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲပါကွာ အိပ်ရာဝင်ပါတော့ မင်းအိပ်မက်မက်နေတာပါ။ ဟို အဘွားကြီး အခန်းထဲက ဘာအနံ့မှ ထွက် မလာပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် အနံ့က ဟယ်လင်ဆီက လာတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ “ဘယ်သူ မှ အနံ့မရဘူး ဟယ်လင်၊ မင်းအိပ်မက် မက်နေတာ”

“အနံ့က အလောင်းဆီက လာတာမဟုတ်ရင် ဟယ်လင်ဆီကပဲ ဖြစ်ရ မယ်။ လာပြီး လိမ်ပြောမနေနဲ့” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီးပြန်ပြောတယ်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ဘာအနံ့မှ မရဘူး ဟယ်လင်၊ မောင်ပြောတာ ယုံပါ။ တကယ်လို့ မင်းနှာခေါင်းက အနံ့ရတယ် ဆိုရင်လည်း အောက်ထပ် စားသောက်ဆိုင်က ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးတစ်ပုလင်း သွားယူတယ်။ ကျွန်တော် မှောင်ခိုဈေးမှာ ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက သွားယူခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်ကို သုံးလေးစက်လောက် ဖျန်းချပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ... အိပ်တော့၊ ဘာနဲ့မှ မရတော့ဘူး။ တစ်ခန်းလုံး မွှေးကြိုင်သွား ပြီ”

“သူကတော့ ထိုင်နေတုန်းပဲ။ “ကဲ... အခု အနံ့ရတယ်ဆိုတာ မောင် ခင်ခံပြီ မဟုတ်လား၊ အနံ့သာ မရရင် ဒီရေမွှေး သုံးစရာ လိုလား”

“မောင် အနံ့ရတယ်လို့ ဝန်မခံသေးပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ ရေမွှေးဖျန်း ဘာလည်း မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သံသယရှင်းသွားစေချင်လို့ပါ”

“မောင် ဘာတွေးနေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင် သိတယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်ဆီက အနံ့ထွက်နေတယ်လို့ တွေးနေတာ မဟုတ်လား၊ အနံ့က လူသေအပုပ်နဲ့နဲ့ တူတယ်။ ဟယ်လင်ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ ဟယ်လင်ကို ကြည့်နေတဲ့ မောင်ရဲ့ မျက်နှာထားကို မြင်ရုံနဲ့ ဟယ်လင်က သိနေပါတယ်။

“ဟယ်လင်ကို မောင်ကြည့်ပုံ ရှုပ် ပြောင်းလဲနေတာကြာပြီ၊ ဟယ်လင် သတိထားမိပါတယ် မောင်ရယ်၊ လိမ်ညှာမနေပါနဲ့တော့၊ ဟယ်လင်က တစ်နေ့

တခြား ရွံရှာစက်ဆုတ်စရာ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဟယ်လင် သိပါတယ်၊ မြင်လည်း မြင်ပါတယ်။ နားလည်း လည်ပါတယ်”

“ဆရာဝန်တွေ ပြောတဲ့ စကားကျတော့ မောင် မယုံဘူး။ ဟယ်လင်မှာ တခြားဟာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ပြီးတော့ ဟယ်လင်ဆီက အနံ့ထွက်နေတယ်လို့ တွေးလာတယ်။ အဲဒါထိ မောင်က ဘာပြုလို့ ဝန်မခံချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေမိတယ်။ ဘာမှလည်း ပြောမထွက်ဘူး။ သူ့မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးရင်လည်း ပြော စေတော့ဆိုပြီး လွတ်ပေးထားလိုက်တယ်။

“သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ သူဟာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပုံက ဒဏ်ရာရထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကြည့်ပုံမျိုးနဲ့ သိပ်တူနေတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ခုန်အုပ်ပြီး လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်တော့မလားလို့ အောင် မေ့နေတယ်။

“သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ အကြာကြီးပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒုတိယထပ်က ဘာယန်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ အော့ ညက်အရက်ကို ဓာတ်ဘူးနဲ့ ဝယ်တယ်။

“ပြန်ရောက်တော့ ဟယ်လင်နဲ့အတူ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သောက် နေတယ်။ မိုးစင်စင်လင်းချိန်အထိ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ထိုင်စောင့်ရတော့မှ ပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်။

“အလောင်းယူတဲ့ လူတွေ အစောကြီး ရောက်လာကြတယ်။ လှေထဲက တက်သွားနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ရှုဖွဲ့နပ်သံတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရတယ်။ စကြိုလမ်းက ကျဉ်းတော့ သူတို့ ယူလာတဲ့ ထမ်းစင်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ဖန်နဲ့ရဲတွေကို ဝင်ပြီး တိုက်မိနေတယ်။

“သူတို့အချင်းချင်း ပြောင်နောက်နေကြတဲ့ အသံတွေနဲ့ ရယ်သံတွေက လည်း ကြားနေရတယ်။ နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ လူသစ်အခန်းတွေ အခန်းထဲရောက်လာကြတဲ့ အသံတွေ ကြားရတယ်”

[၁၇]

“ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေလည်း ရောင်းခဲ့သေးတယ်။ သိပ်အကြာ ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရက်ပိုင်းလောက်ပါ။ ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အိုးခွက် ပန်းကန်ကအစ သားလှီးဓား၊ အုန်းခြစ်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အခွံခွာ တဲ့ ဓားတွေအထိ ပါတယ်။

“ပစ္စည်းတွေက ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်တော့ လက်ဆွဲသေတ္တာ ကြီးကြီး မားမား ကိုင်သွားဖို့ မလိုဘူး။ သေတ္တာကြီးဆိုရင် ဘေးလူတွေနဲ့ သင်္ကာမကင်း ပြစ်မှုကို ခံရတတ်တယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် ဈေးလည် ရောင်းရာက နှစ်ကြိမ်တိတိ အိမ်ကို အစောကြီး ပြန်ရောက်တယ်။ နှစ်ကြိမ်လုံး ဟယ်လင် အပြင်ထွက်နေခိုက် ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် သူပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်တယ်။ တော်တော်နဲ့ ပေါ်လောတော့ သည်း စိတ်ပူတာပေါ့။

“အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ဟယ်လင်ကို ဘယ်သူမှ လာမခေါ်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတာပါတဲ့။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ မကြာ မကြာ အပြင်ထွက်လေ့ရှိတာမို့ မပူပါနဲ့လို့ ဆိုတယ်။

“သူပြန်လာတော့ အချိန်က အတော်ကြီး နောက်ကျနေပြီ။ မျက်နှာထား တလည်း ရန်လိုနေတဲ့ ပုံပဲ။ သုန်မှုန်နေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော့် မေးတယ်။
“လမ်းလျှောက်ထွက်တာ”

“ဒီလို ရာသီမှာ လမ်းလျှောက်ရသလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လျှောက်တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟယ်လင်နေတာ ထိုင်တာ လုပ်တာ ကိုင်တာကို ထောက်လှမ်းနေဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“မောင် မလုပ်တတ်ပါဘူးကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မင့်ကို ပုလိပ် ဖမ်းသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“သူက အော်ပြီး ရယ်တယ်။ “ဟယ်လင်ကို ဘယ်ပုလိပ်မှ ဖမ်းလို့ မရဘူး”

“မင်းစကားကို မောင် ယုံကြည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်တယ်။ “ရှင် ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ လာထုတ်နေရင် ကျွန်မ အခုချက်ချင်း အပြင်ကို ပြန်ထွက်ရလိမ့် မယ်။ ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာမျိုး မကြိုက်ဘူး။ အပြင်မှာ ဆိုရင် ဘယ် အိမ်ကမှ ကျွန်မကို စောင့်မကြည့်ကြဘူး။”

“သူတို့အဖို့ ကျွန်မဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ လူ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းပေါ်က လူတွေအဖို့ ကျွန်မဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ လူမဟုတ်ဘူး။ ရှင် နားလည်လား၊ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ မထုတ်ဘူး။ စောင့်ကြည့်မယ့် လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“သူ ဘာကို ဆိုလိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အပြင် မှာကတော့ သူ့မှာ စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါအကြောင်း သိတဲ့လူ ဘယ်ရှိမလဲ။ အပြင် မှာ သူဟာ လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အနေနဲ့ သူလို ငါလို သာမန်ကျန်းမာနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရပ်တည်ချင် ပေမပေါ့။”

“လူနာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောဆောင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ညကျရင် သူငိုနေတာပဲ။ မနက်မိုးလင်းတော့ အားလုံးကို မေ့သွားပြန် ရော့။”

“သူ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာက အမှောင်ပဲ။ အမှောင်ဟာ သူ့ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ နှလုံးသားအပေါ်မှာ အဆိပ်ရည်ဖျန်းထားတဲ့ ပင့်ကူအိမ်လာအုပ်သလို ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့သဘော ရှိနေတယ်။”

“သူ့သောက်နေကျဆေးကလည်း အရင်ကထက် ပိုပိုပြီးလိုလာနေတယ်။”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လီဝီဆန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။”

လီဝီဆန်ဟာ အရင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်။ အခုတော့ ဗေဒင်ဟောစာတမ်း တွေ လည်ရောင်းတဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်။

“သူက ပြောတယ်။ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သိပ်နောက်ကျနေပြီ တဲ့။ ဒေါက်တာ ဒုက္ခိဂြိုဟ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ရုံက လွဲပြီး တခြားဘာမှ လုပ်မနေနဲ့တော့တဲ့။”

“အဲဒီနောက်မှာတော့ ဟယ်လင်ဟာ မကြာခဏ အပြင်ထွက်တယ်။ မကြာခဏ နောက်ကျပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆီးပြီး မေးလား မြန်းလား လုပ်မှာကို ကြောက်တယ်။”

“ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သိစွာပဲ ငြိမ်နေပါတယ်။ သူ့ကို ဘာမှ မမေးတော့ဘူး။”

“တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေ တုန်း နှင်းဆီပန်းစည်းတစ်စည်း လူကြိုနဲ့ ပို့ပေးတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာတော့ နှင်းဆီပန်းတွေ မရှိတော့ဘူး။”

“သူအရက်တွေ သောက်စပြုနေပြီ။ မိတ်ဆွေတွေကလည်း လိုအပ်ပြီ ထင်လို့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးကြတယ်။ ဟယ်လင်ကို အရက်ဘားတွေမှာ တွေ့တွေ့နေရတယ်တဲ့။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ကိုပဲ ဖက်တွယ်ထားရ တော့မှာပဲ။ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက ရလားမယ့် အဖြေပဲ။”

“အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့က ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့် ခွင့် ပြုထားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရက်တွေသာ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်သွားတယ်။ အခြေအနေကတော့ ဘာမှ ထူးမလာပါဘူး။”

“အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတယ်။ ပုလိပ်က ဆီးပြီး တား လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးနဲ့ ခြေလှမ်းအလှမ်း နှစ်ဆယ် လောက်ပဲ ကွာတယ်။”

“ကျွန်တော်က သူတို့ကို ရှောင်သွားဖို့ အားထုတ်တယ်။ အဲဒီမှာတင် သူတို့က ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယဝင်တယ်။ ရုံးထဲ ရောက်သွားလို့ကတော့ လုံခြုံမှုရှိမှာပဲ။ လက်ချ်မင်တံခါးဝမှာ ပျောက်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ သူ့နောက်

အမိလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်တယ်။ ပုလိပ်က ခြေထောက်တစ်ဖက် ရှေ့က ထိုးခံထားတယ်။

“အဲဒီလူကို မလွတ်စေနဲ့” လို့ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်က လှမ်းအော်တယ်။

“သူ့ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေတယ်။ မိအောင်ဖမ်းထားတဲ့” ကျွန်တော့်တို့ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စစ်တယ်။ အဖမ်းခံထားရတာက အားလုံး ခြောက်ယောက်။

“ပုလိပ်က ကျွန်တော်တို့ကို အရပ်သားတစ်စုရဲ့ လက်ထဲ အပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်ဝတ် ထရပ်ကားတစ်စီးပေါ်တင်ပြီး မြို့ဖွန်က အိမ်တစ်လုံးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ အိမ်က တခြားအိမ်တွေနဲ့ မနီးဘူး။ တသီးတခြား ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်ကြီး၊ ပတ်ပတ်လည် ဝင်းခြံကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ”

“ဂက်စတာပိုတွေ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။
ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခုအချိန်မှာ ပြန်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တော့ အရင်က ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းမခံရဘဲ လွတ်သွားနေတာဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။ ဂျော့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေတုန်းပဲ၊ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားဖို့ အော်ပြောခဲ့တဲ့ လူငယ်က ကျွန်တော့် စာရွက်စာတမ်းတွေကိုလည်း ကြည့်ပြီးရော ဂျော့ရဲ့ နာမည်ကို ထုတ်ပြောလာတယ်။

“ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ဟယ်လင်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကလည်း ပါလာတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက တောင်းလာရင် ပြမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ယူလာခဲ့မိတာ။

“နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်နေတဲ့ ငါးကလေးကို ရတာပဲ မဟုတ်လား” လို့ လူငယ်က ပြောတယ်။ “အမျိုးသမီးလည်း မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ” တဲ့။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်ထိုးတယ်။ ဒီကောင်ရဲ့ လက်ချောင်းတိုင်းမှာ လက်စွပ်တွေ ဝတ်ထားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါပြောတာကို မင်းသဘောတူတယ် မဟုတ်လား ချပ်ဝပ်ဇ်” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းပေါ်က သွေးတွေနဲ့ လက်ခုံနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။

‘အခန်းထဲမှာ လူငယ်အပြင် တခြားလူနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူတို့လည်း အရပ်ဝတ် အရပ်စားတွေနဲ့ပဲ။

“ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ မင်း လိမ္မာရင်တော့ သူ့လိပ်စာ ပေးမှာပဲ၊ တို့လိုချင်တာ သူ့နေတဲ့ လိပ်စာပဲ” လို့ လူငယ်က ထပ်ပြောတယ်။

“ကျုပ်ဆီမှာ သူ့လိပ်စာ မရှိဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျုပ်မိန်းမကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ကျုပ်တို့ လင်မယား လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က ရန်ဖြစ်ပြီး သူ ထွက်ပြေးတယ်”

“ရန်ဖြစ်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပါလား” ပြောပြောဆိုဆို လူငယ်က ကျွန်တော့် မျက်ခွက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပြန်တယ်။

“ကဲ... မှတ်ပလား၊ အဲဒါ မင်းမိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ထိုးတာ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဒန်းစီးခိုင်းရရင် ကောင်းမလား ဗိုလ်ကြီး” လို့ ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ လူကောင်းထွားထွား အကောင်ကြီးတွေထဲက တစ်ကောင်က မေးတယ်။

“မိန်းမလျာနဲ့ တူတဲ့ လူငယ်က ပြုံးတယ်။ “ဒန်းစီးတာ၊ ဘယ်လိုဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက် မိလား” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒန်းစီးရင် ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိခဲ့ဘူးလား” လို့ မိန်းမလျာ မျက်နှာနဲ့ လူငယ်က မေးတယ်။

“မင်းလည်း အကျဉ်းစခန်းမှာ နေဖူးတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါလေးမှ မသိဘူးလား” တဲ့။

ကျွန်တော် မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ “အဲဒါ ငါရဲ့ တီထွင်မှုပေါ့ကွာ” လို့ သူက ပြောတယ်။

“မင်းရဲ့ ရတနာတွေကို ဝါယာကြိုးနဲ့ တင်းနေအောင် ချည်ထားတဲ့ အတွက် သွေးတစ်စက်မှ မထွက်ဘဲ အသက်ထွက်သွားနိုင်တဲ့ နည်းပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းမအော်နိုင်အောင် မင်းပါးစပ်ကို လွှာစာမှုန့် အပြည့်အသိပ် ထည့်ပေးထားမယ်”

“ဒီစကားတွေကို ပြောနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အပြာရောင် မျက်လုံးအစုံဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တလက်လက် တောက်ပနေတာ တွေ့ရတယ်။

“ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေပေါ်ကို သူဖိနှပ်နဲ့ တအား ဖိနှင်းတယ်။ သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနဲ့ သင်းနေတာ သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော် မရွန်းဘူး။ ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခံတယ်။ ရုန်းကန်နေလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ။ ရမှာလည်း မဟုတ်

ဘူး။ အခုလို တင်းခံနေလိုက်တော့ ကိုယ့်သတ္တိကို ဖော်ပြရာ မရောက်ပေဘူးလား။

“ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေကြသူတွေအဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံနိုင်ရည်အား ကျသွားရင် ဝမ်းသာကြမှာပဲ။

“ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် လဲကျသွားတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်ခွန်း ညည်းလိုက်မိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရယ်သံတွေကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။

“သူ့ကို သတိပြန်ရအောင် လုပ်လိုက် မိုလာ” လို့ မိန်းမလျှာကောင်က ပြောတယ်။

“မိုလာက သူ့စီးကရက် မီးနဲ့ ကျွန်တော့် မျက်ခွံကို ထိုးတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲကို မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေတဲ့ သူ သုံးယောက်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တအား အော်ရယ်ကြတယ်။

“ထပါ သားလေးရယ်” လို့ မိန်းမလျှာကောင်က အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် တောင့်တောင့်မတ်မတ် မရပ်နိုင်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေတယ်။ မိန်းမလျှာကောင်က ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ထိုးပြန်တယ်။

“အခုဟာ ပဏာမလေ့ကျင့်ခန်းတွေပဲ ရှိသေးတယ်” လို့ သူက ပြော တယ်။

နောက်ပိုင်းကျရင် ဒီထက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဟာလေးတွေနဲ့ တွေ့ရ ဦးမယ်။ နောက်ထပ် သတိလစ်ချင်ဟန် မဆောင်နဲ့”

“ကျုပ်သတိလစ်ဟန် မဆောင်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“ကျုပ်နှလုံးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ကျုပ် ပြန်ထနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“မိန်းမလျှာက လူဝံ့နှစ်ကောင်ဘက် လှည့်ကြည့်တယ်”

“ငါတို့ချာတိတ်က သူ့နှလုံး မကောင်းဘူး” လို့ ပြောတယ်။ ငါတို့ သူ့စကားကို ယုံကြည်ရမလားကွ”

“သူက နောက်တစ်ကြိမ် လက်သီးနဲ့ ထိုးပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို သူ့အလေးအနက် ပြုပုံတော့ရတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂျော့ လက်ထဲ အပ်တဲ့အခါ အသေအပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်

ကလည်း မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။

“မင်းလိပ်စာကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား” လို့ သူက မေးတယ်။

မင်းပါးစပ်ထဲမှာ သွားတွေရှိနေတုန်း လိပ်စာကို ပြောရင်ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်မသိဘူး။ တကယ် မသိတာ”

“ဟေ့ ငါတို့ချာတိတ်က အာဇာနည်ကြီးပါလားကွ၊ သနားစရာပဲနော်၊ သူ အာဇာနည်ဆိုတာ ငါတို့ကလွဲပြီး တခြားလူတွေမသိတာကတော့ ဆိုးသကွာ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကျုံးကျုံးပြီးကန်တယ်။ သူ မောလာ ချိန်အထိ အဆက်မပြတ်ကန်တာ၊ ကျွန်တော် ကြမ်းပေါ်မှာ လိမ့်နေတယ်။ မျက်နှာနဲ့ ဖင်ကို မကန်မိအောင် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကာထားရတယ်။

“အခုလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပြီ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဒီကောင် ကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ပို့ထားလိုက်၊ ညစာစားပြီးမှ တစ်ချိန်စမယ်။ ညပိုင်းမှာ ပိုပြီး အရသာရှိတယ်။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရပြီးသားတွေပါ။ ဒါတွေက ဂျာမန်ယုဉ်ကျေးမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ရ တုန်းက ဒီလိုနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေကို မနားတမ်း ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဆိပ်ဆေးကတော့ ရှိပါတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ရှာတုန်းက စေ့စေ့စပ်စပ် မရှာတော့ အဆိပ်ကို မတွေ့ကြဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီရှည်အတွင်းဘက်မှာ ပွက်ထားတဲ့ မှတ်ဆိုတ်ရိတ် ဓားတစ်ချောင်းလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ဓားကိုလည်း သူတို့ မတွေ့ကြဘူး။

“ကျွန်တော် အမှောင်ထုထဲမှာ လှဲနေတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ အကြီး အကျယ် ကျနေပြီ။ အဖမ်းခံရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားအောင် ပေါ့ဆခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ရဲ့ မိုက်မဲမှုကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသ ဖြစ်လို့ မဆုံးဘူး။

“ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတာကို လက်ချိမ်း မြင်သွားတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းတဲ့လူတွေဟာ ဂက်စတာပို စစ်ထောက်လှမ်းရေး ပုလိပ်တွေမှန်း သိမသွား ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတဲ့အချိန်က ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေ ပါနေတယ် မဟုတ်လား။

“တစ်ခုခက်တာက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာ ကျွန်တော် ပြန် မရောက်ရင် ဟယ်လင်က ပုလိပ်တွေဆီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက် အောင် လာတော့မှာ။ သူ့ရောက်လာမှပဲ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ဆူတွေ ဖမ်းတယ်

ဆိုတာ သိမှာ၊ အဲဒီတော့ မိန်းမလျာကောင်က အဲသလို ဖြစ်လာတဲ့အထိ စောင့်မလား။

“ဂျော့ဆီကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိထားပြီဆိုတဲ့သတင်း ချက်ချင်း ပို့ကြမှာ သေချာတယ်။ တကယ်လို့ မာဆေးမြို့မှာသာ ဂျော့ရှိရင် ဒီည ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်။

“ထင်တဲ့အတိုင်း မလွဲဘူး။ ဂျော့ မာဆေးမှာ ရှိနေတယ်။ ဟယ်လင့်ရဲ့ မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာပဲ။ ဟယ်လင့်မျက်လုံးတွေက ဟယ်လင့်ကို မလှည့်စားပါဘူး။

“အဲဒီညတွင်းချင်းပဲ ဂျော့ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူနှိပ်စက်တယ်။ ကျွန်တော် သတိမေ့သွားတော့ သူတို့က ရေခဲနဲ့ ဝိုင်းလောင်းပြီး မြေတိုက်ခန်းထဲအထိ ဒရုတ်တိုက် ဆွဲသွားပြီး ပြန်ပို့ပေးတယ်။

“ကံအားလျော်စွာပဲ ဂျော့က မိန်းမလျာကောင် ပြောသွားတဲ့ နည်းတွေကို မသုံးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနည်းနဲ့သူလည်း အတော်ကြီး အရည်အသွေး ပြည့်ဝပါတယ်။

“အဲဒီညက အတော်ကြီး ညဉ့်နက်ခါမှ ဂျော့တစ်ယောက် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ ခွေးချေတစ်လုံး ပါလာတယ်။ ခွေးခြေကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချပြီး ထိုင်တယ်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး နှစ်ကောင်ရဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းသမှုကို မြင်ရတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး နှစ်ကောင်ကတော့ မိန်းမလျာနဲ့ ဂျော့ပေါ့။ ရက်စက်ယုတ်မာမှု သရဖူဆောင်းထိုက်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေပေါ့။

“သူတို့ နှစ်ကောင်ရဲ့ ကွာခြားမှုကို တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မိန်းမလျာက အဆိုးဆုံးပဲ။ သူနှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းတာက အဲဒီညဉ်းပမ်းမှုတွေ အပေါ်မှာ သာယာမှု ရှိနေလို့ပဲ။ ဂျော့ကတော့ သူလိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ချင်လို့လုပ်တာ။

“အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီး အင်အစဉ်တစ်ခု ရေးဆွဲနေတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးထဲက လွတ်အောင်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ပါ။

“ဂျော့ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က လုံးဝ ဦးကျိုးသွားလေဟန်ဆောင်ထားတယ်။ တကယ်လို့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အသက်ချမ်းသာပေးရင် အကုန်လုံး ပြောပြမယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“သူ့အမှုအရာနဲ့ အပြုအမူတွေကတော့ ထမင်းဝဝစားနေတဲ့ လူစားမို့

တွေဆိုမှာသာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ အခု ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ မကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ဒီအမျိုးအစားတွေဟာ တကယ်တမ်း ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်သွားတတ်တာပဲ။

“ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်ဗျာ” ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ ဂတ်စတာပို အရာရှိတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို သံချိန်းကြိုးနဲ့ အသေရိုက်သတ်နေတယ်။

“သူရိုက်နေတုန်းမှာပဲ သူ့လက်မကို သံကြိုးနဲ့ ညှပ်မိတော့ အလန့်တကြားထအော်သတဲ့။ သူရိုက်နေတဲ့ လူက တစ်ခွန်းတောင် မအော်ဘူးတဲ့။ ချပ်ဝပ်ဖ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ စကားကို ဆက်သည်။

“ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို ခြေနဲ့ကန်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ “ဘာလဲ... ကွ မင်းက ဈေးဆစ်နေတာလား”တဲ့။

“ငါ ဈေးဆစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ဟယ်လင့်ကို မင်း ဂျာမနီ ပြန်ခေါ်လည်း သူ လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထွက်ပြေးမှာပဲ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမှာပဲ”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာပြောမနေနဲ့ကွာ” လို့ ဂျော့က ဟောက်တယ်။

“ဟယ်လင့်အတွက် ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေပြီ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ သူ့မှာ ကင်ဆာရောဂါ ရှိနေတယ်။ ကုလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ သူသိနေပြီ။

“ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြဲတဲ့ ကြည့်တယ်။ “မင်း လိမ်ပြောနေတာ၊ ဟယ်လင့်မှာ ဘာကင်ဆာမှ မရှိဘူး။ မိန်းမတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ မီးယပ်ရောဂါကြောင့် နေမကောင်း ဖြစ်နေတာကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ကင်ဆာရှိနေတယ်။ ဇူးရစ်မြို့သွားပြီး ပထမဆုံး အကြိမ် အခွဲစိတ်ခံတုန်းကတည်းက သိလာခဲ့တာ။ အဲဒီ တွေ့စကတောင်မှ သိပ်နောက်ကျနေပြီလို့ ဆရာဝန်က သူ့ကို အသိပေးလိုက်တယ်။

“ဘာ ဆရာဝန်လဲ”။

“သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့။ သူ့က အမှန်သိချင်လို့ အခွဲခံခဲ့တာပဲ။

“တော်တော် လူမဆန်တဲ့ ဝတ်ပါလား” လို့ ဂျော့က ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။

“ငါ အဲဒီ ဝက်ကောင်ကို ဖမ်းမယ်။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဟာလည်း နောက်တစ်နှစ်ဆိုရင် ငါတို့ ဂျာမန်တွေ လက်အောက် ရောက်မှာပဲ။

“ငါကတော့ ဟယ်လင့်ကို ဂျာမနီ ပြန်စေချင်တယ်။” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “သူက ပြောလို့ မရဘူး။ ဇွတ်ငြင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက သူ့ကို ခွဲခွာတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်တော့ ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“မင်းစကားက ရယ်စရာ ဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ငါသူ့ကို ခွာရမယ့် ကိစ္စက လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး။ ငါက ခွာတော့ မယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူက ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတော့မှာ”

“ဂျော့ရဲ့ စိတ် အလုပ်လုပ်နေပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အရိပ်အကဲကို အသာ စောင့်ကြည့်နေတယ်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” လို့ သူက မေးတယ်။

“တကယ်လို့ သူ့ရောဂါကို ငါသိသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် သူ့အနားကို ငါ မကပ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးမှာပဲ။ အဲဒါ သူ အကြောက် ဆုံး ကိစ္စပဲ။ ငါကသာ သိနေပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် သူကစပြီး ငါ့ကို ခွာတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဂျော့က စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့အတွေးကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ သူ့အဖို့ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ဟာ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ဟယ်လင့်ရဲ့ လိပ်စာကို အရယူတယ် ဆိုပါတော့။

“ဟယ်လင့်က သူ့ကို အသေအလဲ မုန်းတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒါကို လည်း သူ စဉ်းစားမိမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်အပေါ်မှာ ရက်ရက် စက်စက် ခွာလိုက်မယ်ဆိုရင် ဟယ်လင့်က ကျွန်တော့်ကို မုန်းမယ်။ သူက ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ချဉ်းကပ်နိုင်မယ်။

“ကျွန်တော် အစ်မကို အစကတည်းက ဒီအကောင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ် လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်ရုံပဲ။ အဲဒါတွေကိုလည်း သူမတွေးဘဲ ဘယ်နေမလဲ။

“ဟယ်လင့် ဘယ်မှာနေသလဲ” လို့ ဂျော့က မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က လိပ်စာတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ လိပ်စာက အမှန်မဟုတ် ဘူး၊ အလွဲ။ ဟယ်လင့်နေတဲ့ နေရာမှာ ပြေးပေါက်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“မြေပေါ် မြေအောက် နှစ်နေရာစလုံးမှာ လွတ်ပေါက်တွေ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ပုလိပ်တွေ လွတ်ပြီး ဖမ်းရင်တော့ ဟယ်လင့်ကို မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်သွားမှာပဲ။ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သူပြေးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား” လို့ ဂျော့က မေးတယ်။

“အဲသလို သွားရင်လည်း ဟယ်လင့်က မင်းငါ့ကို သတ်ခဲ့ပြီလို့ တထစ်ချ တွတ်မှာ။ အဲဒီကျတော့ ပိုဆိုးမယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ငါပေးထားတဲ့ အဆိပ်ရှိနေတယ် သောက်လိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“အဲဒီပွယ် မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ သူ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ စောင့် နေတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပေးစေချင်သလဲ” လို့ ဂျော့က မေးတယ်။

“မင်းက ငါ့ကို သွားခွင့်ပေးပါ”

“သူက ပြီးနေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ သွားခွင့်မပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

“ကောင်းပြီလေ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “မင်း ငါနဲ့ အတူတူ သွားရ မယ်။ ဒါမှလည်း မင်းငါ့ကို တစ်ပတ်ရှိက်လို့ မရမှာ။ ဟိုရောက်တော့ ဟယ်လင့် ကို ပြောစရာရှိတာ ငါရှေ့မှာပဲ ပြော”

“ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ သူက ထိုင်နေရာက ထရပ် တယ်။ “ကဲ သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်း၊ သွား... မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်” လို့ ပြောတယ်။

“ငါ ဒီကောင်ကို ခေါ်သွားမယ်” လို့ ဂျော့က လှုပ်နဲ့ တူတဲ့ ကောင် တစ်ကောင်ကို ပြောတယ်။ လှုပ်က ဖျတ်ခနဲ အလေးပြုလိုက်ပြီး ဂျော့ရဲ့ ကားဆီ အထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။

“ကားထဲဝင်၊ ငါ့ဘေးမှာထိုင်” လို့ ဂျော့က ပြောတယ်။ “မင်း လမ်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး၊ ကာနီဘဲယာဘက်က သွားရတယ်”

“လေထန်ပြီး အလွန်အေးတဲ့ ညပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တားတို့

ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ မော်တော်ကား အရှိန်လျော့သွား တဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ်လည်း ရပ်လိုက်တဲ့အခါ ကားထဲက ကျွန်တော် ခုန်ထွက် လို့ရမလား။

“အဲဒီတစ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ထားနေမိတယ်။ ငါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော့်ဘေးကတံခါးကို ဂျော့က သော့ချပြီးပိတ်ထား တယ်။

“ကယ်တော်မူကြပါလို့ အော်ရင်ကော ဖြစ်မလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင် ဘူး။ ဂျာမန်ကားတစ်စီးပေါ်က အော်သံတွေကို ဘယ်သူကမှ ဝင်ပြီး ဟန့်တား ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် အော်နေတုန်းမှာ ဂျော့က ကျွန်တော့် ကို သတိလစ်သွားသည်အထိ ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့...။

“မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ကောင်းမယ်” လို့ ဂျော့က လေသံ မာမာနဲ့ ပြောတယ်။ “မင်း လိမ်တာပေါ်ရင်တော့ ငါမင်းကို အရေခွာပြီ ငရုတ် ကောင်းမှုနဲ့နဲ့ ရောပြီး အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မယ်”

“ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေတယ်။ မှောင်ထဲမှာ မီးမပါဘဲ လာနေတဲ့ မြင်းလှည်းတစ်စီးကြောင့် ဂျော့က ဘရိတ်ကို တအားအုပ် လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော် မဟန့်နိုင်တော့ဘူး။ ရှေ့ကို ငိုက်ကျ သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တမင် လုပ်လိုက်တာ ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် လူကြောက်။ နာချင်ဖောင် ဆောင်မနေနဲ့” လို့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းယောက်တယ်။

“ကျွန်တော်က ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီ “ငါသတိလစ်တော့ မလို ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်က ကြိုးကို ဖြတ်လို့ရ တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ကားဘရိတ် ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော် ဝှက်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခားကို စမ်းမိပြီး တတိယအကြိမ်ကျတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းဟာ ရှေ့က လေကာမှန်ကို ပြေးဆောင့်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်မိချိန်မှာ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ဘရိတ်ခား ရောက်နေပြီ။

ချပ်ဝပ်စ်သည် စကားကို ဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။ သူ့ နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိုရွှဲနေသည်။

“ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားတယ်” ဟု ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော့် စကားကို ခင်ဗျား ယုံကြည်ပါ့မလား မသိဘူး” ဟုလည်း မဝေခွဲနိုင်သည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကားဟာ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ချိုးဝင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က “ဘယ်ဘက်မှာ သတိထား” လို့ သံကုန်ဟစ်ပြီး အော် လိုက်တယ်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ အော်သံကြောင့် ဂျော့ဟာ ကြောင်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်း က ဘယ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်သွားတယ်။ ဘရိတ်ကို တအား ဆွဲထားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ဘရိတ်ခားက မကြီးပါဘူး။ သေးသေးလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခားက သူ့လည်ပင်းရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်ထဲ နစ်ဝင်သွား တယ်။ ကျွန်တော်က နစ်ဝင်သွားတဲ့ ခားကို ရှေ့ဘက် လည်ချောင်းအထိ ရောက်အောင် တအားဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။

“ဂျော့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ကားစတီယာဘီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ လည်ချောင်းဆီ ရောက်သွားတယ်။ သူ ဘေးက တံခါးပေါ်ကို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပိကျသွားတယ်။ မော်တော်ကားကတော့ လမ်းဘေးချုံ့ပတ်တစ်ခုကို ဝင်ဆောင့် ပြီး ရပ်သွားတယ်။

“သူ့ဘေးကတံခါးလည်း ပွင့်သွားတယ်။ ဂျော့ဟာ တံခါးပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကျသွားတယ်။ သူ့လည်ချောင်းဆီက တခွိုးခွိုး မြည်သံတွေ ကြားနေရတယ်။ သွေးတွေကလည်း တရဟော ထွက်ကျလာနေတယ်။

“ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အသံဗလံတွေကို နားစွင့်တယ်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကြားနေရတာကတော့ မော်တော်ကားစက်သံပဲ။ ပြီးတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေတဲ့ အမှောင်ထုကြားက ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေတဲ့ လေသံ။

“ကျွန်တော် ဂျော့ကို တစ်ခဏ စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဘရိတ်ခား ကို လိုက်ရှာတယ်။ ခားက ထိုင်ခုံဘေးမှာ၊ ကျွန်တော် ကပျာကယာ ကောက်ယူ ပြီး ဂျော့ကို ဆက်ကြည့်နေတယ်။ ဂျော့ဟာလည်း နေရာက အချိန်မရွေး ခုန်ထ လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်မူနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

“ဂျော့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာတာ မြင်ရတယ်။ ခဏနေတော့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ လုံးဝ မလှုပ်တော့ဘူး။ လက်ထဲက ဘရိတ်ခား

ကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ပြန်ကောက်ပြီး မြေကြီးထဲကို ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကားမီးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပြီး နားထပ်စွင့်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားဘူး။ ဒီကိစ္စပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး စဉ်းစားမထားမိဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းဟာ အရေးကြီးလာပြီ။

“ဂျော့ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေ ဆွဲချွတ်ပြီး ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကနေ တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ချုံထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်အတွင်း သူ့အလောင်းကို တွေ့ကြမယ် မထင်ဘူး။

ရက်ကြာသွားလို့ တွေ့ပြန်တော့လည်း ရုတ်တရက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ကံသာမယ်ဆိုရင် ပုလိပ်တွေက သူ့ကို အမည်မသိ အလောင်းတစ်လောင်း အဖြစ် စာရင်းသွင်းထားမှာပဲ။

“ကျွန်တော် ကားဆီကို ပြန်သွားပြီ ပိုက်စိတ်တိုက် စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ ကားကတော့ မပျက်စီးဘူး။ ကားကို လမ်းမပေါ် ပြန်ပြီး မောင်းတင်လိုက်တယ်။ ကားထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် တွေ့တယ်။

“ထိုင်ခုံနဲ့ တံခါးပေါ်မှာတော့ သွေးတွေ၊ နှစ်ခုစလုံး သားရေတွေ အုပ်ထားတာဆိုတော့ သန့်စင်သွားအောင် သုတ်ပစ်ဖို့ လွယ်မှာပါ။ လမ်းဘေး မြောင်းထဲမှာ ရေနည်းနည်း ရှိတယ်။ ဂျော့ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ရေစွတ်ပြီး အားလုံးကို ပြောင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ တစ်ကားလုံးကို လျှောက်ထိုးကြည့်တယ်။ သွေးစသွေးနုတွေ သမ္မု အကုန်သုတ်ပစ်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ပြောင်စင်သွားအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ဂျော့ရဲ့ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ရတာဆိုတော့ စိတ်ထဲက မဆတီဘူး။ အော့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ အမှောင်ထုထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်မှဖြင့် ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။

“အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ကြားလမ်းတစ်လမ်းထဲမှာ မော်တော်ကားကို

ထိုးထားခဲ့တယ်။ မိုးက ရွာစပြုနေပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။ အသက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက် ရှူလိုက်တယ်။

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေတာကို သတိထားမိလာတယ်။ ငါးရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက် ဘေးမှာ တပ်ထားတဲ့ မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့် မျက်နှာ တစ်မျက်နှာလုံး ဖူးယောင်နေတယ်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်တယ်။

“အိမ်ရှင်မကြီး မမြင်အောင် ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီး အိပ်မောကျနေပြီ။ သူပါးစပ်က ဘာတွေ ယောင်ပြောနေတယ် မသိဘူး။ အသံတွေ ကြားနေရပေမယ့် မသိကွဲဘူး။

“ကျွန်တော်က အိမ်အပြန် နောက်ကျတတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး။ အခုလို နောက်ကျပြီး ပြန်လာတော့ သံသယဝင်မှာ စိုးတယ်။ ကျွန်တော် လှေကားပေါ်က သောကမျော တက်ခဲ့တယ်။

“အခန်းထဲမှာ ဟယ်လင် မရှိဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ရာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ အခန်းထဲမှာ မီးရောင်မြင်တော့ စာဝါငှက်ကလေးက တေးဆိုတယ်။

“ကြောင်ကလည်း ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်အထိ ဆင်းလာပြီး ငှက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခဏတော့ ထိုင်နေသေးတယ်။ နောက်တော့ လက်ချုံမင်းရဲ့ အခန်းကို သွားပြီး တံခါးကို အသာကလေး ခေါက်လိုက်တယ်။

“သူ ချက်ချင်းပဲ နိုးလာတယ်။ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေဟာ ‘အလွန်အအိပ်ဆတ်ကြတယ်။’ ‘ခင်ဗျား...’ သူ့ဆီက အသံထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ မတွေ့ဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“သူက ခေါင်းခါပြတယ်။” “သူ အပြင်သွားတယ်။ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီး အခုထက်ထိကို ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဘုရား... ဘုရား”

“သူက ကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြား ကြည့်တယ်။ ‘ဘုရား ဘုရား’ လို့ ကျွန်တော်က ကပ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ‘သူ့ကို မဖမ်းကြပါစေနဲ့ သူထွက်သွားတာ မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား’

“ကြာတော့ မကြာသေးပါဘူး” လို့ လက်ချ်မင်းက ထပ်ပြောတယ်။
“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲ” လို့ လှမ်းမေးတယ်။

“သူတို့က စစ်တယ်”

“ပုလိပ်လား”

ဂတ်စတာပိုတွေ၊ ပြီးတော့ ပြီးသွားပြီ။ ကဲ... ခင်ဗျား ပြန်အိပ်တော့

“ခင်ဗျား ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ ဂတ်စတာပိုတွေ သိသလား”

“သူတို့ သိနေရင် ကျွန်တော် ဒီကို ဘယ်ပြန်လာမလဲဗျာ၊ မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော် လစ်သွားပြီပေါ့”

“ခဏနေဦး”

“လက်ချ်မင်းက စိပ်ပုတီးနဲ့ ဘုရားသခင် ပုံတော်တချို့ လှမ်းမေးတယ်။

“ဒါတွေ ဆောင်သွားပါဗျာ၊ တစ်ခါတလေ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက် အောင် အကူအညီ ရတတ်ပါတယ်။ ဒါတွေက ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုပေးထားတဲ့ ဟာတွေဗျ”

“တကယ် ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“သူက ပြုံးတယ်။ အင်မတန် ချိုမြလှပတဲ့ အပြုံးပါ။ “တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်တင်တယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်း တွေဟာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင်က ကောင်းချီး မင်္ဂလာပြုပေးထားလို့ ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... သွားပေတော့ ချပ်ဝပ်ဇ်”

“ကျွန်တော် အခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်။ ဟယ်လင်ရဲ့ ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲက စာအုပ်တစ်အုပ် တွေ တယ်။ မာဆေးစာတိုက်တံဆိပ်နဲ့ ရောက်ထားတဲ့ စာတွေပါ။

“ကျွန်တော် ဘာမှတွေးတော မနေတော့ဘူး။ စာထုပ်ကို သူလွယ်အိတ် ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပါရီမှာတုန်းက ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံကို လည်း အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“ပြီးတော့ ကြွေရေခွက်နားမှာ ထိုင်ပြီး ရေဘုံဘိုင်ကို ဖွင့်ချလိုက်တယ်။ မီးနဲ့ အရှိန်ခံရတဲ့ လက်သညှိုးတွေက နာလိုက်တာ အလွန်ပဲ။

“အသက်တောင် ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်လောက်အောင်ပဲ ခပ်လှမ်း လှမ်းပဲ မိုးရေတွေ စိုရွှဲနေတဲ့ ခေါင်မိုးတွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာကိုမှ တွေးလို့ မရဘူး။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့ ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။ အင်မတန် လှပချောမောတဲ့ သရဲမတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတဲ့ ဟယ်လင်ဟာ ဘဲခါးဝမှာ ရပ်နေတယ်။

“ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ” လို့ သူက မေးတယ်။ သူ ဘာမှ သိသေး ဘာန် မတူဘူး။ “တစ်ခုခု ဖြစ်လာသလား၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

“မောင်တို့ မာဆေးက ထွက်မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အမြန်ဆုံး သွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဂျော့လား”

“ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြစ်သမျှကို အကုန် မပြောဘဲ နည်းနည်းလောက်သာ ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

“မောင့်ကို သူတို့ ဘာတွေ လုပ်လွှတ်လိုက်ကြသလဲ” လို့ သူက သိတ်လန့်တကြား မေးပြီး ကျွန်တော့် နားကပ်လာတယ်။

“သူတို့က မောင့်ကို ဖမ်းသွားကြတယ်။ မောင်ပြန်ပြီး ထွက်ပြေးလာ တယ်။ မောင့်ကို သူတို့ လိုက်မရှာဘဲ မနေဘူး၊ ရှာကြမှာ”

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“စပိန်ကို”

“ဘယ်လို သွားမလဲ”

“မော်တော်ကားနဲ့ ရောက်နိုင်သမျှ ခရီးကို သွားမယ်။ မင်းမြန်မြန် သုပ်နိုင်မလား”

“သူက မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်တယ်။ “မင်း နာနေပြန်ပြီလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်”

“မင်းမှာ ဆေးကော ရှိသေးရဲ့လား”

“သိပ် များများ စားစား မရှိတော့ဘူး”

“ထပ်ဝယ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟယ်လင်ကို ခဏလောက် အချိန်ပေးပါလို့ သူက ပြောတယ်”

“ကျွန်တော် စကြိုလမ်းမှာ ရပ်နေတယ်။ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်က ဘဲခါးတွေ မဟတဟ ပွင့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံး

တွေ့... မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းသာ ရှိတဲ့ မျက်နှာတွေပေါ့။

“လက်ချမ်းက လှေကားအတိုင်း နံကောင်တစ်ကောင် သွားသလို လေးဖက်တွားပြီး တက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲကို ကော့ညက်ပုလင်း ထိုးထည့်ပေးတယ်။

“ကျွန်တော်က နေရာမှာတင်ပဲ တစ်ကျိုက် မော့လိုက်တယ်။

“ရှိုသေးရင် နောက်ထပ် တစ်ပုလင်းလောက် ရောင်းနိုင်မလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ “ဒီမှာ... ရော့ဌေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေအများကြီး ရှိပါတယ်၊ ယူပါ”

“ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဂျော့ရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူ လာဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ စိတ်က ပြောင်းသွားလို့ ယူလာခဲ့ တယ်။ အိတ်ထဲမှာ ငွေအတော်များများ ပါလာတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ရယ်၊ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်တွေရယ် အားလုံးပါလာတယ်။

“ကျွန်တော် ဂျော့ရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့ ဆွဲချည် ပြီး သင်္ဘောဆိပ်မှာ ရေထဲပစ်ချခဲ့ပြီးပြီ အဲဒီနောက် ဂျော့ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဂရိဂိုးယပ်စ် ရဲ့ အခန်းကို သွားပြီး သူ့ကို နှိုးတယ်။

“ဂျော့ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံ ပြောင်းကပ်ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ ပထမတော့ သူက သိပ်ကြောက်ပြီး မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး လို့ အကြောက်အကန် ငြင်းနေတယ်။

“သူက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတု လုပ်နေတဲ့ လူပဲ။ အတုလုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ဘုရားသခင်ထက်တောင် စေ့စပ်သေချာပြီး စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပို အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သူတစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတော့လည်း လန့်ပေမပေါ့။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြတယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်မှာ ပန်းချီဆရာ လက်မှတ်ထိုးသလို လက်မှတ်ထိုးပေးနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီလက်မှတ်အတွက် တာဝန်ရှိမယ့်လူက ကျွန်တော်ပါ။ သူလုပ်ပေးတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး စသည်ဖြင့် ပြောပြလိုက်

တော့ သူ သဘောပေါက်လာတယ်။

“သူတို့က ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်ရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ” တဲ့။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လက်တွေနဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေတို့ ပြလိုက်တယ်။ အခု တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော့်ဝေးရာကို သွားရတော့မှာပါ။

“စစ်ဘေးဒုက္ခသည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့သာ ခရီးသွား ရရင် ဆယ်မိုင်တောင် ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အခုချက်ချင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်မှ ဖြစ်မှာ။

“ဒီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ တစ်ခု တည်းသော ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ၊ ရော့ပါ။

“ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ဓာတ်ပုံကို ကော်ပီထပ် ရိုက်ပြီး ဂက်စတာပိုရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ ပြောင်းကပ်ပေးပါ” လို့ တောင်း တောင်းပန်ပန် ပြောတယ်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂရိဂိုးယပ်စ်က လုပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

“လက်ချမ်းက ကော့ညက်တစ်ပုလင်း ထပ်ယူလာတယ်။ ကျွန်တော်က ငွေရှင်းပေးပြီး အခန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်ဟာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲ နားမှာ ရပ်နေတယ်။ သူ့စာအုပ် ထည့်ထားတဲ့ အံဆွဲကတော့ ပွင့်လို့ သူက အံဆွဲကို တအားကုန် ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။

“ဒီအလုပ်ကို ဂျော့လုပ်တာပဲလား” လို့ သူက မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဟယ်လင်က ဂျော့ကို ကျိန်ဆဲပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီကို ဒေါသတကြီး လျှောက်သွားတယ်။ ကြောင်ကလန်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်။ ဟယ်လင်က တရုတ် ကတ်မှန်တွေကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ဂျော့ကို ထပ်ပြီး ကျိန်ဆဲတယ်။

“ကျွန်တော်က သူ့လက်တွေကို ဆွဲပြီးခေါ်လာတယ်။

“မောင်တို့ သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လှေကားက ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ တံခါးပေါက်တွေက မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

“အသံတစ်သံ ကြားရတယ်။

“တော့ ချပ်ဝပ်ဖ်၊ ကျောပိုးအိတ် ယူမသွားနဲ့”

“ပုလိပ်က ကျောပိုးအိတ်ဆိုရင် မျက်စိရှင်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ

သားရေတု လက်ဆွဲသေတ္တာ တစ်လုံးရှိတယ်။ ဝယ်သွားမလား၊ ဈေးပေါပေါနဲ့ ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ဆွဲသေတ္တာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ လိုနေတာ ကံပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းနေပါမယ်”

“ဟယ်လင်က ရှေ့ကသွားတယ်။ တံခါးဝတစ်ခုအောက်မှာ မိုးခိုနေတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်က ဟယ်လင်ကို မိုးရွာကြီးထဲ လျှောက်သွား မနေဖို့နဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့ လှမ်းပြောနေသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။

“ခရီးတစ်ဝက်လောက်တော့ ဒီကားက ပို့ပေးနိုင်မှာပါ။ ကဲ... တက်”

“အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေတုန်းပဲ၊ မိုးစက်တွေဟာ လေကာမှန်ပေါ်မှာ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေကြတယ်။ တကယ်လို့ ကားဘေးခြေနင်းခုံပေါ်မှာ သွေးစက်တွေ ရှိနေရင်လည်း မိုးရေကတော့ ဆေးပေးနေတဲ့အတွက် ပြောင်စင် သွားရောပေါ့” လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

“ဂရီဂိုးယပ်စ်နေတဲ့ အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ ကျွန်တော် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်တယ်။

“ငါးရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှေ့ ဝင်ပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “အဲဒီနေရာက ခဏ ရပ်စောင့်နေနော်” လို့ ဟယ်လင်ကို ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်က ကားထဲက ထိုင်စောင့်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် ဖောက်သည် စောင့်နေ တဲ့ မိန်းမလို့ ထင်သွားမယ်။ မောင် မကြာပါဘူး၊ အခု ပြန်လာမှာပါ”

“ဂရီဂိုးယပ်စ်က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးနေပြီ၊ သူ့ကြောက်စိတ်ကို သူ့ရဲ့ အနုပညာမာန်မာနတွေက လွှမ်းမိုးသွားပြီ။

“ကျွန်တော် တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုက ယူနီဖောင်းဗျ” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ဓာတ်ပုံက အရပ်ဝတ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“သူ့အနေနဲ့ ဂျော့ရဲ့ ပုံကို ဖြတ်ဟယ် ညှပ်ဟယ် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဂျော့ရဲ့ ခေါင်းနဲ့ လည်ပင်းကို ဖြတ်ပြီး ယူနီဖောင်းကို ကျွန်တော် ပုံပေါ်ကပ်ရတယ်။

“ပြီးတော့မှ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတယ်။ ကျွန်တော်

ရောက်သွားချိန်မှာ အားလုံးပြီးစီးလို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

“တံဆိပ်တွေကလည်း တကယ့် အစစ်အတိုင်းပဲ၊ သူတို့က သိပ်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် တိတိကျကျ ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ပေါ်ချင် ပေါ်မှာ ပေါ့။ အဲသလို မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် အာမခံတယ်။ ရော့... ဟော့ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်အဟောင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အတိုင်းပဲ”

“ဂရီဂိုးရပ်စ်က လက်မှတ်နှစ်စောင်စလုံး ကျွန်တော်ကို ပြန်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ခွာယူထားတဲ့ ဂျော့ရဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ လှေကားက ပြန်ဆင်းအလာမှာ ဂျော့ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အစအနတွေကို လုံးချေပြီး မိုးရေတွေ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်။

“ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဓာတ်ဆီ အခြေအနေကို ကြည့်တယ်။ တိုင်ကီနဲ့ အပြည့်ပဲ၊ ဒီဓာတ်ဆီနဲ့သာဆိုရင် နယ်စပ်ကို ကောင်းကောင်း ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာတယ်။

“ကားထဲမှာ နယ်စပ် ကားဖြတ်ကူးခွင့် စာရွက်လည်း ပါတယ်။ စာရွက် ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ကြိမ်ဖြတ်ကူးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မြေပုံတစ်ချပ်၊ လက်အိတ်တစ်စုံနဲ့ ဥရောပ မော်တော်ကား ခရီးလမ်းပြ မြေပုံ တစ်ပုံကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ မိုးရေထဲမှာပဲ ကားကို မောင်းလာခဲ့တယ်။ မိုးလင်းစို့ နာရီနည်းနည်းလောက် လိုသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါပစ်နန်ဆီကို ဦးတည်ထားတယ်။ အလင်းရောင်ဝင်လာချိန် အထိတော့ လမ်းမကြီးအတိုင်းပဲ ကားကို မောင်းသွားမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

“ဟယ်လင် မောင်းပေးရဦးမလား” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မောင် လက်တွေက နာနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မင်း မောင်းနိုင်လို့လား၊ မင်းအိပ်မှ မအိပ်ရသေးဘဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာထူးလဲ၊ မောင်ကော အိပ်ရသေးလို့လား”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။ “မင်း ကော့ညက် သောက်မလား”

“မသောက်ချင်ဘူး၊ ကော်ဖီရတဲ့ နေရာအထိ ဟယ်လင် မောင်းပေးမယ် လေ”

“ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီထဲက ကော့ညက်ပုလင်းကို ထုတ်ပေးတယ်။ သူက ခေါင်းခါတယ်။

“နောက်ကျမှ သောက်မယ်” လို့ အလွန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“မောင် တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်လေ၊ ဟယ်လင်တို့ ကားကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ မောင်းသွားကြတာပေါ့”

“ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့ဆီက သီချင်းဆို သံကြားရတယ်။ ကားစက်သံနဲ့ သူ့ရဲ့ သီချင်းသံဟာ ကျွန်တော့်ကို ချောသိပ်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ရေးအိပ်သင့် တာ အမှန်ပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအိပ်ဘူး၊ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ တောပိုင်းဒေသ ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြတယ်။ ကားမီးတွေကိုလည်း အားကုန် ဖွင့်ထားတယ်။ မှောင်ချပြီး သွားလာရမယ်ဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလာခဲ့ကြတယ်။

“မောင် သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့သလား” ရုတ်တရက် မေးလိုက်တဲ့ ဟယ်လင် ရဲ့ မေးခွန်း။

“အင်း”

“မသတ်ရင် မဖြစ်တော့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကားကို ဆက်မောင်းလာတယ်။ ကျွန်တော် လမ်းမကြီး ကို ငေးမောလာတယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မော့ပါလာနေကြတယ်။

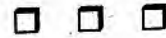
“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ပြန်နိုးလာချိန်မှာ မိုးတိတ်နေပြီ၊ မိုးလင်းလို့ မနက်ခင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ကားစက်သံက မြည်နေတုန်းပဲ၊ ဟယ်လင်က တော့ စတီယာဘီးကို ကိုင်လို့ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်မက်လို ဖြစ်နေတယ်။

“မောင် မင်းကို ပြောခဲ့သမျှတွေဟာ အမှန်တွေ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ဟယ်လင် သိတယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်

“အဲဒါ တခြားလူတစ်ယောက်ပါ” လို့ ပြောတော့ သူက “ဟယ်လင် သိပါတယ်”တဲ့။

“သူ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကြည့်ဘူး”

“နယ်စပ် မရောက်ခင် ဖြတ်ရမယ့် နောက်ဆုံးမြို့မှာ ဟယ်လင့်အတွက် စပိန် နိုင်ငံဝင်ခွင့် ဝီဇာရအောင် လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ လူအုပ်ကဖြင့် ကြောက်ခမန်းလိလိ ပဲ။ အခုလောက် ဆိုရင်တော့ ပုလိပ်တွေဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မော်တော်ကား ကို မျက်စိရှာနေလောက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီရောက်လာမှတော့ စွန့်စားကြည့်ရတော့မှာပဲ။ ချော့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာကတော့ စပိန်ဝီဇာရီနေပြီးသား။

“ကျွန်တော် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာခဲ့တယ်။ ကားမှာ ဘပ်ထားတဲ့ ဂျာမန်မော်တော်ကား လိုင်စင်ပလိပ်ပြားကို မြင်တော့ လူအုပ်ဟာ ဘေးကို ရှုသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကားသွားသာအောင် လမ်းဖယ်ပေးကြတာ ပဲ။

“တချို့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေက ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကုန် ကြတယ်။ အမုန်းလမ်းသွယ်ကြားက ဖြတ်ပြီး ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဝင်ပေါက်ရှေ့ကို ကျွန်တော်တို့ လာကြတယ်။

“ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြီး အလေးပြုတယ်။ ကျွန်တော်က ဂရုမထားတဲ့ ဟန်အမူအရာနဲ့ ပြန်အလေးပြုပြီး ရုံးထဲကို ဝင်ခဲ့ တယ်။ ပုလိပ်က တရိုတသေ လမ်းဖယ်ပေးတယ်။

“မင်းဟာ တလေးတစား အဆက်ဆံခံနေရတဲ့ လူသတ်သမားပါလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ထုတ်ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဟယ်လင်ရဲ့ဗီဇော ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေကိုတော့ သူမမြင်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် လက်တွေကို လက်အိတ်စွပ်ထားတာကိုး။”

“ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကားရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လူမရှိတော့ဘူး။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာတော့ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။”

“သူ့ကြည့်ရတာ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေတယ်။ ကားထိုင်ခုံထောင့်မှာ ပုကွေးပြီးထိုင်နေတာ။ ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ရတာကတော့ သူ့မျက်လုံး အစုံပဲ။”

“ဟယ်လင်တို့ ဒီကလေးကို ခေါ်သွားရအောင်”တဲ့၊ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့မှာ တရားဝင်စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှိတယ်။ နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် သက်တမ်းကုန်တော့မှာ။ တကယ်လို့ ပုလိပ်က ဖမ်းမိရင် ဂျာမနီကို ပြန်ပို့မှာ”

“ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီအောက် ကျောပြင်မှာ ချွေးတွေ သီးလာတယ်။ ဟယ်လင်ကတော့ တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။”

“ဟယ်လင်တို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုချွေပစ်ခဲ့ပြီ” လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်။ “အဲဒီတော့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ဖို့တော့ တာဝန်ယူသင့်တယ်”တဲ့။

“မင်းစာရွက်တွေ ငါ့ကို ပြစမ်း” လို့ ကျွန်တော်က ကောင်လေးကို ပြောတယ်။

“ကောင်လေးက ယာယီနေထိုင်ခွင့်လက်မှတ်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာရွက်ကို ယူပြီး ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အခုလို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ရတာ မလွယ်ဘူး။ အပြင်မှာ ရပ်ထားတဲ့ မော်တော်ကားက သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေမိတယ်။”

“ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပဲ လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်ကို ပြော

ပြတယ်။ ဗီဇောတစ်ခုယူဖို့ မေ့သွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပြန်လာတာ တို့ တာဝန်အရ ခေါ်သွားတဲ့ လူဖြစ်ပေမဲ့ နယ်စပ်ဘက် ရောက်သွားရင် ဗီဇောရှိဖို့ကတော့ လိုတာပဲလို့ သူ့ကို ရှင်းပြတယ်။ စာရွက်ကို မြင်တော့ သူတို့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ဗီဇောလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကားထဲ ပြန်ထိုင်တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရောက်နေတဲ့ လူစုလူဝေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စောစောကထက် ရန်လိုတဲ့ပုံ ပြနေကြပြီ။ ကျွန်တော်က ဟိုသူငယ်လေးကို အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ ခေါ်သွားတာပဲလို့ တွေးကြဟန် တူပါရဲ့။

“ကံဆက်ကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော် မြို့ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မော်တော်ကားကို တစ်နေရာရာမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကားကို စွန့်ပြီး ရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ခရီးဆက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။”

“အခုလို ရာသီမှာ ဟယ်လင်က လားတစ်ကောင်နဲ့ လာလမ်းအတိုင်း တောင်တန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အားသိပ်နည်းနေတယ်။”

“ကားမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရန်သူတွေရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်မြောက်အောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းရထားတဲ့ အကာအကွယ်တစ်ခု ဆုံးရှုံးခြင်းပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ထွက်ခွင့်လက်မှတ်မရှိကြဘူး။ ဒီကိစ္စက ခြေကျင်ခရီးမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ပေါ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ မော်တော်ကားကို ခပ်နိမ့်နိမ့် ရွေ့လျားနေတဲ့ တိမ်တွေရဲ့အောက်မှာ အလွန်မြင့်မား ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ တောင်ကုန်းလမ်းကြားအတိုင်း မောင်းလာနေကြတယ်။”

“ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် ရှေ့ဟောင်းတရုတ်ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ ရေတံခွန်တွေကြား၊ တိမ်တွေကြား၊ တောင်ထိပ်တွေကြား ခရီးသွားနေတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့ တူနေတယ်။”

“ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ထိုင်လာတဲ့ ကောင်လေးကတော့ မလှုပ်မယှက်ဘဲ၊ ဒီကလေးအဖို့ကတော့ သူ့ရဲ့ တိုတောင်း လှပတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လက်တွေ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရထားတာ အမှန်ပဲ။”

အဲဒီသင်ခန်းစာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ အရာရာတိုင်းနဲ့ လူတိုင်းကို မယုံကြည် ဖို့ပဲ။

“ဒီကလေးဟာ အဲဒီ သင်ခန်းစာကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ ဘူး။ အမျိုးသား ဆိုရယ်လစ် ယဉ်ကျေးမှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေက သူ့အဘိုးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက် တဲ့ အချိန်မှာ သုံးနှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။

သူ့အဖေကို ကြီးပေးသတ်ချိန်မှာ သူ့ခမျာ ခုနစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့အမေကို ဓာတ်ငွေ့နဲ့ သတ်လိုက်ချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်ရာ ဝှ ခေတ်ကြီးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ စံပြုကလေးတစ်ယောက်ပါ။

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီကလေးဟာ အကျဉ်းစခန်းက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ အသိဉာဏ်ရှိသမျှ အသုံး ချပြီး နယ်စပ်တွေကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ သူ့ကို မိသွားရင် အကျဉ်းစခန်းကို ပြန်ပို့တာခံရမယ်။ ပြီးရင် ကြီးပေးပြီး အသတ်ခံရမယ်။ အခုတော့ သူဟာ လစွဲဘွန်းမြို့ကို ရောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတယ်။ လစွဲဘွန်းမှာ သူ့ဦးလေး နာရီပြင် ဆရာတစ် ယောက်ရှိတယ်လို့ သူသိထားတယ်။

သူ့အမေက ဓာတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး အသတ်မခံရခင်တစ်ညမှာ ပြောပြသွား တာ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူ့အမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ် ရယ်၊ လွတ်မြောက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းမေတ္တာရယ် သူ့ကို ပေးသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

* * *

“အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်။ ပြင်သစ်နယ်စပ်ဘက်က အမှုထမ်း တွေကတော့ ထွက်ခွင့်မီဇာပြုပါလို့ မတောင်းကြဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြုပြီး ကားအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပုံစံတွေကို ဖြည့်ပေးတယ်။ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး အလေးပြုကြတယ်။

ဂိတ်ကို ပိတ်ထားတဲ့ သစ်သားတန်းကြီး အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်ခဲ့ကြပြီ။

“နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ စပိန်အကောက်ခွန်ဌာနမှ

အမှုထမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြ ချီးမွမ်းကြ လုပ်နေတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

“ဓာတ်ဆီ တစ်ဂါလန် ဘယ်နှိုင်းရသလဲဆိုတာ မေးခွန်းကိုလည်း မေး ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို ကားနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင်းပြသင့်တာ ကလေးတွေ ရှင်းပြတယ်။ သူတို့က သူတို့ နိုင်ငံလုပ် ‘ဟစ္စပါနီ-ဆူအီဇာ’ မော်တော်ကားနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြီး ငြင်းကြခုကြတယ်။

“ကျွန်တော်က ဓာတ်ဆီ ဘယ်မှာ ထည့်ရမလဲလို့ မေးတယ်။ သူတို့မှာ စပိန်နိုင်ငံရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအတွက် အထူးသီးသန့် ဓာတ်ဆီဆိုင် ရှိပါတယ်တဲ့။

“ကျွန်တော့်မှာ စပိန်ငွေပို့ဆီတာ မပါဘူးလို့ ပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပါလာတဲ့ ပြင်သစ်ဖရန့်ငွေနဲ့ ချက်ချင်းလဲပေးကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တရင်းတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်။

“ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံကို သက်သောင့်သက်သာ မှီပြီး လိုက်လာတယ်။ တောင်စွန်း တောင်စောင်းတွေနဲ့ တိမ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဈေးမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဥရောပတိုက်ဘက် က နိုင်ငံတွေနဲ့ မတူတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပါ။

“ကျွန်တော်တို့မှာ အခုထက်ထိတော့ မှုန်မြို့သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ် နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်လာပြီဆိုတော့ အရင်အခြေအနေထက် ပိုပြီး စိတ်ချလာရတယ်။ လမ်းတွေ၊ မြည်းတွေ၊ လူတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ကျောက်ခဲ ထူထပ်တဲ့ တောပိုင်းဒေသတွေကို ကျွန်တော် မြင်လာရတယ်။

“အာဖရိကတိုက်ထဲ ရောက်နေသလိုပဲ၊ တကယ် အနောက်တိုင်းပဲလို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင်ငိုနေတာကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။

“အခုဆိုရင် မောင် သိပ်ရောက်ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ပြီလေ” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်။

“သူဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် မသိဘူး။ မင်းဘာပြုလို့ ငိုနေရ တာလဲကွာ” “မောင်တို့မှာ အခု အချိန်အထိ လုံခြုံကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စပိန်နိုင်ငံမှာလည်း ဂက်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ၊ ဒီကလည်း အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ကြရဦးမှာ”

“ကျွန်တော်တို့ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှာ ညအိပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ တားကို တစ်နေရာရာမှာ ထားခဲ့ပြီး မီးရထားနဲ့ ခရီးဆက်ချင်ရင်ပြီ”

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။ စပိန်က မလုံခြုံသေးဘူး။ ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ မော်တော်ကားဟာ အဆောင်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ”

“ကားကို လိုအပ်လွန်းတဲ့အတွက် ကားပိုင်ရှင်ကျော့ကိုတောင် ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်။ အမှန်တော့ ကျော့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေမယ့် လူတစ်ယောက်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ ဘူး။ ကျွန်တော် မိန်းမလျာကောင်ကို သတိရတယ်။ ဒီကောင်က အခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။

“သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိဖို့အတွက် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ။ နိုင်ငံအားလုံးကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းဖို့ အကြောင်းကြားချင် ကြားထားမှာ။ ဒီအမှုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်မှုပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မြို့မှာ သက်သေအထောက်အထား အခိုင် အလုံပြမှု ဖြစ်မှာ။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်နေ့ညမှာ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ နယ်စပ်ကို ရောက် သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်နေပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းမှာ ဝင်ခွင့်မရအောင် လုပ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

“နယ်စပ်ရောက်တော့ ဟယ်လင်ကို ကားထဲမှာ ထားခဲ့တယ်။ ကားစက် ကို မသတ်နဲ့လို့လည်း မှာခဲ့တယ်။ အကယ်၍ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရင် သူက ကျွန်တော်ရှိရာဘက်ကို ကားမောင်းလာခဲ့။ ကျွန်တော်က ကားပေါ်ကို ခုန်တက် မယ်။ ကားကို ပေါ်တူဂီဘက် အရောက် ဇွတ်အတင်း မောင်းသွားမယ်လို့ စီစဉ် ထားတယ်။

“အဲသလို လုပ်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်စရာ အကြောင်း သိပ်မရှိဘူး။ နယ်စပ်စခန်းက ခပ်သေးသေးရယ်။ အစောင့်တွေ ကလည်း မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သေနတ်နဲ့ ချိန်ဖို့ပစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။

“သူတို့ မပစ်ခင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံထဲ ရောက်သွားမှ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ဖို့က တစ်ကိစ္စပဲ။ အဲဒါက နောက်မှ ကြည့်ရှုရင်လို့ ရတယ်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့်တွေဟာ

အမှောင်ထုထဲမှာ ရပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အလေးပြုတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ပေါ်တူဂီ စခန်းရောက်တဲ့အထိ ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့တယ်။ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ဘူး။ အလွယ်တကူ ဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီက ထွက်တော့ အစောင့်တစ်ယောက် နောက်က နေပြီး အပြေးအလွှားလိုက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်ဟစ်ပြီး ကားကို ရပ်ဖို့ အော်လာတယ်။ ကျွန်တော် ရပ်သင့် မရပ်သင့် ချိန်ဆနေတယ်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကားကို မရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားရင် နောက် တစ်မြို့ကျ ရပ်ခိုင်းမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကျွန်တော့် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး။

“အစောင့် ကားနားရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကားဝင်ခွင့် လက်မှတ်လေ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “စားပွဲပေါ်မှာ ခင်ဗျားကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီစာရွက်က ပြန်လာတဲ့အခါ လိုလိမ့်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကားနောက်ထဲက ကောင်လေးရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို ကျွန်တော် ကြား လိုက်ရတယ်။ “ဟေ့ မင်း ပေါ်တူဂီနိုင်ငံထဲ ရောက်ပြီ” လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက သူ့ပါးစပ်ပေါ် အုပ်ထားတဲ့လက်တွေတို့ ဖယ်ပြီး ထိုင်ခုံကို မှီထိုင်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။

“ရွာတွေ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရတယ်။ ခွေးဟောင်သံ တွေ ကြားရတယ်။ မနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ ပန်းပဲဆရာရဲ့ ပန်းပဲ ဖိုက မီးရောင်ဟာ ထိန်လင်းနေတာပဲ။ ပန်းပဲဆရာက အဖြူရောင် မြင်း တစ်ကောင် သံခွာရိုက်ပေးနေတယ်။

“စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားမှုကို ကျွန်တော် မျှော်လင့် တောင့်တနေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရောက်မလာဘူး။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဟယ်လင်ဟာ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပျော်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပျော်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်။

“လစွဲဘွန်းကို ရောက်တော့ ကျွန်တော် မာဆေးမြို့ အမေရိကန်ကောင် စစ်ဝန်ရုံးကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျော့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ အပိုင်းအထိ ကြုံခဲ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတဲ့လူက ကျွန်တော် လုံခြုံမှု ရှိသွားတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ သူ့ဆီကရလာတဲ့ ကတိကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လျှောက်ထားတဲ့ အမေရိကန် ပြည်ဝင်ခွင့် ဝိဇာ ရရင် လစွဲဘွန်းမြို့က အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ချက်ချင်းပို့ပေးမယ် ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။

“ကျွန်တော်တို့လို အကာအကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ မော်တော်ကားကို စွန့်ပစ်ရ တော့မယ်။ ဘယ်လို စွန့်မလဲ စဉ်းစားကြတယ်။

“ရောင်းလိုက်ပါလား” လို့ ဟယ်လင်က အကြံပေးတယ်။

“တစ်နေရာရာကနေပြီး ပင်လယ်ထဲ တွန်းချလိုက်ရင် မကောင်းဘူး လား”

“အဲဒါလိုလုပ်လည်း အခြေအနေက ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူကပြောတယ်။ “မောင့်မှာ ငွေရှိဖို့ လိုနေတာပဲ၊ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ”

“ဟယ်လင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ရောင်းတော့လည်း အလွယ်သား၊ ဝယ်သူ ချက်ချင်း ပေါ်လာတယ်။ ဝယ်တဲ့ လူက အခွန်အခလည်း သူပေးမယ်။ ကားကိုလည်း ဆေးအနက် ပြောင်းသုတ်မယ်လို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ သူက ဝယ်ရောင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်က ကားကို ပိုင်ရှင် ဂျော့နာမည်နဲ့ ပဲ ရောင်းတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာလို့ ကားကိုပြန်တွေ့တော့ ပေါ်တူရီ လိုင်စင်ပလိပ်ပြားနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။

“ဒါမျိုးတွေက လစွဲဘွန်းမြို့မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေမို့ မဆန်းတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ်ရောင်းလိုက်တဲ့ ကားပြန်ပြီး မှတ်မိ တာတောင် အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်။ အမှန်တော့ ကားရဲ့ ဘယ်ဘက် လေကောပေါ်က ထိထားတဲ့ အချိန်ကလေးကို မှတ်မိနေလို့သာ ကိုယ်ကားလို့ ပြောနိုင်တာ။ ကားလည်း ရောင်းပြီးရော ကျွန်တော် အသုံးပြုလာခဲ့တဲ့ ဂျော့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

“ချုပ်ဝင်ဇ်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ “ပြောစရာ သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို မှန်မှန် သွားတယ်။ မော်တော်ကား ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အချိန်တော် တော်ကြာလေး တည်းနေလို့ ရလိုက်သေးတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟယ်လင်ကို ရသလောက် အချိန်ကလေး အတွင်း

မှာ ပျော်နိုင်သမျှ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဟယ်လင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေးကို အလုံ အလောက် ဝယ်ထားနိုင်ပြီ။

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို လောင်းကစားပွဲတွေနဲ့ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲရှိတဲ့ ကက်ဆီနို ခန်းမဆောင် ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ကက်ဆီနို ခန်းမသွားဖို့အတွက် ကျွန်တော်က ဂျက်ကက်အင်္ကျီတစ်ထည် အပြင်ဆိုင်က ငှားရတယ်။ ဟယ်လင် မှာတော့ ပါရီမှာနေကြစဉ်က ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံ ရှိနေလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်။

ချုပ်ဝင်ဇ်က သူ့စကားကို ဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်သည်။ “ခင်ဗျား ကက်ဆီနို ခန်းမကို သွားခဲ့ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“အင်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ကံမကောင်းလို့ ရောက်သွားတာလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ၊ အမှားတစ်ခု လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟယ်လင် ပျော်စေချင်လို့ပါ။ သူ့ကို ကစားစေချင် တယ်လေ” ဟု ချုပ်ဝင်ဇ်က ပြောသည်။ “ကစားတော့လည်း သူနိုင်တယ်။ ကံတော်တော်ကောင်းတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်နေသလိုပါပဲ။ ဟို ရဲတိုက်ကလေးထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ပြန်ရောက်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဆိုတဲ့ ခံစားမှုလည်း ကိန်းအောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

“သူ ငိုယိုနေတဲ့ ညတွေမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမှု မရခဲ့ဘူး ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့ ယုယမှုနဲ့ ကြင်နာမှုတွေ ပြုလာတဲ့ ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းမြေ့ သာယာခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ညမှာတော့ သူက ပြောတယ်။ “အချစ်ရယ်၊ မောင့်ရဲ့ အလား အလာကောင်းတဲ့ မြေကို ဟယ်လင်တို့ အတူတူတဲ့ပြီး မြင်ရမယ် မထင်ဘူး” တဲ့။

“နေခင်းပိုင်းကပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါကို သတိရလိုက်တော့ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထား နိုင်စွမ်း မရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်။

“ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော် တစ်ချက်တည်း ညည်းလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်အသံဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတဲ့ အသံဆိုတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။ “မောင်တို့နှစ်ယောက်မှ ဘာကြောင့် အခုလို လာဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“ဟယ်လင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ငြိမ်နေတယ်။ တစ်အောင် လောက်ကြာတော့ ခေါင်းကို ယမ်းပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြပြီပဲ။ ဒါဆို လုံလောက်ပါတယ် မောင်ရယ်”

* * *

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတယ်။ တစ်ရက်မှ ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ရောက် သွားတယ်။ ရုံးက ဝီဇာနှစ်စောင် ရောက်နေပြီလို့ ဆီးပြောတယ်။ ကျွန်တော် ပထမတော့ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောက်နေတယ်။ နောက်တော့ ရယ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်နေပုံက သွေးလေချောက်ချားလွန်းလို့ ရယ်နေတဲ့ ပုံမျိုးပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ရယ်နိုင်တဲ့ အင်အား ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ရယ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အရယ်ကို မရပ် ထားလို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် ရပ်ထားရတဲ့အချိန်တွေရှိသေးတယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်စဉ်မှာ ထူးခြားတဲ့အပိုင်းက တခြား မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးရက်တွေမှာ အချိန်အတော်များများ ရယ်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ် ပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဖိက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကနေပြီး တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခန်းကို ရွှေ့ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တိမ်သလ္လာပုံးကွယ်နေတဲ့ လူလိုပဲ။ အမေရိကကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ မူလက ချထားခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ် နေဆဲပဲ။

“လစွတ္တန်းဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောမထွက်တာ အချိန်တော်တော် ကြာ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သင်္ဘောတစ်စီးထွက်မယ်လို့ ကြေညာတယ်။

“ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ဒီးဂက်စ်ရဲ့ လက်ရာ နောက် ဆုံး ပန်းချီကားကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး သင်္ဘော လက်မှတ်ဝယ်တယ်။ ကျွန်တော် လေ...။ ပျော်လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီလို့လည်း တွေးမိတယ်။

“သင်္ဘောထွက်မယ့်ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တမြန်မနေ့က သင်္ဘောကုမ္ပဏီရုံးကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ထပ် သွားတယ်။ သင်္ဘော ဒီနေ့ထွက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ လက်မှတ်ပေါ်မှာ ထွက်မယ့် နေ့စွဲ လည်း ပြင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် တိုက်ခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဟယ်လင်က သေနေပြီ။ အခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ မှန်တွေအားလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲနေတယ်။

“ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံဟာလည်း အပိုင်းအစတွေ ဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေတယ်။ သူက အဲဒီအဝတ်စ အစုတ်အပြဲတွေ ဘေး မှာ လဲကျနေတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ကျွန်တော်က ပထမ တိုက်ခန်းဖောက်ဝင်တဲ့ သူ့ခိုးတစ်ယောက်က သတ်သွားလို့ သေတာလို့ ထင်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဂက်စတာပို ထောက် လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် သတ်သွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပိုက သူ့နောက်လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် နောက် ကို လိုက်နေတာ။

“သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ မှန်တွေနဲ့ ညဝတ်စုံ ကလွဲပြီး တခြားဘာပစ္စည်းမှ ပျက်စီးတာ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုပေးထားတဲ့ အဆိပ်ဆေးပြားကို သတိရလာတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်တောင်းတုန်းက သူက ပျောက်သွားပြီလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီတော့ တခြားဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“ကျွန်တော် သူ့အလောင်းနားမှာ ရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိ တယ်။ ပြီးတော့ စားရေးခဲ့လို ရေးခဲ့ငြား လိုက်ရှာတယ်။ တစ်စောင်မှ မတွေ့ ဘူး။ စာလေးတစ်လုံးတောင်မှ မထားခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား နားလည်မလားတော့ မသိဘူး”

“နားလည်တယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြောသည်။
“တကယ် နားလည်သလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာတွေများ ရေးခဲ့စေချင်တာလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ”

သူသည် စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေသည်။ နှုတ်ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဟယ်လင်က သူ့အတွက် ထားခဲ့ စေချင်သည့် နောက်ဆုံးစကားများကို စဉ်းစားတွေးတော နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့” ဟု ကျွန်တော်က စကားစသည်။ “တကယ်လို့ သူမသေခင် စာရေးရင် သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် ပြောချင်တာတွေက အဆမတန် များနေမှာပဲ။ အခုလို စာမရေး ဘဲ နေလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူပြောချင်တဲ့ စကားကို ပိုပြီး ထိရောက်အောင် ပြောသွားတာပဲ”

သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်ကာ ကျွန်တော့်စကားကို စဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ ထို့နောက် “ခရီးသွား ဗျူရီတွေ ရှေ့မှာ ကပ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကို ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“သင်္ဘောထွက်မယ့် အစီအစဉ်ကို နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်... တဲ့။ အဲဒါကိုသာ သူ့သိရင် တစ်ရက်လောက်တော့ နေချင်နေဦးမှာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ဘူး”

“သူက အမေရိကကို သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အခုလို သက်သေတာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။ “သူ ဝေဒနာကို နောက်ထပ်ပြီး မခံစားနိုင်တဲ့အတွက် အခုလို လုပ်သွားတာပါ” ဟု ပြောသည်။

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ “ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ အားလုံး အဆင်ပြေခါမှ အခုလိုကပ်ပြီး ဘာကြောင့် လုပ်ရ သလဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ရောဂါကြီးကြောင့် အမေရိကကို ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လို့များလား”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီပြဿနာကို သေလုမြောပါး ရောဂါ ဝေဒနာ ဒဏ်ခံနေရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြရင် မကောင်းပေဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “အဲဒါဟာ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာမှတော့ ပြန် မပြောပါ။

“သူ့အနေနဲ့ သူတတ်နိုင်သမျှတော့ အစွမ်းကုန် လိုက်လျောသွားတာပဲ မဟုတ်လား” လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အကျိုးရှိရေးတစ်ခုတည်းအတွက် လုပ်သွားတာပဲ။ ခင်ဗျားမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်းသိရော သူ့ ရောဂါဝေဒနာကို လက် မြှောက်အနှုံးပေးလိုက်တာပဲ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က အမေရိကသွားဖို့ အရေးကို အခုလောက်ထိ အလေးအနက်ထားပြီး မလုပ်ဘူးဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒီမယ် မစွတာချုပ်ဝပ်စ်၊ အဲသလို ခင်ဗျားက အလေးအနက်ထားပြီး မလုပ်ဘဲ နေတော့ကော သူ့ရောဂါက သက်သာမတဲ့လား”

ချုပ်ဝပ်စ်သည် ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေပြန်သည်။ “အခုဆိုရင် သူမရှိ တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့သလား၊ ပျော်အောင်ကော လုပ်ပေးခဲ့ရဲ့လား။ သူကကော ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရဲ့လား။

“သူလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အသုံးပြုနိုင်မယ့် ချိုင်းထောက်တစ်ခု သာသာ လောက်ပဲ သဘောထားခဲ့သလား။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စဉ်းစားတယ်။ အဖြေ မရဘူး။”

“အဖြေတစ်ခုလောက်မှ မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မရဘူး” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗျာ”

“အဖြေကတော့ မရှိပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ရှိမယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားပေးတဲ့အဖြေကလွဲလို့ တခြားအဖြေရနိုင်မယ် ထင် ဘူး”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဖြစ်တစ်ခုလုံး ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ” ဟု သူကပြော သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ဘယ်လိုဘဝမျိုးလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝလား။ အသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝမျိုးလား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကြိုက်မယ် မကြိုက်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။” ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝဟာ ချစ်မေတ္တာကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝပဲ။ သနားကြင်နာမှု အားကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝပဲ။ ဒါလောက်ဆို မလုံလောက်သေးဘူးလား။”

“တကယ်ပဲလားဗျာ၊ အခုကျတော့ကော အဲဒီဘဝမျိုးဟုတ်သေးရဲ့လား”
“ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး အဲဒီဘဝပဲ ဖြစ်နေမှာပါ”
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်နေသော သံသယစိတ်ကြောင့် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုဝင်လာသည်။ ဒီလူ ဘာကို ရချင်နေတာပါလိမ့်။ သူ၏ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သူ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်နှင့် အတူ ကျွန်တော့်အား အမွေပေးချင်နေသလား၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့များ စီစဉ်နေလေသလား။

“ဒီဘဝကို ဘာကြောင့် သေချင်နေတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေဦးမှာဆိုတော့ ဒီစိတ်နဲ့ ဒီဘဝကို ရှင်သန်အောင် ဆက်ပြီး တည်ဆောက်သွားပါ မစ္စတာချုပ်ဝပ်ဇ်”

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတ်မသေပါဘူး” ဟု ချုပ်ဝပ်ဇ်က တည်ငြိမ်အေးအေးသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုနိုင်မယ့် ဟိုဂက်စတာတို့ အရာရှိ မိန်းမလျာကောင် မသေသေးဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မသတ်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အားထုတ်ရလိမ့်မယ်။ တစ်စစီ ဖြစ်သွားအောင် ဝါးပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ လျော့နည်းသွားအောင် လုပ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ယဉ်ပါးသွားအောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအဖြစ်တွေ ရှင်သန်နေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့အတူတူ နေသွားနိုင်ဖို့ အားထုတ်ရလိမ့်မယ်။”

“ဒီရက်လောက်ကစပြီး နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျရင်တော့ အခုခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းကို အခုလို စီကာပတ်ကုံးနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။”

“အဲဒါမှလည်း ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ ဒီအချက်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို စိတ်ရှည် လက်ရှည်နားထောင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ”

ရက်တရက် သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်သွားသည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ချပေးသည်။

“ဒီထဲမှာ ဟယ်လင်ရဲ့စာအုပ်လည်း ပါတယ်။ လက်မှတ်တွေကတော့ ခင်ဗျားကို ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အမေရိကန် ပြည်ဝင်ခွင့် ဝီဇာတွေလည်း ရှိနေပြီ။ နှစ်ယောက်စာ အကုန်ပြည့်စုံနေပြီ”

သူ၏ ညှိုးငယ်နေသောမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် ထင်ဟပ်လာသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးနိုင်အောင် အားထုတ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒါတွေကို တကယ်ပဲ မလိုတော့ဘူးလား”

“ဒီဟာ နှစ်ခုအစား ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အလဲအလှယ် သဘောနဲ့ ထားခဲ့ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် သုံးရဦးမယ်။ နယ်စပ်ဖြတ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် ပါ”

ကျွန်တော် သူ့အား နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ပြင်သစ်ဖော်ရိန် လီဂျင့်တပ်ဟာ နိုင်ငံခြားသား ပေါင်းစုံနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ တပ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ။ အဲဒီတပ်ကို ဝင်ရင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မလိုဘူး။ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကိုလည်း လက်ခံတာပဲ။ ဟိုမိန်းမလျာကောင်ကို လူရိုင်းလူယုတ်တွေ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့လူဟာ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်တာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘဝကို ဘာကြောင့် အဲသလို အဆုံးသတ်ရမှာလဲ။ အဲဒီ လူရိုင်း လူယုတ်တွေကို တိုက်ရင်း ဘဝကို အသုံးချရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ထုတ်၍ သူ့အား ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာချုပ်ဝပ်ဇ်” ဟုလည်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ငွေလည်း အတော်များများ ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ပြီး သုံးစရာ မလိုတော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ ချုပ်ဝပ်ဇ်က

သူ့လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။ “ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခဲလောက်တော့ ကူညီပါ။ နောက်နာရီဝက်လောက် အတွင်းမှာ သူတို့ ဟယ်လင့်အလောင်းကို လာယူကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ချပ်ဝပ်စ်က စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆူညံ လှုပ်ရှားနေသော နံနက်ခင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အပြင်ဘက် တာဝက်စ် ရေပြင်ပေါ်ရပ်ထားသည့် အဖြူရောင်သင်္ဘောလည်း တပြိုင်တပြိုင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် ချပ်ဝပ်စ်၏ ဘေး၌ ကပ်၍ ရပ်နေသည်။ မှန်ဘောင်များမှာ အခုအချိန်ထိ တိုးလို့ တွဲလောင်း ကျလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ မှန်ကွဲများကိုမူ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

“မနေ့ညက ကျွန်တော် သူနဲ့ အတူတူနေသင့်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား သူနဲ့ တူတူနေခဲ့တာပါပဲ မစ္စတာချပ်ဝပ်စ်ရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် လူသေတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် အလှမ်းကွာနေသည့်နယ် ရှိသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှ အရာရာတိုင်းသည် သူနှင့်မသက်ဆိုင် မပတ်သက်သည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ချပ်ဝပ်စ်နှင့်ရော ကျွန်တော်နှင့်ပါ ဆက်စပ်ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အနေအထား ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ခေါင်းထဲ၌ ရှိနေသူသည် လူမဟုတ်၊ ရုပ်တုတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ အသက်ရှင်နေစဉ်က သူဘယ်လို လှုပ်ရှားပြုမူခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ သိနိုင် မြင်နိုင်သူမှာ ချပ်ဝပ်စ် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။

“မနေ့ကမှ ရောက်လာတဲ့ စာတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က ပြောသည်။ သူသည် အံ့ဆွဲတစ်ခုအတွင်းမှ စာများကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ယူသွားပါတော့” ကျွန်တော်က စာများကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ခေါင်းထဲသို့ သွားထည့်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပို၍ ကောင်းသော နည်းတစ်နည်းကို တွေးမိသည်။

ချပ်ဝပ်စ်သည် ဤစာများကို သူမိန်းမနှင့် ပါသွားစေချင်သည့် လက္ခဏာ မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤစာများကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်ပုံ မရ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ သူမိန်းမ ပိုင်ဆိုင်သော စာများ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ယူသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်က စာများကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဤစာအားလုံးသည် ပိုင်ရှင် ကင်းမဲ့သွားသည့်အတွက် အမိပ္ပာယ် မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဒါတွေဟာ အလကားဟာတွေပါ” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော်လည်း သိနေပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြောင်း ပြချင်လွန်းလို့ ဒီစာတွေကို အလကားဟာတွေပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ရယ်စရာတော့...”

“မဟုတ်သေးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ဟန်လိုက်သည်။ “သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရှိပါစေတော့၊ ဘာမှ ထပ်ပြီး ပြောဆိုမနေနဲ့တော့။ သူ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်။ သူ့နေနိုင်သမျှ အချိန်အထိ ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲမမြတ်ဘဲ နေသွားတယ်။ ဒါဆို လုံလောက်နေပါပြီ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ အမူအရာသည် အားအင် ကုန်ခန်းသွားသူတစ်ဦးလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

အခန်းထဲတွင် အလွန်ပူသည်။ လူသေ၊ ဖူးရှုသောအနံ့၊ ယင်ကောင်များ၊ တောက်လောင်နေဆဲ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် အပြင်ဘက်မှ နေပူရှိန်။

“ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကူညီတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က ပြောသည်။ “တစ်မိန်းမနှင့်မှာဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာမလွယ်ဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့ ပုလိပ် လာကြည့်တယ်။ သူ့အလောင်းကို ယူသွားကြတယ်။ မနေ့ညကမှ ပြန်ယူလာကြတာ၊ အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြတာ ဘာကြောင့် သေတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြတာပေါ့လေ...”

ချပ်ဝပ်စ်က စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ “သူ့ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတချို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ အလောင်း

ထုတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကို မဖြည့်ပါနဲ့တဲ့...”

အလောင်းသယ်မည့်သူများ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းဖုံး၍ အသေပိတ်လိုက်သည်။ ချပ်ဝပ်ရံသည် သတိလစ်ပြီး လဲကျတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

သုဿာန်နှင့် ချပ်ဝပ်ရံတို့ တိုက်ခန်းသည် မဝေးလှပါ။ နံနက်ခင်းသည် ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိပါသည်။ လေကလည်း အေးအေးသာသာကလေး တိုက်ခတ်လျက်ရှိပါသည်။ ချပ်ဝပ်ရံသည် သုဿာန်ထံ၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ ပုံပန်းသည် အပြောကျယ်လှသော မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်၌ အပယ်ခံ အထီးကျန်သမားတစ်ဦးနှင့် တူနေပါသည်။

“ခင်ဗျား အခန်းကို ပြန်ချင်သလား” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးသည်။

“မပြန်ချင်ဘူး”

သူသည် သူ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကို တစ်ခါတည်း သယ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ကျကျနန ပြုပြင်ပေးနိုင်တဲ့ လူ မရှိတူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရှိတယ် ဂရီဂိုးယပ်စ်ပေါ့။ သူ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက ဒီကို ရောက်လာတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဂရီဂိုးယပ်စ်ဆီသို့ အတူတူသွားကြသည်။ ချပ်ဝပ်ရံ ယူသွားမည့် ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သူ့အား အပ်သည်။ ဂရီဂိုးယပ်စ်က လျင်မြန်စွာပင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ထုတ်ရသည်မှာ သိပ်ပြီး အသေးစိတ်စရာ မလိုသဖြင့် အချိန် မကြာလိုက်ပါ။

ချပ်ဝပ်ရံ၏ လက်ထဲတွင် ဖော်ရိန်လီဂျင့် တပ်ဝင်ခွင့် ရရှိရေးအတွက် တပ်သား စုဆောင်းရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးလိုက်သော ကတ်ပြားတစ်ခု ရထားပြီ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြာကြာသုံးရန် လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်။ နယ်စပ် ဖြတ်ကူးရန်အတွက်သာ အသုံးပြုတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဖော်ရိန်လီဂျင့် တပ်စခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရန်သာ ရှိ၏။ လီဂျင့်တပ်သည် တပ်သားတစ်ယောက်၏ အတိတ်ကို စိတ်ထဲ စားခြင်း မရှိကြပါ။

“ခင်ဗျား လစွဲဘွန်းကို ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကောင်လေးကော ဘာဖြစ်သွားသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူဦးလေးက သူ့ကို မုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးကတော့ ပျော်နေရှာတယ်။ သူကတော့ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆဲတွေ မုန်းတာထက် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းကို ခံရတာက အများကြီး ကောင်းတယ်လို့ တွေးရှာတယ်”

“ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော့် နာမည်နှင့် ဖြစ်သွားသည့် ချပ်ဝပ်ရံအား စိတ်ဝင်စား ကြည့်နေမိသည်။ “ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

သူ့အား ချပ်ဝပ်ရံဟုမခေါ်မီရန် အထူးသတိထားရပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား စကားထပ်ပြောရန် အားထုတ်ကြည့်ပါသည်။ နောက်ထပ် ပြောစရာ စကားရှာမရတော့ပါ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ထပ် တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ချင်အောင် ကျွန်တော့် စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့မိတယ်”

လမ်းမအတိုင်း လျှောက်သွားနေသည့် သူ့အား ကျွန်တော် ရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲထားပါသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်ထံတွင် ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ ပတ်စ်ပို့အရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက ပတ်စ်ပို့အရွယ်ဓာတ်ပုံများ လက်ထဲတွင် အဆင်သင့် ရှိထားဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂရီဂိုးယပ်စ်သည် ချက်ချင်းပင် သူ့လုပ်ငန်းကို စသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနားမှ မခွာပါ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှစ်စောင် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံခဲ့ပါ။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် နှစ်ခုစလုံး ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရုသ်သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ကာ ဝင်းခြံအတွင်း၌ ရှိနေကြသည့် တံငါသည်များ၏ သားသမီးများကို ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ ရှင် ရှူးလာပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တံခါးဝအရောက်တွင် သူက ဆီး၍ မေးသည်။ ကျွန်တော်

က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ထွက်ကြမည်။ နာမည်တွေ ပြောင်းကြရမည်။ နာမည်တွေက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကြ။ အမေရိကရောက်လျှင် ထပ်မံ၍ လက်ထပ်ကြရဦးမည်။

လူသတ်မှုအတွက် အလိုရှိနေသော လူတစ်ယောက် နာမည်ကို ကျွန်တော် ယူရမှာပါလားဟူသော အတွေးသည် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မလာပါ။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောထွက်သည်။ အမေရိကသို့ အခက်အခဲ မရှိဘဲ ချောချောမောမော ရောက်သွားကြသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ချိန်က ချစ်သူနှစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်များသည် ကျွန်တော်တို့အား ကံမတက်စေခဲ့ပါ။ အမေရိကသို့ ရောက် ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ရုသ်က ကျွန်တော့်အား ကွာရှင်းခဲ့ပါသည်။

ယင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို တရားဝင်ဖြစ်စေရန်အတွက် ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရုသ် သည် အမေရိကန်သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည်။ ထိုသူဌေးက ကျွန်တော့်အား “ချုပ်ဝပ်စ် ဖြစ်ပါသည်” ဟု တရားရုံးတွင် ကျမ်းကျိန်၍ အာမခံ ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်သည့်အခါ သူသည် သတို့သား အရံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၌ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပါသည်။

စစ်ကြီး ပြီးသည်အထိ ကျွန်တော်သည် အမေရိက၌ပင် နေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းတွင် ဝါသနာပါလာခြင်း ဖြစ် သည်။ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော ချုပ်ဝပ်စ်၏ အမွေများလား။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယခုအချိန်အထိ အသက်ရှင် နေကောင်း ရှင်ဦး မည်ဖြစ်သော “အခြား ချုပ်ဝပ်စ်” ကိုလည်း မကြာခဏ သတိရနေသည်။ ဤ ချုပ်ဝပ်စ် နှစ်ယောက်သည် တစ္ဆေသရဲများသဖွယ် ကျွန်တော့် စိတ်တွင် ငြိဘွယ် နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ထိုအတွေးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့တစေ လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ဩဇာညောင်းနေသည် ဟူသော အချက်ကိုမူ ကျွန်တော် လက်ခံရမလို ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကား အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်၌

အလုပ်ရသည်။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲတွင်လည်း ဒီအုပ်စု၏ ပန်းချီကား မိတ္တူ များ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုပန်းချီကားများကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း အလွန်အမင်း နှစ်သက်လက်ခံလာခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လူသေကောင်အဖြစ်သာ မြင်ခံရသော ဟယ်လင်ကို ပိုင် မကြာခဏ သတိရမိပါ၏။ တစ်ခါတရံ အခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် တစ် ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခါ ဟယ်လင်ကို အိမ်မက်မက်ခဲ့ရပါသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ သင်္ဘောထွက်စ ပထမညက ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင်စာများကို လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်။ စာများကို ကျွန်တော် လုံးဝ မဖတ်ခဲ့ပါ။ လွှင့်မပစ်မီက ကျွန်တော်သည် စာအိတ်တစ်လုံးထဲမှ ခပ်မာမာ အရာဝတ္ထု သေးသေးလေးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းမိခဲ့သည်။ မှောင်ထဲမှာပင် ထိုပစ္စည်း ကလေးကို ထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်း မီးရောင်အောက်၌ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပယင်း ကျောက်တုံးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုပယင်း ကျောက်တုံးကလေးကို သိမ်းထားပါသည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော် ဥရောပသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်နာမည်နှင့် ပြန်နေရဖို့အတွက် အားထုတ်ရာ၌ အခက် အခဲအနည်းငယ် တွေ့ရပါသည်။ ချုပ်ဝပ်စ် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုမူ နယ်စပ် ဖြတ်ပြေးသည့် ရုရှားတစ်ယောက်အား ပေးလိုက်သည်။

နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးနေကြသည့် ဒုက္ခသည်အမျိုးအစား လှိုင်လုံးသစ် တစ်ခုသည် အစပြုလာပြန်ပါပြီ။ ချုပ်ဝပ်စ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဩစနာဘရပ်မြို့သို့ တစ်ခေါက် ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ချုပ်ဝပ်စ် အကြောင်းကို ကျွန်တော် စုံစမ်းသည်။ သူ့နာမည်အရင်းကိုမူ ကျွန်တော် မေ့သွားပါပြီ။

ဩစနာဘရပ်မြို့သည် အပျက်အစီးပုံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ မည်သူမျှ သူ့အကြောင်းကို မကြားကြဟု သိရပါသည်။ မည်သူကမှလည်း သူ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားကြပါ။ ကျွန်တော် ဘူတာသို့ ပြန်လာသည့်အခါ ကျွန်တော့် ရွှေမှ သွားနေသူတစ်ဦးအား သူ့ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ သည်ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်နေသည် မဟုတ်ပါလား...။

ကျွန်တော် ထိုလူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း

၃၅၈

မောင်ထွန်းသူ

ထိုလူသည် စာတိုက်စာရေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမည်သည်
ဂျန်ဆင် ဖြစ်၍ သူ့တွင် သားသမီး သုံးယောက်ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

□ □ □